

Prvi na listi najprodavanijih romana
New York Timesa

NIKOLAS SPARKS

—◆—
Poslednja pesma

Poslednja pesma

Nikolas Sparks

Naslov originala: Nicholas Sparks - The Last Song

Scan i obrada: GlitterBaby

www.balkandownload.org

Prolog

Roni

Zureći kroz prozor spavaće sobe, Roni se pitala je li pastor Haris već u crkvi. Pretpostavljala je da jeste, a dok je posmatrala kako talasi zapljuskuju obalu, razmišljala je opaža li on i dalje igru svetlosti koja dopire kroz oslikani prozor. Možda i ne opaža - prozor je, na kraju krajeva, namešten pre više od mesec dana, a pastor je verovatno prezauzet da bi ga još primećivao. Ipak se nadala da je neko nov u gradu svratio jutros u crkvu i doživeo isto ono čudo kao i ona kad je onog hladnog novembarskog dana prvi put videla crkvu okupanu svetlošću. I nadala se da je posetilac odvojio koji trenutak da se zapita odakle je stigao taj prozor i da se divi njegovoj lepoti.

Već je čitav sat bila budna, ali još nije bila spremna da se suoči s danom. Raspust je ove godine bio drugačiji. Juče je svog mlađeg brata Džonu odvela u šetnju po plaži. Tu i tamo na tremovima kuća pored kojih su prolazili videlo se božićno drvce. U ovo doba godine na plaži su uglavnom bili sami, ali Džona nije pokazivao nikakvo zanimanje ni za talase ni za galebove koji su mu pre svega nekoliko meseci toliko privlačili pažnju. Umesto toga, želeo je da ide u radionicu, pa ga je i odvela tamo iako se u njoj zadržao tek koji minut i onda bez ijedne reči izašao.

Na noćnom stočiću pored nje ležao je, uz ostale sitnice koje je sakupila onog jutra, svežanj fotografija iz niše u maloj kućici na plaži. U tišini ih je zagledala dok je nije prenulo kucanje na vratima. U sobu proviri njena mama.

„Želiš li da doručkuješ? U ormariću sam pronašla neke žitarice.“

„Nisam gladna, mama.“

„Moraš da jedeš, dušo.“

Roni je i dalje zurila u hrpu fotografija, ali nije videla ništa.

„Nisam bila u pravu, mama. I ne znam šta sad da učinim.“

„Misliš na tatu?“

„Mislim na sve.“

„Hoćeš li da porazgovaramo o tome?“

Kad Roni ne odgovori, majka priđe i sede pored nje.

„Ponekad razgovor pomogne. Ovih poslednjih dana si veoma ćutljiva.“

Roni načas oseti da je preplavljuje breme sećanja - požar i potonja obnova crkve, oslikani prozor, pesma koju je napokon završila. Pomislila je na Blejz i Skota i Markusa. Pomislila je na Vila. Imala je osamnaest godina i sećala se leta kada je doživela izdaju, leta kad je uhapšena, leta kad se zaljubila. Nije to bilo toliko davno, a ipak ponekad joj se činilo da je tada bila sasvim drugačija osoba.

Roni uzdahnu. „A Džona?“

„Nije ovde. Brajan ga je odveo u prodavnicu obuće. On je kao kućence. Stopala mu rastu brže nego ostali delovi tela.“

Roni se nasmeši, ali osmeh joj nestade brzo kao što se i pojavio. U tišini koja je nastupila osetila je kako joj majka skuplja dugu kosu u konjski rep. Mama je to činila još

otkako je Roni bila sasvim mala devojčica. Začudo, taj joj je pokret donosio utehu. Mada to, naravno, nikad ne bi priznala.

„Imam predlog“, nastavi majka. Otišla je do ormana i izvadila kofer na krevet. „Zašto ne pričaš dok se pakuješ?“

„Ne znam odakle da počnem.“

„A da kreneš iz početka? Džona je spominjao nekakve kornjače?“

Roni prekrsti ruke znajući da priča nije tu počela. „Zapravo ne“, reče. „Premda nisam bila tu kad se to dogodilo, mislim da je leto, u stvari, počelo požarom.“

„Kakvim požarom?“

Roni dohvati svežanj fotografija s noćnog stočića i nežno izvuče iskrzani novinski članak ugnežđen između dve uramljene fotografije. Pružila je majci požuteli isečak.

„Ovim požarom“, reče. „Požarom u crkvi.“

Sumnja se da su vatru u crkvi izazvale zabranjene petarde

Povređen pastor

Rajtsvil Bič, Severna Karolina - U požaru uoči Nove godine uništena je čuvena prva baptistička crkva, a istražitelji sumnjaju da su vatru izazvale zabranjene petarde.

Vatrogasci su na osnovu anonimnog poziva stigli u crkvu na obali nešto posle ponoći i videli kako vatra i dim kuljaju iz začelja građevine, rekao je Tim Rajan, šef Vatrogasne službe u Rajtsvil Biču. Ostaci velike petarde pronađeni su na mestu gde je buknuo požar.

Pastor Čarli Haris zatekao se u crkvi kad je vatra izbila pa je po rukama i šakama zadobio opekotine drugog stepena. Prebačen je u Regionalni zdravstveni centar u Nju Hanoveru, gde se trenutno nalazi na odeljenju za intenzivnu negu.

Za dva meseca ovo je drugi požar koji je izbio u crkvi u Okrugu Nju Hanover. U novembru je potpuno uništena crkva Zaveta dobre nade u Vilmingtonu. „Istražitelji i taj slučaj smatraju sumnjivim, a u ovom trenutku veruju da je požar možda i podmetnut“, izjavio je Rajan.

Očevici tvrde da su dvadesetak minuta pre izbijanja požara videli petarde ispaljene na plaži iza crkve, verovatno na proslavi Nove godine. „Takvi projektili zabranjeni su u Severnoj Karolini, a posebno su opasni ako se ima u vidu da u poslednje vreme vlada suša“, upozorio je Rajan. „Ovaj požar to jasno pokazuje. Čovek je u bolnici a crkva je potpuno uništena.“

Kad je pročitala članak, majka pogleda Roni u oči. Devojka je oklevala, a onda s uzdahom započela priču u kojoj, iako je bila u prednosti samim tim što govori o proteklom događaju, i dalje nikako nije mogla da pronađe smisao.

Jedan

Roni

Šest meseci ranije

Spuštenih ramena i povijene glave, Roni se na suvozačkom sedištu pitala zašto je, zaboga, mama i tata toliko mrze. Jedino se tako moglo objasniti zašto sada odlazi u posetu tati u onu južnjačku zabit umesto da vreme provodi s prijateljima kod kuće na Menhetnu.

Ne, nije tako. Ne ide samo u posetu ocu. Poseta podrazumeva vikend-dva, možda i nedelju dana. Pretpostavljala je da bi posetu i mogla da izdrži. Ali da ostane do kraja avgusta? Gotovo čitavo leto? To je bilo prognanstvo i bezmalo svih devet sati, koliko im je trebalo da kolima stignu donde, osećala se kao uhapšenik koga prebacuju u seoski zatvor. Nije mogla da veruje da će je mama stvarno naterati na to.

Roni se toliko zadubila u svoje jade da joj je trebalo sekund-dva da prepozna Mocartovu Sonatu broj šesnaest u C-duru. Bio je to jedan od komada koje je svirala pre četiri godine u Karnegi holu i znala je da ga je mama pustila dok je Roni spavala. E baš šteta. Roni pruži ruku da ugasi muziku.

„Zašto to radiš?“, namršti se majka. „Volim da slušam kako sviraš.“

„Ja ne volim.“

„A ako utišam?“

„Prestani, mama. Okej? Nisam raspoložena.“

Roni je gledala kroz prozor znajući dobro da je mama čvrsto stisnula usne. Mama je to ovih dana često radila. Kao da su joj usne namagnetisane.

„Čini mi se da sam videla pelikana kad smo prelazili most koji vodi u Rajtsvil Bič“, reče majka s usiljenom vedrinom.

„O, nije moguće. Možda bi trebalo da zovneš Lovca na krokodile¹.“

„Umro je“, reče Džona, čiji je glas, pomešan sa zvucima gejmb-voja, dopirao sa zadnjeg sedišta. Njen desetogodišnji davež od brata nije se odvajao od te sprave. „Zar se ne sećaš?“, nastavio je. „Baš je bilo tužno.“

„Naravno da se sećam.“

„Nije izgledalo da se sećaš.“

„E pa sećam se.“

„Onda nije trebalo da kažeš to što si rekla.“

Nije se trudila da odgovori i treći put. Njen brat je uvek morao da ima poslednju reč. To ju je dovodilo do *ludila*.

„Jesi li uopšte mogla da zaspješ?“ upita je majka.

„Spavala sam dok nisi uletela u onu rupu. Baš ti hvala, zamalo sam glavom udarila u staklo.“

Majka je i dalje gledala kud vozi. „Drago mi je da vidim kako si posle spavanja bolje raspoložena.“

¹ Misli se na Stivena Roberta Irvina (1962-2006), australijskog prirodnjaka i televizijskog voditelja, poznatog po serijalu *Lovac na krokodile*. (Prim. prev.)

Roni naduva balon od žvakaće gume koji puče. Mama je mrzela pucanje balona i Roni je upravo zato skoro neprestano to radila dok su se vozili autoputem 1-95. Taj međudržavni put bio je, po njenom skromnom mišljenju, najdosadniji autoput koji se može zamisliti. Ukoliko se nekome baš naročito ne dopadaju masna brza hrana, odvrtni toaleti i milioni borova, ovaj hipnotički ružan krajolik može lako da ga uspava.

Isto to je majci rekla i u Delaveru, Merilendu i Virdžiniji, ali mama se nije obazirala. Premda se trudila da im putovanje bude ugodno budući da se neko vreme neće viđati, mama nije volela da razgovara u kolima. Nije se prijatno osećala ni za volanom, što i ne iznenađuje kad se zna da se voze ili podzemnom železnicom ili taksijem ukoliko treba da idu negde. Ali u stanu... e *to* je već bila druga priča. Tamo se mama nije libila da se razgalami, pa je nadstojnik zgrade za poslednja dva-tri meseca dvaput svraćao da ih zamoli da budu tiši. Mama je verovatno bila ubeđena da će u Roni probuditi zanimanje ukoliko bude glasnije vikala zbog njenih ocena, prijatelja, činjenice da nikad ne dolazi kući na vreme ili zbog incidenta - naročito zbog *incidenta*.

Dobro, nije ona najgora mama na svetu. Zaista nije. A u trenucima velikodušnosti Roni bi možda čak i priznala da je lepa za jednu mamu. Ali njena mama je jednostavno bila zarobljena u neku vremensku zamku gde deca nikad ne odrastu, pa je Roni po stoti put zažalila što se nije rodila u maju umesto u avgustu. Tada će napuniti osamnaest i mama više neće moći ni na šta da je prisili. Zakonski će biti dovoljno stara da donosi sopstvene odluke, a recimo samo da dolazak ovamo nije bilo ono što je želela da uradi.

No sada Roni nije imala izbora. Zbog toga što joj je i dalje sedamnaest godina. Zbog onog *kalendarskog trika*. Zbog toga što je mama ostala u drugom stanju *tri meseca ranije no što je trebalo*. Šta bi s tim? Ma koliko da je Roni preklinjala, bunila se i cmizdrila zbog planova za leto, to ništa nije promenilo. Roni i Džona će leto provesti s tatom, i tačka. *Nije htela da čuje nikakvo ako, i, ili*, kako se izrazila mama. Roni je *prezirala* tu rečenicu.

Čim su prešli most, letnja saobraćajna gužva usporila je kolonu vozila koja se jedva pomerala. Sa strane, između kuća, Roni je ugledala okean. Jupi. Kao da je nju briga.

„Zašto nas ono beše teraš na ovo?“ progunđa Roni.

„O tome smo već razgovarali“, odgovori joj majka. „Morate da provedete malo vremena i s tatom. Nedostajete mu.“

„Ali zašto čitavo leto? Zar ne bismo mogli da ostanemo dve nedelje?“

„Trebam vam više od dve nedelje. Nisi ga videla tri godine.“

„Nisam ja kriva za to. On je taj koji je otišao.“

„Jeste, ali nećeš da pričaš s njim kad ti telefonira. Svaki put kad dođe u Njujork da vidi tebe i Džonu, ignorišeš ga i odeš sa svojim prijateljima.“

Ronin balon od žvakaće gume ponovo puče. Krajičkom oka primetila je kako se majka trgla.

„Ne želim da ga vidim ni da s njim razgovaram“, reče Roni.

„Samo se trudi što više možeš, okej? Tvoj otac je dobar čovek i voli te.“

„Je li nas zato ostavio?“

Umesto odgovora, majka baci pogled u retrovizor.

„Ti se ovome raduješ, zar ne, Džona?“

„Šališ se? Biće sjajno!“

„Drago mi je da imaš dobar pristup. Mogao bi možda i sestru da podučiš tome.“

Džona frknu. „Aha, kako da ne.“

„Jednostavno ne razumem zašto leto ne mogu da provedem sa svojim društvom“, gundala je Roni ponovo se ubacivši u razgovor. Još nije sve rekla. Mada je znala da su

izgledi mali, bezmalo nikakvi, i dalje je maštala da može ubediti mamu da okrenu kola i da se vrate.

„Drugim rečima, ti bi radije svako veče provodila po klubovima? Roni, ja nisam naivna. Znam šta se događa po takvim mestima.“

„Mama, ja ne radim ništa loše.“

„A tvoje ocene? I kašnjenja? I...“

„Možemo li da pričamo o nečem drugom?“ prekide je Roni. „Na primer, zašto je toliko važno da provedem vreme s tatom?“

Majka nije obraćala pažnju na nju. A opet, Roni je znala, imala je sve razloge da se tako ponaša. Na to pitanje odgovorila joj je milion puta iako Roni nije želela da prihvati odgovor.

Saobraćajna gužva se malo raščistila, pa kola krenuše brže, ali se već na pola ulice ponovo zaustaviše. Majka otvori prozor i pokuša da izviri i pogleda napred, dalje od kola neposredno pred njom.

„Pitam se šta se događa“, promrmljala je. „Svuda je zaista velika gužva.“

„Zbog plaže“, reče Džona. „Na plaži je uvek gužva.“

„Nedelja je, tri po podne. Ne bi trebalo da je ovolika gužva.“

Roni podvi noge poda se. Mrzela je svoj život. Mrzela je sve ovo.

„Mama?“ upita Džona. „Zna li tata da je Roni bila uhapšena?“

„Zna“, odgovori majka. „I šta će uraditi?“

Ovog puta mu odgovori Roni. „Neće uraditi ništa. Njemu je stalo jedino do njegovog klavira.“

Roni je *mrzela* klavir i zaklela se da više nikad neće svirati, a ta je odluka začudila čak i neke njene najbolje prijatelje pošto je svirala gotovo otkako su je upoznali. Njen tata, nekad profesor na Džulijardu², predavao je i njoj, pa je dugo bila opsednuta željom ne samo da svira već i da komponuje muziku sa svojim ocem.

I u tome je bila dobra. Vrlo dobra, zapravo, a zbog očeve veze s Džulijardom, njena darovitost bila je dobro poznata upravi i profesorima te škole. Glas se lagano pronosio među svetom u kojem je vladala deviza: „Klasična muzika je izuzetno važna“, svetom koji je za njenog oca predstavljao život. Usledila su dva-tri članka u časopisima o klasičnoj muzici i potom umereno dugačak tekst u *Njujork tajmsu* koji se usredsredio na vezu između oca i kćerke, što je sve na kraju dovelo do željenog nastupa u serijalu *Mladi izvođači*, održanom pre četiri godine u Karnegi holu. To je, mislila je, vrhunac njene karijere. I to jeste bio vrhunac - bilo joj je sasvim jasno šta je postigla. Znala je koliko je to retka prilika, ali u poslednje vreme se pitala jesu li žrtve koje to iziskuje vredne svega toga. Na kraju krajeva, verovatno niko izuzev njenih roditelja i ne pamti njen nastup. Niti je kome stalo. Roni je naučila da dar za muziku ne znači ništa ukoliko nemaš popularni video na veb-stranici *YouTube* ili ako ne nastupaš pred hiljadama ljudi.

Ponekad bi zažalila što je otac nije usmerio na električnu gitaru. Ili makar na časove pevanja. Šta je mogla da uradi sa svojim darom za sviranje klavira? Da predaje u nekoj lokalnoj školi? Ili da svira u predvorju nekog hotela dok se gosti prijavljuju na recepciji? Ili da živi teško kao njen otac? Pogledaj samo kud je njega klavir odveo. Završio je tako što je dao otkaz na Džulijardu kako bi putovao kao koncertni pijanista i na kraju svirao po nekim bednim dvoranama u kojima je slušalaca bilo tek toliko da popune prva dva reda. Putovao je četrdeset nedelja godišnje, dovoljno da to počne da utiče na brak. Mama je sve vreme galamila, a tata se, kao i obično, povlačio u svoju ljušturu dok se jednog dana

² Čuvena umetnička škola u Njujorku. (Prim. prev.)

jednostavno nije ni vratio s produžene turneje po jugu zemlje. Koliko je znala, sada uopšte i ne radi. Čak ne daje ni privatne časove.

Kako ti je to uspjelo, tata?

Odmahnula je glavom. Zaista nije želela da bude ovde. Bog zna da sa svim tim više ništa ne želi da ima.

„Hej, mama!“, uzviknu Džona i nagnu se napred. „Šta je ono tamo? Je li to vrteška?“

Majka je izvila vrat pokušavajući da pogleda mimo kombija u susednoj traci. „Mislim da jeste, zlato“, odgovori. „Mora da je u gradu vašar.“

„Možemo li i mi da idemo? Nakon što svi zajedno večeramo?“

„Moraćeš da pitaš tatu.“

„Aha, a možda ćemo kasnije svi sedeti oko logorske vatre i peći slatkiše od belog sleza“, dobaci Roni. „Kao jedna velika srećna porodica.“

Ovog puta su je oboje ignorisali.

„Misliš li da imaju još nešto za vožnju izuzev vrteške?“, upita Džona.

„Sigurna sam da imaju. A ako tata ne bude želeo da se vozi, sigurna sam da će sestra poći s tobom.“

„Super!“

Roni se skljojka u sedištu. Pretpostavila je da će mama predložiti nešto slično. Nije mogla da veruje koliko je sve ovo obeshrabrujuće.

Dva

Stiv

Stiv Miler je svirao klavir s velikim uzbuđenjem, iščekujući da mu svakog minuta stignu deca.

Klavir je bio u maloj niši pored dnevne sobe u priobalnoj prizemnoj kućici koju je sada nazivao svojim domom. Iza njega su stajali predmeti iz njegove lične istorije. Nije toga bilo mnogo. Izuzev klavira, Kim je uspela da sve njegove stvari spakuje u jednu jedinu kutiju i trebalo mu je manje od pola sata da sve stavi na mesto. Bila je tu fotografija na kojoj je s roditeljima kad je bio mali, i još jedna na kojoj kao tinejdžer svira klavir. Stajale su između njegove dve univerzitetske diplome - jedne iz Čepel Hila i druge s Univerziteta u Bostonu - a ispod je stajala zahvalnica koju je od Džulijarda dobio za petnaestu godišnjicu profesorskog rada. Blizu prozora nalazila su se tri uramljena rasporeda njegovih turneja. Najvažnije je, međutim, bilo pet-šest fotografija Džone i Roni, neke okačene na zid, a neke uramljene i postavljene na klavir, i kad god bi ih pogledao, podsetio bi se da i pored njegovih najboljih namera ništa nije ispalo onako kako je očekivao.

Kasnopopodnevno sunce ukoso se probijalo kroz prozore, pa je u kući bilo zagušljivo i Stiv je osećao kako mu izbijaju graške znoja.

Na svu sreću, od jutros ga stomak ne boli onoliko, ali danima je bio uznemiren i znao je da će se bol vratiti. Stomak mu je oduvek bio slaba tačka. Kao dvadesetogodišnjak dobio je čir i bio na bolničkom lečenju zbog upale debelog creva. Sa trideset su mu operisali slepo crevo koje je puklo dok je Kim bila u drugom stanju sa Džonom. Tablete rolejds jeo je kao bombone, godinama je uzimao neksijum, i mada je znao da je verovatno mogao da se hrani bolje i vežba više, nije verovao da bi mu išta od toga pomoglo. Stomačni problemi bili su porodično nasleđe.

Pre šest godina mu je umro otac, što ga je promenilo, i sve vreme od te sahrane osećao se kao da su mu dani odbrojani. A u izvesnom smislu u to je bio uveren. Pre pet godina dao je otkaz na Džulijardu, godinu dana kasnije odlučio je da okuša sreću kao koncertni pijanista. Pre tri godine on i Kim su odlučili da se razvedu. Pre nepunih dvanaest meseci bilo je sve manje turneja dok na kraju nisu sasvim prestale. Prošle godine se vratio ovamo, u grad gde je odrastao, u grad koji je mislio da više nikad neće videti. Sada se spremao da leto provede sa svojom decom i premda se trudio da zamisli šta će jesen doneti kad se Roni i Džona vrate u Njujork, zasigurno je jedino znao da će lišće najpre postati žuto, a zatim crveno i da će on ujutro videti svoj dah kao oblačice pare. Odavno je odustao od pokušaja da predvidi budućnost.

To ga nije mučilo. Znao je da od predviđanja nema nikakve koristi. Uostalom, jedva je razumevao i prošlost. Ovih dana je sa sigurnošću jedino mogao da tvrdi kako je on običan u svetu čiji su miljenici neobični, a ta je spoznaja u njemu izazivala nejasno razočaranje u život koji vodi. Ali šta je mogao da učini? Nasuprot oduvek otvorenoj i društvenoj Kim, on je bio povučeniji i utapao se u gomilu. Premda je kao muzičar i kompozitor imao izvesnog dara, nedostajala mu je harizma, privlačnost umešnog zabavljača ili već to nešto što izdvaja izvođača. Ponekad bi čak i sam priznao da je u životu bio više posmatrač nego

učesnik, a u trenucima bolne iskrenosti povremeno je verovao da je neuspeh doživeo u svemu što je važno. Imao je četrdeset osam godina. Brak mu se okončao, kćerka ga je izbegavala, a sin odrastao bez njega. Kad bi se osvrnuo, jasno mu je bilo da za sve to ne može okriviti nikog do sebe. Više od svega, želeo je da zna može li neko poput njega još osetiti prisustvo Boga.

Pre deset godina takvo nešto ne bi mu ni palo na pamet. Ni pre dve godine. Ali srednje doba, ponekad je mislio, nateralo ga je da se zamisli. Premda je nekad verovao da odgovor leži u muzici koju stvara, sada je pomišljao da je pogrešio. Što je o tome više mislio, to je više uviđao da je za njega muzika oduvek predstavljala način da se udalji od stvarnosti, a ne sredstvo pomoću kojeg će tu stvarnost dublje proživeti. Možda je iskusio strast i pročišćenje u delima Čajkovskog i osetio se ostvarenim kad je napisao sopstvene sonate, ali je sada znao da se to što se zakopava u muziku ne tiče toliko Boga koliko sebične želje da pobjegne.

Sada je verovao da je pravi odgovor povezan sa suštinom ljubavi koju oseća prema svojoj deci, sa patnjom koju oseća kad se probudi u pustoj kući i shvati da nisu tu. Ali čak i tada je znao da postoji još nešto.

I nekako se nadao da će mu njegova deca pomoći da to nađe.

Nekoliko minuta docnije Stiv primeti kako se sunce odbija o vetrobran prašnjavog karavana pred kućom. Kim i on su ga kupili pre mnogo godina da bi vikendom odlazili u nabavku i na porodične izlete. U jednom trenutku se zapitao je li se setila da promeni ulje pre nego što je krenula na put, ili uopšte otkako je on otišao iz kuće. Verovatno nije, zaključio je. Kim takve stvari nisu išle od ruke, pa se zato uvek on starao o njima.

Ali taj deo njegovog života sada je gotov.

Dok je Stiv ustao i stigao na trem, Džona je već izašao iz kola i jurio prema njemu. Kosa mu je bila raščupana, naočari iskrivljene, a ruke i noge mršave kao olovčice. Stiv oseti kako mu se grlo steže, i ponovo mu pade na um koliko je propustio u poslednje tri godine.

„Tata!“

„Džona!“ doviknu mu Stiv koračajući po tvrdom pesku u svom dvorištu. Kad mu Džona skoči u zagrljaj, umalo nije pao.

„Toliko si porastao“, reče.

„A ti si se smanjio!“ odgovori mu Džona. „Sad si mršav.“

Stiv čvrsto zagrlji sina pa ga spusti. „Drago mi je što ste došli.“

„I meni. Mama i Roni su se svađale čitavim putem.“

„To baš nije zabavno.“

„Nema veze. Ne obraćam pažnju. Izuzev kad ih podstičem.“

„Ah“, reče Stiv.

Džona namesti naočari na nosu. „Zašto nas mama nije pustila da putujemo avionom?“

„Jesi li je pitao?“

„Nisam.“

„Možda treba da je pitaš.“

„Nije važno. Samo sam se pitao.“

Stiv se nasmeši. Zaboravio je koliko mu sin može biti brbljiv.

„Hej, je li ovo tvoja kuća?“

„Jeste.“

„Super je!“

Stiv se pitao misli li Džona ozbiljno. Kuća je bila sve samo ne super. Prizemna kućica je lako mogla biti najstarije zdanje u Rajtsvil Biču, a ugnežđena između dve ogromne kuće

koje su iznikle u poslednjih deset godina, delovala je još manja. Boja se ljuštila, na krovu je nedostajala šindra na mnogim mestima, a trem je trulio. Ne bi ga iznenadilo da sledeća iole ozbiljnija oluja oduva kuću, mada bi to nesumnjivo obradovalo susede. Otkako se uselio, ni jedna ni druga porodica nisu s njim prozborile ni reč.

„Misliš?“ upita Džonu.

„Halo? Nalazi se na samoj plaži. Šta ćeš više?“ Pokazao je na okean. „Smem li malo da pogledam?“

„Naravno. Ali budi oprezan. I ostani iza kuće. Nemoj nekud da odlutaš.“

„Dogovoreno.“

Stiv ga je posmatrao kako trkom odlazi, a zatim se okrenu i vide da mu prilazi Kim. Roni je takođe izašla, ali je i dalje stajala pored kola.

„Zdravo, Kim“, reče.

„Stive.“ Kratko ga je zagrlila. „Jesi li dobro?“ upita. „Izgledaš mršavo.“

„Dobro sam.“

Stiv iza nje primeti kako im se Roni lagano približava. Zapanjio se koliko se promenila od poslednje fotografije koju mu je Kim poslala imejlom. Nestalo je prave američke devojčice koju je pamtio, a na njenom mestu bila je mlada žena s ljubičastim pramenom u dugoj smeđoj kosi, crnim lakom na noktima, odevena u crno. Uprkos očiglednim znacima tinejdžerskog buntovništva, ponovo je pomislio koliko Roni liči na svoju majku. I to je dobro. Lepa je, pomislio je, kao i uvek.

Nakašljao se. „Zdravo, dušo. Drago mi je da te vidim.“

Kad Roni nije odgovorila, Kim ju je popreko pogledala. „Ne budi nevaspitana. Otac ti se obraća. Kaži nešto.“

Roni prekrsti ruke. „U redu. Šta kažeš na ovo? Ne nameravam da ti sviram klavir.“

„Roni!“ Stiv je osetio razdražljivost u Kiminom glasu.

„Šta je?“ Zabacila je glavu. „Htela sam samo da to odmah raščistimo.“

Pre nego što je Kim uspela da odgovori, Stiv zavrte glavom. Poslednje što je želeo bilo je svađa. „U redu je, Kim.“

„Da, mama. *U redu je*“, žurno reče Roni. „Moram da protegnem noge. Idem u šetnju.“

Dok se teškim korakom udaljavala, Stiv je gledao kako se Kim bori s porivom da je pozove da se vrati. Ali na kraju ne reče ništa.

„Duga vožnja?“ upitao ju je trudeći se da svemu da vedriji ton.

„I ne sanjaš koliko je trajala.“

Osmehnuo se, tek načas pomislivši kako je lako zamisliti da su još u braku, oboje u istom timu, oboje i dalje zaljubljeni. Ali, naravno, nisu bili.

Pošto je istovario torbe, Stiv je otišao u kuhinju i iz starinske posude izvadio kockice leda, pa ih ubacio u različite čaše koje je dobio uz kuću.

Okrenut leđima, čuo je da je Kim ušla u kuhinju. Iz bokala je nasuo slatki čaj u dve čaše, pa joj pružio jednu. Džona je napolju naizmenično jurio za talasima i bežao pred njima dok su nad njim leteli galebovi.

„Izgleda da se Džona lepo zabavlja“ rekao je.

Kim zakorači ka prozoru. „Nedeljama je uzbuđen zbog dolaska.“ Oklevala je. „Nedostaješ mu.“

„I on meni.“

„Znam“, reče Kim. Otpila je gutljaj čaja a zatim pogledala po kuhinji. „Dakle, ovo je kuća, a? Ima... atmosferu.“

„Pretpostavljam da pod atmosferom misliš na krov koji prokišnjava i na to što ne postoji klima-uređaj.“

Kim se, zatečena, kratko osmehnula.

„Znam da nije bogzna šta. Ali mirno je i mogu da gledam izlazak sunca.“

„I crkva ti dozvoljava da ovde besplatno živiš?“

Stiv potvrdno klimnu glavom. „Pripadala je Karsonu Džonsonu, ovdašnjem umetniku koji je preminuo. Kuću je zaveštao crkvi. Pastor Haris mi je dozvolio da ovde živim dok ne budu hteli da je prodaju.“

„I kako izgleda ponovo živeti kod kuće? Hoću da kažem, tvoji roditelji su živeli tri ulice dalje, zar ne?“

Sedam, zapravo. Bila je blizu. „Dobro je“, slegnuo je ramenima.

„Sad ima mnogo sveta. Grad se uistinu promenio otkako sam poslednji put bila.“

„Sve se menja“, reče Stiv. Naslonio se na pult i prebacio nogu preko noge. „Dakle, kad je veliki dan?“, upita menjajući temu. „Tvoj i Brajanov?“

„Stive... što se toga tiče...“

„U redu je“, odgovori podižući ruku. „Drago mi je što si našla nekog.“

Kim ga je gledala očito se pitajući da li da njegove reči prihvati takve kakve su ili da zakorači na nesigurno tlo.

„U januaru“, najzad reče. „I želim da znaš da sa decom... Brajan se ne pretvara da je nešto što nije. Dopao bi ti se.“

„Siguran sam da bi“, uzvratilo je, pa otpio gutljaj čaja i spustio čašu. „Šta deca misle o njemu?“

„Džoni se izgleda dopada, ali Džoni se svi dopadaju.“

„A Roni?“

„Slaže se s njim otprilike jednako kao i s tobom.“

Stiv se nasmeja, a onda primeti njeno zabrinuto lice. „Kako je ona zapravo?“

„Ne znam“, uzdahnu Kim. „A mislim da ne zna ni ona. Sada je u mračnoj, mrzovoljnoj fazi. Ne dolazi kući na vreme, a kad s njom razgovaram, uglavnom odgovara: *Ma dobro*. Pokušavam da to pripišem tipičnom tinejdžerskom ponašanju, pošto se sećam kakva sam ja bila... ali...“ Zavrtela je glavom. „Video si kako se oblači, je li? I frizuru i onu užasnu maskaru?“

„Mmm.“

„I?“

„Moglo bi biti i gore.“

Kim zausti da nešto kaže, ali kad ništa ne reče, Stiv je znao da je bio u pravu. U ma kakvoj fazi da je Roni i ma kakve bojazni da ima Kim, Roni je i dalje Roni.

„Pretpostavljam da bi“, složi se Kim, a onda odmahnu glavom. „Ne, znam da si u pravu. S njom je jednostavno u poslednje vreme teško izaći na kraj. Ponekad je veoma dobra. Na primer, s Džonom. Čak i kad se svađaju kao pas i mačka, ona ga ipak svakog vikenda vodi u park. A kad se mučio s matematikom, svako veče ga je podučavala. Što je čudno, pošto jedva polaže svoje predmete. A nisam ti rekla da sam je naterala da polaže završne ispite u februaru. Na svako pitanje je pogrešno odgovorila. Znaš li koliko moraš da budeš pametan da bi pogrešno odgovorio na svako pitanje?“

Kad se Stiv nasmejao, Kim se namršti. „Nije smešno.“

„Jeste pomalo.“

„Nisi se ti s njom borio poslednje tri godine.“

Prekoren, Stiv zastade. „U pravu si, izvini.“ Ponovo je uzeo čašu. „Šta je sudija rekao kad je uhvaćena da krade u prodavnici?“

„Samo ono što sam ti rekla kad smo razgovarali telefonom“, odgovorila je skrušeno. „Ako se samo na ovome završi, to će joj biti izbrisano iz dosijea. Ali ako se ponovi...“ Kim začuta.

„Brine te to“, počeo Stiv.

Kim se okrenu. „Nije prvi put, u tome je problem“, iskreno reče. „Priznala je da je prošle godine ukrala narukvicu, ali ovog puta je rekla da je kupovala gomilu stvari u apoteci i nije sve mogla da drži, pa je karmin gurnula u džep. Sve ostalo je platila, i kad pogledaš snimak s nadzorne kamere, izgleda kao da ga je zaista jednostavno previdela, ali...“

„Ali nisi sigurna.“

Kad Kim ne odgovori, Stiv odmahnu glavom. „Nije ona na putu da postane kriminalac. Pogrešila je. I uvek je bila mekog srca.“

„To ne znači da sad govori istinu.“

„Ne znači ni da laže.“

„Dakle, ti joj veruješ?“

Na licu su joj se ogledale i nada i sumnja. Razmišljao je o incidentu kao i mnogo puta otkako ga je Kim obavestila. „Da“, reče. „Verujem joj.“

„Zašto?“

„Zato što je dobro dete.“

„Otkud znaš?“, upita ga. Prvi put joj se u glasu osećao bes. „Poslednji put kad si bio s njom, završavala je prvi razred srednje škole.“ Tada mu okrenu leđa i skrštenih ruku se zagleda kroz prozor.

Ogorčeno je nastavila: „Mogao si da se vratiš, znaš. Mogao si ponovo da predaješ u Njujorku. Nisi morao da putuješ po zemlji, nisi morao da se preseliš ovamo... mogao si biti deo njihovog života.“

Njene reči ga zaboše, ali znao je da je u pravu. No nije sve bilo tako jednostavno, a razloge su oboje znali iako ih ni jedno ni drugo nisu spominjali.

Napeta tišina prođe kad se Stiv najzad nakašlja. „Samo sam hteo da kažem da Roni ume da razlikuje dobro i zlo. Koliko god da ističe svoju samostalnost, i dalje verujem da je ista ličnost kakva je uvek i bila. U onome što je istinski važno, nije se promenila.“

Pre no što je Kim stigla da razmisli kako i da li da mu odgovori, zajapureni Džona grunu na ulazna vrata.

„Tata! Našao sam sjajnu radionicu! Hajde! Hoću da ti pokažem!“

Kim upitno podiže obrve.

„Iza kuće je“, reče Stiv. „Želiš li da je vidiš?“

„Super je, mama!“

Kim pogleda Stiva pa Džonu, a onda ponovo Stiva. „Ne, u redu je“, reče. „Čini mi se kao da je to prava stvar za oca i sina. A osim toga, zaista moram da krenem.“

„Već?“ upita Džona.

Stiv je znao koliko će ovo Kim teško pasti, pa odgovori umesto nje. „Mamu čeka dugačak put. A osim toga, želeo sam da te večeras vodim na vašar. Može tako?“

Stiv je primetio kako su se Džoni ramena malo pognula.

„Valjda može“, odgovori Džona.

Nakon što se Džona pozdravio s majkom - Roni i dalje nije bilo na vidiku, a sudeći po onome što je Kim rekla, neće se uskoro ni pojaviti - Stiv i Džona su otišli do radionice, nakrivljenog zasebnog kućerka s limenim krovom koji je pripadao posedu.

Poslednja tri meseca Stiv je popodneva uglavnom provodio u radionici, okružen raznovrsnom starudijom i malim komadima oslikanog stakla koje je Džona sada razgledao. Usred radionice nalazio se veliki radni sto na kojem su bili začeci vitražnog prozora, ali su Džonu više zanimale neobične punjene životinje izložene na policama - specijalnost prethodnog vlasnika. Bilo je teško ne biti opčinjen bićem koje je pola veverica, a pola brancin, ili glavom oposuma nakalemljenom na telo kokoške.

„Šta je ovo?“, upita Džona.

„Treba da bude umetničko delo.“

„Mislio sam da su umetnička dela slike i tome slično.“

„Jesu. Ali ponekad je umetničko delo i nešto drugo.“

Džona nabra nos zureći u nešto što je pola zec, pola zmija. „Ne liči mi baš na umetnost.“

Kad se Stiv osmehnuo, Džona pokaza na oslikani prozor na radnom stolu. „Je li i ovo njegovo delo?“, upita.

„To je, zapravo, moje. Pravim ga za crkvu koja se nalazi malo dalje niz ulicu. Prošle godine se zapalila pa je prozor uništen u požaru.“

„Nisam znao da umeš da praviš prozore.“

„Verovao ili ne, naučio sam od umetnika koji je nekad ovde živeo.“

„Ovog što je pravio životinje?“

„Baš tog.“

„Poznavao si ga?“

Stiv se pridruži sinu za stolom. „Kao dete sam krišom dolazio ovamo u vreme kad je trebalo da budem na časovima veronauke. On je napravio vitraže za gotovo sve crkve u okolini. Vidiš onu sliku na zidu?“ Stiv pokaza na malu fotografiju vaskrslog Hrista zakačenu za jednu od polica koja se u opštem metežu teško mogla primetiti. „Nadam se da će, kad bude završen, izgledati upravo tako.“

„Super“, reče Džona a Stiv se osmehnu. Očigledno je to bila Džonina nova omiljena reč. Pitao se koliko li će je puta čuti ovog leta.

„Želiš li da pomažeš?“

„Smem li?“

„Na to sam računao.“ Stiv ga blago gurnu. „Treba mi dobar pomoćnik.“

„Je li teško?“

„Kad sam počeo, bio sam tvojih godina. Siguran sam da ćeš i ti moći.“

Džona obazrivo uze parče stakla i pogleda ga, okrenuvši ga prema svetlosti, sav ozbiljan. „I ja sam prilično siguran da ću moći.“

Stiv se nasmeši. „Ideš li još u crkvu?“ upita ga.

„Aha. Ali ne u onu u koju smo mi išli. Sad idemo tamo gde Brajan voli da ide. A Roni ne ide uvek s nama. Zaključa se u svoju sobu i neće da izađe, ali čim odemo iz kuće, ona sa drugaricama ode u *Starbaks*. Mama se ljuti zbog toga.“

„To se dešava kad deca postanu tinejdžeri. Stavljaju roditelje na probu.“

Džona vrati staklo na sto. „Ja neću“, reče. „Ja ću uvek biti dobar. Mada mi se nova crkva ne dopada mnogo. Dosadna je. Možda više neću ići tamo.“

„Pošteno.“ Stiv zastade. „Čujem da ove jeseni ne igraš fudbal.“

„Ne ide mi dobro.“

„Pa šta? Zabavno je, zar ne?“

„Nije kad ti se ostala deca rugaju.“

„Rugaju ti se?“

„Nema veze. Ne smeta mi.“

„Ah“, reče Stiv.

Džona se premesti s noge na nogu - nešto ga je očigledno mučilo. „Roni nije pročitala nijedno pismo koje si joj poslao, tata. Ni klavir više neće da svira.“

„Znam“, odgovori Stiv.

„Mama kaže da je to zato što ima PMS.“

Stiv se umalo nije zagrcnuo, ali se brzo pribrao. „Znaš li ti uopšte šta to znači?“

Džona popravi naočare. „Nisam više malo dete. To je skraćena za sindrom pobesneta na muškarce.“

Stiv se nasmeja i razbaruši Džoninu kosu. „Šta kažeš, da potražimo tvoju sestru? Mislim da sam video kako ide prema vašaru.“

„Smemo li da idemo na vrtešku?“

„Na šta god hoćeš.“

„Super.“

Tri

Roni

Na vašaru je bilo mnoštvo ljudi. Zapravo, ispravi se Roni, na *Festivalu plodova mora u Rajtsoil Biču* bilo je mnoštvo ljudi. Dok je kupovala sok na jednoj od tezgi, videla je čitav niz kola parkiranih jedna uz druga uz oba puta što su vodila ka doku, i čak je primetila nekoliko preduzimljivih tinejdžera koji su vozačima uz nadoknadu dozvoljavali da automobile ostave na prilaznim stazama ispred njihovih kuća nedaleko od mesta glavnog zbivanja.

A zbivanje je zasad bilo dosadno. Nadala se da je vrteška stalni deo okruženja i da će na doku zateći kafanice i prodavnice kao na drvenom šetalištu u Atlantik Sitiju. Drugim rečima, nadala se da bi ovog leta tu mogla provoditi vreme. Nije imala sreće. Vašar je privremeno smešten na parking u početku doka i ličio je na pravi mali seoski vašar. Klimave skalamerije za raznorazne vožnje pripadale su putujućem cirkusu, a parking je bio prepun tezgi s preskupim igricama i masnom hranom. Sve je bilo nekako... odvratno.

No, izgleda da niko drugi nije delio njeno mišljenje. Mesto je bilo *krcato*. Stari i mladi, porodice, grupe srednjoškolaca koji se zaljubljeno gledaju. Ma u kojem pravcu da je pošla, uvek je nailazila na gomilu ljudskih tela. Oznojenih tela. Krupnih oznojenih tela od kojih su je dva pritislula s obe strane dok se svetina nije neobjašnjivo zaustavila. Sudeći po mirisu, obojica su nesumnjivo jela pržene kobasice i prepržene čokoladice koje je videla na tezgama s hranom. Namrštila se. Baš odvratno.

Ugledavši prolaz, provukla se, pa se udaljila od skalamerija i tezgi s igricama i uputila ka doku. Srećom, gužva se proradila dok je koračala pored tezgi na kojima su se prodavale rukotvorine. Ništa što bi ona i pomislila da kupi - ko, za ime sveta, želi da ima patuljka napravljenog od školjki? Ali neko očigledno sve to kupuje, inače tezge ne bi postojale.

Zamišljena, udari u sto za kojim je na rasklopivoj stolici sedela starija žena. U košulji sa znakom Društva za zaštitu životinja, sedokosa žena imala je otvoreno, vedro lice - tip bake koja uoči Božića verovatno čitav dan mesi kolače, nagađala je Roni. Na njenom stolu stajali su pamfleti i posuda za dobrovoljne priloge, kao i velika kartonska kutija. U kutiji su bila četiri siva šteneta od kojih se jedno propelo na zadnje šapice i preko ivice gledalo u nju.

„Zdravo, maleni“, reče mu.

Starica se osmehnu. „Hoćeš li da ga pomaziš? On je najzabavniji. Zovem ga Sajnfeld.“

Štene zacvile.

„Neću, hvala.“ Ali bio je sladak. Zaista sladak, iako je mislila da mu ime ne odgovara. I želela je da ga pomazi, ali je znala da, ako to učini, neće hteti da ga ostavi. Bila je slaba na sve životinje, naročito na napuštene. Kao što su ovi maleni. „Biće zbrinuti, je li? Ne nameravate da ih uspavate, zar ne?“

„Biće im dobro“, odgovori žena. „Zato smo i postavili sto. Da bi ih neko usvojio. Prošle godine smo udomili više od trideset životinja, a i ova četvorka već je rezervisana. Samo čekam da ih preuzmu novi vlasnici kad krenu s vašara. Ali ako si zainteresovana, ima ih još u prihvatilištu.“

„Ne živim ovde“, odgovori Roni baš u trenutku kad se s plaže začu buka. Protezala se ne bi li videla šta se događa. „Šta je to? Neki koncert?“

Žena odmahnu glavom. „Odbojka na plaži. Igraju satima, nekakav turnir. Idi da gledaš. Slušam čitav dan kako navijaju, mora da su utakmice veoma zanimljive.“

Roni razmisli. Zašto da ne? Ne može biti gore od ovoga što se ovde dešava. Ubacila je dva-tri dolara u posudu za dobrovoljne priloge, pa krenula prema stepeništu.

Pod sjajem zalazećeg sunca okean je ličio na tečno zlato. Na plaži je uz vodu sedelo nekoliko preostalih porodica, pored dva peščana zamka koja će za neki trenutak odneti nadolazeća plima. Čigre su letele tamo-amo u potrazi za krabama.

Brzo je stigla do mesta događaja. Dok se približavala igralištu, primetila je da devojke u publici ne skidaju oka s dvojice igrača na desnoj strani. Nije se čudila. Dva mladića - njenih godina? starija? - bila su od onih kakve njena prijateljica Kejla obično opisuje kao „medenjake“. Mada ni jedan ni drugi nisu bili baš Ronin tip, divila se njihovim vitkim, mišićavim telima i spretnosti s kojom su se kretali po pesku.

Pogotovo onom višem, s tamnosmeđom kosom i upletenom uzicom oko ruke. Kejla bi smesta svu pažnju usmerila na njega - uvek su joj se dopadali visoki - jednako kao što to očito čini i plavuša u bikiniju s druge strane terena. Roni je odmah primetila plavušu i njenu prijateljicu. Obe su bile vitke i lepe, bleštavo belih zuba i očigledno naviknute da budu u centru pažnje i da mladićima pocure bale kad ih vide. Stajale su izdvojene od ostalih i navijale odmereno, verovatno da im se ne bi pokvarile frizure. Po njihovom držanju koje je jasno govorilo da je prihvatljivo diviti im se izdaleka, ali da nije uputno primicati im se preblizu, ličile su na sliku s bilborda. Roni ih nije poznavala, ali već joj se nisu dopale.

Ponovo se usredsredila na utakmicu upravo u trenutku kad su zgodni momci postigli još jedan poen. Pa još jedan. I još jedan. Nije znala koji je rezultat, ali su očito bili bolji tim. A ipak je, gledajući ih, u sebi navijala za drugu ekipu. Nije to činila zato što uvek navija za slabije - što jeste radila - već pre zato što ju je pobednički dvojac podsećao na razmažene tipove iz privatne škole kakve je povremeno susretala u klubovima i koji su mislili da su bolji od ostalih samo zato što su im tatice investicioni bankari. Videla je dovoljno pripadnika takozvane povlašćene grupe da bi umela da ih prepozna, i kladila bi se u sopstveni život da ova dvojica sasvim izvesno spadaju u ovdašnje poželjne mladiće. Njene sumnje su potvrđene kad je, spremajući se da servira posle osvojenog poena, partner smeđokosog momka namignuo plavušinoj preplanuloj, lutkastoj prijateljici. U ovom gradu su se svi lepi ljudi očigledno poznavali. Zašto je to ne iznenađuje?

Utakmica joj najednom više nije bila toliko zanimljiva i okrenula se da pođe baš kad je lopta servirana preko mreže. Kao kroz maglu čula je da neko viče dok je protivnički tim vraćao loptu, ali nije napravila ni dva koraka, a oseti kako se gledaoci oko nje gurkaju usled čega izgubi ravnotežu tek na trenutak.

Trenutak previše.

Okrenula se na vreme da vidi kako jedan od igrača svom snagom trči prema njoj, vrata izvijenog ne bi li bolje video ćudljivu loptu. Nije imala vremena da išta učini pre nego što je udario u nju. Osetila je kako ju je zgrabio za ramena, istovremeno pokušavajući i da se zaustavi i da je spreči da padne. Ruka joj je od tog udarca odskočila i Roni je gotovo zadivljeno gledala kako odleće poklopac s plastične čaše a sok se u mlazu diže uvis i zatim joj pljuska po licu i majici.

I tu se jednostavno sve završilo. Pored sebe ugleda smeđokosog igrača, očiju razrogačenih od zaprepaštenosti.

„Jesi li dobro?“, produhtao je.

Osećala je kako joj se sok sliva niz lice i natapa majicu. Začu kako neko iz gomile počinje da se smeje. A zašto se i ne bi smejaao? Ovo je ionako već bio *fantastičan* dan.

„Dobro sam“, obrecnu se.

„Jesi li sigurna?“ reče bez daha. Izgledalo je, morala je priznati, da mu je iskreno žao. „Naleteo sam na tebe prilično snažno.“

„Samo me pusti... da idem“, procedila je kroz stisnute zube.

Mladić, izgleda, nije bio svestan da je i dalje drži za ramena, ali sada je stisak njegovih ruku smesta popustio. Brzo se odmaknuo i nesvesno posegnuo za svojom narukvicom, gotovo odsutno je vrteći. „Zaista mi je žao. Gledao sam u loptu i...“

„Znam šta si radio“, reče Roni. „Preživela sam, okej?“

I s tim rečima se okrenu želeći samo da se što pre udalji. Iza sebe ču kako neko dovikuje: „Hajde, Vile! Vraćamo se u igru!“ Ali dok se probijala kroz gužvu, nekako je osećala da je on netremice gleda sve dok mu nije nestala s vidika.

Majica joj nije bila upropaštena, ali joj to nije mnogo popravilo raspoloženje. Volela je tu majicu, uspomenu sa koncerta grupe *Fall Out Boy* na koji je prošle godine krišom otišla s Rikom. Mama je zbog toga pobesnula i ne samo zato što je Rik na vratu imao istetoviranu paukovu mrežu i u ušima više naušnica nego i Kejla, već zato što je Roni slagala kuda ide i kući se vratila tek sutradan po podne, pošto je na kraju prespavala u stanu Rikovog brata u Filadelfiji. Od mame je usledila zabrana da se više nikad ne vidi i ne čuje s Rikom - zabrana koju je Roni prekršila već sledećeg dana.

Nije ona volela Rika - istini za volju, nije joj se mnogo ni dopadao. Ali bila je besna na majku i tada joj se to činilo ispravnim. Ali kad je došla kod njega, Rik je već bio ponovo drogirani i pijan, baš kao i na koncertu, i shvatila je da će je on, ukoliko nastavi da ga viđa, i dalje nagovarati da proba to što i sam uzima, baš kao što ju je nagovarao i prethodne noći. U njegovom stanu ostala je svega nekoliko minuta, a zatim ostatak poslepodneva provela na Union skveru, svesna da je među njima gotovo.

Dobro je znala šta je droga. Neki njeni prijatelji pušili su marihuanu, neki uzimali kokain i ekstazi, a jedan čak i metadon. Vikendom su svi izuzev nje pili alkohol. Sve to je bilo lako dostupno na svakoj zabavi, u svakom klubu. Ipak, činilo se da su njene prijateljice, kad god bi pušile, pile ili progutale kakvu tabletu zaklinjući se da im je sjajno, ostatak večeri nerazgovetno mrmaljale, posrtale, povraćale, sasvim gubile kontrolu i na kraju napravile *pravu glupost*. Obično s nekim mladićem.

Roni nije želela da se u to upušta. Ne posle onoga što se prošle zime dogodilo Kejli. Neko joj je - a Kejla nikad nije saznala ko - u piće ubacio sintetičku drogu GHB i mada se jedva sećala šta se posle dogodilo, Kejla je bila prilično sigurna da je u sobi bila s trojicom mladića koje je upoznala te noći. Kad se narednog jutra tamo probudila, odeća joj je bila razbacana. Kejla nikad ništa više nije rekla - radije se pretvarala da se to nikad nije desilo i žalila je što je čak i toliko ispričala Roni - ali nije bilo teško zaključiti šta se zapravo zbilo.

Kad je stigla do doka, Roni je spustila polupraznu čašu i vlažnom salvetom žestoko trljala majicu. Izgledalo je da će uspeti da se očisti, ali se salveta raspadala na sićušne komadiće što su podsećali na perut.

Baš lepo.

Poželela je da je mladić naleteo na nekog drugog. Koliko je tamo stajala, deset minuta? Koliki su bili izgledi da se okrene u istom trenutku kad lopta poleti prema njoj? I da drži čašu soka u gužvi na odbojkaškoj utakmici koju čak nije ni želela da gleda, u gradu u kojem nije želela da bude? To isto se verovatno neće ponoviti u sledećih milion godina. Možda bi, s takvim izgledima, trebalo da kupi srećku.

I onaj mladić koji je to uradio. Smeđokosi, smeđooki zgodni momak. Izbliza je shvatila da izgleda mnogo bolje, da nije samo *sladak*, pogotovo sa onim izrazom... brige. Možda jeste omiljen, ali u onoj nanosekundi kad su im se pogledi sreli, imala je vrlo čudan osećaj da je iskren.

Roni zavrte glavom kao da pokušava da se otrese ludih pomisli. Sunce joj je očigledno udarilo u glavu. Zaključivši da je pomoću salvete učinila najbolje što je mogla, podigla je čašu. Nameravala je da baci ostatak, ali kad se okrenula, čaša se zaglavila između nje i još nekog. Ovog puta ništa nije bilo kao na usporenom snimku - ostatak soka joj se istog trena prolio po majici.

Ukočila se, u neverici gledajući majicu. *Ne mogu da verujem.*

Pred njom je stajala devojka njenih godina, s voćnim sokom u ruci, naizgled jednako iznenađena. Odevena u crno, lica uokvirenog gustim tamnim neposlušnim kovrdžama. Kao i Kejla, imala je barem po šest naušnica u svakom uhu, a među njima su se isticale dve minijaturne lobanje što su joj visile s ušnih resica. S tamnom senkom i ajlajnerom na očima izgledala je gotovo divlje. Dok su se ostaci soka upijali u Roninu majicu, pankerka svojim voćnim sokom pokaza na mrlju koja se širila.

„Tebi nije lako“, reče.

„Misliš?“

„Makar su ti sada obe strane iste.“

„O, shvatam, pokušavaš da budeš duhovita.“

„Pre bih rekla oštroumna.“

„Onda si mogla da kažeš i nešto poput: 'Možda bi trebalo da piješ iz flašice za bebe'“

Pankerka se nasmeja iznenađujućim dečjim kikitom. „Nisi odavde, zar ne?“

„Nisam, ja sam iz Njujorka. Došla sam da posetim tatu.“

„Na vikend?“

„Ne. Na celo leto.“

„Zaista ti nije lako.“

Ovog puta se Roni nasmeja. „Ja sam Roni. Skraćeno od Veronika.“

„Ja sam Blejz.“

„Blejz?“

„Pravo ime mi je Galadrijela. To je iz *Gospodara prstenova*. Moja mama je malo čudna.“

„Makar ti nije dala ime Golum.“

„Ili Roni.“ Glavom pokaza preko ramena. „Ako želiš da se presvučeš, tamo na tezgi prodaju majice na kojima je Nemo.“

„Nemo?“

„Aha, Nemo. Iz crtanog filma? Narandžasto-bela riba, povređeno peraje? Zaglavi se u akvarijumu pa ga tata traži?“

„Ne želim majicu na kojoj je Nemo, okej?“

„Nemo je kul.“

„Možda ako ti je šest godina“, uzvratila Roni.

„Kako hoćeš.“

Pre no što je Roni mogla da odgovori, opazi kako se tri mladića guraju kroz svetinu što se sklanjala pred njima. Od ostalih na plaži izdvajali su se po iscepanim šortsevima i tetovažama, golim grudima što su se videle ispod teških kožnih jakni. Jedan je imao probušenu obrvu i nosio je veliki stari kasetofon. Drugi je imao izbeljenu kosu i široki frizuru, a ruke su mu bile sasvim prekrivene tetovažama. Treći je, kao Blejz, imao dugu crnu kosu i mlečnobelu kožu. Roni se nagonski okrenu prema Blejz, ali shvati da je Blejz otišla. Na njenom mestu stajao je Džona.

„Šta si prolila po majici?“ upitao ju je. „Sva si mokra i lepljiva.“

Roni je pogledom tražila Blejz, pitajući se kuda je otišla. I zašto. „Samo idi, u redu?“

„Ne mogu. Tata te traži. Mislim da želi da dođeš kući.“

„Gde je on?“

„Otišao je u toalet, ali će stići svakog trenutka.“

„Reci mu da me nisi video.“

Džona se zamisli. „Pet dolara.“

„Molim?“

„Daj mi pet dolara, pa ću zaboraviti da si bila ovde.“

„Ti to ozbiljno?“

„Nemaš mnogo vremena“, reče Džona. „Sad je deset dolara.“

Roni iznad Džonine glave ugleda oca kako je traži po gužvi. Nagoniski čučnu znajući da nema izgleda da se krišom provuče pored njega. Besno pogleda brata, učenjivača koji je očigledno i sam došao do istog zaključka. Bio je sladak i volela ga je i cenila njegove učenjivačke sposobnosti, ali ipak joj je mlađi brat. U savršenom svetu bio bi na njenoj strani. A da li je? Naravno da nije.

„Mrzim te, znaš“, reče mu.

„Aha, i ja tebe mrzim. Ali će te svejedno koštati deset dolara.“

„A da ti dam pet?“

„Propustila si priliku. Ali čuvaću tvoju tajnu.“

Otac ih još nije spazio, ali se približavao.

„U redu“, prosikta Roni kopajući po džepovima. Pružila mu je zgužvanu novčanicu koju Džona strpa u džep. Bacivši pogled preko ramena, Roni vide kako otac, i dalje se osvrćući, ide prema njoj, pa čučnu iza tezge. Iznenadila se kad ugleda Blejz, koja je, naslonjena na tezgu, pušila cigaretu.

Blejz se isceri. „Nevolje s tatom?“

„Kako da izađem odavde?“

„Zavisi od tebe“, slegnu ramenima Blejz. „Ali on zna koju majicu imaš na sebi.“

Sat docnije Roni je sedela pored Blejz na klupi nedaleko od doka, i dalje se dosađujući, mada ne kao pre. Blejz je umela da sluša i imala je neobičan smisao za humor - a najbolje od svega, volela je Njujork kao i Roni iako nikad tamo nije bila. Raspitivala se za poznata mesta - Tajms skver, Empajer stejt bilding, Kip slobode - turističke zamke koje je Roni izbegavala po svaku cenu. Ali ipak joj je udovoljila, a zatim opisala pravi Njujork - klubove u Čelsiju, muzičku scenu u Bruklinu, ulične prodavce u Kineskoj četvrti gde su se za koji cent ili dolar mogli kupiti krijumčareni snimci i lažne prada tašne i manje-više sve ostalo.

Govoreći o svim tim mestima, poželeva je da je kod kuće a ne ovde. Bilo gde samo ne ovde.

„Ni ja ne bih želela da dođem ovamo“, složila se Blejz. „Veruj mi. Dosadno je.“

„Koliko dugo živiš ovde?“

„Samo otkako sam se rodila. Ali se makar dobro oblačim.“

Roni je kupila glupu majicu s naslikanim Nemom i znala je da izgleda smešno. Jedina veličina koju su imali na tezgi bila je XL, pa joj je majica dopirala do kolena. Jedino je dobro bilo što je, obukavši je, mogla neopaženo da prođe pored oca. Blejz je imala pravo.

„Jedna devojka mi je rekla da je Nemo kul.“

„Slagala te je.“

„Šta još ovde radimo? Moj tata je verovatno dosad otišao.“

Blejš se okrenu. „Zašto? Hoćeš da se vratimo na vašar? Možda da odemo u kuću duhova?“

„Ne. Ali mora da se negde nešto dešava.“

„Još ništa. Biće kasnije. Ali zasada ćemo čekati.“

„Šta?“

Blejš nije odgovorila. Umesto toga, ustade i okrenu se prema tamnoj vodi. Kosa joj je lepršala na povetarcu. Činilo se da gleda u mesec. „Videla sam te ranije, znaš.“

„Kada?“

„Na odbojkaškoj utakmici.“ Pokazala je na dok. „Tamo sam stajala.“

„I?“

„Izgledala si kao da ti tu nije mesto.“

„Tako i ti izgledaš.“

„Zato sam i stajala na doku.“

Naskočila je na ogradu i sela licem okrenuta prema Roni. „Znam da ne želiš da budeš ovde, ali šta je tvoj tata uradio da budeš toliko ljuta?“

Roni obrisa dlanove o pantalone. „Duga je to priča.“

„Živi li sa svojom devojkom?“

„Mislim da nema devojku. Zašto?“

„Budi srećna.“

„Molim?“

„Moj tata živi sa svojom devojkom. Ovo mu je treća od razvoda, usput budi rečeno, i ubedljivo je najgora. Svega je nekoliko godina starija od mene i oblači se kao striptizeta. Što se mene tiče, možda je i bila striptizeta. Muka mi je svaki put kad moram tamo da odem. Kao da ne zna kako da se ponaša kad sam ja tu. Jednog trenutka me savetuje kao da mi je mama, a sledećeg pokušava da mi bude najbolja drugarica. Mrzim je.“

„A ti živiš s mamom?“

„Aha. Ali sada ima dečka, a on je sve vreme u kući. Pravi gubitnik. Nosi smešan tupe pošto je oćelavio kad mu je bilo dvadeset godina i uvek mi govori kako treba da pokušam da se upišem na fakultet. Kao da je meni stalo šta on misli. Sve je to pogrešno, znaš?“

Roni nije stigla da odgovori, a Blejš ponovo skoči s ograde. „Hajde. Mislim da se spremaju da počnu. Ovo moraš da vidiš.“

Roni je sledila Blejš zaputivši se dokom prema gomili okupljenoj oko nećeg nalik uličnoj predstavi. Trgnuvši se, shvati da su izvođači trojica mladića nalik razbojnicima koje je ranije primetila. Dvojica su igrala brejkdens uz muziku što je treštala iz velikog kasetofona, dok je treći, koji je imao dugu crnu kosu, stajao u sredini i žonglirao nećim što je podsećalo na zapaljene loptice za golf. Tu i tamo prestao bi da žonglira te bi lopticu samo obrtao među prstima, kotrljao preko nadlanice ili s jedne na drugu ruku. Dvaput je pesnicom obuhvatio vatrenu kuglu, gotovo je ugasivši, ali tada bi raširio šaku i dopustio da plamen prođe kroz mali otvor blizu palca.

„Poznaješ li ga?“ upita Roni.

Blejš klimnu glavom. „To je Markus.“

„Jesu li mu ruke premazane nekakvim zaštitnim sredstvom?“

„Nisu.“

„Zar to ne boli?“

„Ne boli ako pravilno držiš kuglu. Super je, zar ne?“

Roni se morala siožiti. Markus je dve kugle ugasio, a zatim ih ponovo upalio primevši ih trećoj. Na zemlji je stajao izvrnut mađioničarski šešir i Roni je primetila da poneko u njega ubacuje novac.

„Odakle mu vatrene kugle?“

„Pravi ih. Mogu da te naučim. Nije teško. Treba ti samo pamučna majica, igla i konac i malo benzina za upaljač.“

Dok je muzika i dalje treštala, Markus je dobacio tri vatrene kugle mladiću sa široki frizuram i zapalio još dve. Jedan drugom su ih dobacivali, kao što cirkuski klovnovi rade sa činjevima, sve brže i brže dok jedna nije odletela gde ne treba.

Ali to im se nije dogodilo. Mladić s probušenom obrvom uhvatio ju je kao da je fudbalska lopta i s lakoćom je prebacivao s noge na nogu. Zatim su ugasi tri kugle, a druga dvojica su se pridružila prvom momku, pa su sada svi jedan drugom dobacivali dve vatrene kugle kao da su fudbalske lopte. Gledaoci počеше da aplaudiraju, a novac da pristiže u šešir dok je muzika postajala sve glasnija. Zatim najednom pohvataše kugle i ugasiše ih u istom trenutku kad se pesma gromoglasno završila.

Roni je morala da prizna da takvo nešto nikad nije videla. Markus je prišao Blejz, zagrlio je i ljubio veoma dugo pred svima, što je bilo vrlo neprikladno. Lagano je otvorio oči i pogledao pravo u Roni pre no što je odgurnuo Blejz.

„Ko je to?“, upitao je pokazujući ka Roni.

„Roni“, odgovori Blejz. „Iz Njujorka je. Upravo sam je upoznala.“

Široki i Probušena Obrva pridružiše se Markusu i Blejz, pa se svi zagledaše u Roni, kojoj je bilo izuzetno neprijatno.

„Njujork, a?“ upita Markus, pa izvadi upaljač iz džepa i zapali jednu kuglu. Palcem i kažiprstom je nepomično držao zapaljenu loptu dok se Roni ponovo pitala kako se pri tom ne opeče.

„Voliš li vatru?“ doviknuo je.

Ne čekajući odgovor, bacio je zapaljenu kuglu ka njoj. Roni odskoči u stranu, i suviše zapanjena da bi odgovorila. Lopta je pala iza nje, a jedan policajac priđe i nogom ugasi plamen.

„Vas trojica“, viknu pokazujući na njih. „Napolje. Smesta. Već sam vam rekao da vašu predstavicu ne možete da izvodite na doku, a sledeći put ću vas, kunem se, pohapsiti.“

Markus podiže ruke i zakorači unazad. „Upravo smo krenuli.“

Mladići zgrabiše svoje jakne i krenuše uz dok prema vašarskim skalamerijama. Ostavivši Roni, Blejz ih je sledila. Roni je na sebi osećala policajčev pogled, ali se nije obazirala. Kratko je oklevala, a zatim i sama pošla za njima.

Četiri

Markus

Znao je da će i ona poći za njima. Uvek su ih sledile. Naročito nove devojke u gradu. Takve su devojke - što se prema njima gore ponašao, to su ga više želele. Glupe su. Predvidljive, ali glupe.

Naslonio se na žardinjeru ispred hotela, a Blejz ga je zagrlila. Roni je sedela na klupi naspram njih. Tedi i Lans su po strani zaplitali jezikom pokušavajući da privuku pažnju devojaka koje su prolazile. Već su bili pijani - bili su pripiti i pre predstave - i, kao i obično, sve su ih devojke ignorisale izuzev onih najružnijih. Uglavnom ih je i sam ignorisao.

Blejz ga je, u međuvremenu, grickala za vrat, ali ni na to nije obraćao pažnju. Smučilo mu se što se uvek obesi o njega pred drugim ljudima. A i bez toga mu se smučila. Da nije toliko dobra u krevetu, da ne zna šta ga zaista uzbuđuje, ostavio bi je još pre mesec dana zbog jedne od tri, četiri, pet ostalih devojaka s kojima je redovno spavao. Ali sada ga nijedna nije zanimala. Piljio je u Roni. Dopadao mu se ljubičasti pramen u njenoj kosi i njeno čvrsto malo telo, svetlucava senka na očnim kopcima. Uprkos glupoj majici koju je nosila, nekako je bila otmena, izazovna. To mu se dopadalo. Mnogo mu se dopadalo.

Gurnuo je Blejzine kukove poželevši da ona nije tu. „Idi i kupi mi krompiriće“, reče. „Gladan sam.“

Blejz se odmaknu. „Ostalo mi je samo dva dolara.“

Glas joj je bio plačljiv. „Pa šta? To će biti dosta. I nemoj nijedan da pojedesh.“

Zaista je to mislio. Blejz je počela da dobija stomačić, lice joj se zaokruglilo. Nije ni čudo s obzirom na to da u poslednje vreme i sama pije skoro koliko i Ted i Lans.

Blejz se durila, ali je Markus blago gurnu, pa je krenula prema tezgama s hranom. Pred njima je stajalo šest-sedam redova ljudi, a kad je do njih stigla, Markus lenjim korakom krenu ka Roni pa sede pored nje. Blizu, ali ne preblizu. Blejz je bila ljubomorna, a nije hteo da otera Roni pre no što dobije priliku da je upozna.

„Šta misliš?“ upitao ju je.

„O čemu?“

„O predstavi. Jesi li videla nešto slično u Njujorku?“

„Nisam“, priznade.

„Gde si odsela?“

„Malo dalje, dole niz plažu.“

Iz njenog odgovora mu je bilo jasno da joj je neprijatno, verovatno zato što Blejz nije tu.

„Blejz je rekla da izbegavaš tatu.“

Roni samo slegnu ramenima.

„Šta? Ne želiš o tome da razgovaraš?“

„Nema šta da se kaže.“

Naslonio se. „Možda mi jednostavno ne veruješ.“

„O čemu pričaš?“

„Reći ćeš Blejz, ali ne i meni.“

„Ja te čak i ne poznajem.“

„Ne poznaješ ni Blejz. Tek si je upoznala.“

Roni se nisu dopadali njegovi drski odgovori. „Jednostavno nisam želela da s njim razgovaram, u redu? A ne želim ni da leto provedem ovde.“

Sklonio je kosu s očiju. „Pa idi.“

„Aha, kako da ne. Kuda da idem?“

„Hajdemo na Floridu.“

Roni zatrepta. „Molim?“

„Znam tipa koji tamo ima stan, odmah kod Tampe. Ako hoćeš, povešću te. Možemo da ostanemo koliko god želiš. Kola su mi tu.“

Zaprepašteno ga je gledala. „Ne mogu da idem s tobom na Floridu. Ja... tek sam te upoznala. A Blejz?“

„Šta s njom?“

„Ti si s njom.“

„Pa šta?“

Lice mu je bilo bezizražajno.

„Ovo je i suviše čudno.“ Zavrtela je glavom i ustala. „Idem da vidim šta radi Blejz.“

Markus izvadi vatrenu kuglu iz džepa. „Znaš da sam se šalio, je li?“

U stvari, nije se šalio. Rekao je to iz istog razloga iz kojeg je na nju bacio vatrenu kuglu - da vidi gde su joj granice.

„Aha, okej. U redu. Ipak idem da razgovaram s njom.“

Markus je gledao kako odlazi. Iako mu se dopadalo to malo vatreno telo, nije znao šta da misli o njoj. Oblačila se kao i Blejz, ali, za razliku od nje, nije pušila niti je pokazivala ikakvo zanimanje za žurku, a imao je osećaj da tu ima još nešto izuzev onoga što je pokazivala. Pitao se je li iz bogate kuće. Logično je, zar ne? Stan u Njujorku, kuća na plaži? Porodica je za takvo nešto morala imati novac. Ali... nekako, ona se uopšte ne uklapa u ovdašnje bogataše, makar ne one njemu znane. Pa šta je onda? I zašto je to uopšte važno?

Zato što nije voleo ljude s novcem, nije voleo kad njime mašu i nije voleo to što misle da su zato što imaju novac bolji od ostalih. Jednom, pre no što je napustio školu, čuo je kako neki bogati dečko priča u školi kako je za rođendan dobio nov čamac. I to ne nekakvu bednu barku, već gliser dug šest i po metara, sa GPS-om i sonarom. Dečko se hvalisao kako će čitavo leto provesti na čamcu i ostavljati ga na vezu u kantri klubu.

Tri dana kasnije Markus je čamac zapalio i sa terena za golf, sakriven iza drveta magnolije, gledao kako gori.

Naravno, nikom nije rekao šta je uradio. Ako kažeš jednoj osobi, kao da si priznao policiji. Tedi i Lans su bili pravi primer za to - kad bi ih odveli u pritvor, propevali bi čim bi se zatvorila vrata. Zato je i zahtevao da ovih dana oni rade sav prljavi posao. Najbolje će ih sprečiti da progovore ako se postara da njihova krivica bude veća od njegove. Sada su oni bili ti koji krađu piće, oni su na aerodromu tukli nekog ćelavca dok se nije onesvestio i onda mu uzeli novčanik, oni su crtali svastike na sinagogi. Nije im nužno verovao, nisu mu se naročito dopadali, ali su uvek pristajali na njegove planove. Služili su svrsi.

Iza njega su se Tedi i Lans i dalje ponašali kao idioti, što i jesu, a kako je Roni otišla, Markusa nije držalo mesto. Nije nameravao da tu sedi čitavu noć ne radeći ništa. Pošto se Blejz vrati i kad bude pojeo krompiriće, mogu da se prošetaju. Videće šta može da se desi. Nikad se ne zna šta se može dogoditi u ovakvom gradu, u ovakvoj noći i po ovakvoj gužvi. Jedno je sigurno. Posle predstave mu je uvek trebalo nešto... *više*. Ma šta da je to značilo.

Pogledao je prema tezgi s hranom i video da Blejz plaća krompiriće, a Roni stoji tik iza nje. Piljio je u Roni navodeći je da se okrene ka njemu, što je na kraju i učinila. Ništa

značajno, samo je bacila pogled, ali i to je bilo dovoljno da se Markus opet zapita kakva je u krevetu.

Verovatno opasna, pomisli. Uglavnom su sve takve kad ih čovek podstakne na pravi način.

Pet

Vil

Ma šta da je radio, Vil je uvek osećao da ga pritiska breme tajne. Na prvi pogled sve je izgledalo uobičajeno - poslednjih šest meseci odlazio je na časove, igrao košarku, bio na maturantskoj zabavi, završio srednju školu, spremao se za fakultet. Naravno, nije sve bilo savršeno. Pre šest nedelja raskinuo je s Ešli, ali to nije imalo nikakve veze s onim što se dogodilo one noći, te noći koju nikad neće zaboraviti. Uglavnom je bio u stanju da sećanje potisne, ali tu i tamo, u neobičnim trenucima, navrlo bi s velikom žestinom. Slike se nikad nisu menjale ni bledele, već su bile kristalno jasne. Kao da sve gleda tuđim očima, video je sebe kako trči plažom i hvata Skota, koji zuri u pobesnelu vatru.

Šta si, do đavola, uradio?, sećao se da je viknuo. *Nisam ja kriv!*, uzvratio je Skot.

Tek tada je, međutim, Vil uvideo da nisu sami. U daljini je primetio Markusa, Blejz, Tedija i Lansa, posmatrao ih i smesta shvatio da su videli sve što se dogodilo.

Oni znaju...

Čim se Vil mašio za mobilni telefon, Skot ga je zaustavio.

Nemoj da zoveš policiju! Rekao sam ti da se slučajno dogodilo! Na licu mu je bio molećiv izraz. *Hajde, čoveče! Duguješ mi to!*

Prvih nekoliko dana o tome se mnogo izveštavalo. Želucu svezanog u čvor, Vil je gledao televizijske i čitao novinske vesti. Jedno je bilo prećutati šta znaš o požaru koji je slučajno izbio. To bi možda mogao da uradi. Ali neko je te noći povređen. Kad god bi se tuda provezao, Vila je savest toliko grizla da je osećao mučninu. Nije važno što se crkva ponovo gradi i što je pastor odavno otpušten iz bolnice. Važno je bilo to što on, Vil, zna šta se dogodilo i što ništa nije preduzeo.

Duguješ mi to...

Te su ga reči najviše progonile.

Ne samo zato što su on i Skot najbolji drugovi još od obdaništa, već i zbog drugog, važnijeg razloga. I ponekad, usred noći, ležao je budan, mrzeo istinitost tih reči i želeo da pronađe način na koji bi sve ispravio.

Ovog puta, začudo, sećanja je podstakla nezgoda koja se tog dana dogodila na odbojkaškoj utakmici. Ili pre devojka s kojom se sudario. Nisu je zanimala njegova izvinjenja i, za razliku od mnogih ovdašnjih devojaka, nije pokušavala da prikrije gnev. Ali nije ključala od besa i nije cvilela. Bila je toliko staložena da je smesta shvatio da je drugačija.

Nakon što je odjurila, do kraja je odigrao set i morao je priznati da je promašio dva-tri udarca, što mu se inače ne bi dogodilo. Skot ga je besno gledao i - možda zbog igre svetlosti - izgledao upravo onako kao one noći kad je izbio požar a Vil izvadio mobilni da pozove policiju. Bilo je to dovoljno da ponovo navru sećanja.

Uspeo je da ostane pribran do kraja utakmice, ali čim se završila, osetio je potrebu da bude sam. Stoga je odšetao do vašara i zastao kod jedne tezge s onim preskupim igricama

u kojima je nemoguće pobediti. Spremao se da prenaduvanu košarkašku loptu ubaci u obruč postavljen malo više nego inače, kad iza sebe začu glas.

„Tu si“, reče Ešli. „Izbegavaš nas?“

Da, pomisli. *Zaista vas izbegavam.*

„Ne“, odgovorio je. „Nisam igrao otkako se sezona završila, pa sam hteo da vidim koliko sam van forme.“

Ešli se nasmešila. Bela tesna majica, sandale i duge naušnice izuzetno su isticale njene plave oči i plavu kosu. Presvukla se posle finalne utakmice odbojkaškog turnira. Tipično za Ešli - od svih devojaka koje je poznao jedino je ona po pravilu nosila kompletnu preobuku, čak i kad je išla na plažu. Na maturantskoj zabavi prošlog maja presvukla se tri puta - jedno je nosila na večeri, drugo na plesu, a treće na potonjoj zabavi. Zapravo je ponela kofer, koji je on, nakon što joj je prikačio buketic i pozirao za fotografije, morao da odvuče u kola. Njenu majku nije čudilo što se Ešli spakovala kao da ide na put, a ne na ples. No to je možda i bio deo problema. Ešli mu je jednom pokazala zasebnu prostoriju u kojoj se čuvala odeća njene majke - žena je imala nekoliko stotina pari obuće i hiljadu haljina. Ta prostorija je lako mogla poslužiti kao garaža za bjuik.

„Ne želim da te prekidam. Ne bih volela da izgubiš dolar.“

Vil se okrenuo i, usredsredivši se na koš, bacio loptu. Odbila se o obruč i tablu a zatim upala u koš. Jedan pogodak. Još dva i osvojiće nagradu.

Dok se lopta vraćala, vašarski radnik krišom odmeri Ešli. Ona ga, međutim, nije ni primetila.

Kad je lopta upala u mrežu i stigla do njega, Vil ju je ponovo uzeo i bacio pogled na radnika. „Je li danas neko nešto osvojio?“

„Naravno. Svakog dana mnogi osvajaju.“ Dok je odgovarao, i dalje je piljio u Ešli. To nije bilo iznenađenje. Ešli su uvek svi primećivali. Bila je kao svetleća neonska reklama za svakog ko iole ima testosterona.

Ešli zakorači napred, okrenu se i nasloni na tezgu. Ponovo se nasmešila Vilu. Ešli nikad nije bila prefinjena. Kad su je u školi proglasili kraljicom večeri, čitave noći nije skinula tizaru.

„Dobro si danas igrao“, reče. „I servis ti se mnogo popravio.“

„Hvala“, uzvratil Vil.

„Mislim da si dobar skoro kao Skot.“

„Nikako“, usprotivi se. Skot je igrao odbojku od šeste godine, a Vil je počeo tek nakon prvog razreda srednje škole. „Brz sam i mogu da skočim, ali ne igram kao Skot.“

„Samo kažem šta sam videla.“

Usredsređen na koš, Vil odahnu pokušavajući da se opusti pre nego što baci loptu. Trener mu je uvek govorio da tako čini kad izvodi slobodno bacanje, mada mu to nije mnogo poboljšalo rezultat. Ovog puta pak lopta prolete kroz koš. Dva pogotka od dva bacanja.

„Šta ćeš s igračkom ako je osvojiš?“ upita Ešli.

„Ne znam. Želiš li je?“

„Samo ako ti želiš da mi je daš.“

Ešli je, znao je, želela da joj on ponudi igračku, a ne da mu je sama zatraži. Posle dve godine provedene s njom, dobro ju je poznao. Vil dohvati loptu, ponovo odahnu i baci je poslednji put. Ovog puta udarac je bio prejak pa se lopta odbila o obruč.

„Malo ti je nedostajalo“, reče mu radnik. „Trebalo bi ponovo da pokušaš.“

„Znam kad mi je dosta.“

„Znaš šta. Naplatiću ti dolar manje. Dva dolara za tri bacanja.“

„Nema potrebe.“

„Dva dolara i pustiću vas da oboje izvedete po tri bacanja.“ Dohvatio je loptu i pružio je Ešli. „Voleo bih da vidim kako ti to radiš.“

Ešli je zurila u loptu - bilo je očigledno da joj takvo nešto nikad nije palo na pamet. Verovatno i nije.

„Ipak nećemo“, reče Vil. „Ali hvala na ponudi.“

Zatim se obratio Ešli. „Znaš li je li Skot još ovde?“

„Sedi za stolom sa Kesi. Barem su tamo bili kad sam krenula da te nađem. Mislim da mu se ona dopada.“

Kad se Vil uputio u tom pravcu, Ešli krenu tik uz njega.

„Pričali smo“, reče Ešli krajnje neobaveznim tonom, „i Skot i Kesi su mislili da bismo mogli da idemo kod mene. Roditelji su mi otišli u Roli na nekakvu zabavu s guvernerom, pa bismo bili sami u kući.“

Vil je ovo očekivao. „Ne, hvala“, odvratio je.

„Zašto ne? Ne bi se reklo da se ovde dešava nešto uzbudljivo.“

„Jednostavno mislim da to nije dobra ideja.“

„Zato što smo raskinuli? Nije baš da želim da se pomirimo.“

Zato si i došla na turnir, pomisli Vil. I presvukla se. I došla da me tražiš. I predlažeš da idemo kod tebe pošto ti roditelji nisu kod kuće.

Ali ništa od svega toga nije rekao. Nije bio raspoložen za svađu i nije želeo da sve bude još mučnije nego što već jeste. Nije ona loša, ali jednostavno nije za njega.

„Rano ujutro moram da budem na poslu, a čitav dan sam po suncu igrao odbojku“, reče. „Želim samo da odem na spavanje.“

„Uhvatila ga je za ruku nateravši ga da stane. „Zašto više ne odgovaraš na moje pozive?“

Ćutao je. Zaista ništa nije imao da kaže.

„Želim da znam gde sam pogrešila“, oštro je rekla.

„Nigde nisi pogrešila.“

„Pa šta je onda?“

Pošto nije odgovorio, molećivo mu se osmehnula. „Samo dođi kod mene pa ćemo razgovarati, okej?“

Znao je da Ešli zaslužuje odgovor. Jedini problem je bio u tome što odgovor ne bi želela da čuje.

„Kao što rekoh, umoran sam.“

„Umoran si“, riknu Skot. „Kazao si joj da si umoran i da želiš da spavaš?“

„Tako nešto.“

„Jesi li lud?“

Skot ga je gledao preko stola. Kesi i Ešli su odavno otišle na dok da razgovaraju, nesumnjivo da analiziraju svaku reč koju je Vil rekao Ešli, da prave nepotrebnu dramu od razgovora koji bi verovatno trebalo da ostane samo između njih dvoje. S Ešli je, međutim, sve uvek bilo drama. Vil najednom pomisli da će ovo leto biti veoma dugo.

„Ja i jesam umoran“, reče Vil. „Zar ti nisi?“

„Možda nisi čuo šta je predložila. Ja i Kesi, ti i Ešli? Kuća njenih roditelja na plaži?“

„Spominjala je to.“

„A mi smo i dalje ovde zato što...?“

„Već sam ti rekao.“

Skot zavrte glavom. „Ne... vidiš, tu mi nisi jasan. Kad ti roditelji kažu da im opereš kola ili da ustaneš rano kako bi na vreme stigao u crkvu, tada su ti reči 'umoran sam' izgovor. A ne u ovakvoj prilici.“

Vil je ćutao. Iako je Skot bio samo godinu dana mlađi - na jesen će upisati završni razred u Srednjoj školi Lejni - često se ponašao kao da je Vilov stariji i pametniji brat.

Izuzev one noći u crkvi...

„Vidiš onog tipa tamo kod koša? Njega razumem. Čitav dan tamo stoji pokušavajući da navede ljude da odigraju koju igru ne bi li zaradio malo novca i sebi kupio pivo i cigarete kad završi smenu. Jednostavno. Bez komplikacija. Nije život kakav ja vodim, ali mogu da ga razumem. Ali tebe ne razumem. Mislim... jesi li ti *video* Ešli večeras? Prelepa je. Izgleda kao ona ženska u *Maksimu*.“

„I?“

„Hoću da kažem, ona je riba.“

„Znam. Zabavljali smo se dve godine, sećaš se?“

„I ne kažem da moraš da se pomiriš s njom. Predlažem samo da nas četvoro odemo kod nje, zabavimo se, pa ćemo videti šta će biti.“

Skot se nagnu ka Vilu. „I još nešto. I dalje ne razumem zašto si je uopšte ostavio. Očigledno joj se još sviđaš, a vas dvoje ste uvek izgledali savršeno.“

Vil odmahnu glavom. „Nismo bili savršeni.“

„Rekao si to i pre, ali šta to znači? Da li je, ne znam... luda kad ste sami? Šta se dogodilo? Jesi li je zatekao kako stoji nad tobom s kasapskim nožem, je li zavijala na mesec kad ste bili na plaži?“

„Nije, ništa slično. Jednostavno nije išlo, to je sve.“

„Jednostavno nije išlo“, ponovi Skot. „Čuješ li ti uopšte šta pričaš?“

Videvši da Vil ne popušta, Skot se pruži preko stola. „Hajde, čoveče. Učini mi to. Živni malo. Letnji je raspust. Žrtvuj se za ekipu.“

„Zvučiš kao očajnik.“

„Pa očajan sam. Ukoliko ne pristaneš da večeras izađeš s Ešli, Kesi neće izaći sa mnom. A govorimo o devojci koja je spremna na svakojake vragolije.“

„Izvini, ali ne mogu ti pomoći.“

„U redu. Upropasti mi život. Koga briga, je li?“

„Preživećeš.“ Zastade. „Jesi li gladan?“

„Malo“ progundā Skot.

„Hajde, idemo na pljeskavice sa sirom.“

Vil ustade, ali Skot se i dalje durio. „Moraš da vežbaš“, rekao mu je Skot misleći na odbojku. „Bacao si loptu na sve strane. Jedva sam uspevao da nas održim u igri.“

„Ešli mi je rekla da igram dobro kao i ti.“

Skot frknu i ustade od stola. „Ona ne zna o čemu priča.“

Pošto su došli na red i kupili hranu, Vil i Skot se pomeriše do tezge s prilozima gde je Skot svoju pljeskavicu obilno prelio kečapom, koji mu je sada curio sa strane. „Odvratno“, reče Vil.

„Slušaj ovo. Tip se zvao Rej Kroc i osnovao je kompaniju *Mekdonalds*. Jesi li čuo za nju? Bilo kako bilo, zahtevao je da mu se na pljeskavicu, na pravu američku pljeskavicu, je li, doda kečap. To bi trebalo da ti jasno govori koliko je kečap značajan za ukus.“

„Nastavi samo. Veoma si zanimljiv. Ja odoh po neko piće.“

„Donesi mi flašicu vode, hoćeš?“

Dok je Vil polazio, nešto belo prolete pored njega prema Skotu. I Skot je to primetio i nagonski je odskočio, ali mu je pri tom ispala pljeskavica.

„Šta, do davola, radiš?“ oštro reče Skot naglo se okrenuvši. Na zemlji je ležala izgažena kutija krompirića. Iza njega su Tedi i Lans nabili ruke u džepove. Između njih je stajao Markus, koji se bezuspešno trudio da deluje nedužno.

„Ne znam o čemu pričaš“, odgovori Markus.

„O ovome!“ zareža Skot i šutnu kutiju na njih.

Taj ton, shvatiće kasnije Vil, bio je ono što je izazvalo napetost svih prisutnih. Vil je osetio kako su mu se dlačice na vratu nakostrešile od opipljive, gotovo fizičke uznemirenosti, od treperenja što je obećavalo nasilje.

Nasilje koje je Markus očigledno želeo...

Kao da ga je mamio.

Vil spazi kako neki otac uzima dete u naručje i udaljava se, dok su se Ešli i Kesi, vrativši se sa doka, ukopale na mestu. Malo dalje uočio je kako se Galadrijela - ovih dana predstavljala se kao Blejz - približava.

Skot ga besno pogleda, stisnute vilice. „Znaš šta, dosta mi je tvojih sranja.“

„I šta ćeš preduzeti?“, isceri se Markus. „Gađaćeš me petardom?“

To je bilo dovoljno. Kad je Skot naglo krenuo napred, Vil izbezumljeno krenu kroz gužvu pokušavajući da na vreme stigne do prijatelja.

Markus se nije pomerao. To nije dobro. Vil je znao da su on i njegovi drugari spremni na sve... a što je najgore, znali su šta je Skot uradio...

Ali onako besan, Skot izgleda nije mario. Kad je Vil pojurio napred, Tedi i Lans se razmaknuše pa se Skot nađe između njih. Vil je pokušao da ga sustigne, ali Skot se prebrzo kretao i iznenada se činilo da se sve dešava odjednom. Markus je zakoračio unazad kad je Tedi šutnuo stolicu prisiljavajući Skota da odskoči. Ovaj je udario u sto i prevrnuo ga. Kad je povratio ravnotežu, Skot skupi šake u pesnice. Lans se primicao sa strane, sve brže, Vil kao kroz maglu začu plač malog deteta. Iskobeljavši se iz gužve, Vil krenu prema Lansu kad se u sukob iznenada umeša neka devojka.

„Prestanite!“, viknu devojka ispruživši ruke. „Prekinite! Svi vi!“

Glas joj je bio iznenađujuće snažan i dovoljno zapovednički da je Vil zastao u pola koraka. Svi ostali su se ukopali na mestu i u iznenadnoj tišini plač malog deteta zazvuča prodorno. Devojka se okrenula oko sebe, besno gledajući svakog od učesnika u gužvi. Čim joj je primetio ljubičasti pramen u kosi, Vil shvati da ju je već video. Samo je sada nosila preveliku majicu sa slikom ribe.

„Dosta svađe! Gotovo! Zar ne vidite da je ovo dete povređeno?“

Izazivajući ih da joj se suprotstave, progurala se između Skota i Markusa i sagnula se prema uplakanom dečaku koji je u onoj gužvi pao. Imao je tri-četiri godine, a na sebi narandžastu majicu. Kad mu se obratila, devojka progovori nežno i utešno mu se osmehnu.

„Jesi li dobro, dušo? Gde ti je mama? Hajde da je nađemo.“

Dečak se istog trenu zagledao u njenu majicu.

„Ovo je Nemo“, rekla je. „I on se izgubio. Dopada li ti se Nemo?“

Sa strane se uspaničena žena s bebom u naručju gurala kroz gužvu i ne primećujući napetost. „Džejstone? Gde si? Jeste li videli malog dečaka? Plavokosog, u narandžastoj majici?“

Na licu joj se videlo olakšanje kad ga je ugledala. Bebu je bolje namestila na kuk dok je jurila ka dečaku.

„Ne smeš tako da odjuriš, Džejstone!“ uzviknula je. „Uplašio si me. Jesi li dobro?“

„Nemo“, reče dečak pokazujući na devojku.

Majka se okrenu tek tada primetivši devojku. „Hvala vam... odlutao je dok sam presvlačila bebu i...“

„Sve je u redu“, reče devojka odmahujući glavom. „Ništa mu nije.“

Vil je posmatrao kako majka odvodi decu, a zatim opet pogleda devojku i primeti kako se nasmešila dok je dečak odlazio. Kad su se, međutim, dovoljno odmakli, devojka odjednom shvati da svi pilje u nju. Prekrstila je ruke u nelagodi, a gomila poče da se uklanja pred policajcem koji je žurno prilazio.

Markus nešto brzo promrmlja Skotu a zatim se utopi u svetinu. Tedi i Lans učiniše isto. Kad i Blejz pođe za njima, za ruku je, na Vilovo iznenađenje, zgrabi devojka s ljubičastim pramenom.

„Čekaj! Kuda ideš?“, viknula je.

Blejz oslobodi ruku idući unazad. „Na Bauerov žal.“

„Gde je to?“

„Samo idi plažom. Naći ćeš ga.“ Blejz se okrenu i potrča za Markusom.

Devojka, čini se, nije znala šta da radi. Napetost koja je vladala do pre nekog trenutka sada je nestajala brzo kako se i pojavila. Skot je uspravio sto i pošao prema Vilu u trenutku kad je devojci prišao muškarac koji joj je, pretpostavio je Vil, otac.

„Tu si!“ uzviknuo je glasom koji je odavao i olakšanje i bes. „Tražili smo te. Jesi li spremna da kreneš?“

Devojka, koja je posmatrala Blejz, očigledno mu se nije obradovala.

„Nisam“, jednostavno mu reče, umeša se među svet i krenu na plažu. Jedan dečak priđe njenom ocu.

„Izgleda da nije gladna“, kazao je.

Muškarac stavi ruku dečaku na rame gledajući kako devojka, i ne osvrćući se, silazi niz stepenište. „Izgleda da nije“, reče.

„Možeš li da veruješ?“ besneo je Skot odvlačeći Vilu pažnju s prizora koji je toliko pomno posmatrao. Skot je još bio uzbuđen, pod uticajem adrenalina. „Spremao sam se da razbijem onog čudaka.“

„Uh... aha“, odgovori Vil i odmahnu glavom. „Nisam siguran da bi ti Tedi i Lans dozvolili.“

„Ne bi oni ništa uradili. Oni se samo razmeću.“

Vil nije bio u to uveren, ali ništa nije rekao.

Skot duboko udahnu. „Čekaj. Stiže pandur.“

Policajac im je polako prilazio, očito procenjujući situaciju.

„Šta se ovde dešava?“ upita ih.

„Ništa“, odmereno odgovori Skot.

„Čuo sam da je bila neka tuča.“

„Nije, gospodine.“

Policajac ih je podozrivo gledao. Ni Skot ni Vil ništa ne rekoše. Sada su se ljudi već okupljali pored tezge sa dodacima i začinima. Policajac je pažljivo gledao, proveravajući je li nešto propustio. Lice mu se najednom ozari kad ugleda nekog ko je stajao iza Vila.

„Jesi li to ti, Stive?“, uzviknuo je.

Vil je gledao kako policajac prilazi devojčinom ocu.

Ešli i Kesi im priđoše. Kesi je bila zajapurena. „Jesi li dobro?“ uzbuđeno reče.

„Dobro sam“, odgovori Skot.

„Taj tip je lud. Šta se desilo? Nisam videla kako je sve počelo.“

„Bacio je nešto na mene, a nisam hteo da to istrpim. Dosta mi je njega i njegovog ponašanja. Misli da ga se svi plaše i da može da radi šta želi, ali kad sledeći put pokuša, neće se lepo provesti...”

Vil je prestao da ga sluša. Skot je oduvek bio velika pričalica. Radio je isto to i na odbojkaškim utakmicama, i Vil je odavno naučio da na njega ne obraća pažnju.

Okrenuo se i video kako policajac ćaska s devojčinim ocem. Pitao se zašto li je devojka onoliko želela da pobegne od oca. I zašto se družila s Markusom. Ona nije bila poput njih i nekako je imao osećaj da i nije svesna u šta se s njima upušta. Dok je Skot i dalje uveravao Kesi da je lako mogao izaći na kraj sa svom trojicom, Vil se naprezao da čuje o čemu policajac razgovara s devojčinim ocem.

„O, zdravo, Pite“, reče devojčin otac. „Šta se dešava?“

„Sve po starom“, odgovori policajac. „Trudim se da održavam red. Kako napreduje prozor?“

„Sporo.“

„To si rekao i kad sam te poslednji put pitao.“

„Jesam, ali sad imam tajno oružje. Ovo je moj sin Džona. On će mi pomagati preko leta.“

„Je li? Bravo, mladiću... Zar nije trebalo da ti dođe i kćerka, Stive?“

„Stigla je“, reče otac.

„Aha, a onda je opet otišla“, dobaci dečak. „Prilično je ljuta na tatu.“

„Žao mi je što to čujem.“

Vil je gledao kako otac pokazuje na plažu. „Znaš li možda kuda idu?“

Policajac je škiljeći gledao po obali. „Ko to zna. Ali ta deca nisu dobra. Pogotovo Markus. Veruj mi, ne želiš da ti kćerka s njim bude u društvu.“

Skot se i dalje zaneto razmetao pred Kesi i Ešli. Ne slušajući ga, Vil iznenada oseti potrebu da pozove policajca. Znao je da nije njegovo da se meša. Nije poznavao devojku, nije znao zašto je uopšte onako odjurila. Možda je imala dobar razlog. Ali kad je video brigu na licu njenog oca, setio se strpljenja i pažnje s kojom je spasla malog dečaka, i reči su mu izletele i pre no što je mogao da se obuzda.

„Otišla je na Bauerov žal“, rekao je.

Skot začuta u pola rečenice, a Ešli se okrenu prema Vilu i namršti se. Ostalo troje su ga nesigurno gledali.

„Vaša kćerka, je li tako?“ Kad otac neznatno klimnu glavom, Vil nastavi: „Otišla je na Bauerov žal.“

Policajac ga je i dalje gledao, a zatim se obrati devojčinom ocu. „Kad završim ovde, otići ću da razgovaram s njom i ubedim je da dođe kući, u redu?“

„Ne moraš to da radiš, Pite.“

Policajac nastavi da posmatra družinu u daljini. „Mislim da je u ovom slučaju bolje da odem.“

Vil, neobjašnjivo, oseti čudno olakšanje. Mora da se to i videlo, pošto su, kad se okrenuo, njegovi prijatelji zurili u njega.

„O čemu se, do đavola, ovde radi?“ upita Skot.

Vil ne odgovori. Nije bio u stanju - ni njemu samom, zapravo, nije bilo jasno.

Roni

Pod uobičajenim okolnostima Roni bi se ovakvo veče verovatno dopalo. U Njujorku se od gradskog osvetljenja mnoge zvezde ne mogu videti, a ovde je upravo suprotno. Čak i pored sloja izmaglice što se uzdiže nad marinom, jasno je videla Mlečni put, a južno od njega punim sjajem blistala je zvezda Danica. Talasi su se u pravilnim razmacima valjali i zapljuskivali obalu, a na obzorju su se razaznavala slaba svetla pet-šest čamaca za lov na račice.

Ali okolnosti nisu bile uobičajene. Dok je stajala na tremu, van sebe od gneva, popreko je gledala policajca.

Ne, nije bila samo gnevna. Ključala je od besa. To što se dogodilo bilo je toliko... preterano zaštitnički, toliko neuobičajeno da i dalje nije mogla da to pojmi. Prvo što joj je palo na pamet bilo je da jednostavno autostopira do autobuske stanice i onda kupi kartu za Njujork. Ne bi rekla ni tati ni mami, već bi telefonirala Kejli. A kad stigne, razmisliće šta će dalje. Ma šta da odluči, ne može biti gore od ovoga.

Ali to nije bilo moguće. Ne pored policajca Pita. Stajao je iza nje i hteo da se uveri da će ući u kuću i dalje nije mogla da veruje. Kako je njen otac - njen rođeni otac - mogao da učini ovakvo nešto? Pa ona je gotovo odrasla osoba, ništa loše nije radila, a još nije bila ni ponoć. U čemu je problem? Zašto je ovome pridavao veću važnost nego što zaslužuje? O, naravno, najpre je policajac Pit pričao kako je u pitanju uobičajena naredba da se isprazni njihovo mesto na Bauerovom žalu - što ostale nije iznenadilo - ali onda se usredsredio na nju. Baš na nju.

„Vodim te kući“, rekao je kao da joj je osam godina.

„Ne, hvala“, odgovorila je.

„Onda ću morati da te uhapsim zbog skitanja, pa će te tata odvesti kući.“

Tada je shvatila da je tata tražio od policije da je dovedu, i u tom trenutku je htela da propadne u zemlju od stida.

Naravno, imala je probleme s mamom i tu i tamo kući nije dolazila na vreme. Ali mama nikad, nijednom, ni jedan jedini put nije poslala policiju da je traži.

Policajac na tremu kao da joj je čitao misli. „Hajde, uđi“, ohrabrivao ju je, dajući joj jasno do znanja da će vrata otvoriti sam ukoliko ih ona ne otvori.

Iznutra je čula nežne zvuke klavira i prepoznala sonatu Edvarda Griga u e-molu. Duboko je udahнула pre no što je otvorila vrata, a zatim ih s treskom zalupila za sobom.

Otac je prestao da svira i podigao pogled, dok ga je streljala očima.

„Poslao si policiju po mene?“

Ništa nije rekao, ali je i njegovo ćutanje bilo dovoijno.

„Zašto bi to uradio?“ upita ga. „Kako si to mogao da uradiš?“

Nije odgovarao.

„Čemu to? Nisi želeo da se provedem? Nisi mi verovao? Nisi shvatio da ne želim da budem ovde?“

Otac je skrstio ruke na krilu. „Znam da ne želiš da budeš ovde...“

Zakoračila je napred i dalje ga besno gledajući. „Pa si odlučio da mi uništiš i život?“

„Ko je Markus?“

„Koga briga!“, povika. „Nije u tome suština! Nećeš nadgledati svaku osobu s kojom budem pričala u životu, pa i ne pokušavaj!“

„Ne pokušavam...“

„Mrzim što sam ovde! Zar to ne shvataš? A mrzim i tebe!“

Zurila je u njega, izrazom lica ga izazivala da joj protivreči. Nadala se da će i pokušati kako bi to ponovo mogla da kaže.

Ali tata, kao i obično, ništa nije rekao. Mrzela je takvu slabost. U besu je prišla niši, zgrabila fotografiju na kojoj se videla kako svira klavir - onu gde na klavirskoj stolici sedi s tatom - i zavitlala je preko sobe. Premda se trgnuo na zvuk polomljenog stakla, i dalje je ćutao.

„Šta je? Ništa nemaš da kažeš?“

Nakašljao se. „Tvoja spavaća soba je prva zdesna.“

Zbog tih reči nije želela čak ni da ga udostoji odgovora, pa je odjurila hodnikom, rešena da s njim više ništa nema.

„Laku noć, dušo“, doviknuo je. „Volim te.“

U jednom trenutku, ujednom deliću trenutka, ustuknula je od onog što mu je rekla, ali kajanje je iščezlo brzo kao što se i pojavilo. Kao da uopšte nije shvatao da je ljuta. Čula ga je da ponovo svira klavir - nastavio je tačno tamo gde ga je prekinula.

U spavaćoj sobi - koju nije bilo teško naći budući da su u hodniku postojala svega troja vrata, gde su jedna bila od kupatila a druga od očeve sobe - Roni upali svetlo. Razdražljivo uzdahnuvši, svukla je glupu majicu s Nemom, gotovo i zaboravivši da je na njoj. Bio joj je ovo najgori dan u životu.

O, znala je da se ponaša melodramatično. Nije glupa. Ipak, dan nije prošao sjajno. Jedino dobro što se dogodilo bilo je poznanstvo sa Blejz, što joj je dalo nadu da će ovog leta moći da se druži makar s jednom osobom.

Pod pretpostavkom, naravno, da će Blejz i dalje želeći da s njom provodi vreme. Posle tatinog ispada, čak je i to dovedeno u pitanje. Blejz i ostali verovatno i sad pričaju o tome. Verovatno se smeju. Kejla bi to spominjala godinama.

Od svega joj je bilo muka. Bacila je majicu u ugao - ionako je više nikad neće videti - i počela da svlači onu koju je skvasila.

„Pre no što se i suviše zgradim, treba da znaš da sam ovde.“

Roni poskoči na zvuk i okrenuvši se vide da je Džona gleda.

„Napolje!“, vrisnula je. „Šta radiš ovde? Ovo je moja soba!“

„Ne, ovo je naša soba“, reče Džona, pa pokaza: „Vidiš? Dva kreveta.“

„Nemam nameru da s tobom delim sobu!“

Džona nakrivi glavu. „Spavaćeš u tatinoj sobi?“

Zaustila je da odgovori, pomislila da se preseli u dnevnu sobu, a zatim brzo shvatila da tamo više neće ući, pa bez reči zatvori usta. Otišla je do kofera i otvorila ga. Na vrhu je ležala *Ana Karenjina*, koju Roni pomeri u stranu, u potrazi za pižamom.

„Vozio sam se na vrtešci“, reče Džona. „Baš je bilo kul biti onoliko visoko. Tako te je tata i pronašao.“

„Sjajno.“

„Bilo je super. Jesi li se ti vozila?“

„Nisam.“

„Trebalo je. Mogao sam da vidim sve do Njujorka.“

„Sumnjam u to.“

„Mogao sam. Mogu da vidim prilično daleko. Hoću da kažem, kad imam naočari. Tata je kazao da vidim kao orao.“

„Aha, kako da ne.“

Džona je učutao. Uzeo je plišanog medu kojeg je poneo iz Njujorka. Bio je to meda kojeg je uzimao kad god je uznemiren, pa se Roni trgnula zažalivši što mu se onako obratila. Izražavao se tako da je ponekad o njemu bilo lako razmišljati kao o odrasloj osobi, ali kad je privio medu na grudi, znala je da nije trebalo da bude toliko gruba. Iako je rano sazeo, iako je bio rečit do te mere da je povremeno bio i dosadan, bio je sitan za svoje godine i više je ličio na šestogodišnjaka ili sedmogodišnjaka nego na dečaka koji ima deset godina. Nikad mu nije bilo lako. Rođen je tri meseca prerano, imao je astmu, slabo je video i bilo mu je teško da izvede određene pokrete. Znala je da njegovi vršnjaci mogu biti okrutni.

„Nisam tako mislila. Naravno da s naočarima vidiš kao orao.“

„Aha, sada su mi sasvim dobre“, promrmljao je, ali kad se okrenuo licem prema zidu, ponovo se trglala. Bio je dobro dete. Ponekad dosadan, ali znala je da je ceo satkan od dobrote.

Prišla je njegovom krevetu i sela pored njega. „Hej“, reče. „Izvini. Nisam tako mislila. Samo mi je loše več.“

„Znam“, odvratio je.

„Jesi li se vozio i na drugim skalamerijama?“

„Tata me je vodio skoro na sve. Njemu je gotovo pripala muka, ali meni nije. I nisam se nimalo plašio u kući duhova. Video sam da duhovi nisu pravi.“

Potapšala ga je po boku. „Oduvek si bio prilično hrabar.“

„Aha“, reče. „Sećaš se kad je onda nestalo struje u stanu? Ti si se te noći plašila, ali ja nisam.“

„Sećam se.“

Izgleda da mu je njen odgovor prijao. Ali zatim je začutao, a kad je ponovo progovorio, glas mu je bio tek nešto čujniji od šapata. „Nedostaje li ti mama?“

Roni dohvati prekrivač. „Aha.“

„I meni malo nedostaje. I nije mi se dopalo što sam ovde bio sam.“

„Tata je bio u drugoj sobi“, reče Roni. „Znam. Ali mi je ipak drago što si došla kući.“

„I meni.“

Osmehnuo joj se, a zatim ju je opet zabrinuto pogledao. „Misliš li da je s mamom sve u redu?“

„Dobro je ona“, uveravala ga je. Navukla je prekrivač. „Ali znam da i ti njoj nedostaješ.“

Kad je ujutro sunce provirilo kroz zavese, Roni je trebalo nekoliko sekundi da shvati gde je. Trepćući pogleda časovnik i pomisli: *Ne mogu da verujem.*

Osam sati? Ujutro? *Leto?*

Ponovo se pružila, ali shvati da bulji u tavanicu i već je znala da od spavanja nema ništa. Ne pored ovog sunca koje tuče kroz prozore. Ne pored oca koji već udara po klaviru u dnevnoj sobi. Najednom se setivši prethodne večeri, ponovo pobesne na oca.

Dobro došla u još jedan dan u raj.

Kroz prozor je dopirala udaljena buka motora. Ustala je iz kreveta i pomerila zavesu, a zatim odskočila, uplašivši se pri pogledu na rakuna koji je sedeo na pokidanoj kesi za

đubre. Premda je rasuto đubre bilo odvratno, rakun je bio sladak, pa Roni pokuca u staklo pokušavajući da mu privuče pažnju.

Tek tada je primetila rešetke na prozoru.

Rešetke... na... prozoru.

Zarobljena.

Škripeći zubima, okrenula se i odjurila u dnevnu sobu. Džona je gledao crtane filmove i jeo žitarice. Otac je načas podigao pogled, ali je nastavio da svira.

Stavila je ruke na kukove i čekala da prestane. I dalje je svirao. Primetila je da je fotografija koju je sinoć bacila ponovo na mestu, na klaviru, mada bez stakla.

„Ne možeš da me čitavo leto držiš pod ključem“, reče. „To neće moći.“

Otac podiže pogled, ne prestajući da svira. „O čemu pričaš?“

„Stavio si rešetke na prozor! Šta sam ja, tvoj zatvorenik?“

Džona je i dalje gledao crtani film. „Rekao sam ti da će poludeti“, dobacio je.

Stiv odmahnu glavom, ne prestajući da prebira prstima po kla-vijaturi. „Nisam ih ja stavio. Već su postojale kad sam se uselio.“

„Ne verujem ti.“

„Jesu“, reče Džona. „Stavljene su da bi se zaštitila umetnička dela.“

„Ne razgovaram s tobom, Džona!“ Ponovo se obratila ocu: „Da raščistimo jedno. Nećeš se čitavo leto ponašati prema meni kao da sam mala devojčica! Meni je osamnaest godina!“

„Osamnaest će ti biti tek dvadesetog avgusta“, iza leđa joj reče Džona.

„Molim te, ne mešaj se!“ Hitro se okrenula prema njemu. „Ovo je između mene i tate.“

Džona se namršti. „Ali još nemaš osamnaest godina.“

„Nije u tome suština!“

„Mislio sam da si zaboravila.“

„Nisam zaboravila! Nisam glupa.“

„Ali rekla si...“

„Hoćeš li samo na sekund da začutiš?“ reče Roni ne mogavši da sakrije bes. Ponovo je pogledala oca, koji je i dalje svirao ne preskačući nijednu notu. „Ono što si sinoć učinio bilo je...“ Zastala je ne mogavši da pretoči u reči sve što se dešava, sve što se dogodilo. „Dovoljno sam stara da sama odlučujem. Zar ti to ne uviđaš? Izgubio si pravo da mi govoriš šta da radim onog trenutka kad si napustio kuću. I hoćeš li me, *molim te*, saslušati!“

Otac naglo prestade da svira.

„Ne dopada mi se ova tvoja mala igra.“

Delovao je zbunjeno. „Kakva igra?“

„Ova! Sviraš klavir svakog minuta otkako sam ovde! Nije mi stalo koliko želiš da sviram! Više nikad neću svirati klavir! Naročito ne za tebe!“

„Dobro.“

Čekala je, ali ništa više nije rekao. „To je sve?“, upita Roni. „To je sve što imaš da kažeš?“

Otac kao da je razmišljao kako da odgovori. „Želiš li da doručkuješ? Ispržio sam slaninu.“

„Slaninu?“ oštro ga upita. „Ispržio si slaninu?“

„Uf“, reče Džona.

Tata ga pogleda.

„Tata, ona je vegetarijanac“, objasni mu Džona.

„Stvarno?“, upitao je.

Džona odgovori umesto nje. „Već tri godine. Ali ona je ponekad čudna, pa to ima smisla.“

Roni ih je zapanjeno gledala pitajući se kako je razgovor skrenuo drugim tokom. Nije suština u slanini, već u onome što se dogodilo prethodne noći. „Da raščistimo nešto“, kazala je. „Ako ponovo pošalješ policiju da me dovede kući, neću samo odbiti da sviram klavir. I neću samo otići odavde. Više nikad, nikad neću s tobom razgovarati. A ako mi ne veruješ, izvoli, probaj. Već sam izdržala tri godine ne razgovarajući s tobom, i nikad mi nije bilo ništa lakše.“

S tim rečima, ljutito se vratila u svoju sobu. Dvadeset minuta docnije, pošto se istuširala i obukla, izašla je iz kuće.

Prvo što je pomislila hodajući po pesku bilo je kako je trebalo da obuče šorts.

Već je ugrejalo, pa je vazduh bio težak i vlažan. Po plaži su ljudi ležali na peškirimama ili se igrali u vodi. Blizu doka primetila je pet-šest surfera kako plutaju na daskama i čekaju pogodan talas.

Iznad njih, u pročelju doka, više nije bilo vašara. Skalamerije su rasklopljene a tezge uklonjene - ostali su samo razbacano đubre i ostaci hrane. Nastavila je dalje i tumarala po maloj poslovnoj četvrti. Nijedna prodavnica još nije bila otvorena, a bile su takve da u većinu ionako ne bi kročila - turističke radnjice, dve prodavnice odeće koje su se, izgleda, specijalizovale za suknje i bluze koje bi možda nosila njena mama, *Burger king* i *Mekdonalds*, dva mesta gde iz principa nije zalazila. Bili su tu još i hotel i pet-šest otmenijih restorana i barova, i to je uglavnom bilo sve. Na kraju se ispostavilo da su jedina zanimljiva mesta prodavnica opreme za surfovanje, muzička prodavnica i starinska kafanica gde bi mogla da sedi s prijateljima... ukoliko ikad stekne ijednog.

Krenula je nazad ka plaži i skakutala niz dinu, primećujući da ima mnogo više sveta. Bio je prelep, vedar dan, nebo plavo, bez ijednog oblačka. Da je Kejla ovde, Roni bi čak i razmislila o tome da dan provede na plaži, ali pošto Kejla nije tu, nije nameravala da obuče kostim i sedi sama na suncu. Ali šta drugo da radi?

Možda da potraži posao. Tako bi imala izgovor da najveći deo dana provede izvan kuće. U centru grada nije videla nijedan oglas za radnike, ali nekom su sigurno potrebni radnici, zar ne?

„Jesi li sinoć dobro stigla kući? Ili te je onaj policajac na kraju muvao?“

Osvrnuvši se, Roni ugleda Blejz kako sa dine škilji u nju. Zadubljena u misli, Roni je uopšte nije primetila.

„Ne, nije me muvao.“

„O, znači, ti si muvala njega?“

Roni prekrsti ruke. „Jesi li završila?“

S nestašnim izrazom lica, Blejz slegnu ramenima i Roni se osmehnu.

„Šta se dešavalo nakon što sam otišla? Je li bilo nešto uzbudljivo?“

„Nije. Momci su otišli, a nisam znala kuda. Na kraju sam spavala na Bauerovom žalu.“

„Nisi išla kući?“

„Nisam.“ Ustala je i obrisala pesak s farmerki. „Imaš li novca?“

„Zašto?“

Blejz se uspravi. „Nisam jela od juče ujutro. Gladna sam.“

Sedam

Vil

Odeven u radnu uniformu, Vil je stajao u kanalu ispod forda eksplorera, gledao kako ulje ističe iz automobila i istovremeno se upinjao iz sve snage da ne obraća pažnju na Skota, što je bilo lakše reći nego uraditi. Skot ga je, otkako su jutros stigli na posao, gotovo neprestano grdio zbog prethodne večeri.

„Vidiš, sasvim si pogrešno razmišljao o ovome“, nastavljao je Skot isprobavajući najnoviji pristup. Izvadio je tri konzerve ulja i stavio ih na policu pored sebe. „Postoji razlika između *druženja* i *pomirenja*.“

„Zar još nismo završili s tim?“

„Završili bismo da ti imaš razuma. Ali kako ja to vidim, očigledno je da si bio zbunjen. Ešli ne želi da se pomiri s tobom.“

„Nisam bio zbunjen“, reče Vil i krpom obrisao ruke. „Upravo je *to* htela.“

„Kesi mi nije tako rekla.“

Vil spusti krpu i posegnu za flašom vode. Servis njegovog oca specijalizovao se za popravke kočnica, promenu ulja, podešavanje i balansiranje točkova, a otac je želeo da servis uvek izgleda kao da je pod upravo uglačan i servis tek otvoren za rad. Nažalost, upotreba klima-uređaja nije mu bila toliko važna, a leti je bilo toplo kao u pustinji. Iskapio je svu vodu iz flaše i pokušao da Skota ponovo urazumi. Skot je bio daleko najtvrdoglavija osoba koju je poznavao. Već ga je izluđivao.

„Ti ne poznaješ Ešli kao ja“, uzdahnu. „Uostalom, s tim je gotovo. Ne znam zašto i dalje pričaš o tome.“

„Misliš izuzev činjenice da Hari sinoć nije sreo Sali? Zato što sam ti prijatelj i što mi je stalo do tebe. Hoću da uživam u letu. Hoću da uživam u Kesi.“

„Pa onda izađi s njom.“

„Kad bi bilo tako lako. Vidiš, sinoć sam upravo to predložio. Ali Ešli je bila toliko uznemirena da Kesi nije želela da je ostavi.“

„Stvarno mi je žao što nije uspelo.“

Skot je bio sumnjičav. „Aha, vidim.“

Staro ulje je sada bilo istočeno. Vil dohvati konzerve i krenu uza stepenice, a Skot ostade da vrati zapašać i baci staro ulje u bure. Dok je otvarao konzervu i nameštao levak, Vil pogleda u Skota.

„Hej, jesi li video devojkicu koja je prekinula tuču?“ upita ga. „Onu koja je pomogla onom malom dečaku da nade mamu?“

Skot je trenutak kasnije shvatio. „Misliš na vampiricu u majici s likom iz crtanog filma?“

„Nije vampirica.“

„Aha, video sam je. Niska, s ružnim ijubičastim pramenom u kosi i crnim lakom na noktima? Polio si je sokom, sećaš se? Mislila je da smrdiš.“

„Molim?“

„Samo kažem“, reče uzimajući posudu. „Nisi primetio izraz njenog lica kad si udario u nju, ali ja jesam. Jedva je čekala da se odmakne od tebe. Zaključujem da si verovatno smrdeo.“

„Morala je da kupi novu majicu.“

„Pa šta?“

Vil je sipao ulje iz druge konzerve. „Ne znam. Jednostavno me je iznenadila. I nisam je viđao ranije.“

„Ponoviću. Pa šta?“

Vil nije tačno znao zašto razmišlja o toj devojci. Pogotovo što se skoro ništa ne zna o njoj. Dobro, lepa je - to je odmah primetio i pored ljubičastogpramena i tamne maskare - ali plaža je prepuna lepih devojaka. Nije razlog bio ni to što je sprečila tuču. Stalno se vraćao na to kako se ponela prema malom dečaku koji je pao. Tu je opazio iznenađujuću nežnost ispod one buntovničke spoljašnosti, i to ga je kopkalo.

Nimalo nije ličila na Ešli. A Ešli nije bila loša, zaista nije. Ali Ešli je bila površna, iako Skot ne želi u to da poveruje. U Ešlinom svetu su svaka osoba i svaka stvar smeštene u lepe male kutije - bile omiljene ili ne, skupe ili jeftine, bogate ili siromašne, lepe ili ružne. I na kraju su mu dosadile njene plitke procene vrednosti i njena nesposobnost da prihvati ili ceni i nešto između.

Ali devojka s ljubičastim pramenom u kosi...

Nagonski je osećao da ona nije takva. Nije mogao biti sasvim siguran, naravno, ali bi bio spreman da se u to kladi. Ona nije druge stavljala u lepe male kutije zato što i sama nije takva, a to mu je bilo novo i drugačije u poređenju s devojkaama koje je poznavao u školi. Pogotovo u poređenju s Ešli.

Premda je u garaži bilo mnogo posla, mislio je na tu devojku češće nego što je očekivao.

Ne sve vreme. Ali dovoljno da shvati da, ma šta da je razlog, svakako želi da je malo bolje upozna pa se zapitao kada će je ponovo videti.

Osam

Roni

Blejz se zaputila u onu kafanicu koju je Roni zapazila dok se šetala kroz poslovnu četvrt, i Roni je morala priznati da kafanica zaista ima izvesnog šarma, pogotovo ako volite pedesete godine dvadesetog veka. Uz starinski šank stajale su visoke stolice, pod je bio od crno-belih pločica, a uza zidove su se nalazili separei presvučeni već ispucalim crvenim skajem. Na tabli iza šanka kredom je bio ispisan jelovnik, a koliko je Roni mogla da vidi, jedino što se za poslednjih trideset godina tu menjalo bile su cene.

Blejz je naručila pljeskavicu sa sirom, čokoladni šejk i krompiriće. Roni nije mogla da se odluči pa je na kraju zatražila samo dijetalnu koka-kolu. Bila je gladna, ali nije znala koje ulje upotrebljavaju u fritezi, a to, izgleda, u kafanici nije znao niko. Biti vegetarijanac nije uvek lako i bilo je prilika kad bi poželela da odustane od svega toga.

Kao, na primer, kad bi joj krčala creva. Kao, na primer, baš ovog trenutka.

Ali neće ovde jesti. Ovde neće jesti ne zato što je *vegetarijanac iz principa*, već stoga što je *vegetarijanac jer ne želi da se razboli*. Nije marila šta ostali jedu. Jednostavno, kad god bi pomislila odakle je to meso zapravo stiglo, zamišljala bi kravu na livadi ili prase iz onog filma *Bejb*, i pripala bi joj muka.

Blejz je, međutim, delovala srećno. Pošto je naručila, naslonila se i upitala: „Šta kažeš na kafanicu?“

„Lepa je. Drugačija.“

„Dolazim ovamo odmalena. Tata me je ovamo dovodio na čokoladni šejk svake nedelje posle crkve. Imaju najbolji šejk. Sladoled dobijaju iz nekog malenog mesta u Džordžiji, ali je fantastičan. Treba da probaš.“

„Nisam gladna.“

„Lažeš“, reče Blejz. „Čula sam kako ti krče creva, ali kako hoćeš. Propuštaš. Ali hvala ti za ovo.“

„Nije to ništa.“

Blejz se osmehnu. „I šta je bilo sinoć? Jesi li... slavna ili...?“

„Zašto to pitaš?“

„Zbog policajca i kako te je izdvojio. Mora da postoji razlog.“

Roni napravi grimasu. „Mislim da mu je moj tata rekao da me pronade. Znao je čak i gde živim.“

„Nije ti lako.“

Roni se nasmeja, a Blejz dohvati slanik. Sipala je so na sto i prstom je oblikovala u kupu.

„Šta misliš o Markusu?“ upitala je Blejz.

„Nisam mnogo pričala s njim. Zašto?“

Blejz je, činilo se, pažljivo birala reči. „Markusu se nikad nisam dopadala“, odvratila je. „Dok smo bili deca, hoću da kažem. Ne mogu reći ni da se on meni mnogo sviđao. Uvek je bio nekako... zao, znaš? Ali onda, ne znam, pre dve godine sve se promenilo. I kad mi je neko zaista bio potreban, on mi se našao.“

Roni je posmatrala kako kupica soli raste. „I?“

„Samo sam htela da znaš.“

„U redu“, reče. „Ma dobro.“

„I ti.“

„Molim?“

Blejz je s noktiju strugala crni lak. „Nekad sam išla na gimnastička takmičenja i četiri-pet godina to mi je bilo najvažnije u životu. Na kraju sam prestala zbog trenera. Bio je pravi kreten, uvek bi govorio šta pogrešno radiš, nikad da te pohvali. Bilo kako bilo, jednog dana sam vežbala novi skok sa grede, a on je pritrčao, vikao na mene kako se izvodi pravilan doskok i kako moram da se ukopam na mestu i sve što sam ga čula da više već milion puta. Dosadilo mi je da to slušam, znaš. I kazala sam: 'Ma dobro', a on me je zgrabio za ruku toliko jako da su mi ostale masnice. I rekao mi je: 'Znaš li šta govoriš kad kažeš *Ma dobro*? To je samo šifra za onaj glagol na J iza kojeg sledi *se*. U tvojim godinama da to više nikad nikom nisi rekla.'“ Blejz se naslonila. „I sad, kad god mi to neko kaže, samo odgovorim: 'I ti.'“

U tom trenutku kelnerica im donese hranu i uvežbanim pokretima lepo je postavi pred njih. Kad je otišla, Roni uze svoju koka-kolu.

„Hvala za dirljivu priču.“

„Ma dobro.“

Roni se ponovo nasmeja. Dopadao joj se Blejzin smisao za humor.

Blejz se nagnu preko stola. „Šta je najgore što si uradila?“

„Molim?“

„Ozbiljno te pitam. Uvek svakog to pitam. Zanimljivo je.“

„U redu“, uzvratila Roni. „Šta je najgore što si ti uradila?“

„To je lako. Kad sam bila mala, imala sam jednu susetku, gospođu Banderson. Nije bila najbolja na svetu, ali nije bila ni veštica. Hoću da kažem, nije zaključavala vrata na Noć veštica niti nešto slično. Ali veoma je volela svoju baštu. I svoj travnjak. Kad god bismo, idući na stanicu školskog autobusa, prešli preko njenog travnjaka, izjurila bi iz kuće i vikala da joj uništavamo travu. Bilo kako bilo, jednog proleća zasadila je razno cveće u bašti. Stotine vrsta. Bilo je prelepo. Preko puta ulice živeo je neki Bili i nije mnogo voleo gospođu Banderson zato što nekom prilikom nije htela da mu vrati loptu za bejzbol koja je upala u njeno dvorište. I jednog dana Bili i ja smo se vrteli oko njegove baštenske kućice i pronašli veliku prskalicu punu sredstva za uništavanje korova. Kad je pao mrak, oboje smo se iskrali i poprskali sve ono tek zasađeno cveće. Ne pitaj me zašto. Valjda smo tada mislili da će biti smešno. Ništa naročito. Neka samo kupi novo, zar ne? Naravno, u početku se ništa nije primećivalo. Treba da prođe nekoliko dana da bi sredstvo delovalo. A gospođa Banderson je svakog dana bila u bašti, zalivala cveće, čupala korov, a zatim je opazila da joj sve novo cveće vene. Bili i ja smo se isprva smejali, ali onda sam pre škole počela da je viđam u bašti kako pokušava da shvati šta nije u redu i zaticala sam je tamo kad sam se vraćala iz škole. Do kraja te nedelje sve cveće je uvenulo.“

„To je strašno!“ uzviknu Roni i protiv volje se kikoćući.

„Znam. I zbog toga me još grize savest. Volela bih da to nisam uradila.“

„Jesi li joj ikad rekla? Ili ponudila da joj kupiš novo cveće?“

„Roditelji bi me ubili. Ali više nikad, nikad nisam kročila na njen travnjak.“

„Neverovatno.“

„Kao što sam rekla, to je najgore što sam uradila. Sad je na tebe red.“

Roni se zamisli. „Tri godine nisam razgovarala s tatom.“

„To već znam. I to nije tako strašno. Rekla sam ti već, ja se trudim da ne razgovaram sa svojim. A mama uglavnom i ne zna gde sam.“

Roni pogleda u stranu. Iznad džuboksa se nalazila fotografija Bila Hejlja i *Kometa*.

„Nekad sam krala po prodavnicama“, reče, nevesela. „Često. Sitnice. Više zbog uzbuđenja što to radim.“

„Nekad?“

„Više ne. Uхватili su me. Zapravo, dvaput su me uhvatili, ali drugi put je bilo slučajno. Stiglo je na sud, ali tužba je odložena. To u suštini znači da će povući tužbu ukoliko ponovo ne zapadnem u nevolju.“

Blejz spusti pljeskavicu. „To je sve? To je najgore što si uradila?“

„Nikad nisam pobila nečije cveće, ako na to misliš. Niti sam išta uništila.“

„Nikad bratu nisi gurnula glavu u klozetsku šolju? Slupala kola? Obrijala mačku?“

Roni se blago osmehnu. „Nisam.“

„Ti si verovatno najnezanimljivija tinejdžerka na svetu.“

Roni se ponovo nasmeja pa otpi gutljaj koka-kole. „Smem li nešto da te pitam?“

„Slobodno.“

„Zašto sinoć nisi otišla kući?“

Blejz uze prstohvat soli pa je posu po krompirićima. „Nisam htela.“

„Zar se tvoja mama ne ljuti?“

„Verovatno se ljuti“, odgovori Blejz.

Vrata kafanice se otvoriše i Roni ugleda kako Markus, Tedi i Lans prilaze njihovom separeu. Markus je nosio majicu s naslikanom lobanjom, a sa gajke na farmerkama visio mu je nekakav lanac.

Blejz se pomerila u stranu, ali pored nje, začudo, sede Tedi, dok se Markus ugurao pored Roni. Lans je privukao stolicu što je stajala za susednim stolom, okrenuo je i seo, a Markus posegnu u Blejzin tanjir. I Tedi i Lans smesta dograbiše krompiriće.

„Hej, to je za Blejz“, uzviknu Roni pokušavajući da ih zaustavi. „Naručite svoje.“

Markus pogleda jednu pa drugu. „Je li?“

„Nema veze“, reče Blejz gurajući tanjir ka njemu. „Stvarno. Ionako ne bih mogla sve da pojedem.“

Markus uze kečap ponašajući se kao da je rekao sve što je imao. „I, o čemu vas dve pričate? Kroz prozor je delovalo vrlo zanimljivo.“

„Ni o čemu“, reče Blejz.

„Da pogađam. Priča ti o maminom zgodnom dečku i njihovoj noćnoj gimnastici, zar ne?“

Blejz se promeškolji. „Ne budi odvratan.“

Markus se zagleda u Roni. „Je li ti rekla za onu noć kad se jedan od maminih mladića uvukao u njenu sobu? Rekla mu je: 'Imaš petnaest minuta da se tornjaš odavde.'“

„Zaveži. To nije smešno. I nismo pričale o njemu.“

„Ma dobro“, isceri se Markus.

Blejz uze šejk, a Markus poče da jede pljeskavicu. Tedi i Lans su ponovo navalili na krompiriće, i za nekoliko minuta njih trojica su slistili sve što je bilo na tanjiru. Na Ronin užas, Blejz se nije bunila, pa se Roni zapita zašto je tako.

Zapravo, i nije se pitala. Blejz očigledno nije želela da se zameri Markusu, pa mu je dozvoljavala da radi šta poželi. Roni je to i ranije viđala - i pored sveg svog opasnog držanja, Kejla se prema mladićima ponašala isto tako. A oni su prema njoj uglavnom postupali kao prema đubretu.

Ali Roni to ovde neće reći. Znala je da bi time samo sve pogoršala.

Blejš je pijuckala šejk, a zatim ga stavila na sto. „Momci, šta nameravate da radite posle?“

„Ništa“, progundā Tedi. „Otac nam je rekao da ja i Lans danas moramo da radimo.“

„Oni su braća“, objasni Blejš.

Roni ih je bolje pogledala, ali nije uočila sličnost. „Braća ste?“

Markus je pojeo pljeskavicu i gurnuo tanjir nasred stola. „Znam. Teško je poverovati da roditelji mogu imati ovakva dva ružna deteta, a? Bilo kako bilo, njihova porodica ima neko sranje od motela s one strane mosta. Vodovodne cevi su stare sto godina, a Tedijev posao je da otpuši klozete kad se zapuše.“

Roni se s gađenjem namršti pokušavajući da to zamisli. „Zaista?“

Markus klimnu glavom. „Odvratno, a? Ali ne brini za Tedija. On to sjajno radi. Pravo čudo od deteta. Zapravo uživa u tome. A Lansov posao je da promeni posteljinu posle dvanaest časova, kad se gosti odjave.“

„Fuj“, reče Roni.

„Znam. Odvratno je“, reče Blejš. „A treba da vidiš neke od ljudi koji sobe iznajmljuju na sat. Dovoljno je da uđeš unutra pa da zaradiš neku boleštinu.“

Roni nije znala kako na to da odgovori, pa se obrati Markusu. „A šta ti radiš?“, upita ga.

„Šta god poželim“, odgovorio je.

„A to znači?“ upita Roni.

„Što to tebe zanima?“

„Ne zanima me“, reče Roni hladno. „Samo sam pitala.“

Tedi dograbi poslednje krompiriće sa Blejšinog tanjira. „To znači da vreme provodi u motelu s nama. U svojoj sobi.“

„Imaš sobu u motelu?“

„Živim tamo“, kazao je.

Očekivala je da objasni zašto je tako, ali Markus je ćutao. Pretpostavljala je da hoće da je navede da izvlači informacije iz njega. Možda je umislila, ali odjednom je imala osećaj da Markus želi da se ona zanima za njega. Da želi da joj se dopada. I pored toga što tu sedi Blejš.

Njene sumnje su potvrđene kad je posegnuo za cigaretom. Nakon što je pripalio, dunuo je dim prema Blejš, a zatim se obratio Roni.

„Šta radiš večeras?“ upitao ju je.

Roni se promeškolji, najednom u nelagodi. Izgleda da su svi, uključujući i Blejš, čekali njen odgovor.

„Zašto?“

„Okupićemo se na Bauerovom žalu. Ali ne samo mi. Veliko društvo. Želim da dođeš. Ovog puta bez policije.“

Blejš je gledala u sto i igrala se s gomilicom soli. Kad Roni ništa nije odgovorila, Markus ustade od stola i ne osvrnuvši se pođe ka vratima.

Devet

Stiv

„Hej, tata“, uzviknu Džona. Stajao je pored klavira u niši dok je Stiv na sto spuštao tanjire sa špagetima. „Jesi li na ovoj slici ti s bakom i dekom?“

„Aha, to su moji mama i tata.“

„Ne sećam se ove slike. Iz stana, mislim.“

„Dugo je stajala u mojoj kancelariji u školi.“

„O“, reče Džona. Primaknuo se fotografiji i proučavao je. „Ličiš nekako na deku.“

Stiv nije znao šta da misli o tome. „Možda malo.“

„Nedostaje li ti?“

„Bio mi je tata. Šta misliš?“

„Ti bi meni nedostajao.“

Dok je Džona prilazio stolu, Stiv je razmišljao kako je dan bio lep iako se nije dogodilo ništa posebno. Jutro su proveli u radionici gde je Stiv naučio Džonu da seče staklo. Zatim su na tremu pojeli sendviče, a po podne skupljali školjke. I Stiv je obećao da će, čim padne mrak, odvesti Džonu na plažu gde će pomoću baterijskih lampi gledati kako stotine krabica jure iz svojih pešćanih rupa i vraćaju se u njih.

Džona je izvukao stolicu i stropoštao se na nju. Otpio je gutljaj mleka, pa mu ostadoše beli brkovi. „Misliš li da će Roni uskoro doći kući?“

„Nadam se da hoće.“

Džona nadlanicom obrisala usne. „Ponekad se vraća prilično kasno.“

„Znam.“

„Hoće li je opet dovesti onaj policajac?“

Stiv baci pogled kroz prozor. Padao je sumrak, a okean je bivao sve tamniji. Pitao se gde li je ona sada i šta radi. „Neće“, reče. „Večeras neće.“

Posle šetnje po plaži Džona se istuširao i zavukao u krevet. Stiv ga je pokrio i poljubio u obraz.

„Hvala ti za divan dan“, šapnu Stiv.

„Nema na čemu.“

„Laku noć, Džona. Volim te.“

„I ja tebe, tata.“

Stiv ustade i pođe prema vratima.

„Hej, tata?“

Stiv se okrenu. „Da?“

„Je li tebe tata ikad vodio da gledate krabice?“

„Nije“, odgovori Stiv.

„Zašto nije? To je super.“

„Nije bio od tih očeva.“

„Kakav je bio?“

Stiv se zamisli. „Bio je komplikovan“, najzad reče.

Za klavirom se Stiv sećao popodneva šest godina ranije kada je prvi put u životu držao oca za ruku. Rekao je ocu da zna kako ga je vaspitavao najbolje što je umeo, da mu ništa ne zamera i da ga, iznad svega, voli.

Otac se okrenuo prema njemu. Pogled mu je bio bistar, a i um, iako je dobijao velike doze morfijuma. Dugo je zurio u Stiva pre no što je izvukao ruku.

„Kad tako govoriš, zvučiš kao žena“, rekao je.

Bili su u dvokrevetnoj sobi na četvrtom spratu bolnice. Otac je tu bio smešten tri dana. Iz ruku su mu se granale cevčice koje su vodile u boce s infuzijom - čvrstu hranu nije jeo već više od mesec dana. Obrazi su mu bili upali, a koža se providela. Kad se primaknuo, Stiv je pomislio kako se očev dah oseća na trulež - još jedan znak kojim je rak objavljivao svoju pobeđu.

Stiv se okrenuo ka prozoru. Napolju nije video ništa izuzev plavog neba nalik blistavom, nepopustljivom mehuru koji okružuje sobu. Ni ptica, ni oblaka, ni vidljivog drveća. Iza leđa mu je dopirao istrajni zvuk monitora koji je pratio rad srca. Zvuk je delovao snažno i postojano, pravilnog ritma, što je davalo privid da će otac živeti još dvadeset godina. Ali srce nije bilo uzrok njegove smrti.

„Kako je?“ pitala je Kim kasnije kad su razgovarali telefonom.

„Nije dobro“, odgovorio je. „Ne znam koliko mu je još ostalo, ali...“

Zaćutao je. Mogao je da zamisli kako Kim, s one strane, stoji pored štednjaka, meša testo ili secka paradajz, s telefonom uglavijenim između uva i ramena. Nikad nije umela da sedi mirno dok razgovara telefonom.

„Je li još neko dolazio?“

„Nije“, odgovorio je. Nije joj rekao kako su mu bolničarke ispričale da oca niko drugi ne posećuje.

„Jesi li mogao da razgovaraš s njim?“ upitala je.

„Jesam, ali ne dugo. Uglavnom je čitavog dana zapadao u san i budio se.“

„Jesi li mu rekao ono što sam ti kazala?“

„Jesam“, reče.

„Šta je kazao?“ upitala je. „Je li ti rekao da i on tebe voli?“

Stiv je znao koji odgovor ona želi. Stajao je u očevoj kući, pregledao slike na polici iznad kamina - porodica nakon Stivovog krštenja, fotografija s venčanja Kim i Stiva, Roni i Džona kao vrlo mali. Ramovi su bili prašnjavi, godinama netaknuti. Znao je da ih je njegova majka tu stavila i dok ih je posmatrao, pitao se šta li je otac mislio kad bi ih pogledao i je li ih uopšte gledao, je li čak i shvatao da su tu.

„Jeste“, najzad reče. „Rekao mi je da me voli.“

„Drago mi je“, kazala je Kim. U glasu joj se osećalo olakšanje i zadovoljstvo kao da joj je njegov odgovor potvrdio nešto o životu. „Znam koliko ti je to bilo važno.“

Stiv je odrastao u beloj prizemnoj kući na priobalnom pojasu ostrva. Bila je mala - dve sobe, jedno kupatilo i zasebna garaža u kojoj je otac držao alat i gde je stalno mirisalo na strugotinu. Dvorište iza kuće, u senci čvornovatog hrasta lužnjaka koji je preko cele godine imao lišće, nije dobijalo dovoljno sunca, pa je majka povrtnjak zasadila pred kućom. Gajila je paradajz i luk, repu i boraniju, kupus i kukuruz, pa se leti iz dnevne sobe nije mogao videti put na koji je gledala kuća. Ponekad bi Stiv načuo kako susedi tiho gundaju i žale se što to snižava cenu nekretnina, ali se u vrtu sadilo svakog proleća i nikad niko ni reč nije rekao njegovom ocu. Znali su, kao i on, da im ne bi vredelo. Osim toga, voleli su njegovu ženu, a svi su znali da će im jednog dana zatrebati njegove usluge.

Otac je po zanimanju bio drvodelja, ali je imao dara za sve popravke. Godinama ga je Stiv gledao kako popravlja radio-aparate, televizore, motore automobila i kosilica, cevi koje cure, rasklimane slivnike, slomljene prozore, a jednom čak i hidraulične prese za fabriku malih alata blizu državne granice. Nikad nije pohađao srednju školu, ali je imao urođeni dar za mehaniku i pravila gradnje. Kad bi uveče zazvonio telefon, javljao bi se uvek otac - pozivi su obično bili za njega. Uglavnom je malo govorio, slušao je dok su mu opisivali ovu ili onu nezgodu, a onda bi Stiv video kako pažljivo zapisuje adresu na komadima papira iscepanim iz starih novina. Pošto bi obavio razgovor, otac je odlazio u garažu, napunio kutiju alatom i krenuo, obično i ne govoreći kuda ide ni kad će se vratiti. Ujutro bi ček bio uredno zakačen ispod statue Roberta E. Lija, koju je otac izdeljao od parčeta drveta koje je izbacila voda, a Stivova majka bi ga pomilovala po leđima i obećavala da će ček odneti u banku čim otac doručkuje. Bila je to jedina uobičajena nežnost koju je Stiv primećivao među njima. Nisu se svadali i po pravilu su izbegavali sukobe. Bilo im je lepo kad su zajedno. Stiv ih je jednom video kako se drže za ruke dok gledaju televiziju, ali za osamnaest godina koliko je živio u roditeljskom domu, nikad nije video da su se njegovi roditelji poljubili.

Ako je otac u životu i imao neku strast, onda je to bio poker. U noći kad telefon nije zvonio, otac je odlazio da igra u neku od loža. Bio je član tih loža, ali ne zbog drugarstva, već zbog igre. Tu bi sedeo za stolom sa ostalim slobodnim zidarima i pripadnicima drugih bratstava i satima igrao tekšaški poker. Igru se predavao potpuno - obožavao je da izračunava kolika je verovatnoća da će u deljenju dobiti pet dobrih karata ili da odlučuje hoće li blefirati kad u ruci ima samo par šestica. Kad bi pričao o pokeru, objašnjavao ga je kao nauku, kao da sreća nimalo ne utiče na pobedu. „Tajna je u tome da treba znati kako da slažeš“, govorio bi, „i znati kad tebe neko laže.“ Otac je, na kraju je zaključio Stiv, morao znati kako se laže. U pedeset i nekoj, ruku gotovo obogaljenih od tridesetogodišnjeg stolarskog rada, otac je prestao da postavlja ukrasne lajsne i ragastove u privatnim kućama što su po ostrvu iznikle na obali okeana. Ni uveče više nije odgovarao na telefonske pozive. Nekako je i dalje plaćao račune i do kraja života imao je više nego dovoljno novca na računu da podmiri troškove lečenja koje ne pokriva redovno osiguranje.

Poker nikad nije igrao subotom i nedeljom. Subota je bila rezervisana za kućne poslove i premda je vrt ispred kuće smetao susedima, kuća je iznutra bila izuzetno lepo uređena. Otac je godinama dodavao ukrasne lajsne i oplata, rezbario konzole kamina od dva komada javora. Napravio je ormariće u kuhinji i postavio drvene patose, glatke kao ogledalo. Preuredio je kupatilo jednom, a zatim osam godina kasnije ponovo. Svake subote uveče oblačio je sako i vezivao kravatu i svoju suprugu izvodio na večeru. Nedelju je ostavljao za sebe. Posle crkve nešto bi popravljao u radionici, dok je njegova žena u kuhinji pekla pite ili spremala zimnicu.

Ponedeljkom bi sve počinjalo iz početka.

Otac ga nikad nije naučio da igra poker. Stiv je bio dovoljno pametan da sam savlada osnove i voleo je da misli kako ume da uoči kad neko blefira. Igrao je nekoliko puta s kolegama na fakultetu i otkrio da je naprosto prosečan, ni bolji ni gori od svih ostalih. Kad je diplomirao i preselio se u Njujork, povremeno bi dolazio da poseti roditelje. Prvi put ih je posetio posle dve godine i kad je ušao u kuću, majka ga je snažno zagrlila i poljubila u obraz. Otac se rukovao s njim i rekao: „Nedostajao si majci.“ Kad su se poslužili pitom od jabuka i kafom, otac je ustao, uzeo sako i ključeve od kola. Bio je utorak, što je značilo da ide u ložu. Partija će se završiti u deset, a on će stići kući petnaest minuta kasnije.

„Ne... nemoj večeras“, rekla je mama s uobičajeno jakim evropskim naglaskom. „Stiv je tek stigao.“

Sećao se kako je pomislio da je jedino tada čuo kako majka traži od oca da ne ide u ložu, ali ako ga je to i iznenadilo, otac ništa nije pokazao. Zastao je na vratima, okrenuo se, a s lica mu se ništa nije moglo pročitati.

„Ili ga povedi sa sobom“, rekla je.

Otac je prebacio sako preko ruke. „Želiš li da ideš?“

„Naravno.“ Stiv je lupkao prstima po stolu. „Zašto da ne? Deluje zabavno.“

Trenutak kasnije ocu se usta tek neznatno i na tili čas izviše u osmeh. Da su bili za pokeraškim stolom, verovao je Stiv, ne bi pokazao ni toliko.

„Lažeš“, rekao je otac.

Majka mu je iznenada preminula kad joj je nekoliko godina posle tog susreta prsnula arterija u mozgu. U bolnici, dok je Stiv mislio na njenu izuzetnu dobrotu, otac se probudio otežano dišući. Okrenuo je glavu i u uglu primetio Stiva. Pod senkama koje su mu prelazile preko oštih crta lica, izgledao je kao kostur. „Još si ovde.“

Stiv odloži note i privuče stolicu. „Da, još sam ovde.“

„Zašto?“

„Kako to misliš, zašto? Zato što si u bolnici.“

„U bolnici sam zato što umirem. I umiraću bio ti ovde ili ne. Treba da ideš kući. Imaš ženu i decu. Ovde ništa za mene ne možeš da učiniš.“

„Želim da budem ovde“, kazao je Stiv. „Otac si mi. Zašto? Zar ne želiš da budem ovde?“

„Možda ne želim da gledaš kako umirem.“

„Otići ću ako hoćeš.“

Otac ispusti zvuk nalik frktanju. „Vidiš, u tome je tvoj problem. Želiš da ja odlučim za tebe. To ti je uvek bio problem.“

„Možda samo želim da budem pored tebe.“

„Ti želiš? Ili tvoja žena želi da to uradiš?“

„Da li je to važno?“

Otac pokušava da se osmehne, ali mu se lice iskrivi u grimasu. „Ne znam. Da li je?“

Sa svog mesta za klavirom Stiv začu da se približavaju neka kola. Farovi osvetliše prozor i zidove, pa načas pomisli da je Roni neko dovezao kući. Ali jednako brzo svetlost farova nestade. Roni još nije stigla.

Prošla je ponoć. Pitao se treba li da pokuša da je pronađe.

Nekoliko godina ranije, pre nego što je Roni prestala da sa njim govori, Stiv i Kim su otišli kod bračnog savetnika čija se kancelarija nalazila blizu parka Gramersi, u renoviranoj zgradi. Stiv je pamtio kako je na sofi sedeo pored Kim i naspram mršave koščate žene tridesetih godina, u sivim pantalonama, koja je pritiskala jagodice prstiju jedne ruke o druge, pa je tako i primetio da žena ne nosi burmu.

Stiv se osećao nelagodno. Ideja o savetovalištu potekla je od Kim, koja je već i sama dolazila. Ovo im je bio prvi zajednički sastanak, i dok ih je upoznavała rekla je savetnici da Stiv ne pokazuje osećanja, ali da to nije njegova greška. Ni njegovi roditelji nisu otvoreno izražavali osećanja, rekla je. Nije odrastao u porodici koja razgovara o svojim problemima. Spas je našao u muzici, nastavljala je Kim, i tek je zahvaljujući klaviru naučio da uopšte nešto oseća.

„Je li to tačno?“ upitala je savetnica.

„Moji roditelji su bili dobri ljudi“, odgovorio je.

„To nije odgovor na ovo pitanje.“

„Ne znam šta hoćete da kažem.“

Savetnica je uzdahnula. „Dobro, šta kažete na ovo? Svi znamo šta se dogodilo i zašto ste ovde. Mislim da Kim želi da joj kažete kako ste se osećali.“

Stiv je razmišljao o pitanju. Želeo je da kaže kako je čitav taj razgovor o osećanjima nebitan. Da osećanja dolaze i prolaze i da se ne mogu kontrolisati, pa i nema razloga da se o njima brine. Da na kraju o ljudima treba suditi po njihovim postupcima, jer na kraju su postupci ti koji svakoga određuju.

Ali nije to rekao. Umesto toga, isprepleo je prste. „Želite da znate kako sam se osećao.“

„Da, ali nemojte govoriti meni.“ Pokazala je na njegovu suprugu. „Recite to Kim.“

Okrenuo se prema svojoj ženi osećajući njeno iščekivanje.

„Osećao sam...“

Bio je u neakvoj kancelariji sa svojom suprugom i nepoznatom ženom i vodio razgovor kakav, dok je odrastao, nikad ne bi mogao ni zamisliti. Bilo je jutro, deset i nekoliko minuta, i vratio se u Njujork tek pre nekoliko dana. Turneja ga je odvela u dvadesetak gradova, dok je Kim radila kao pravni tehničar u nekoj advokatskoj firmi u Vol stritu.

„Osećao sam...“, ponovo je rekao.

Kad je na časovniku izbio jedan sat ujutro, Stiv je izašao napolje i stao na trem iza kuće. Crnilo noći povuklo se pred ljubičastom mesečinom, pa se video dobar deo plaže. Nije je video šesnaest sati i osećao je bojazan, ako ne i brigu. Verovao je da je pametna i dovoljno oprezna da o sebi vodi računa. Dobro, možda jeste malo zabrinut.

I protiv volje, zapitao se je li nameravala da se i sutra izgubi ovako kao danas. I hoće li se ista priča ponavljati iz dana u dan čitavog leta.

Vreme provedeno s Džonom bilo mu je kao da je našao nekakvo naročito blago, a želeo je da i s njom provodi vreme. Okrenuo se i vratio u kuću.

Kad je seo za klavir, osetio je isto ono što je rekao bračnoj savetnici dok je sedeo na sofi. Osećao je prazninu.

Deset

Roni

Na Bauerovom žalu okupilo se veće društvo, ali posle izvesnog vremena jedno po jedno je odlazilo dok na kraju nije preostala samo redovna petorka. Bilo je tu, mimo njih, nekih koji nisu bili loši, dvoje-troje čak i zanimljivih, ali kad su pivo i ostala pića počela da deluju, svi izuzev Roni pomislili su da su mnogo zabavniji nego što zaista jesu. Posle nekog vremena sve joj je to bilo dosadno i poznato.

Stajala je sama tik uz vodu. Iza nje, pored vatre koju su zapalili, Tedi i Lans su pušili i povremeno jedan drugog gađali vatrenim kuglama, Blejz je zaplitala jezikom i spopadala Markusa. A bilo je i kasno. Doduše ne po njujorškim merilima - kod kuće se pre ponoći ne bi ni pojavila u klubovima - ali s obzirom na to kad je ujutro ustala, dan joj se odužio. Bila je umorna.

Sutra će duže spavati. Kad dođe kući, obesiće peškire ili ćebe preko prozora, ma zakucaće ih na zid ako treba. Nije nameravala da čitavo leto ustaje u cik zore čak i ukoliko dane bude provodila sa Blejz na plaži. Blejz ju je iznenadila predlogom koji je, zapravo, delovao kao molba. Ionako se ništa drugo nije dešavalo. Nakon što su otišle iz kafanice, obišle su skoro sve obližnje radnje - uključujući i muzičku prodavnicu koja je bila veoma dobra - i potom su otišle da kod Blejz, dok joj je mama na poslu, gledaju film *Društvo sa doručka*. Dobro, film jeste iz osamdesetih, ali Roni ga je ipak volela i gledala ga je deset puta. Iako je zastareo, njoj je delovao iznenadujuće stvarno. Stvarnije od onoga što se ovde večeras dešava - pogotovo jer je Blejz, što je više pila, sve više zanemarivala Roni i držala se Markusa.

Roni se Markus nije ni dopadao niti mu je verovala. Mladiće je prilično dobro umela da proceni i osećala je da s njim nešto nije u redu. Činilo joj se da u Markusovim očima nešto *nedostaje* kad joj se obraća. Ništa loše nije rekao - makar više nije bilo sumanutih predloga da idu na Floridu, a usput budi rečeno, to zaista nije bilo normalno - ali što je više vremena s njim provodila, to ju je više plašio. Nisu joj se dopadali ni Tedi ni Lans, ali Markus... imala je osećaj da je normalno ponašanje za njega samo igra koju izvodi ne bi li manipulisao ljudima.

A Blejz...

Bilo je čudno boraviti u njenoj kući pošto je sve izgledalo sasvim obično. Kuća s plavim prozorskim kopcima i američkom zastavom što vijori na tremu nalazila se u mirnoj slepoj ulici. Unutra su zidovi bili okrečeni veselim bojama, a na trpezarijskom stolu stajala je vaza sa svežim cvećem. Kuća je bila čista, ali ne bolesno uredna. U kuhinji je na stolu ostavljen novac i poruka naslovljena na Blejz. Kad je Roni spazila kako ova u džep stavlja nekoliko novčanica i čita poruku, Blejz je rekla da joj mama uvek ostavlja novac. Tako je znala da je sa Blejz sve u redu čak i kad ne dođe kući.

Čudno.

Roni je zapravo želela da sa Blejz razgovara o Markusu, ali je znala da nema svrhe. Bog zna da je to naučila pored Kejle - Kejla je živela poričući stvarnost - ali ipak, nije imalo

smisla. Markus samo stvara nevolje i Blejz bi očito bilo bolje bez njega. Pitala se zašto Blejz to ne može da vidi. Možda će o tome razgovarati sutra na plaži.

„Jesmo li ti dosadni?“

Okrenula se i videla da joj je Markus prišao. Igrao se vatrenom kuglom kotrljajući je po nadlanci.

„Samo sam htela da siđem do vode.“

„Hoćeš da ti donesem pivo?“

Ton kojim je to pitao govorio joj je da Markus već zna šta će mu reći.

„Ja ne pijem.“

„Zašto?“

Zato što se ljudi, kad piju, glupo ponašaju, mogla je da kaže. Ali nije. Znala je da bi svako objašnjenje koje bi ponudila samo produžilo razgovor. „Jednostavno ne pijem. To je sve.“

„Samo kažeš ne?“ podrugnuo se.

„Ako ti tako kažeš.“

U tami se video trag osmeha, ali su mu oči i dalje bile poput dve mutne jame. „Misliš da si bolja od nas?“

„Ne.“

„Onda hajde.“ Pokaza na vatru. „Sedi s nama.“

„Dobro mi je ovde.“

Markus se osvrnu. Roni je iza njega videla kako Blejz iz malog frižidera vadi još jedno pivo, što joj nikako nije trebalo. Već se teturala.

Bez upozorenja, zakoračio je prema Roni i stavio joj ruku oko struka, pa je stisnuo i privukao. „Da prošetamo plažom.“

„Ne“, prosikta Roni. „Nisam raspoložena. I skidaj ruke s mene.“

Nije pomerio ruku. Videla je da Markus u ovom uživa. „Brineš šta će Blejz pomisliti?“

„Jednostavno ne želim, u redu?“

„Blejz neće mariti.“

Zakoračila je unazad odmičući se od njega. „Ja hoću“, reče. „Moram da idem.“

I dalje je piljio u nju. „Aha, idi.“ I trenutak kasnije dodade glasno da i drugu čuju: „Ne, ostaću ovde. Ali hvala na pozivu.“

Roni se toliko zapanjila da nije bila kadra da išta odgovori. Umesto toga, krenula je niz plažu svesna Blejzinog pogleda, i najednom pomislila kako ne može da se udalji dovoljno brzo.

Kod kuće je zatekla oca kako svira klavir, a čim je ušla, bacio je pogled na časovnik. Posle onoga što se upravo odigralo, nije bila raspoložena da još i s njim razgovara, pa je bez reči krenula ka svojoj sobi. Ali mora da je nešto primetio na njenom licu, pošto joj je doviknuo. „Jesi li dobro?“

Oklevala je. „Aha, dobro sam“, reče.

„Sigurno?“

„Ne želim o tome da razgovaram.“

Pažljivo ju je gledao, a zatim uzvratio: „Dobro.“

„Još nešto?“

„Skoro je dva ujutro“, reče joj otac.

„I?“

Pognuo se nad klavijaturom. „Ako si gladna, u frižideru imaš pastu.“

Morala je priznati da ju je ovim iznenadio. Nema predavanja, naređenja, nametanja pravila. Sasvim suprotno načinu na koji bi se mama postavila u ovakvoj situaciji. Odmahnula je glavom i otišla u sobu pitajući se je li ovde iko normalan.

Zaboravila je da na prozore stavi ćebad pa ju je sunce probudilo posle nepunih šest časova.

Gundajući, okrenula se i jastukom pokrila glavu, ali tada se setila šta se dogodilo prethodne noći na plaži. Uspravila se znajući da od spavanja nema ništa.

Markus ju je izvesno plašio.

Najpre je pomislila kako je sinoć trebalo nešto da kaže kad joj je ono doviknuo. Nešto u stilu, *O čemu, do đavola, pričaš?* ili *Lud si ako misliš da bi ikud sama išla s tobom!* Ali nije, i sad je podozrevala da je to što je jednostavno otišla bilo najgore što je mogla da učini.

Zaista, zaista mora da razgovara sa Blejz.

S uzdahom ustade iz kreveta i ode u kupatilo. Brzo se istuširala i ispod odeće obukla kupaći kostim, pa u torbu stavila peškire i losion. Kad se spremila, čula je da otac svira klavir. Opet. Nikad, čak ni u njujorškom stanu, nije ovoliko svirao. Oslušnuvši muziku, shvatila je da otac svira jedan od komada koji je izvodila u Karnegi holu, isti koji je mama slušala s kompakt-diska u kolima.

Kao da i sama već nema dovoljno briga.

Morala je da pronađe Blejz i da joj objasni šta se dogodilo. Naravno, izvesti to a ne pomenuti da je Markus lažljivac može biti problem. Blejz će želeti da veruje Markusu, a ko zna šta je taj ispričao nakon što je ona, Roni otišla. No o tome će razmišljati kad do toga dođe - uz malo sreće, opustiće se dok se budu sunčale pa će razgovor moći da započne nenametljivo.

Roni je izašla iz sobe i krenula hodnikom baš kad je muzika iz dnevne sobe utihnula, ali samo da bi se čas kasnije začuo drugi komad koji je svirala u Karnegi holu.

Zastala je i namestila torbu na ramenu. Naravno da je otac to uradio. Čuo je da se tušira i znao da je budna. Nema sumnje, želeo je da pronađu zajedničku temu.

E pa ne danas, tata. Žao joj je, ali mora nešto da obavi. Za ovo zaista nije bila raspoložena.

Upravo se spremala da brzo izađe iz kuće kad se iz kuhinje pojavi Džona.

„Zar ti nisam rekao da uzmeš nešto što je za tebe dobro?“, čula je kako otac pita.

„Uzeo sam. Toplu punjenu piticu.“

„Mislio sam pre na nešto poput žitarica.“

„Ovo je šećer.“ Džona je bio ozbiljan. „Treba mi energije, tata.“

Brzo je krenula kroz dnevnu sobu nadajući se da će izaći pre no što s njom započne razgovor.

Džona se osmehnu. „O, hej, Roni!“, reče.

„Zdravo, Džona. Zbogom, Džona.“ Mašila se za kvaku.

„Dušo?“, čula je kako otac kaže. Prestao je da svira. „Možemo li da razgovaramo o onome sinoć?“

„Sad zaista nemam vremena za razgovor“, odgovorila je nameštajući torbu.

„Samo sam hteo da znam gde si bila čitav dan.“

„Nigde. Nije važno.“

„Važno je.“

„Nije, tata“, odlučno reče. „Nije. I imam posla, okej?“

Džona piticom pokaza na vrata. „Kakvog posla? Kuda ćeš sad?“

Bio je to upravo razgovor koji se nadala da će izbeći. „To se tebe ne tiče.“

„Koliko ćeš se zadržati?“

„Ne znam.“

„Hoćeš li se vratiti na ručak ili na večeru?“

„Ne znam“, prasnula je. „Idem sad.“

Otac ponovo zavrta. Njen *treći* komad iz Karnegi hola. Mogao je i da pusti mamin kompakt-disk.

„Kasnije iderno da puštamo zmajevu. Ja i tata, hoću da kažem.“

Činilo se da ga nije čula. Umesto njemu, naglo se obratila ocu. „Hoćeš li prestati s tim već jednom?“ prasnu.

Otac naglo prestade da svira. „Sa čim?“

„S tom muzikom koju sviraš! Misliš da ne prepoznam šta sviraš? Znam šta radiš, ali već sam ti rekla, neću da sviram.“

„Verujem ti“, uzvratila otac.

„Pa zašto se onda trudiš da me nagovoriš da se predomislim? Zašto svaki put kad te vidim sediš tu i sviraš?“

Otac je izgledao istinski zbunjeno. „To nema nikakve veze s tobom“, reče. „Jednostavno mi... jednostavno mi prija.“

„A meni je od toga muka. Zar ne shvataš? Mrzim klavir. Mrzim što sam morala da sviram svakog božijeg dana! Mrzim čak i što moram da gledam prokleti instrument!“

Pre no što je otac uspeo da izusti i reč, okrenula se, Džoni iz ruke zgrabila piticu i izjurila.

Trebalo joj je dva sata da pronađe Blejz u istoj onoj muzičkoj prodavnici gde su svratile juče, dve-tri ulice od doka. Roni nije znala šta da očekuje kad su prvi put ušle u prodavnicu - delovala je zastarelo u ovom vremenu ajpada i interneta - ali Blejz ju je uverila da vredi doći i zaista je vredelo.

Osim kompakt-diskova, bilo je tu na hiljade pravih ploča, uključujući i neotvoreni album *Ebi roud* i mnoštvo starih singlica na četrdeset pet obrtaja što su naprosto visile na zidu s potpisima muzičara poput Elvisa Preslija, Boba Marlija i Ričija Valensa. Roni je bila zadivljena što nisu pod ključem. Morale su biti vrlo vredne, ali upravnik je izgledao kao da se sad vratio iz šezdesetih i činilo se da svakog poznaje. Imao je dugu sedu kosu, vezanu u konjski rep što mu je dopirao do struka, i naočari kakve je Džon Lenon najviše voleo da nosi, sandale i havajsku košulju. Mada je dovoljno star da joj bude deda, Roni dotad nije sreća nekog ko toliko dobro poznaje muziku, uključujući i mnoge nove andergraund numere za koje nije ni čula u Njujorku. Duž zida u začelju prodavnice visile su slušalice gde su kupci mogli da preslušaju ploču ili kompakt-disk ili čak da snime muziku na svoj ajpad. Sada je provirila kroz izlog i videla da Blejz stoji jednom rukom držeći slušalice, a drugom lupkajući u ritmu muzike koju sluša.

Uopšte nije bila spremna za plažu.

Roni duboko udahnu i uđe u prodavnicu. Ma koliko da je loše izgledalo - smatrala je da Blejz uopšte ne treba da pije - ipak se nadala da će biti toliko mamurna da se neće sećati šta se dogodilo.

Ili, još bolje, da će biti dovoljno trezna da shvati da Roni ni najmanje nije zainteresovana za Markusa.

Čim je zakoračila niz prolaz prepun kompakt-diskova, Roni je osetila da ju je Blejz očekivala. Utišala je muziku u slušalicama, mada ih nije skinula, i okrenula se. Roni je mogla da čuje nekakvu glasnu i gnevnu muziku koju nije prepoznala. Blejz je sakupila i podigla kompakt-diskove.

„Mislila sam da smo prijateljice“, počela je.

„I jesmo“, odlučno reče Roni. „Svuda sam te tražila jer ne želim da pogrešno shvatiš šta se sinoć dogodilo.“

Blejš ju je ledeno posmatrala. „Misliš na to što si Markusa pozvala u šetnju?“

„Nije tako bilo“, reče Roni. „Nisam ga pozvala. Ne znam koju igru on igra...“

„On igra igru? On igra igru?“ Blejš baci slušalice. „Videla sam kako ga gledaš! Čula sam šta si rekla!“

„Ali nisam ja rekla! Nisam ga nikud pozvala...“

„Pokušala si da ga poljubiš!“

„O čemu pričaš? Nisam pokušala da ga poljubim...“

Blejš zakorači napred. „Rekao mi je!“

„Laže!“, prasnu Roni ne odstupajući. „S tim momkom nešto ozbiljno nije u redu.“

„Ne... ne... to nemoj ni da pokušavaš...“

„Slagao te je. Ne bih ga poljubila. Čak mi se i ne sviđa. Bila sam tamo jedino zato što si ti navalila da idemo.“

Jedan dug trenutak Blejš ništa nije rekla. Roni se pitala je li najzad uspeła da dopre do nje.

„Ma dobro“, reče Blejš, čiji je ton jasno govorio na koje značenje misli.

Gurnula je Roni i krenula prema vratima. Roni ju je posmatrala kako odlazi, ne znajući je li povređena ili besna zbog Blejšinog ponašanja, pa zaključila da je i pomalo povređena i pomalo ljuta. Videla je kroz izlog kako je Blejš besno otišla.

Toliko o pokušaju da se sve razjasni.

Roni nije znala šta dalje da radi. Nije želela da ide na plažu, ali nije želela ni da se vrati kući. Nije imala kola i nije imala ama baš nikog. A to znači... šta? Možda će na kraju leto provoditi na nekoj klupi gde će hraniti golubove poput onih čudnih stranaca u Central parku. Možda će na kraju golubovima dati i imena...

Njene misli se naglo prekinuše na izlazu kad se iznenada uključio alarm. Osvrnula se, najpre iz radoznalosti a zatim zbunjeno kad je shvatila šta se događa. U prodavnicu se moglo ući i izaći samo na jednom mestu.

Dok se okrenula, prema njoj je hitao čovek s konjskim repom.

Nije pokušavala da beži pošto je znala da nije uradila ništa loše. Kad joj je čovek s konjskim repom zatražio torbu, nije imala razloga da mu je ne da. Očigledno je u pitanju greška. Tek kad je muškarac iz njene torbe izvadio dva kompakt-diska i šest singlica, shvatila je da je bila u pravu kad je pomislila da ju je Blejš očekivala. Bili su to kompakt-diskovi koje je Blejš držala u ruci i singlice koje je skinula sa zida. Roni zaprepašteno počela da shvata da je Blejš isplanirala sve ovo.

Najednom joj se zavrte u glavi. Jedva je i čula kad joj je upravnik rekao da policija već stiže.

Jedanaest

Stiv

Nakon što su kupili neophodni materijal, pre svega letvice i panel-ploče, Stiv i Džona su jutro proveli ograđujući nišu. Nije izgledalo lepo - njegov otac bi se postideo - ali Stiv je smatrao da će poslužiti. Znao je da će kućica na kraju biti srušena - bez nje je zemljište ionako više vredelo. Kućica je bila okružena malim trospratnim palatama i Stiv je verovao da je susedi smatraju ruglom koje umanjuje vrednost njihovih imanja.

Stiv ukuca ekser, okači fotografiju Roni i Džone koju je izvadio iz niše, pa se odmaknu da pogleda šta je uradio. „Šta misliš?“, upita Džonu.

Džona se namršti. „Izgleda kao da smo napravili ružan zid od panel-ploča i na njega okačili sliku. A ni klavir više ne možeš da sviraš.“

„Znam.“

Džona nakrivi glavu na jednu, pa na drugu stranu. „I mislim da je kriv. Nekako se izvija.“

„Ja ništa ne vidim.“

„Potrebne su ti naočari, tata. I dalje ne razumem zašto si uopšte i hteo da ga napraviš.“

„Roni je rekla da ne želi da vidi klavir.“

„Pa?“

„Nemam gde da sakrijem klavir, pa sam stoga podigao zid. Sada ne mora da ga gleda.“

„O“, reče Džona, pa razmisli. „Znaš, zaista ne volim da radim domaće zadatke. U stvari, ne volim čak ni da ih gledam nagomilane na mom stolu.“

„Leto je. Nemaš domaće zadatke.“

„Samo kažem da bi možda trebalo da podignem zid oko stola u svojoj sobi.“

Stiv obuzda smeh. „Možda ćeš o tome morati da porazgovaraš s mamom.“

„A mogao bi i ti.“

Stiv ne izdrži i nasmeja se. „Jesi li gladan?“

„Rekao si da ćemo ići da puštamo zmajevе.“

„Hoćemo. Samo želim da znam hoćeš li da ručaš.“

„Mislim da bih radije pojeo sladoled.“

„Mislim da nećeš.“

„A neki kolačić?“ upita Džona čežnjivo.

„A da pojedеш sendvič s puterom od kikirikija i voćnim prelivom?“

„Dobro. Ali onda idemo da puštamo zmaja, u redu?“

„Da.“

„Čitavo popodne?“

„Koliko god želiš.“

„Dobro. Poješću sendvič. Ali i ti moraš da pojedеш jedan.“

Stiv se osmehnu i spusti ruku na Džonino rame. „Dogovoreno“, reče, pa krene u kuhinju.

„Sad, znaš, dnevna soba izgleda mnogo manja“, primeti Džona.

„Znam.“

„A zid jeste kriv.“

„Znam.“

„I ne slaže se s ostalim zidovima.“

„Šta hoćeš da kažeš?“

Sasvim ozbiljan, Džona odgovori: „Samo proveravam da nisi poludeo.“

Vreme je bilo savršeno za puštanje zmajeva. Stiv je sedeo na dini, dve kuće dalje od svoje, i gledao kako zmaj u cikcak liniji juri po nebu. Džona, pun snage kao i obično, trčao je gore-dole po plaži. Stiv ga je posmatrao s ponosom, zapanjen kad se prisetio da njegovi roditelji nikad nisu bili s njim kad je on, kao dete, radio to isto.

Nisu bili loši ljudi. Stiv je to znao. Nikad ga nisu maltretirali, nikad nije bio gladan, nikad se pred njim nisu svađali. Kod zubara i lekara išao je jednom-dvaput godišnje, uvek je bilo mnogo hrane, uvek je u hladno zimsko jutro na sebi imao jaknu i pet centi u džepu kako bi u školi mogao da kupi mleko. Ali ako mu je otac bio stoik, ni majka nije bila mnogo drugačija, što je, pretpostavljao je, razlog zbog čega su tolike godine proveli u braku. Ona je bila iz Rumunije, a otac ju je upoznao dok je bio na vojnoj službi u Nemačkoj. Natucala je engleski kad su se venčali, i nikad nije sumnjala u kulturu u kojoj je odgojena. Kuvala je, čistila i prala odeću. Popodne bi honorarno radila kao krojačica. Do kraja života engleski je naučila pristojno, dovoljno da se snađe u banci i prodavnici mešovite robe, ali čak i tada je njen naglasak bio toliko jak da je drugima ponekad bilo teško da je razumeju.

Bila je odana katolikinja, što je u Vilmingtonu u to vreme bilo neobično. Svakodnevno je odlazila na službu, a uveče molila krunicu. I mada je Stiv cenio tradiciju i nedeljnu svečanu misu, sveštenik mu je uvek delovao kao hladan i nadmen čovek, zainteresovaniji za crkvena pravila nego za ono što je najbolje za njegovo stado. Ponekad - zapravo, mnogo puta - Stiv se pitao kako bi se odvijao njegov život da nije, kad mu je bilo osam godina, čuo muziku iz prve baptističke crkve.

Od tada je prošlo četrdeset godina i pojedinosti se nije najbolje sećao. Pamtio je da je jednog popodneva ušao i čuo kako pastor Haris svira klavir. Znao je da ga je pastor toplo dočekao pošto je očigledno ponovo došao, i na kraju mu je pastor Haris postao prvi učitelj klavira. S vremenom je počeo da pohađa časove veronauke u crkvi, od čega je kasnije odustao. Baptistička crkva mu je po mnogo čemu postala drugi dom, a pastor Haris drugi otac.

Sećao se da majka time nije bila zadovoljna. Kad bi bila ljuta, gundala bi na rumunskom, i godinama je, kad god bi krenuo u crkvu, slušao nerazumljive reči i izraze dok se krstila i primoravala ga da nosi naplećnjak. Za nju je to što ga baptistički pastor uči da svira klavir bilo kao da igra školice s đavolom.

Ali nije ga sprečavala, i to je bilo dovoljno. Nije mu bilo važno što nije dolazila na sastanke s njegovim nastavnicima, što mu nikad nije čitala, što njegovu porodicu niko nije pozivao kad susedi prave roštilj ili kakvu zabavu. Važno je bilo to što mu je dozvolila ne samo da pronađe svoju strast, već i da se toj strasti preda i pored toga što ona sama u sve to nije imala poverenja. I što je nekako sprečila oca, koji je ismejavao pomisao da se može zarađivati i živeti od muzike, da na sve to stavi tačku. I zbog toga će je uvek voleti.

Džona je i dalje trčao napred-nazad premda nije morao. Stiv je znao da je vetar dovoljno jak da zmaj leti i bez dodatne pomoći. Video je kako se Betmenov simbol ocrtava između dva teška oblaka koji su nagoveštavali kišu. Mada letnja oluja neće dugo trajati - za jedan sat nebo će se opet razvedriti - Stiv je ustao da kaže Džoni da je za danas dosta.

Napravio je svega nekoliko koraka i tada primetio niz tankih linija u pesku što su vodile do dine iza njegove kuće - tragovi koje je video desetak puta kao dete. Osmehnuo se.

„Hej, Džona!“ povika prateći tragove. „Dođi ovamo! Hoću nešto da ti pokažem!“

Ne ispuštajući konopac na kojem je držao zmaja, Džona dotrča. „Šta to?“

Stiv niz dinu dođe do mesta gde se spajala s plažom. Nekoliko centimetara ispod površine ugledao je svega nekoliko jaja kad mu je Džona prišao.

„Šta je to?“, upita Džona.

„Gnezdo glavate želve“, odgovori Stiv. „Ali ne približavaj se previše. I ne diraj ništa. Da ga ne bi oštetio.“

Džona se, i dalje držeći zmaja, nagnu bliže.

„Šta je glavata želva?“, prodahtao je s mukom obuzdavajući zmaja.

Stiv dohvati parče drveta i počeo da opisuje veliki krug oko gnezda. „To je morska kornjača. Ugrožena vrsta. Noću izlaze na obalu da bi položile jaja.“

„Iza naše kuće?“

„Ovo je jedno od mesta gde morske kornjače polažu jaja. Ali najvažnije je da znaš da su ugrožene. Znaš li šta to znači?“

„Znači da umiru“, odgovori Džona. „Gledam, znaš, *Animal planet*.“

Stiv je opcrtao krug i bacio drvo. Dok se uspravljao, osetio je oštar bol na koji se nije obazirao. „Nije sasvim tako. To znači da bi, ukoliko im ne pomognemo i ne budemo pažljivi, vrsta mogla izumreti.“

„Kao dinosaurusi?“

Stiv je zaustio da mu odgovori kad u tom trenutku začu kako zvoni telefon u kuhinji. Ostavio je zadnja vrata otvorena ne bi li se napravila promaja. Sada je naizmenično hodao i trčao po pesku dok ne stiže na trem iza kuće. Zadihan, podiže slušalicu i javi se.

„Tata?“ začuo je s druge strane.

„Roni?“

„Moraš da dođeš po mene. Ja sam u policijskoj stanici.“

Stiv protrlja nos. „Dobro“, reče. „Odmah dolazim.“

Policijajac Pit Džonson mu je ispričao šta se dogodilo, ali Stiv je znao da Roni još nije spremna da o tome razgovara. Džona, međutim, o tome nije vodio računa.

„Mama će pobesneti“, reče Džona.

Stiv vide kako Roni steže vilicu. „Nisam to uradila“, počela je.

„Pa ko je?“

„Ne želim o tome da razgovaram“, kazala je, pa prekrstila ruke i naslonila se na vrata automobila.

„Mami se to neće dopasti.“

„Nisam to uradila!“, ponovi Roni okrenuvši se prema Džoni. „I ne želim da joj pričaš da jesam.“ Postarala se da Džona shvati da mu ozbiljno govori, a zatim se okrenu ka ocu.

„Nisam to uradila, tata“, ponovila je. „Kunem se da nisam. Moraš da mi veruješ.“

U njenom glasu je prepoznao očaj, ali se setio i koliko je Kim bila zabrinuta kad su razgovarali o Roni. Razmišljao je kako se Roni ponašala otkako je stigla i s kim se sprijateljila.

Uzdahnuo je i osetio kako mu nestaje i ono malo snage što je ima. Pred sobom je video vrelu, jarkonarandžastu sunčevu loptu i iznad svega znao da njegovoj kćerki treba istina.

„Verujem ti“, reče.

Kad su stigli kući, već je počinjao sumrak. Stiv je izašao da obiđe kornjačino gnezdo. Bilo je prelepo veče, tipično za Severnu i Južnu Karolinu - blagi povetarac, nebo poput prekrivača u hiljadu boja - a nedaleko od obale igralo se malo jato delfina. Dva puta dnevno su prolazili pored kuće, pa Stiv napomenu sebi da kaže Džoni da pazi kad će naići. Džona će, nema sumnje, poželeti da otpliva i pokuša da ih dodirne. I Stiv je to pokušavao kad je bio dete, ali mu nikad nije pošlo za rukom.

Užasavao se što mora da pozove Kim i ispriča joj šta se dogodilo. Odlazući razgovor, seo je na dinu pored gnezda zureći u ono što je ostalo od kornjačinih tragova. Sasvim su ih izbrisali vetar i prolaznici. Izuzev malog ulegnuća na mestu gde se dina spajala s plažom, nije bilo ničeg što bi ukazivalo da postoji gnezdo. Dva jajeta koje je nazirao ličila su na bledo glatko kamenje.

Vetrić nanese parče stiropora na pesak, pa se Stiv sagnuo da ga podigne i tada primetio da mu Roni prilazi. Koračala je polako, skrštenih ruku, pognute glave, lica skrivenog kosom. Stala je metar-dva dalje.

„Jesi li ljut na mene?“, upitala ga je.

Prvi put otkako je došla obratila mu se glasom u kojem nije bilo ni najmanje besa i nervoze.

„Nisam“, rekao je. „Uopšte nisam.“

„Pa šta onda radiš ovde?“

Stiv pokaza na gnezdo. „Sinoć je glavata želva položila jaja. Jesi li ikad videla te kornjače?“

Roni odmahnu glavom, a Stiv nastavi. „Prelepa stvorenja. Imaju crvenkastosmeđi oklop i mogu biti teške i do trista pedeset kilograma. Severna Karolina je jedno od mesta gde polažu jaja. Ali ugrožena su vrsta. Mislim da tek svaka hiljadita sasvim odraste, a ne želim da se rakuni dokopaju gnezda pre nego što se izlegu.“

„Kako će rakuni uopšte znati da je gnezdo ovde?“

„Kada ženka položi jaja, pomokri se. Rakuni mogu da namirišu njenu mokraću, a onda pojedu sva jaja. Kad sam bio mali, našao sam jedno gnezdo s one strane doka. Jednog dana je sve bilo u redu, a već narednog su sva jaja bila polupana. Bilo je tužno.“

„Već sam videla rakuna na našem tremu.“

„Znam. Kopaju po đubretu. Čim uđem u kuću, zvaću službu u akvarijumu. Uz malo sreće, oni će sutra poslati nekog da postavi specijalni kavez koji će ih sprečiti da unište jaja.“

„A večeras?“

„Moramo se nadati da će večeras sve biti u redu.“

Roni skloni zalutali pramen kose za uvo. „Tata? Mogu li nešto da te pitam?“

„Sve što želiš.“

„Zašto si rekao da mi veruješ?“

Stiv je u njenom profilu video i mladu ženu u koju Roni stasava i malu devojkicu koju je pamtio. „Zato što imam poverenja u tebe.“

„Jesi li zato podigao zid da se klavir ne vidi?“ Pogledala ga je, ali ne u oči. „Kad sam ušla u kuću, nije baš bilo teško primetiti ga.“

Stiv odmahnu glavom. „Ne. To sam uradio zato što te volim.“

Roni se načas osmehnu. Oklevala je, a zatim ipak sela pored njega. Posmatrali su kako talasi zapljuskuju obalu. Uskoro nailazi plima i pola plaže se neće videti.

„Šta će biti sa mnom?“ upita Roni.

„Pit će razgovarati s vlasnikom, ali ne znam. Neke od tih ploča pravi su kolekcionarski predmeti. Prilično su vredne.“

Roni oseti grč u želucu. „Jesi li već rekao mami?“

„Nisam.“

„A hoćeš li?“

„Verovatno.“

Oboje su začutili. Uz samu ivicu vode prolazilo je nekoliko surfera s daskama. U daljini se okean lagano dizao stvarajući talase koji su se sudarali i smesta ponovo oblikovali.

„Kada ćeš pozvati one iz akvarijuma?“

„Kad uđem u kuću. Siguran sam da je Džona već ogladneo. Treba da počnem da spremam večeru.“

Roni je posmatrala gnezdo. ŽelUCA svezanog u čvor, nije mogla ni zamisliti da nešto pojede. „Ne želim da se večeras nešto desi kornjačnim jajima.“

Stiv se okrenu prema njoj. „I šta ćeš preduzeti?“

Nekoliko sati docnije, pošto je Džonu ušuškao u krevet, Stiv je izašao na trem iza kuće da proverii je li Roni dobro. Ranije je, ostavivši poruku službi u akvarijumu, otišao da kupi ono što je mislio da će joj biti potrebno - tanku vreću za spavanje, fenjer, jeftin jastuk i neki sprej protiv insekata.

Nije mu prijala pomisao da Roni spava napolju, ali je ona očigledno bila odlučna i divio se njenoj želji da zaštiti gnezdo. Uporno je tvrdila da joj ništa neće smetati, a u izvesnoj meri, verovao je da je bila u pravu. Kao i gotovo svako ko je odrastao na Menhetnu, i Roni je naučila da bude oprezna, a videla je i iskusila dovoljno da zna da svet ponekad ume da bude opasno mesto. Štaviše, gnezdo nije ni petnaest metara od prozora njegove spavaće sobe - a nameravao je da prozor ostavi otvoren - pa je bio siguran da će čuti ukoliko Roni snađe neka nevolja. Zbog oblika dine i mesta na kojem se nalazi gnezdo, mala je verovatnoća da bi iko ko prolazi plažom i pretpostavio da je Roni tu.

Ipak, bilo joj je tek sedamnaest i on joj je otac, što je značilo da će verovatno ustajati svaka dva-tri sata da proverii je li sve u redu. Nikako neće biti u stanju da prespava čitavu noć.

Video se samo mesečev srp, ali nebo je bilo vedro, pa se kretao po polumraku i razmišljao o njihovom razgovoru. Pitao se šta li je mislila o tome što je zaklonio klavir. Hoće li se sutra probuditi i opet se ponašati kao kad je stigla? Nije znao. Kad se približio dovoljno da razazna usnulu Roni, zbog igre zvezdane svetlosti i senki izgledala mu je i mlađe i starije nego što je zaista bila. Ponovo je pomislio na godine koje je izgubio i koje nikad ne može da vrati.

Ostao je dovoljno dugo da osmotri oba kraja plaže. Koliko je mogao da vidi, napolju nije bilo nikog, pa se okrenuo i vratio u kuću. Seo je na sofii i upalio televizor, menjao kanale i na kraju ga ugasio. Najzad je otišao u svoju sobu i zavukao se u krevet.

Zaspao je gotovo istog trena, ali se sat kasnije probudio. Ponovo je na prstima izašao napolje i otišao da obiđe kćerku koju je voleo više od samog života.

Dvanaest

Roni

Kad se probudila, najpre je pomislila kako je sve boli. Leđa su joj se ukočila, vrat utrnuo, a kad je smogla hrabrosti da se uspravi, osetila je oštar bol u ramenu.

Nije mogla ni da zamisli ko bi želeo da spava napolju. Dok je bila mlađa, neki njeni drugari veličali su radosti kampovanja, a ona je mislila da su poremećeni. Spavanje na zemlji boli.

A boli i, naravno, bleštavo sunce. Sudeći po činjenici da se budila s petlovima otkako je ovamo stigla, shvatila je da i današnji dan nije izuzetak. Verovatno još nema ni sedam. Sunce je bilo nisko nad okeanom, a plažom je svega nekoliko ljudi šetalo pse ili trčalo. Oni su sigurno spavali u krevetu. Nije mogla da zamisli ni da hoda, a kamoli da vežba. Trenutno je jedva uspevala i da diše a da se pri tom ne onesvesti.

Skupivši hrabrost, polako je ustala a onda se setila zašto je uopšte i spavala napolju. Proverila je gnezdo i s olakšanjem ustanovila da je sve u redu, a polako je i bol počeo da popušta.

Pitala se kako je Blejz podnosila spavanje na plaži i tada se iznenada seti šta joj je ona uradila.

Uhapšena zbog krađe u prodavnici. Zbog teške krađe. Zbog *krivičnog dela*.

Sklopila je oči ponovo sve proživljavajući - upravnik koji ju je besno gledao dok policajac nije stigao, razočaranje policajca Pita dok su se vozili ka stanici, strašni telefonski poziv ocu. U kolima, na putu do kuće, mislila je da će povratiti.

Ako je u svemu tome i postojala svetla tačka, onda je to činjenica da otac nije poludeo od besa. A što je još neverovatnije, rekao je kako veruje da je nedužna. Ali opet, još nije razgovarao s mamom. Posle toga će se sve promeniti. Mama će sigurno vrištati i vikati dok tata ne popusti, i na kraju će je kazniti zato što je obećao mami da hoće. Posle *incidenta* mama je mesec dana nije puštala da izlazi, a ovo je daleko, daleko gore od incidenta.

Roni opet oseti mučninu. Nije mogla da zamisli da će čitav mesec morati da provede u svojoj sobi, u sobi koju je morala još i da deli, u mestu gde nije želela da bude. Pitala se može li sve biti još gore. Kad je protegla ruke iznad glave, zacvilela je od oštrog probadanja u ramenu. Polako je spustila ruke, trgnuvši se od bola.

Narednih nekoliko minuta odnosila je svoje stvari na trem iza kuće. Iako se gnezdo nalazilo iza kuće, nije želela da susedi vide da je spavala napolju. Sudeći po njihovim veličanstvenim kućama, zamišljala ih je kao ljude koji uvek žele da sve bude savršeno kad ujutro izađu na svoj trem da popiju kafu. Saznanje da je neko spavao iza njihove kuće verovatno se ne uklapa u tu sliku o savršenosti, a nikako nije želela da se ponovo pojavi policija. Kakve je sreće, verovatno bi je uhapsili zbog skitanja. Još jednog krivičnog dela.

Iz dva navrata odnela je sve stvari - nije imala snage da sve odjednom ponese - i tada shvati da je zaboravila *Anu Karenjinu*. Sinoć je nameravala da čita, ali je bila i suviše umorna pa je knjigu ostavila ispod parčeta drveta da je rosa ne bi uništila. Kad se vratila da je uzme, primetila je da neko, u bledožučkastom kombinezonu s oznakom *Blejklijev servis*, nosi rolnu žute trake i snop štapova. Izgledalo je da se plažom uputio prema kući.

Kad je uzela knjigu, muškarac se približio i pretraživao oko dine. Krenula je prema njemu, pitajući se šta li radi, a on se tada okrenuo ka njoj. Kad su im se pogledi sreli, bio je to jedan od retkih trenutaka u njenom životu kad nije mogla da progovori.

I pored uniforme, smesta ga je prepoznala. Setila se kako je izgledao nag do pojasa, preplanuo i razvijen, smeđe kose mokre od znoja, s upletenom uzicom oko ruke. Bio je to mladić koji je naleteo na nju na odbojkaškom igralištu, mladić čiji se drug umalo potukao s Markusom.

Zastavši pred njom, ni on izgleda nije znao šta da kaže. Umesto toga, samo ju je posmatrao. Premda je znala da je to ludost, imala je utisak da mu je nekako drago što ju je ponovo sreo. Videla je to kad je shvatio da ju je prepoznao, kad mu se osmeh pojavio na licu, mada sve to nije imalo nimalo smisla.

„Hej, to si ti“, rekao je. „Dobro jutro.“

Nije znala šta da misli izuzev da sumnja u njegov ljubazan ton. „Šta ti radiš ovde?“ upitala ga je.

„Zvali su me iz akvarijuma. Sinoć je neko prijavio gnezdo glavate želve, pa su me zamolili da proverim.“

„Radiš u akvarijumu?“

Odmahnuo je glavom. „Tamo samo volontiram. Radim u tatinoj automehaničarskoj radnji. Da nisi slučajno videla kornjačino gnezdo u blizini?“

Malo se opustila. „Tamo je“, reče i pokaza mu.

„Hej, to je divno.“ Osmehnuo se. „Nadao sam se da je blizu kuće.“

„Zašto?“

„Zbog oluje. Ako talas zapljusne gnezdo, jaja neće opstati.“

„Ali to su morske kornjače.“

Podigao je ruku. „Znam. I ja to ne razumem, ali tako je priroda uredila. Prošle godine smo izgubili dva gnezda kad su bile tropske oluje. Bilo je zaista žalosno. One su ugrožena vrsta, znaš. Odraste samo svaka hiljadita.“

„Da, znam.“

„Znaš?“, zadržano reče.

„Tata mi je rekao.“

„O“, izustio je, a zatim ljubazno pokazao niz plažu. „Pretpostavljam da živiš u blizini?“

„Zašto pitaš?“

„Razgovora radi“, vedro joj odgovori. „Usput, zovem se Vil.“

„Zdravo, Vile.“

Zastao je. „Zanimljivo.“

„Šta to?“

„Kad se neko predstavi, obično se predstavi i ona druga osoba.“

„Ja nisam kao ostali ljudi.“

Roni prekrsti ruke, vodeći računa da ostane na odstojanju.

„To sam već shvatio.“ Brzo se osmehnuo. „Izvini što sam natrčao na tebe na odbojkaškoj utakmici.“

„Već si se izvinio, sećaš se?“

„Znam. Ali izgledalo je da si se naljutila.“

„Koka-kola mi se prosula po majici.“

„Baš šteta. Ali zaista bi trebalo da više pažnje obratiš na ono što se događa.“

„Molim?“

„To je brza igra.“

Stavila je ruke na bokove. „Hoćeš da kažeš da sam ja bila kriva?“

„Samo se staram da se to ne ponovi. Kao što rekoh, bilo mi je žao što se to desilo.“

Imala je utisak da joj se udvara, ali nije znala zašto. Nije bilo logično - znala je da nije njegov tip, a iskreno - nije ni on njen. Ali ovako rano nije bila raspoložena da o tome razmišlja. Umesto toga, pokazala je na stvari u njegovim rukama, pomislivši da je verovatno bolje da se vrate na trenutni problem.

„Kako će ta traka zaštititi gnezdo od rakuna?“

„Neće. Došao sam samo da obeležim gnezdo. Postavim štapove i oblepim ih trakom kako bi momci koji postavljaju kavez mogli da ga pronađu.“

„Kad će postaviti kavez?“

„Ne znam“ slegnuo je ramenima. „Možda za dan-dva.“

Pomislila je na agoniju koju je doživela posle buđenja, pa zavrte glavom. „O, ne, neće moći. Zovi ih i kaži im da gnezdo moraju da zaštite *danas*. Kaži im da sam sinoć videla kako rakun obigrava oko njega.“

„Jesi li?“

„Samo im ti reci, okej?“

„Zvaću ih čim završim. Obećavam.“

Sumnjičavo ga je pogledala, pomislivši kako je to bilo i suviše jednostavno, ali pre no što se time mogla pozabaviti dalje, otac joj se pojavio na tremu iza kuće.

„Dobro jutro, dušo“, doviknuo je. „Spremam doručak ako si gladna.“

Vil pogleda Roni, pa njenog tatu, pa ponovo Roni. „Ti ovde živiš?“

Umesto da odgovori, odmaknula se. „Samo se potrudi da zoveš ljude u akvarijumu, okej?“

Pošla je u kuću i stigla na trem kad je čula da Vil dovikuje. „Hej!“

Okrenula se.

„Nisi mi rekla kako se zoveš.“

„Ne“, odgovorila je. „Izgleda da nisam.“

Uputila se ka vratima znajući da ne treba da se osvrće, ali nije mogla da odoli i krišom je bacila pogled preko ramena.

Kad se namrštio, pokajala se, ali joj je bilo drago što mu nije rekla kako se zove.

Otac je u kuhinji stajao pored štednjaka i varjačom mešao nešto u tiganju. Na pultu je stajalo pakovanje tortilja, a Roni je morala priznati da to što sprema, ma šta to bilo, lepo miriše. S druge strane, međutim, ništa nije jela od juče po podne.

„Hej“, dobaci joj preko ramena. „S kim si razgovarala?“

„Neki momak iz akvarijuma. Došao je da obeleži gnezdo. Šta spremaš?“

„Vegetarijanski burito za doručak.“

„Šališ se.“

„Pirinač, boranija i tofu. I sve to staviš u tortilju. Nadam se da je dobro. Našao sam recept na internetu, pa ne mogu da jamčim za ukus.“

„Sigurna sam da je dobro“, rekla je. Prekrstila je ruke i pomislila da bi mogla i da završi s ovim. „Jesi li već razgovarao s mamom?“

Odmahnuo je glavom. „Ne, još nisam. Ali sam jutros razgovarao s Pitom. Još nije pričao s vlasnicom. Na putu je.“

„Vlasnica?“

„Izgleda da je čovek koji tamo radi njen nećak. Ali Pit kaže da vlasnicu dobro poznaje.“

„O“, odvrtila je pitajući se hoće li to išta značiti.

Otac je lupkao varjačom o tiganj. „Bilo kako bilo, mislio sam da možda ne bi bilo loše da tvojoj mami ništa ne javljam dok ne budem imao sve pojedinosti. Ne bih voleo da se nepotrebno brine.“

„Hoćeš da kažeš da joj možda i nećeš reći?“

„Neću ukoliko ti to ne želiš.“

„Ne, ne, u redu je“, brzo odgovori. „U pravu si. Verovatno je bolje da sačekamo.“

„Dobro“, složio se. Još jednom je promešao i isključio ringlu. „Mislim da je gotovo. Jesi li gladna?“

„Umirem od gladi“, priznala je.

Dok je prilazila, otac je na tanjir, koji je uzeo iz ormarića, stavio tortilju a na nju malo nadeva. Pruži joj tanjir. „Je li ti dovoijno?“

„I previše“, rekla je.

„Hoćeš li kafu? Već je spremna.“ Dohvatio je i dodao joj šolju. „Džona je spomenuo da ponekad ideš u *Starbaks*, pa sam je tu kupio. Možda nije dobra kao kad je oni skuvaju, ali je najbolje što ja mogu da ponudim.“

Uzela je šolju zureći u njega. „Zašto si toliko ljubazan prema meni?“

„Zašto ne bih bio?“

Zato što se ja nisam baš lepo ponašala prema tebi, mogla je da kaže. Ali nije.

„Hvala“, promrmljala je misleći kako joj sve izgleda kao neka čudna epizoda *Zone sumraka*, u kojoj je tata sasvim zaboravio na prethodne tri godine.

Sipala je sebi kafu i sela za sto. Stiv joj se pridruži trenutak kasnije donoseći svoj tanjir i poče da sebi priprema burito.

„Kako je bilo noćas? Jesi li dobro spavala?“

„Jesam kad sam zaspala. Buđenje već nije išlo tako lako.“

„Kasno sam se setio da bi verovatno bilo bolje da sam doneo dušek na naduvavanje.“

„Nema veze. Ali posle doručka mislim da ću u krevet. Još sam umorna. Ova dva dana bila su naporna.“

„Možda ne bi trebalo da piješ kafu.“

„Neće mi nimalo smetati. Veruj mi, zaspaću.“

Iza njih je u kuhinju ušao Džona, u pižami, raščupane kose. Roni je morala da se osmehne.

„Dobro jutro, Džona“ reče.

„Jesu li kornjače dobro?“

„Dobro su“, odgovori mu.

„Bravo“, pohvalio ju je. Počešao se po leđima dok je prilazio štednjaku. „Šta ima za doručak?“

„Burito“, odgovori otac.

Džona oprezno pogleda nadev u tiganju, pa sastojke na pultu. „Nemoj mi reći da si i ti prešao na mračnu stranu, tata!“

Stiv se trudio da potisne osmeh. „Ukusno je.“

„To je tofu! Odvratno je!“

Roni se nasmeja i ustade od stola. „A da ti zagrejem jednu voćnu piticu?“

Izgledao je kao da se trudi da odredi je li ovo nekakvo trik pitanje. „Sa čokoladnim mlekom?“

Roni pogleda u oca.

„Ima ga dosta u frižideru“, rekao je Stiv.

Sipala je Džoni čašu mleka i spustila je na sto. Ovaj se nije pomerio.

„Dobro, šta se dešava?“

„Kako to misliš?“

„Ovo nije normalno“, rekao je. „Neko bi morao da bude ljut. Neko je ujutro uvek ljut.“

„Govoriš o meni?“, upita Roni. Stavila je dve pitice u toster. „Ja sam *uvek* raspoložena.“

„Aha, kako da ne“, uzvratila Džona i sumnjičavo je pogleda. „Jesi li sigurna da su kornjače dobro? Jer, vas dvoje se ponašate kao da su mrtve.“

„Dobro su. Dajem ti reč“, uveravala ga je Roni.

„Proveriću.“

„Samo izvoli.“

Pomno ju je posmatrao. „Posle doručka“, dodade.

Stiv se osmehnu i pogleda je. „Šta si planirala za danas?“ upita. „Nakon što dremneš?“

Džona uze čašu s mlekom. „Ti nikad ne dremaš.“

„Dremam kad sam umorna.“

„Ne“, reče Džona vrteći glavom. „Ovo nije u redu.“ Spustio je čašu s mlekom. „Nešto se čudno događa i ja ne idem odavde dok ne otkrijem šta je to.“

Nakon što je doručkovala - i kad se Džona umirio - Roni se povukla u sobu. Stiv je došao za njom i preko držača za zavesu prebacio peškire, mada to nije bilo potrebno. Roni je gotovo smesta zaspala i probudila se oznojena sredinom popodneva. Posle dugog osvežavajućeg tuširanja, svratila je u radionicu da ocu i Džoni kaže šta namerava da radi. Od tate još ni reč nije čula o kazni.

Moguće je, naravno, da će je kazniti kasnije, nakon što razgovara s policajcem ili njenom mamom. A možda je i rekao istinu - možda joj je poverovao kad je rekla da je nedužna.

E, to bi bilo nešto, zar ne?

U svakom slučaju, morala je da razgovara sa Blejz, i naredna dva sata provela je tražeći je. Bila je u kući Blejzine majke, u kafanici i, mada nije ulazila unutra, zavirila je kroz izlog u muzičku prodavnicu, vodeći računa da upravnik bude okrenut leđima, ali joj je srce lupalo kao ludo. Blejz ni tu nije bila.

Stojeći na doku, gledala je po čitavoj plaži, ali nije imala sreće. Moguće je, naravno, da je Blejz otišla na Bauerov žal - omiljeno mesto Markusove bande. Ali tamo nije želela da ide sama. Nije želela da ga vidi, a kamoli da pokuša da urazumi Blejz dok je on u blizini.

Upravo se spremala da odustane i pođe kući kad je spazila kako se Blejz pojavljuje između dve dine malo dalje niz plažu. Pojurila je niza stepenice, vodeći računa da je ne izgubi iz vida, a onda pohita plažom. Ako je Blejz i primetila da Roni ide prema njoj, ničim nije pokazala da joj je drago. Umesto toga, kad se Roni približila, Blejz je sela na dinu i gledala u pučinu.

„Moraš da kažeš policiji šta si uradila“, reče Roni bez uvoda.

„Ništa nisam uradila. A tebe su uhvatili.“

Roni je poželela da je prodrma. „Ti si mi stavila one ploče i diskove u torbu!“

„Nisam.“

„Preslušavala si upravo te diskove!“

„Poslednji put kad sam ih videla, nalazili su se i dalje pored slušalica.“

Blejz nije htela da je pogleda.

Roni oseti kako joj krv juri u obraze. „Ovo je ozbiljno, Blejz. Ovo je moj život. Mogu da me osude za krivično delo! Rekla sam ti šta je pre bilo!“

„O, da.“

Roni stisnu usne da ne bi prasnula. „Zašto mi ovo radiš?“

Blejz ustade i otrese pesak s farmerki. „Ništa ti ne radim“, reče hladnim, ravnodušnim glasom. „Jutros sam upravo to i rekla policiji.“

Roni je u neverici gledala kako Blejz odlazi ponašajući se kao da zaista u to veruje.

Roni se vratila na dok.

Nije želela da ide kući znajući da će otac, čim bude razgovarao s policajcem Pitom, saznati šta im je rekla Blejz. Da, možda će i dalje sve mirno prihvatiti... ali šta ako joj ne veruje?

I zašto Blejz ovo čini? Zbog Markusa? Ili ju je Markus nagovorio na to pošto je pobesneo što ga je Roni one noći odbila, ili je Blejz verovala da Roni pokušava da joj preotme dečka. Trenutno je pretpostavljala da je u pitanju ovo drugo, ali na kraju krajeva, zapravo i nije važno. Ma koji da joj je motiv, Blejz je slagala i bila više nego spremna da Roni upropasti život.

Od doručka ništa nije jela, ali želudac joj je bio svezan u čvor i nije bila gladna. Sedela je na doku sve dok sunce nije zašlo, gledala kako se plava boja okeana pretvara u sivu pa u crnosivu. Nije bila sama. Na doku je bilo pecaroša, mada, koliko je mogla da vidi, riba nije grizla. Pre jednog sata mladi par se pojavio sa sendvičima i zmajem. Primetila je kako jedno drugo nežno gledaju. Pretpostavljala je da su na koledžu - bili su samo dve-tri godine stariji od nje - ali među njima je vladala neka lagodna privlačnost koju Roni tek treba da iskusi u sopstvenim vezama. Da, imala je dečka, ali nikad nije bila zaljubljena, a ponekad i nije verovala da će joj se to ikad desiti. Nakon što su se roditelji razveli, na to je gledala cinično, kao i skoro svi njeni prijatelji. I njihovi roditelji su uglavnom bili razvedeni, pa bi se možda razlog i tu mogao naći.

Kad su i poslednji zraci sunca zgasli, krenula je kući. Želela je da se večeras vrati u pristojno vreme. To je najmanje što je mogla da učini kako bi pokazala ocu koliko ceni njegovo razumevanje. A i pored toga što je spavala po danu, još je bila umorna.

Kad je stigla do početka doka, odlučila je da ne ide plažom, već kroz poslovnu četvrt. Čim je zašla za ugao blizu kafanice, shvatila je da je donela pogrešnu odluku. Na haubu nekih kola bio je naslonjen mračni lik s vatrenom kuglom u ruci. Markus.

Ovog puta bio je sam. Zastala je osetivši kako joj se grlo steže.

Odmaknuo se od kola i pošao prema njoj, lica u polusenci zahvaljujući igri svetlosti što je dopirala sa uličnih svetiljki. Kotrljao je vatrenu kuglu po nadlanici, posmatrao Roni, a zatim mu kugla ponovo završi na dlanu. Stisnuo je šaku da je ugasi i krenuo prema njoj.

„Zdravo, Roni“, reče. S osmehom na licu bio je još jeziviji. Stajala je u mestu želeći da mu pokaže da ga se ne plaši. Iako se zapravo plašila.

„Šta hoćeš?“ upita ga, iznervirana što joj je glas blago zadrhtao.

„Video sam te i pomislio da bih te mogao pozdraviti.“

„Pozdravio si me“, odvrtila je. „Zbogom.“

Htela je da prođe pored njega, ali joj on prepreči put.

„Čujem da imaš neprilike sa Blejz“, prošaputao je.

Odmakla se. Sva se naježila. „Šta ti znaš o tome?“

„Znam dovoljno da joj ne verujem.“

„Nisam raspoložena za ovo.“

Ponovo se okrenula, zaobišla ga i ovog puta joj je dozvolio da prođe, a zatim joj doviknuo: „Ne odlazi. Došao sam da ti kažem kako bih mogao da s njom porazgovaram o onome što ti radi.“

I protiv volje, Roni je oklevala. Po prigušenoj svetlosti Markus je zurio u nju.

„Trebalo je da te upozorim da ume da bude prilično ljubomorna.“

„I zato si se potrudio da sve pokvariš, a?“

„One noći sam se samo šalio. Mislio sam da je smešno. Misliš da sam znao šta će ti uraditi?“

Naravno da jesi, pomisli Roni. I upravo si to i želeo.

„E pa sad to popravi“, reče. „Razgovaraj sa Blejz, uradi sve što moraš da uradiš.“

Odmahnuo je glavom. „Nisi me čula. Rekao sam da bih *mogao* da je urazumim. Ako...“

„Ako šta?“

Smanjio je razdaljinu među njima. Ulice su, primeti Roni, sasvim tihe. Nikog unaokolo, nijednih kola na raskrsnici.

„Mislio sam da bismo mogli da budemo... prijatelji.“

Osetila je kako su joj se obrazi ponovo zajapurili i reč joj izlete pre no što je bila u stanju da se obuzda. „Molim?“

„Čula si me. Ja mogu ovo da raščistim.“

Shvatila je da joj se približio dovoljno da je dodirne i odjednom se naglo odmaknula. „Samo se drži podalje od mene!“

Okrenula se i potrčala, znajući da će je pratiti, svesna da bolje od nje poznaje ovaj kraj, užasnuta što će je uhvatiti. Osećala je kako joj srce tuče, čula sopstveno izbezumljeno disanje.

Do kuće nije imala mnogo, ali je bila bez kondicije. Uprkos strahu i naletu adrenalina, osećala je da su joj noge sve teže. Znala je da ne može da izdrži i kad je zamicala za ugao, iskoristi priliku da baci pogled preko ramena.

I shvati da je sama u ulici, da je ne juri niko.

Kad je stigla, Roni nije ušla u kuću. Videla je svetlo u dnevnoj sobi, ali je želela da se smiri pre no što se sretne s ocem. Iz nekog razloga, nije želela da on primeti koliko se uplašila, pa je sela na stepenište trema pred kućom.

Svod nad njom bio je prepun zvezda, a mesec je plovio blizu obzorja. Izmaglica je s okeana donosila pomalo praiskonski miris soli i vode. Pod drugačijim okolnostima taj bi joj miris godio, ali sada joj se činio stran kao i sve ostalo.

Najpre Blejz. Zatim Markus. Pitala se jesu li ovde svi ljudi.

Markus zasigurno jeste. Dobro, možda nije strogo uzev - bio je inteligentan, lukav i, koliko je mogla da oceni, lišen svakog saosećanja, čovek koji je mislio samo o sebi i onome što on želi. Prošle jeseni morala je da za čas engleskog jezika pročita roman savremenog autora, pa je odabrala knjigu *Kad jaganjci utihnu*. Iz nje je naučila da glavni lik Hanibal Lekter nije psihopata, već sociopata, i prvi put je tada shvatila da se ta dva pojma razlikuju. Premda Markus nije bio ubica i ljudožder, naslućivala je da on i Hanibal imaju više sličnosti nego razlika, barem po pogledu na svet i svoju ulogu u njemu.

Blejz, međutim... ona je naprosto bila...

Roni nije bila sasvim sigurna šta da kaže za Blejz. Da njome upravljaju osećanja, izvesno je. Da je gnevna i ljubomorna, takođe. Ali tokom dana koje su zajedno provele, Roni nije ni pomislila da s tom devojkom nešto nije u redu, izuzev što je emotivna olupina u kojoj je uragan hormona i nezrelosti ostavio pustoš.

Uzdahnula je i prošla rukom kroz kosu. Zaista nije želela da uđe u kuću. Već je znala kako bi tekao razgovor.

Hej, dušo, kako je bilo?

Nije najbolje. Blejz je sasvim opčinio lukavi sociopata i jutros je slagala policiju, pa ja idem u zatvor. I još nešto. Sociopata ne samo da želi da spava sa mnom, već me je pratio i na smrt me isprepadao. A kako si ti proveo dan?

Nije baš ugodno ćaskanje posle večere kakvo otac verovatno želi, iako je sve to istina.

Dakle, moraće da laže. S uzdahom je ustala sa stepeništa i krenula prema vratima.

Otac je sedeo na sofi a pred njim je bila otvorena Biblija čije su stranice imale „uši“. Kad je ušla, zatvorio je knjigu.

„Hej, dušo, kako je bilo?“

Očekivano pitanje.

Prisilila se da se kratko osmehne i ponaša što nehajnije može. „Nisam imala prilike da s njom razgovaram“, reče.

Teško je bilo ponašati se normalno, ali joj je nekako pošlo za rukom. Čim je ušla, otac ju je poveo u kuhinju gde je napravio još jedno jelo s testom - paradajz, patlidžani, bundeva, tikvice i makarone. Dok su njih dvoje jeli u kuhinji, Džona je sastavio stražarnicu iz *Zvezdanih ratova* od lego kockica koje mu je pastor Haris doneo kad je ranije u toku dana svratio da ih obiđe.

Potom su seli u dnevnu sobu - osećajući da nije raspoložena za razgovor, otac je čitao Bibliju, a ona *Anu Karenjinu*, knjigu za koju se mama zaklela da će joj se dopasti. Premda je knjiga bila dobra, Roni nije mogla da se usredsredi na čitanje. Ne samo zbog Blejz i Markusa, već i zato što je otac čitao Bibliju. Pokušavala je da se seti, ali je shvatila da ga nikada ranije nije videla da to radi. A onda opet, pomislila je, možda ju je i čitao a ona naprosto nije primetila.

Džona je završio svoje delo od lego kockica i objavio da ide na spavanje. Dala mu je nekoliko minuta, nadajući se da će zaspati pre no što i sama uđe u sobu, a onda odložila knjigu i ustala sa sofe.

„Laku noć, dušo“, rekao joj je tata. „Znam da ti nije lako, ali mi je drago što si ovde.“

Zastala je a onda mu prišla. Nagnula se i prvi put posle tri godine poljubila ga u obraz.

„Laku noć, tata.“

U zamračenoj sobi Roni je sela na krevet. Osećala se kao da ju je neko iscedio. Premda nije želela da plače - mrzela je kad plače - nije mogla da savlada iznenadni nalet osećanja. Isprekidano je uzdahnula.

„Isplači se“, čula je kako joj Džona šapnu.

Sjajno, pomislila je. Samo joj još to treba.

„Ne plačem“, rekla je.

„Zvuči kao da plačeš.“

„Ne plačem.“

„U redu je. Meni ne smeta.“

Roni šmrncnu pokušavajući da se obuzda, pa ispod jastuka izvuče pižamu. Pritisnuvši je snažno na grudima, ustala je i krenula u kupatilo da se presvuče. Usput slučajno pogleda kroz prozor. Mesec je bio visoko na nebu i na pesak baca srebrnasti sjaj, a kad se okrenula prema kornjačinom gnezdu, opazila je da se nešto mrda u senci.

Njuškajući vazduh, rakun pođe prema gnezdu, ograđenom žutom trakom.

„Oh, sranje!“

Bacila je pižamu i potrčala iz spavaće sobe. Jureći kroz dnevnu sobu i kuhinju, jedva je i čula kako joj otac dovikuje: „Šta je bilo?“ Ali proletela je kroz vrata pre no što je stigla da odgovori. Trčeći preko dine, počela je da vrišti i mlatara rukama.

„Ne! Prestani! Odlazi!“

Rakun podiže glavu, pa brzo uteče. Nestao je iza dine u visokoj travi.

„Šta je? Šta se desilo?“

Okrenula se i na tremu ugledala tatu i Džonu. „Nisu postavili kavez!“

Trinaest

Vil

Blejklijev servis bio je otvoren svega deset minuta kad ju je Vil ugledao kako otvara vrata predvorja i ulazi pravo u radni deo servisa.

Brišući ruke o krpu, krenuo joj je u susret.

„Hej“, osmehnuo se. „Nisam očekivao da te vidim ovde.“

„Baš ti hvala!“ prasnula je.

„O čemu pričaš?“

„Zamolila sam te da uradiš jednostavnu stvar! Samo da telefoniraš da postave kavez! Ali ni to nisi bio u stanju da učiniš!“

„Čekaj... šta se dešava?“ Treptao je u čudu.

„Rekla sam ti da sam videla rakuna! Rekla sam ti da se rakun vrti oko gnezda!“

„Je li se sa gnezdrom nešto dogodilo?“

„Kao da ti mariš za to. Šta je? Jesi li zaboravio zbog odbojkaške utakmice?“

„Samo želim da znam je li s gnezdrom sve u redu.“

I dalje ga je besno gledala. „Jeste. U redu je. Ali ne zahvaljujući tebi.“

Okrenula se na peti i besno pošla prema izlazu.

„Čekaj!“ viknuo je. „Sačekaj!“

Nije se obazirala na njegove povike. Vil je zapanjeno stajao kao ukopan dok je odlazila kroz malo predvorje i izlazila is servisa.

„Šta to bi, kog đavola?“

Pogledavši preko ramena, Vil primeti da ga Skot gleda iza dizalice.

„Učini mi uslugu“, doviknu mu Vil. „Šta ti treba?“

Izvadio je ključeve iz džepa i krenuo prema kamionetu koji je parkirao iza servisa.

„Pokrivaj me. Moram nešto da obavim.“

Skot brzo zakorači napred. „Čekaj! O čemu pričaš?“

„Vratiću se čim budem mogao. Ako moj tata bude dolazio, reci mu da se odmah vraćam. Počni da radiš bez mene.“

„Kuda ćeš?“, povika Skot.

Ovog puta Vil nije odgovorio, pa Skot pođe prema njemu. „Daj, čoveče! Neću da radim sam! Treba da uradimo gomilu kola.“

Vil za to nije mario. Čim je izašao, potrča prema kamionetu. Znao je kuda treba da ide.

Sat docnije našao ju je kod dine. Stajala je pored gnezda, i dalje jednako ljuta kao kad se pojavila u servisu.

Videvši ga da prilazi, stavila je ruke na bokove. „Šta hoćeš?“

„Nisi mi dozvolila da odgovorim. Zaista sam ih zvao.“

„Sigurno jesi.“

Pregledao je gnezdo. „S gnezdrom je sve u redu. U čemu je problem?“

„Aha, u redu je. Ali ne zahvaljujući tebi.“

Vil oseti nagoveštaj besa. „U čemu je tvoj problem?“

„Moj problem je u tome što sam sinoć ponovo morala da spavam napolju pošto je opet došao rakun. Isti onaj o kojem sam ti pričala!“

„Spavala si napolju?“

„Slušaš li ti išta što ja pričam? Da, morala sam da spavam napolju. Dve noći zaredom, zato što *ti* nećeš da uradiš svoj posao! Da u pravom trenutku nisam pogledala kroz prozor, rakun bi se dokopao jaja. Bio je na pola metra od gnezda kad sam ga najzad oterala. I onda sam morala da ostanem ovde pošto sam znala da će se vratiti. I zato sam te zamolila da ih zoveš! Pretpostavljala sam da je čak i jedan nesposobnjaković s plaže kakav si ti u stanju da se seti da *uradi svoj posao!*“

Ponovo podbočena, gledala ga je kao da pogledom hoće da ga smoždi.

Nije mogao da odoli. „Još jednom, samo da dobro shvatim. Videla si rakuna, htela si da javim akvarijumu, pa si ponovo videla rakuna. I na kraju si spavala napolju. Je li tako?“

Zaustila je da nešto kaže, ali se predomislila. Zatim se okrenu i pođe pravo prema kući.

„Doći će rano ujutro!“ doviknu Vil. „I samo da znaš, zvao sam ih. I to dva puta. Najpre odmah pošto sam postavio traku, a onda još jednom kad sam došao s posla. Koliko puta treba to da kažem da bi ti čula?“

Zastala je, ali se nije okrenula prema njemu. Vil nastavi: „I danas, pošto si otišla, smesta sam otišao kod direktora akvarijuma i s njim lično razgovarao. Rekao je da će ujutro najpre doći ovamo. Došli bi danas, ali imaju još osam gnezda u Holden Biču.“

Polako se okrenula i pomno ga posmatrala pokušavajući da zaključi govori li joj istinu.

„To mojim kornjačama večeras neće pomoći, zar ne?“

„Tvojim kornjačama?“

„Aha“, naglašeno reče. „Moja kuća. Moje kornjače.“

S tim rečima se okrenu i ode u kuću, ovog puta i ne mareći je li on i dalje tu.

Dopada mu se - sasvim jednostavno.

Dok se vraćao na posao, nije čak ni bio siguran zašto mu se ta devojka dopada, ali nikad, nijednom nije ostavio posao da bi jurio za Ešli. Svaki put kad bi je video, ova devojka bi uspevala da ga iznenadi. Dopalo mu se što je govorila ono što joj je na umu i dopadalo mu se što se zbog njega ne zbunjuje. A on tek treba da ostavi dobar utisak. Najpre ju je ispolivao sokom, zatim ga je videla bezmalo umešanog u tuču, a danas je za njega mislila ili da je lenj ili da je budala.

Nije strašno, naravno. Nije mu ni drugarica i zapravo je ne poznaje... ali iz nekog razloga stalo mu je do njenog mišljenja o njemu. I ne samo da mu je stalo, već je, ma koliko sumanuto to zvučalo, želeo da stekne dobar utisak o njemu. Zato što je želeo da se i on njoj dopadne.

Bilo je to neobično iskustvo, novina za njega, i ostatak dana u servisu - gde je radio i tokom pauze za ručak ne bi li nadoknadio izgubljeno vreme - u mislima se stalno vraćao na nju. Osećao je da u njenim rečima i ponašanju postoji nešto iskreno, a iza one hladne fasade - nešto brižno i dobro. Nešto što mu je govorilo da, iako ju je dosad razočarao, ona uvek pruža priliku za iskupljenje.

Kasnije te večeri zatekao ju je kako sedi tačno tamo gde je očekivao da će biti - na ležaljci na plaži, s otvorenom knjigom u krilu, kako čita uz svetlost malog fenjera.

Podigla je pogled kad je prišao, a zatim nastavila da čita ne pokazujući ni iznenađenje ni zadovoljstvo.

„Pretpostavio sam da ćeš biti ovde“, rekao je. „Tvoja kuća, tvoje kornjače, i sve to.“

Kako nije odgovarala, pogled mu odluta. Nije bilo mnogo kasno. Iza zavesne na prozoru kuće u kojoj je živela video je kako promiču senke.

„Jesi li videla rakuna?“

Umesto da odgovori, okrenula je stranicu svoje knjige. „Čekaj. Da pogađam. Ne želiš sa mnom da razgovaraš, je li?“

Na to je uzdahnula. „Zar ne bi trebalo da budeš sa svojim prijateljima, da piljite u svoje odraze u ogledalu?“

Nasmejao se. „Duhovito. To ću morati da zapamtim.“

„Ne šalim se. Ozbiljno ti govorim.“

„O! Zato što smo toliko lepi, je li?“

U odgovor je ponovo spustila pogled na knjigu, ali Vil je video da zapravo ne čita. Seo je pored nje.

„Sve srećne porodice liče jedna na drugu, svaka nesrećna porodica nesrećna je na svoj način“, citirao je pokazujući na knjigu. „Tako počinje tvoja knjiga. Uvek sam smatrao da u toj rečenici ima dosta istine. Ili je to možda rekao moj profesor engleskog. Zaista se ne sećam. Pročitao sam je prošlog polugodišta.“

„Tvoji roditelji mora da su ponosni što umeš da čitaš.“

„Jesu. Kupili su mi ponija i još svašta kad sam napisao sastav o *Mačku u šeširu*.“³

„Je li to bilo pre ili posle tvoje tvrdnje da si čitao Tolstoja?“

„O, dakle, slušaš. Samo proveravam.“ Raširio je ruke prema obzorju. „Lepa noć, zar ne? Oduvek sam voleo ovakve noći. Ima nečeg umirujućeg u šumu talasa u tami, zar ne?“ Zastao je.

Sklopila je knjigu. „Čemu ovoliki trud?“

„Dopadaju mi se ljudi koji vole kornjače.“

„Pa idi da se družiš sa svojim prijateljima iz akvarijuma. O, čekaj, ne možeš. Zato što spasavaju druge kornjače, a tvoji drugi prijatelji lakiraju nokte i uvijaju kosu, zar ne?“

„Verovatno. Ali upravo sam shvatio da možda ti želiš društvo.“

„Meni je dobro“, obrecnula se. „Idi sad.“

„Ovo je javna plaža. Dopada mi se ovde.“

„Dakle, nameravaš da ostaneš?“

„Mislim da hoću.“

„Onda ti neće smetati da ja uđem u kuću?“

Uspravio se i podbočio bradu. „Ne znam je li to baš dobra ideja. Mislim, kako možeš da budeš sigurna da ću ja ovde ostati čitave noći? A onaj dosadni rakun...“

„Šta hoćeš ti od mene?“ oštro ga upita.

„Za početak, da mi kažeš ime?“

Dohvatila je peškir i pokrila noge. „Roni“, reče. „Skrraćeno od Veronika.“

Opružio se malo, oslanjajući se na ruke. „U redu, Roni. Da čujemo nešto o tebi.“

„Zašto te to zanima?“

„Imaj razumevanja“, odvratio je okrenuvši se prema njoj. „Trudim se, zar ne?“

Nije znao šta je mislila o tome, ali dok je kosu vezivala u konjski rep, izgleda da se pomirila s tim da ga neće oterati tako lako.

„Dobro. Nešto o meni. Živim u Njujorku s mamom i mlađim bratom, ali nas je mama poslala da leto provedemo s tatom. A sada moram da čuvam kornjačina jaja dok mi se udvara odbojkaš koji je uz to i automehaničar i volonter u akvarijumu.“

„Ne udvaram ti se“, pobunio se.

„Ne?“

„Znala bi, veruj mi, da ti se udvaram. Mom šarmu ne bi mogla da odoliš.“

³ Dečja knjiga američkog pisca Teodora Susa Gejzela (1904-1991). (Prim. prev.)

Prvi put otkako je stigao, čuo ju je kako se smeje. Shvatio je to kao dobar znak i nastavio.

„Došao sam zapravo zato što sam brinuo zbog kaveza i nisam želeo da ovde budeš sama. Kao što sam već rekao, ovo je javna plaža i nikad ne znaš ko može da naiđe.“

„Kao što si ti naišao?“

„Nisam ja taj koji treba da te brine. Loših ljudi ima svuda, pa i ovde.“

„I da pogađam, ti bi me štitio, zar ne?“

„Ako bi do toga došlo, bez razmišljanja bih te zaštitio.“

Nije odgovorila, ali je imao utisak da ju je iznenadio. Plima je nadolazila. Zajedno su posmatrali kako se talasi pretvaraju u srebrnu penu svaki put kad zapljusnu obalu. Zavesa na prozorima su se zanjihale, kao da ih neko posmatra.

„Dobro“, najzad je prekinula tišinu. „Na tebe je red. Da čujemo nešto o tebi.“

„Ja sam odbojkaš koji je uz to i automehaničar i volonter u akvarijumu.“

Čuo je kako se ponovo nasmejala. Dopao mu se njen nesputan, zarazan smeh.

„Nemaš ništa protiv da ostanem s tobom još malo?“

„Ovo je javna plaža.“

Pokazao je na kuću. „Treba li da kažeš tati da sam i ja ovde?“

„Sigurna sam da on to već zna“, odgovorila je. „Sinoć me je obilazio svakih pet minuta.“

„Izgleda da je dobar tata.“

Činilo se da o nečem razmišlja, a zatim je odmahнула glavom. „Dakle, voliš odbojku, a?“

„Održava me u kondiciji.“

„To nije odgovor na moje pitanje.“

„Uživam u tome. Ali ne znam da li je baš volim.“

„Ali dopada ti se da natrčavaš na ljude, je li?“

„Zavisio na koga natrčavam. Ali pre neki dan je, moram reći, bilo prilično dobro.“

„Misliš da je to što si me polio dobro?“

„Da te nisam polio, sad možda ne bih bio ovde.“

„A ja bih mogla da uživam u tihoj, mirnoj noći na plaži.“

„Ne znam.“ Osmehnuo se. „Tihe, mirne noći prilično su precenjene.“

„Izgleda da to večeras neću proveriti, a?“

Vil se nasmeja. „Gde ideš u školu?“

„Ne idem“, odgovorila je. „Maturirala sam pre dve nedelje. A ti?“

„Upravo sam maturirao. Išao sam u Srednju školu Lejni. Nju je pohadao i Majkl Džordan.“

„Kladim se da to svi u tvojoj školi govore.“

„Ne“, ispravio ju je. „Ne svi. Samo oni koji su maturirali.“

Roni zakoluta očima. „Dobro. I šta ćeš dalje? Hoćeš li i dalje raditi za svog tatu?“

„Samo preko leta.“ Zagrabio je malo peska i puštao da mu klizi između prstiju.

„A onda?“

„Bojim se da ti ne mogu reći.“

„Ne?“

„Ne poznajem te dovoljno dobro da bih ti poverio taj podatak.“

„A da mi daš neki nagoveštaj?“ iskušavala ga je.

„A da ti prva kažeš? Šta ćeš ti dalje?“

Razmišljala je o tome. „Ozbiljno razmišljam o karijeri čuvara kornjačinih gnezda. Čini se da za to imam dara. Mislim, trebalo je da vidiš kako je pobjegao onaj rakun. Izgleda da je pomislio da sam Terminator.“

„Govoriš kao Skot“, reče joj, pa videvši da ga ne razume, objasni: „Moj partner u odbojci. Momak je kralj filmskih navoda. Kao da ne može da završi rečenicu ukoliko ne spomene neki film. Naravno, obično tu provuče i neku aluziju na seks.“

„Zvuči kao poseban talenat.“

„O, da. Mogu da ga nagovorim da ti to lično pokaže.“

„Ne, hvala. Meni aluzije na seks nisu potrebne.“

„Možda bi ti se dopalo.“

„Mislim da ne bi.“

Gledao ju je u oči dok su se zadirkiivali zapažajući da je lepša nego što ju je zapamtio. Uz to i duhovita i pametna, što je još bolje.

Visoka trava nedaleko od gnezda povijala se na povetarcu, oko njih se čuo postojani šum talasa i Vil se osećao kao da su u nekakvoj čauri. Sleva i zdesna, u kućama na obali sijala su svetla.

„Mogu li nešto da te pitam?“

„Ne verujem da te mogu sprečiti.“

Stopalima je šarao po pesku. „Šta je s tobom i Blejz?“

Roni se u tišini pomalo ukruti. „Kako to misliš?“

„Samo sam se pitao zašto si pre neko veče izašla s njom.“

„Oh“, reče Roni. Imao je utisak da joj je laknulo, mada nije znao zašto. „Zapravo, upoznale smo se kad je prosula moj sok po meni. Tek što sam očistila mrlju koju si mi ti napravio.“

„Šališ se.“

„Ne. Koliko vidim, polivanje sokom ovde služi umesto onog uobičajenog: 'Drago mi je što smo se upoznali.' Iskreno, mislim da je takvo upoznavanje bolje, ali šta ja znam?“ Duboko je udahнула. „Bilo kako bilo, činilo se da je kul i nisam znala nikog drugog, i tako smo se... malo družile.“

„Je li sinoć bila ovde s tobom?“

Odmahnula je glavom. „Nije.“

„Molim? Zar ona ne želi da spase kornjače? Ili makar da ti pravi društvo?“

„Nisam joj ni rekla za ovo.“

Uvideo je da Roni više ne želi da govori o tome, pa je promenio temu i pokazao na plažu.

„Hoćeš da odemo u šetnju?“

„Misliš na romantičnu šetnju ili samo u šetnju?“

„Reći ću... samo u šetnju.“

„Dobra odluka.“ Pljesnula je rukama. „Ali samo da znaš, ne želim da idemo predaleko budući da volonteri iz akvarijuma nisu zabrinuti zbog rakuna i da su jaja i dalje nezaštićena.“

„Naravno da su zabrinuti. Iz pouzdanog izvora znam da jedan volonter iz akvarijuma upravo sada pomaže u čuvanju gnezda.“

„Da“, reče Roni. „Ali, pravo pitanje je zašto to čini.“

Šetali su plažom prema doku, prošli pored desetak velikih kuća na obali, od kojih je svaka imala veliki trem i stepenice što vode do plaže. Nekoliko kuća dalje jedan sused je imao goste - gorela su sva svetla na trećem spratu a tri-četiri para, naslonjena na ogradu, posmatrala su mesečinom obasjane talase.

Nisu mnogo pričali, ali iz nekog razloga tišina im nije bila nelagodna. Zagledana u pesak ili pogleda uprtog ispred sebe, Roni se držala na dovoljnom odstojanju da se slučajno ne bi dodirnuli u hodu. Bilo je trenutaka kad je pomislio da joj licem preleti osmeh kao da se setila nečeg smešnog što još nije podelila s njim. Povremeno je zastajala i saginjala se da podigne školjke koje su virile iz peska, pa je primetio da ih pažljivo zagleda na mesečini i potom neke odbaci a poneku stavi u džep.

O njoj toliko toga nije znao - u velikoj meri je za njega i dalje predstavljala zagonetku. Po tome je bila sušta suprotnost Ešli. Ešli je bila sasvim predvidljiva. Tačno je znao šta dobija, čak i ako to u stvari nije ono što želi. No Roni je nesumnjivo drugačija i kad mu se bezbrižno i neočekivano osmehnula, činilo mu se da je naslutila o čemu on razmišlja. To mu je godilo, a kad su se najzad okrenuli i pošli nazad ka svom mestu pored kornjačinog gnezda, načas je zamislio kako će se njih dvoje i u dalekoj budućnosti ovako šetati svake večeri.

Kad su stigli do kuće, Roni je ušla da razgovara s tatom dok je Vil vadio stvari iz kamioneta. Postavio je vreću za spavanje i ostalo pored kornjačinog gnezda i pozeleo da i Roni može da ostane s njim. Već mu je rekla da nema izgleda da će se njen otac složiti s tim. Ali radovao se što je makar večeras mogla da spava u sopstvenom krevetu.

Smestivši se udobno, ležao je i pomislio kako je današnji dan početak, ako ništa drugo. Od sada je sve moguće. Kad se pojavila na tremu i poslednji put mu mahnula za laku noć, osetio je da je u njemu nešto zaigralo pri pomisli da možda i ona upravo zamišlja da je ovo početak nečega.

„Ko je ovaj proštac?“

„Niko. Samo prijatelj. Odlazi.“

Dok su reči dopirale do njega, onako sanjivog, Vil se trudio da se seti gde je. Škiljeći od sunca, shvati da se nalazi licem u lice s malim dečakom.

„Zdravo“, promumla Vil.

Dečak protrlja nos. „Šta radiš ovde?“

„Budim se.“

„To vidim. A šta si radio noćas?“

Vil se osmehnu. Dečak se držao ozbiljno poput istražnog sudije, što je, s obzirom na njegove godine i visinu, bilo komično. „Spavao sam.“

„Ah-ha.“

Vil se odgurnu da bi mogao da se uspravi i primeti da sa strane stoji Roni. Nosila je crnu majicu i iscepane farmerke, a na licu joj se video isti onaj veseli izraz koji je primetio prethodne večeri.

„Ja sam Vil“, predstavio se. „A ti si?“

Dečak pokaza glavom na Roni. „Ja sam njen cimer“, odgovori. „Nas dvoje se odavno poznajemo.“

Smešeci se, Vil se počesa po glavi. „Vidim.“

Roni zakorači napred, kose još mokre od tuširanja. „Ovo je moj ljubopitljivi brat Džona.“

„O?“ upita Vil.

„Aha“, odgovori Džona. „Izuzev onog 'ljubopitljivi'.“

„Dobro da znam.“

Džona je i dalje piljio u njega. „Mislim da ja tebe znam.“

„Ne bih rekao. Mislim da bih zapamtio da sam se s tobom upoznao.“

„Ne, sad se sećam“, reče Džona s osmehom. „Ti si mladić koji je policajcu rekao da je Roni otišla na Bauerov žal!“

Naglo se setivši te noći, Vil se okrenu prema Roni, užasnuo gledajući kako joj se na licu smenjuju radoznalost, zbunjenost i najzad razumevanje.

O, ne.

Džona je i dalje pričao. „Aha, policajac Pit ju je doveo kući, a sutradan su se ona i tata strašno posvađali...“

Vil vide kako je Roni stisnula usne. Mrmljajući, okrenula se i odjurila u kuću.

Džona začuta usred rečenice pitajući se šta je rekao.

„Baš ti hvala za ovo“, progundā Vil, skoči na noge i pojuri za Roni.

„Roni! Čekaj! Ma daj! Izvini! Nisam hteo da te uvalim u nepriliku!“

Sustigavši je, posegnu da je uhvati za ruku. Kad joj je ovlaš dodirnuo majicu, besno se okrenula prema njemu.

„Odlazi!“

„Samo me saslušaj na trenutak...“

„Ti i ja nemamo ništa zajedničko!“ obrecnula se. „Razumeš?“

„A šta je onda bilo ono sinoć?“

Obrazi su joj bili crveni. „Ostavi me na miru.“

„To tvoje ponašanje ne prolazi kod mene“, reče Vil. Začudo, njegove reči su je učitkale dovoljno dugo da je mogao da nastavi. „Sprečila si tuču iako su svi ostali želeli krv. Jedino si ti primetila uplakanog dečaka i video sam kako si se osmehnula kad je otišao s majkom. Čitaš Tolstoja u slobodno vreme. I voliš morske kornjače.“

Iako je prkosno podigla bradu, osetio je da su je njegove reči pogodile. „Pa šta?“

„Pa danas hoću da ti nešto pokažem.“ Zastao je, s olakšanjem primetivši da ga nije odmah odbila. Ali nije ni pristala. Pre no što je mogla da se odluči, Vil joj se neznatno primaknu.

„Dopašće ti se“, reče. „Obećavam.“

Vil je skrenuo na prazno parkiralište akvarijuma i nastavio službenom stazom što je vodila iza zgrade. U kamionetu pored njega sedela je Roni, ali je tokom vožnje malo govorila. Kad ju je poveo prema službenom ulazu, bilo mu je jasno da se, mada je pristala da pođe, još nije odlučila da li da se i dalje ljuti na njega ili ne.

Otvorio joj je vrata i osetio kako se svežina iznutra meša s toplim i vlažnim spoljašnjim vazduhom. Poveo ju je dugačkim hodnikom, a zatim otvorio još jedna vrata što vode u sam akvarijum.

Šačica ljudi već je radila u kancelarijama premda će se za javnost akvarijum otvoriti tek za jedan sat. Vil je voleo da ovde bude pre otvaranja. Prigušena svetlost u ogromnim akvarijumima i tišina podsećale su ga na tajno skrovište. Često je kao opčinjen posmatrao otrovne bodlje morskih pauna dok su kružili po slanoj vodi i tu i tamo se očešali o staklo. Pitao se shvataju li te ribe koliko im se stanište smanjilo i znaju li da je on tu.

Roni je hodala pored njega i posmatrala. Činilo se da joj prija što čuti dok prolaze pored ogromnog rezervoara gde je smeštena mala replika potopljene nemačke podmornice iz Drugog svetskog rata. Kad su stigli do akvarijuma gde je lelujava meduza svetlucala u mraku, zastala je i u čudu dodirнула staklo.

„*Aurelia aurita*“, reče Vil. „Takođe poznata kao mesečinka.“

Klimnula je glavom, pa se ponovo zagledala u meduze, opčinjena njihovim sporim pokretima. „Veoma su nežne“, reče. „Prosto je neverovatno da onako bolno mogu da ožare.“

Kosa joj se osušila i sada bila kovrdžavija nego juče, pa je izgledala kao jogunasti deran.

„Pričaj mi o tome. Mislim da su me ožarile makar jednom svake godine dok sam bio dete.“

„Treba da ih izbegavaš.“

„Trudim se. Ali me ipak pronadu. Mislim da ih privlačim.“

Bledo se osmehnula, a zatim se okrenula licem prema njemu. „Šta radimo ovde?“

„Rekao sam ti da želim nešto da ti pokažem.“

„I ranije sam videla ribe. I bila sam u akvarijumu.“

„Znam. Ali ovo je posebno.“

„Zato što nema posetilaca?“

„Ne“, odgovori Vil. „Zato što ćeš videti nešto što javnost ne vidi.“

„Šta? Nas dvoje same pored akvarijuma?“

Nasmejao se. „Bolje od toga. Dođi.“

U ovakvoj prilici obično bi bez oklevanja poveo devojkicu za ruku, ali nije se usuđivao da to uradi s njom. Pokazao je palcem na prolaz u uglu, postavljen tako da se bezmalo i nije primećivao. Na kraju prolaza zastao je pred vratima.

„Nemoj mi reći da su ti dali kancelariju“, našalila se Roni.

„Nisu“, uzvratilo je otvarajući vrata. „Ne zaboravi da ja ovde ne radim. Samo volontiram.“

Ušli su u veliku prostoriju od blokova šljake, ispresecanu dovodima za vazduh i desetina ogoljenih cevi. Fluorescentna svetla zujala su im nad glavom, ali je zvuk bio prigušen ogromnim vodenim filterima poređanim duž naspramnog zida. Ogromni otvoreni rezervoar, napunjen skoro do vrha morskom vodom, odisao je mirisom soli.

Vil je povede na čeličnu rešetkastu platformu što se pružala obodom rezervoara pa se popeše uz metalne stepenice. Na suprotnom kraju rezervoara nalazio se prozor od pleksiglasa osrednje veličine. Odozgo je dopiralo dovoljno svetlosti da se razazna stvorenje koje se polako pomeralo.

Posmatrao je Roni dok najzad nije prepoznala šta gleda.

„Je li to morska kornjača?“

„Glavata želva, zapravo. Zove se Mejbel.“

Dok je kornjača klizila pored prozora, videlo se da na oklopu ima ožiljke i da joj nedostaje jedno peraje.

„Šta joj se dogodilo?“

„Naletela je na elisu čamca. Spasena je pre mesec dana, jedva živa. Specijalista sa Univerziteta Severna Karolina morao je da joj amputira deo prednjeg peraja.“

Ne mogavši da se sasvim ispravi, Mejbel je plivala pod blagim uglom i udarila u naspramni zid, pa ponovo započela svoj krug po rezervoaru.

„Hoće li se oporaviti?“

„Pravo je čudo što ovoliko dugo živi i nadam se da će se sasvim oporaviti. Snažnija je nego što je bila. Ali niko ne zna može li da opstane u okeanu.“

Roni je posmatrala kako Mejbel ponovo udara u zid pa malo menja smer i nastavlja da pliva, a zatim se obrati Vilu.

„Zašto si želeo da ovo vidim?“

„Zato što sam mislio da će se i tebi dopasti kao i meni“, reče. „Bez obzira na ožiljke i sve ostalo.“

Roni je, čini se, razmišljala o njegovim rečima, ali ništa nije rekla. Neko vreme je u tišini posmatrala Mejbel. Kad Mejbel nestade u mračnim senkama, Vil začu kako Roni uzdiše.

„Zar ne bi trebalo da si na poslu?“, upita ga.

„Imam slobodan dan.“

„Ima prednosti kad se radi za tatu, a?“

„Moglo bi se reći.“

Kucnula je po prozoru pokušavajući da privuče Mejbelinu pažnju. Trenutak kasnije mu se opet obratila. „I šta obično radiš kad imaš slobodan dan?“

„Samo dobri stari južnjački momak, je li? Ideš na pecanje, posmatraš oblake. Mislim da bi trebalo da nosiš kačket s oznakom NASCAR i žvačeš duvan.“

Još pola sata su ostali u akvarijumu - Roni je naročito bila oduševljena vidrama - a zatim ju je Vil odveo u prodavnicu mamaca gde su kupili zamrznute račiče. Odatle ju je odveo na neizgrađenu parcelu u priobalnom delu ostrva gde je iz kamioneta izvadio pecaroški pribor. Zatim su seli na ivicu malog doka odakle su im se noge klatile ni metar iznad vode.

„Ne budi snob“, prekori je. „Verovala ili ne, Jug je divan. Imamo i vodovod u kućama, i sve. A vikendom idemo na blaćenje.“

„Blaćenje?“

„Vozimo kamionete po blatu.“

Roni se pretvarala da sanjalački gleda. „Delujete kao pravi... intelektualci.“

Veselo ju je gurnuo. „Da, da, zadirkuj me ako želiš. Ali zabavno je. Blatnjava voda prska svuda po vetrobranu, zaglaviš se, točkove okrećeš u mestu da bi poprskao onog iza sebe.“

„Veruj mi, vrti mi se u glavi kad samo pomislim na to“, bezizrazno uzvratila Roni.

„Pretpostavljam da ti vikend u gradu ne provodiš tako.“

Odmahnula je glavom. „Hm... ne. Ne baš tako.“

„Kladim se da nikad i ne izlaziš iz grada, je li?“

„Naravno da izlazim iz grada. Pa ovde sam, zar ne?“

„Znaš na šta mislim. Na vikende.“

„Zašto bih odlazila iz grada?“

„Možda da povremeno budeš sama?“

„Mogu da budem sama u svojoj sobi.“

„Kuda ideš ako želiš da sediš pod drvetom i čitaš?“

„U Central park“, vedro je uzvratila. „Iza Kafane u zelenilu postoji divan brežuljak. A odmah iza ugla mogu da kupim kafu.“

Vrteo je glavom pretvarajući se da je tužan. „Prava si gradska devojka. Umeš li uopšte da pecaš?“

„Nije to toliko teško. Staviš mamac na udicu, zabaciš štap i čekaš. Kako mi zasad ide?“

„Dobro ako je to sve. Ali moraš znati gde da zabaciš udicu i da to učiniš dovoljno vešto tako da padne tamo gde hoćeš. Moraš znati koje mamce da koristiš, što zavisi od vrste ribe, vremenskih uslova i prozirnosti vode. A onda, naravno, moraš da povučeš udicu. Ako previše požuriš ili zakasniš, riba će ti pobeći.“

Roni je razmišljala o njegovim rečima. „Dakle, zašto si odlučio da upotrebiš račiče?“

„Zato što su bili na rasprodaji“, odgovorio je.

Zakikotala se pa ga blago dodirnula po ramenu. „Lepo“, reče. „Ali pretpostavljam da sam to i zaslužila.“

I dalje je na ramenu osećao toplinu njenog dodira. „Zaslužila si i gore“, reče. „Veruj mi, pecanje je nekim ljudima ovde poput religije.“

„I tebi?“

„Ne. Pecanje je... za razmišljanje. Pruža mi priliku da razmišljam i da me pri tom niko ne ometa. Osim toga, volim da posmatram oblake dok nosim kačket i žvačem duvan.“

Namrštila se. „Ne žvaćeš valjda stvarno duvan?“

„Ne. Ne bih voleo da ostanem bez usana zbog raka usta.“

„Dobro“, rekla je mlateći nogama napred-nazad. „Nikad nisam izlazila s nekim ko žvaće duvan.“

„Hoćeš da kažeš da smo na romantičnom sastanku?“

„Ne. Ovo sasvim sigurno nije romantičan sastanak. Ovo je pecanje.“

„Imaš mnogo da naučiš. Hoću da kažem. Ovo je... život.“

Uzela je parče drveta sa doka. „To zvuči kao reklama za pivo.“

Jedan ribar ih je nadleteo upravo kad se struna zatresla jednom, a onda i drugi put⁴ Vil trgnu štap uvis a struna se zateže. Ustajao je i počeo da namotava strunu, a štap se već savijao. Sve se odvijalo toliko brzo da je Roni jedva imala i vremena da shvati šta se dešava.

„Jesi li nešto upecao?“ upitala je skačući na noge.

„Priđi bliže“, reče joj i dalje namotavajući strunu. Pruži joj štap. „Izvoli!“, povika. „Drži!“

„Ne mogu!“, ciknula je i ustuknula.

„Nije teško! Samo drži štap i nastavi da namotavaš strunu!“

„Ne znam šta treba da radim!“

„Sad sam ti rekao!“ Roni se malo primaknula, a Vil joj doslovce utrapi štap u ruke. „Sad namotavaj strunu!“

Gledala je kako se štap spušta dok je okretala mašinicu.

„Podigni ga! Neka ti struna bude zategnuta!“

„Pokušavam!“ uzviknula je.

„Odlično ti ide!“

Riba - mali lubin, primeti Vil - praćaknu se blizu površine, a Roni vrisnu. Kad je prasnuo u smeh, i sama se nasmejala skakućući na jednoj nozi. Kad se riba ponovo praćaknula, Roni opet vrisnu i odskoči još više, ali ovog puta joj se na licu videla velika odlučnost.

Odavno se nije ovako nasmejao, pomislio je Vil.

„Samo nastavi“, ohrabrivao ju je. „Privuci je doku a ja ću se pobrinuti za ostalo.“

Držeći mrežu, legao je na stomak i pružio ruku iznad vode dok je Roni i dalje namotavala strunu. Brzim pokretom izvadio je ribu iz vode, pa ustao. Kad je okrenuo mrežu, riba tresnu na dok. Roni je i dalje držala mašinicu, obigravajući oko nje dok je Vil grabio strunu.

„Šta radiš?“ kriknula je. „Moraš da je vratiš u vodu!“

„Ne brini...“

„Umire!“

Čučnuo je i ribu pritisnuo na dok. „Ne umire!“

„Moraš da izvadiš udicu!“, opet je kriknula.

Uhvatio je udicu i počeo da je vadi. „Pokušavam! Daj mi sekund!“

„Krvari! Povredio si je!“ Izbezumljeno je obigravala oko njega.

Ne obazirući se na Roni, Vil je vadio udicu. Osećao je kako riba mrda repom koji ga je lupkao po nadlanici. Bio je to mali primerak, težak možda kilogram kilogram-dva, ali iznenađujuće snažan.

„To dugo traje!“, uzrujavala se Roni.

⁴ Ribar - vrsta ptice. (Prim. prev.)

Pažljivo je oslobodio udicu, ali je ribu i dalje držao pritisnutu na dok. „Sigurna si da nećeš da je odneseš kući za večeru? Imala bi dva-tri lepa fileta.“

Otvorila je i zatvorila usta u neverici, ali pre no što je uspela da progovori, Vil baci ribu u vodu. Lubin se praćaknu, zaroni i nestade. Vil je krpom brisao krv s prstiju.

Roni ga je i dalje prekorno gledala, obraza zajapurenih od uzbuđenja. „Pojeo bi je, zar ne? Da ja nisam ovde?“

„Vratio bih je u vodu.“

„Zašto li ti ne verujem?“

„Zato što si verovatno u pravu.“ Nasmehio joj se, pa dohvatio štap. „A sad, hoćeš li ti da namestiš sledeći mamac ili da ja to uradim?“

„I mama ludi pokušavajući da isplanira venčanje moje sestre i da sve bude savršeno“, reče Vil. „U kući je pomalo... pomalo napeto.“

„Kad je venčanje?“

„Devetog avgusta. Tu ni najmanje ne pomaže sestrina želja da se venčanje održi u našoj kući. Mama je, naravno, zbog toga još nervoznija.“

Roni se osmehnu. „Kakva je tvoja sestra?“

„Pametna. Živi u Njujorku. Pomalo slobodnog duha. Prilično slična još jednoj starijoj sestri koju poznajem.“

Ovo joj se, izgleda, dopalo. Šetali su plažom, sunce je zalazilo i Vil je osećao da je Roni opuštenija. Upecali su i pustili još tri ribe pre no što ju je odvezao u centar Vilmingtona gde su ručali na tremu koji gleda na reku Kejp Fir. Skrećući joj pažnju na suprotnu obalu, pokazao je *Severnu Karolinu*, razoružani bojni brod iz Drugog svetskog rata. Posmatrajući je kako pomno zagleda brod, Vil odjednom shvati koliko je s njom lako provoditi vreme. Za razliku od ostalih devojaka koje je znao, Roni je govorila šta misli i nije igrala glupave igre. Imala je neobičan smisao za humor što mu se dopadalo, čak i kad se šalila na njegov račun. Zapravo, dopadalo mu se sve u vezi s njom.

Dok su prilazili njenoj kući, Roni potrča napred da proveru gnezdo ušuškano podno dine. Zastala je kod kaveza - napravljenog od žičane mreže i učvršćenog u peščanu dinu vrlo dugačkim kočevima - a kad joj se i Vil pridružio, sumnjičavo mu se obratila.

„I ovo će ih zaštititi od rakuna?“

„Rekli su da hoće.“

Proučavala je kavez. „Kako će kornjače izaći? Kroz ove rupe ne mogu da se provuku, zar ne?“

Vil odmahnu glavom. „Volonteri iz akvarijuma uklone kavez pre no što se kornjače izlegu.“

„Kako znaju kad će to biti?“

„Rukovode se naukom. Mladi se legu otprilike šezdeset dana nakon polaganja jaja, ali to može da zavisi od vremenskih uslova. Što je leto toplije, to se brže legu. I ne zaboravi da ovo nije jedino gnezdo na plaži, a nije ni prvo. Kad se mladi izlegu u prvom gnezdu, ostalima treba još nedelju dana.“

„Jesi li ikad video kako se legu?“

Vil klimnu glavom. „Četiri puta.“

„Kako izgleda?“

„Pomalo ludo, zapravo. Kako se vreme približava, uklanjamo kaveze i zatim kopamo plitak rov od gnezda do vode. Mora da bude što ravniji ali i dovoljno visok tako da kornjače mogu da idu samo ujednom smeru. I čudno je, pošto se najpre samo dva jajeta mrdaju, ali kao da je to dovoljno da pokrene čitavo gnezdo. I dok se okreneš, gnezdo liči

na uzavrelu košnicu na steroidima. Kornjače se penju jedna preko druge da bi izašle iz udubljenja, a onda stižu na pesak i u maloj koloni kreću prema vodi. Neverovatno je.“

Dok je opisivao, imao je osećaj da Roni pokušava da zamisli prizor. Tada je primetila da otac izlazi na trem iza kuće, pa mu je mahnula.

Vil pokaza na kuću. „Pretpostavljam da ti je to tata?“ , upitao je.

„Jeste.“

„Zar me nećeš predstaviti?“

„Neću.“

„Obećavam da ću se lepo ponašati.“

„To bi bilo dobro.“

„Pa zašto nećeš da me predstaviš?“

„Zato što me još nisi odveo da upoznam tvoje roditelje.“

„Zašto moraš da upoznaš moje roditelje?“

„Tačno“ , odvrati Roni.

„Nisam siguran da shvatam šta misliš.“

„Kako si onda, zaboga, i uspeo da pročitaš Tolstoja?“

Ako ranije i nije bio zbunjen, sada sasvim jeste. Krenula je polako niz plažu i trebalo mu je nekoliko brzih koraka da je sustigne. „Tebe nije baš lako shvatiti.“

„I?“

„I ništa. Samo da se zna.“

Osmehnula se za sebe i bacila pogled na obzorje. U daljini se videlo kako ka luci ide ribarski čamac koji mrežom lovi rakove. „Hoću da budem ovde kad se desi“ , rekla je.

„Kad se šta desi?“

„Kad se kornjače izlegu. Šta si mislio o čemu pričam?“

Odmahnuo je glavom. „O, vratili smo se na to. Dobro, kad se vraćaš u Njujork?“

„Krajem avgusta.“

„To je prilično tesno. Samo se nadaj da će biti dugo toplo leto.“

„Onda je dobro počelo. Kuvam se od vrućine.“

„Zato što si u crnom. I u farmerkama.“

„Nisam znala da ćemo skoro čitav dan provesti napolju.“

„Inače bi obukla bikini, je li?“

„Mislim da ne bih“ , kazala je.

„Ne voliš bikini?“

„Naravno da volim.“

„Ali ne kad sam ja tu?“

Zabacila je glavu. „Danas ne.“

„A ako obećam da ću te ponovo voditi na pecanje?“

„Ne radiš u svoju korist.“

„U lov na patke?“

Roni na to zastade. Kad je najzad bila u stanju da progovori, u glasu joj se jasno čulo neodobravanje. „Reci mi da ne ubijaš stvarno patke?“

Pošto je čutao, Roni nastavi: „Lepa slatka mala pernata stvorenja koja lete prema svom malom jezercetu i samo gledaju svoja posla? I ti ih razneseš u vazduhu?“

Vil je razmišljao o pitanju. „Samo zimi.“

„Kad sam bila mala, omiljena punjena igračka mi je bila patka. Imala sam patke na tapetama. Imala sam hrčka koji se zvao Dača. Ja obožavam patke.“

„I ja“ , uzvratila Vil.

Nije se trudila da prikrije sumnje. Vil odgovori nabrajajući na prste: „Volim ih pržene, pečene, barene, sa slatko-kiselim sosom...”

Gurnula ga je tako da je na korak-dva izgubio ravnotežu. „To je užasno!”

„Smešno je!”

„Ti si jedan zao čovek.”

„Ponekad”, reče Vil pa pokaza na kuću. „Ako još ne želiš da ideš kući, hoćeš sa mnom?”

„Zašto? Nameravaš da mi pokažeš ili opišeš još neki način na koji ubijaš male životinje?”

„Uskoro imam odbojkašku utakmicu, pa bih voleo da dođeš. Biće zabavno.”

„Hoćeš li me opet politi sokom?”

„Jedino ako doneseš sok.”

Razmišljala je načas, a onda krenula u korak s njim prema doku. Blago ju je gurnuo, a ona mu jednako uzvratila. „Mislim da imaš probleme”, reče mu.

„Kakve probleme?”

„Pa za početak si zli ubica pataka.”

Nasmejao se a zatim je pogledao u oči. Roni obori pogled na pesak, a zatim pogleda niz plažu, pa napokon u njega. Zavrtela je glavom, ne mogavši da suspregne osmeh, kao da se čudi tome što se događa između njih i uživa u svakom trenutku.

Roni

Da nije onako prokleta sladak, ništa se od svega ovoga ne bi dogodilo.

Dok je posmatrala kako Vil i Skot trče po igralištu, razmišljala je o nizu događaja koji su je ovamo doveli. Je li danas zaista bila na pecanju? I u osam ujutro gledala kako povređena kornjača pliva po akvarijumu?

Odmahnula je glavom trudeći se da ne bulji u Vilovo vitko telo i mišiće dok je po pesku jurio za loptom. Teško je bilo odoleti, pošto je nag do pojasa.

Možda ostatak leta ipak neće biti toliko loš.

Isto je, naravno, pomislila i kad je upoznala Blejz, a pogledaj kako je to ispalo.

Nije zapravo bio njen tip, ali dok ga je gledala kako igra, zapitala se je li to toliko loše. Ranije baš i nije imala sreće u izboru mladića, za šta je Rik savršen primer. Bog zna da je Vil pametniji od svih s kojima je izlazila, a povrh toga, izgleda da nešto radi u životu. Radio je, volontirao, bio prilično dobar sportista, čak se lepo slagao sa svojom porodicom. I premda se ponaša pomalo stidljivo, ne predaje se lako. Kad ga je stavila na probu, uzvratio je - i to ne samo jednom - i morala je priznati da joj se to dopada.

Zbunjivalo ju je jedino to što nije znala zašto se ona njemu dopada. Nije bila nalik devojkama s kojima ga je videla one večeri na vašaru - a iskrena da bude, nije čak ni sigurna želi li on da se vide i posle današnjeg dana. Posmatrala ga je kako se trkom vraća na liniju za servis i baca pogled ka njoj, očigledno zadovoljan što je došla. Lako se kretao po pesku i kad je bio spreman da servira, dao je neki znak Skotu, koji je, činilo se, igrao utakmicu kao da mu život zavisi od nje. Čim se Skot okrenuo prema mreži, Vil zakoluta očima, jasno pokazujući da se njegov drug previše unosi u sve to. *Ovo je samo igra*, kao da je hteo da kaže, što je obradovalo Roni. Snažno je servirao pa potrčao prema bočnoj liniji terena kako bi lopta ostala u igri. Kad se, ne vodeći računa o svom telu, bacio za loptom i digao oblak peska u vazduh, Roni se zapitala je li ono što je videla samo trenutak ranije bilo tek privid - ali pošto mu je lopta odletela a Skot razdraženo odmahnuo rukom i besno ga pogledao, Vil se nije obazirao na njega. Namignuo je Roni i pripremio se za nastavak igre.

„Ti i Vil, a?“

Sasvim zadubljena u sopstvene misli, Roni nije primetila da je neko seo pored nje. Okrenuvši se, prepoznala je plavušu koja je bila s Vilom i Skotom one večeri na vašaru.

„Molim?“

Plavuša provuče ruku kroz kosu i osmehnu se pokazujući savršene zube. „Ti i Vil. Videla sam vas kad ste došli.“

„O“, reče Roni nagoniski osećajući da je najbolje da mnogo ne govori.

Ako je plavuša i primetila Ronin oprez, ničim to nije pokazala. Zabacivši glavu uvežbanim pokretom, ponovo se osmehnula. Sigurno izbeljuje zube, zaključa Roni. „A ti si...“

„Roni.“

Ešli je i dalje piljila u nju. „Na odmoru si?“

Kad ju je Roni letimično pogledala, ponovo se nasmešila.

„Znala bih da si iz ovih krajeva. Poznajem Vila otkako smo bili deca.“

„Aha“, ponovo reče Roni trudeći se da deluje nezainteresovano.

„Pretpostavljam da ste se vas dvoje upoznali kad ti je prosuo sok, a? Znajući njega, verovatno je to namerno izveo.“

Roni zatrepta. „Molim?“

„Nije mi prvi put da vidim kako to radi. I da pogađam. Odveo te je na pecanje, je li? Na onaj mali dok s druge strane ostrva?“

Ovog puta Roni nije mogla da prikrije iznenađenje.

„To uvek radi kad se upoznaje s devojkom. Ili to ili je odvede u akvarijum.“

Dok je Ešli nastavljala, Roni ju je u neverici gledala osećajući se kao da se svet oko nje najednom sužava.

„O čemu pričaš?“ jedva je izustila glasom koji ju je izdao.

Ešli obgrli noge. „Nova devojka, novo osvajanje? Ne ljuti se na njega“, reče. „Jednostavno je takav. On tu ništa ne može.“

Roni oseti da je prebledela. Govorila je sebi da ne sluša, da ne veruje, da Vil nije takav. Ali reči su joj odzvanjale u ušima...

Da pogađam. Odveo te je na pecanje, je li?

Ili to ili je odvede u akvarijum...

Je li ga zaista pogrešno procenila? Izgleda da je stekla pogrešnu sliku o svima koje je ovde upoznala. Ima smisla, budući da ovamo i nije želela da dođe. Kad je duboko udahnula, primeti da je Ešli pomno posmatra.

„Je li ti dobro?“ upitala ju je zabrinuto i spojila savršeno oblikovane obrve. „Jesam li rekla nešto što te je uznemirilo?“

„Dobro sam.“

„Izgledala si kao da ti je zlo.“

„Rekla sam da mi je dobro“, obrecnu se Roni.

Ešli zinu pa zatvori usta, a zatim joj se izraz ublaži. „O, ne. Nemoj mi reći da si zapravo nasela na to?“

Nova devojka, novo osvajanje?

Jednostavno je takav...

U ušima su joj odzvanjale reči, ali Roni i dalje ništa nije odgovarala - nije mogla da odgovori. Ešli nastavi saosećajnim glasom. „Nemoj mnogo da se nerviraš, jer kad želi, on ume da bude najšarmantniji na svetu. Veruj mi, znam, i sama sam na to nasela.“ Pokazala je glavom na publiku. „A naselo je i pola ovih devojaka koje ovde vidiš.“

Roni nagonski pogleda publiku i primeti pet-šest lepih devojaka u bikiniju, koje su sve piljile u Vila. Nije bila u stanju da progovori. Ešli je, međutim, i dalje pričala.

„Samo sam pomislila da si u stanju da to prozreš... Hoću da kažem, izgledaš prefinjenije od ostalih devojaka ovde. Valjda sam mislila...“

„Moram da idem“, reče Roni mirnije nego što se osećala. Noge su joj drhtale kad je ustala. Vil mora da je video kad je ustala pošto se okrenuo prema njoj, nasmešio, ponašajući se...

Kao najšarmantniji na svetu...

Okrenula se, besna na njega, ali još gnevniija na sebe što je bila toliko glupa. Želela je samo da ode odatle.

U svojoj spavaćoj sobi bacila je kofer na krevet i u njega trpala odeću kad se iza nje otvoriše vrata. Osvrnuvši se, ugleda da u dovratku stoji otac. Načas se pokolebala, a onda prišla ormanu i izvadila još svojih stvari.

„Težak dan?“, upita otac blago, ali nije sačekao odgovor. „Bio sam sa Džonom u radionici kad sam te ugledao da dolaziš s plaže. Izgledalo je da si prilično ljuta.“

„Ne želim da razgovaram o tome.“

Otac se nije pomerao, držao se na rastojanju. „Ideš nekud?“

Besno je uzdahnula nastavljajući da se pakuje. „Odlazim odavde, u redu? Zovem mamu i idem kući.“

„Toliko je loše, a?“

Okrenula se prema njemu. „Nemoj me terati da ostanem, molim te. Ne sviđa mi se ovde. Ovde mi se ljudi ne dopadaju. Ovde se ne uklapam. Ne pripadam ovde. Želim da idem kući.“

Otac je ćutao, ali je videla razočaranje na njegovom licu.

„Izvini“, dodala je. „Nije to zbog tebe. Kad budeš zvao, razgovaraću s tobom. I možeš da dođeš u Njujork da se tamo vidimo i budemo zajedno, okej?“

Otac ju je ćutke posmatrao, što joj je bilo još gore. Pogledala je šta je spakovala, a zatim stavila preostale stvari.

„Nisam siguran da te mogu pustiti da odeš.“

Znala je da će ovo čuti i oseti unutrašnju napetost. „Tata...“

Podigao je ruku. „Nije ono što ti misliš. Pustio bih te da mogu. Ovog trenutka bih pozvao tvoju mamu. Ali s obzirom na ono što se dogodilo pre neki dan u muzičkoj prodavnici...“

Blejš, čula je sebe kako odgovara. I hapšenje...

Ramena joj se opustiše. U gnevu je zaboravila na ukradene stvari.

Naravno da je na njih zaboravila. Nije ih ni ukrala! Sva snaga joj najednom iščile, pa se okrenu i stropošta na krevet. Ovo nije pravedno. Ništa od svega ovoga nije pravedno.

Otac i dalje nije ulazio u sobu.

„Pokušaću da pronađem Pita... policajca Džonsona... da vidim je li to prihvatljivo. Možda s njim neću moći da razgovaram do sutra, a ne želim da više upadaš u neprilike. Ali ako on kaže da je u redu a ti i dalje budeš želela da odeš, neću te terati da ostaneš.“

„Obećavaš?“

„Da“, reče. „Iako bih više voleo da ostaneš, obećavam.“

Klimnula je glavom, stisnutih usana. „Hoćeš li doći u Njujork da se vidimo?“

„Ako budem mogao“, odgovorio je.

„Šta to znači?“

Pre no što je otac uspeo da odgovori, odjednom začuše da neko kuca na vrata, snažno i uporno. Otac se osvrnu. „To je verovatno mladić s kojim si danas bila.“

Pitala se otkud je znao, a videvši njen izraz lica, otac objasni: „Video sam ga kako ide ovamo kad sam ušao u kuću da te nađem. Hoćeš li da ja to sredim?“

Ne ljuti se na njega. Jednostavno je takav. On tu ništa ne može.

„Ne“, reče Roni. „Ja ću.“

Otac se osmehnu i na trenutak joj se učini da tata danas izgleda starije nego juče. Kao da je nekako ostario zbog njenog zahteva da ode.

Uprkos tome, ona ovde ne pripada. Ovo je njegoa kuća, nije njena.

S vrata se ponovo začu kucanje.

„Hej, tata?“

„Molim?“

„Hvala“, kazala je. „Znam da zaista želiš da ostanem, ali ne mogu.“

„U redu je, dušo.“ Iako se osmehivao, reči su zvučale kao da je povređen. „Razumem te.“

Čupkala je šav na farmerkama, a zatim ustala s kreveta. Kad stiže do vrata i otac je potapša po leđima, zastade. Ohrabrena, prišla je vratima, otvorila ih i ugledala Vila, koji je podigao ruku očigledno spreman da ponovo zakuca. Činilo se da je iznenađen što je ona otvorila vrata.

Gledala ga je pitajući se kako je mogla biti toliko glupa da mu poveruje. Trebalo je da poslušaju instinkt.

„O, zdravo...“ reče Vil spuštajući ruku. „Tu si. Na trenutak sam...“

Zalupila je vrata i istog trena začula da ponovo kuca i zove je molećivo.

„Daj, Roni! Čekaj! Samo želim da znam šta se dogodilo! Zašto si otišla?“

„Odlazi!“ doviknula mu je.

„Šta sam uradio?“

Ponovo je otvorila vrata. „Neću da igram tvoju igru!“

„Kakvu igru? O čemu pričaš?“

„Ja nisam glupa. I nemam ništa da ti kažem.“

Ponovo je zalupila vrata na koja Vil opet zalupa.

„Neću otići dok ne razgovaraš sa mnom!“

Otac pokaza na vrata. „Nevolje u raj?“

„To nije raj.“

„Izgleda da nije“ reče. „Hoćeš li da ja to rešim?“ još jednom se ponudi.

Lupanje ponovo poče.

„Neće on dugo ostati. Bolje da se jednostavno ne obaziremo na njega.“

Otac razmisli i trenutak kasnije prihvati njen predlog, pa pokaza prema kuhinji. „Jesi li gladna?“

„Nisam“, automatski reče, a zatim stavi ruku na stomak i predomisli se. „Možda i jesam malo.“

„Našao sam još jedan dobar recept na internetu. U ovom se luk, pečurke i paradajz sprema na maslinovom ulju, preliju preko testa i pospu parmezanom. Čini li ti se da je dobro?“

„Mislim da se Džoni neće dopasti.“

„On je hteo viršle.“

„E to je iznenađenje.“

Otac se osmehnuo, a tada se ponovo začu kucanje. Nije prestajalo, ali otac tada opazi nešto na njenom licu i raširi ruke.

Roni mu bez razmišljanja priđe i prepusti se očevom zagrljaju. Bilo je nečeg... nežnog i utešnog u tom zagrljaju, nečeg što joj je nedostajalo godinama. Jedva se suzdržala da ne zaplače pre no što se odmaknula.

„A da ti pomognem da spremimo večeru?“

Roni je nanovo pokušala da shvati sadržaj stranice koju je upravo pročitala. Sunce je zašlo pre jednog sata. Pošto je nestrpljivo promenila nekoliko kanala na očevom televizoru, ugasila ga je i uzela knjigu. No ma koliko se trudila, nije mogla da pročita ni jedno jedino poglavlje pošto je Džona već skoro čitav sat stajao pored prozora... a to ju je primoravalo da misli šta je ili pre ko je napolju.

Vil. Proteklo je četiri sata, a mladić još nije otišao. Odavno je prestao da kuca na vrata - jednostavno je seo na vrh dine, leđima okrenut kući. Strogo uzev, bio je na javnoj plaži, pa ni ona ni njen otac tu ništa nisu mogli da urade izuzev da ga ignorišu. I to su i ona i otac - koji je, začudo, ponovo čitao Bibliju - pokušavali da učine.

Džona, s druge strane, naprosto nije mogao da ga ignoriše. Kao da ga je Vilova upornost paralisala, kao da je pored doka sleteo leteći tanjir iz svemira ili da je Veliko stopalo teškim korakom išlo kroz pesak. Premda je na sebi imao pižamu i trebalo je da ode na spavanje još pre pola sata, preklinjao je oca da mu dozvoli da još malo ostane budan jer, kako je sam objasnio, „ako prerano odem u krevet, možda ću se upiškiti“.

Kako da ne.

Poslednji put se upiškió u krevet kad mu je bilo dve godine, a znala je da mu i tata nije poverovao. Prećutno se saglasio verovatno zato što je ovo bilo prvo veče koje provode svi zajedno otkako je stigla i - u zavisnosti od toga šta im policajac Džonson sutra bude rekao - možda i poslednje. Zaključila je da otac jednostavno želi da to malo duže potraje.

To je, naravno, razumljivo i pomalo ju je grizla savest upravo zato što želi da ode odavde. Zajedničko pripremanje večere bilo je zabavnije nego što je očekivala pošto otac svoja pitanja nije začinjavao zlobnim primedbama kako je to u poslednje vreme činila mama. I pored toga, Roni nije nameravala da ostane duže nego što mora iako je to ocu teško padalo. Najmanje što je mogla učiniti bilo je da se potruđi da im večeras bude lepo.

A to je, naravno, bilo nemoguće.

„Šta mislite, koliko će on tamo još sedeti?“, promrmlja Džona. Po Roninoj računici, isto pitanje je postavio najmanje pet puta iako ni ona ni otac nisu odgovarali. Ovog puta, međutim, otac je zatvorio Bibliju.

„Zašto ne odeš i ne pitaš ga“, predloži mu.

„Aha, kako da ne“, podsmehnu se Džona. „On nije moj dečko.“

„Nije ni moj“, dodade Roni.

„Ponaša se kao da ti je dečko.“

„E pa nije, jasno?“ Okrenula je stranu u knjizi.

„Pa zašto onda sedi tamo?“ Nakrivio je glavu pokušavajući da reši zagonetku. „Čudno je, zar ne? Sedi tamo satima, čeka te da popričaš s njim. Hoću da kažem, govorimo o mojoj sestri. *Mojoj sestri.*“

„Čujem te“, reče Roni. Shvatila je da poslednjih dvadeset minuta čita isti odlomak već šesti put.

„Samo kažem da je to čudno“, reče Džona, koji je govorio kao kakav zbunjeni naučnik.

„Zašto bi čekao *moju sestru?*“

Roni pogleda u oca koji se trudio da prikrije osmeh, ali mu nije polazilo za rukom.

Spustila je pogled na knjigu rešena da ovog puta pročita onaj isti odlomak, pa je u sobi nekoliko minuta vladala tišina.

Osim što se Džona meškoltio i mrmljao pored prozora.

Trudila se da na njega ne obraća pažnju. Pomerila se tako da može da podigne noge na kraj stola prisiljavajući se da se usredsredi na knjigu. Na minut-dva uspela je da zanemari sve oko sebe i upravo se udubila u priču kad iznova začu Džonin glasić.

„Šta mislite, koliko će on tamo još sedeti?“ promrmlja Džona.

Bučno je zaklopila knjigu. „Dobro!“ uzviknula je, opet pomislivši kako njen brat tačno zna kako da je izludi. „Shvatila sam! Idem!“

Duvao je prilično jak povetarac donoseći miris soli i borovine kad je Roni sišla s trema i krenula prema Vilu. Ako je i čuo da se vrata zatvaraju, ničim to nije pokazao. Činilo se da se zabavlja bacajući sićušne školjke na krabice koje su jurile u svoje rupe.

Izmaglica s mora je poput vela zaklanjala zvezde, pa je bilo hladnije i mračnije nego pre. Roni je prekrstila ruke ne bi li odagnala hladnoću. Vil je, primetila je, bio u istom šortsu i majici u kojima je proveo čitav dan. Upitala se je li mu hladno, ali se zatim prisili da tu misao otera. Nije važno, rekla je sebi kad se okrenuo prema njoj. U mraku nije mogla da mu razazna izraz lica, ali dok ga je posmatrala, shvatila je da nije toliko ljuta na njega koliko je besna zbog njegove upornosti.

„Mog brata si sasvim izbezumio“, reče Roni nadajući se da joj glas zvuči zapovednički. „Treba da ideš.“

„Koliko je sati?“

„Prošlo je deset.“

„Dugo ti je trebalo da dođeš ovamo.“

„Nisam uopšte morala da dolazim ovamo. Već sam ti rekla da ideš.“ Besno ga je pogledala.

Stisnuo je usne. „Želim da znam šta se dogodilo“, kazao je.

„Ništa se nije dogodilo.“

„Onda mi kaži šta ti je Ešli rekla.“

„Ništa nije rekla.“

„Video sam kako razgovarate!“, prebaci joj.

Upravo zbog ovoga i nije želela da izađe, ovo je želela da izbegne.

„Vile...“

„Zašto si odjurila nakon razgovora s njom? I zašto ti je trebalo četiri sata da izađeš i napokon razgovaraš sa mnom?“

Odmahnula je glavom odbijajući da prizna koliko je povređena. „Nije važno.“

„Drugim rečima, nešto ti jeste rekla, zar ne? Šta je kazala? Da se i dalje viđamo? Ne viđamo se. Među nama je gotovo.“

Roni nije istog trena shvatila šta joj govori. „Zabavljao si se s njom?“

„Aha“, odgovori Vil. „Dve godine.“

Pošto je ćutala, Vil ustade i zakorači prema njoj. „Šta ti je tačno rekla?“

Ali Roni ga je jedva čula. Setila se prve prilike kada je videla Ešli i događaja kada je prvi put videla Vila. Ešli, savršeno građena, u bikiniju, pilji u Vila...

Kao kroz maglu čula je da Vil i dalje govori. „Šta? Sad nećeš čak ni da razgovaraš sa mnom? Sedim ovde satima zbog tebe i nećeš da me udostojiš ni jednostavnog odgovora?“

Ali Roni to gotovo i nije čula. Sećala se kako je tog dana Ešli izgledala stojeći pored igrališta. Pozirala, aplaudirala... želela da je Vil primeti?

Zašto? Zato što Ešli pokušava da se pomire? I plaši se da će je Roni u tome omesti?

I tada se sve kockice uklopiše. Ali pre no što je smislila šta će reći, Vil odmahnu glavom.

„Mislio sam da si drugačija. Mislio sam...“ Zurio je u nju i na licu mu se videlo da je i ljut i razočaran, a zatim se okrenuo i uputio prema plaži. „Ne znam, do đavola, ni šta sam mislio“, dobaci preko ramena.

Zakoračila je i zaustila da ga pozove kad primeti blesak na plaži, blizu vode. Svetlost se dizala i padala kao da neko baca... Vatrenu kuglu, shvatila je.

Grlo joj se steglo kad je postala svesna da je Markus tamo, pa je i protiv volje ustuknula. Odjednom joj je pred očima iskrsla slika kako se Markus prikrada gnezdju dok

ona napolju spava. Zapitala se koliko bi se približio. Zašto je ne ostavi na miru? Uhodi li je on?

Na televiziji je videla i čula da se to dešava. Premda je volela da misli kako zna šta radi i da se sama može snaći u skoro svakoj situaciji, ovo je bilo drugačije. Jer, Markus je drugačiji.

Jer, Markus je plaši.

Vil je već prošao pored dve-tri kuće na plaži i njegov obris nestajao je u noći. Pomislila je da ga pozove i sve mu ispriča, ali nikako nije želela da napolju ostane duže nego što mora. A nije želela ni da Markus poveže da je s Vilom. Ionako nije s Vilom. Više ne. Sad je ostala samo ona.

Markus.

U panici uzmaknu, a onda se prisili da stane. Ako bude svestan da je uplašena, sve će biti gore. Prisilila se da stane u krug svetlosti što je dopirala s trema, pa se namerno okrenu i pogleda u Markusovom pravcu.

Nije mogla da vidi njega, već samo blesak što je odskakivao gore-dole. Markus, znala je, želi da bude uplašena i ta spoznaja nešto pokrenu u njoj. I dalje zureći u njega, stavila je ruke na bokove i prkosno podigla bradu. U grudima joj je srce tuklo kao ludo, ali se nije pomerila čak ni kad se vatrena kugla zaustavila u njegovoj ruci. Trenutak kasnije svetlosti nestade - znala je da je Markus sklopio šaku oko kugle najavljujući svoj dolazak.

I dalje nije htela da se pomeri. Nije bila sigurna šta bi uradila kad bi se iznenada pojavio na metar-dva od nje, ali kako su se sekundi pretvarali u minute, znala je da je zaključio kako je najbolje da ne prilazi. Umorna od čekanja i zadovoljna što je prenela svoju poruku, okrenula se i pošla u kuću.

Tek kad je ušla, zatvorila vrata i naslonila se na njih, primetila je da joj se ruke tresu.

Petnaest

Markus

„Hoću nešto da pojedem u kafanici pre no što zatvore“, molila je Blejz.

„Pa idi“, reče Markus. „Ja nisam gladan.“

Blejz i Markus su bili na Bauerovom žalu sa Tedijem i Lansom, koji su povelili dve devojke, ružnije od svih koje je Markus video, i trudili se da ih napiju. Markusu nije bilo pravo ni što ih je tu zatekao, a kamoli što ga je i Blejz već čitav sat gnjavila ispitujući ga gde je proveo dan.

Imao je osećaj da je znala da to ima nekakve veze s Roni, pošto Blejz nije bila glupa. Sve vreme je znala da je Markus zainteresovan za Roni, što objašnjava zašto je ubacila one kompakt-diskove u Roninu torbu. Bilo je to savršeno rešenje da natera Roni da se drži podalje... što je značilo da i Markus neće imati prilike da vidi Roni.

To ga je razbesnelo. I sada ju je zatekao ovde kako kuka da je gladna i gnjavi ga i ispituje...

„Ne želim da idem sama“, opet je zacvilela.

„Zar me nisi čula?“, zarežao je. „Slušaš li ti išta što ja pričam? Rekao sam da nisam gladan.“

„Ne kažem da moraš i ti da jedeš...“ promumla Blejz, pokunjena.

„Zaveži već jednom.“

To ju je učutkalo. Makar na nekoliko minuta. Znao je po tome kako se durila kad želi da joj se za nešto izvini. E pa to neće dočekati.

Okrenuo se prema okeanu i zapalio vatrenu kuglu, besan što je Blejz i dalje tu. Besan što su Tedi i Lans ovde kad njemu treba malo mira i tišine. Besan što je Blejz oterala Roni, a naročito besan što je zbog svega toga besan. To nije ličilo na njega i nije mu se dopadalo kako se oseća. Poželeo je da udari nešto ili nekog, a kad je pogledao Blejz i video da se duri, došao je u iskušenje da sav bes iskali upravo na njoj. Okrenuo se poželevši da popije pivo, pusti muziku i naprosto bude sam sa svojim mislima. Bez svih ovih ljudi koji ga okružuju.

Osim toga, nije se stvarno ljutio na Blejz. Kad je saznao šta je uradila, u prvi mah bilo mu je nekako drago, pomislio je da će ga to približiti Roni. Ti učini meni, ja ću učiniti tebi. Ali kad joj je to predložio, Roni je reagovala kao da je bolestan, kao da bi radije umrla nego mu prišla. Ali on nije od onih koji odustaju i zaključio je da će Roni na kraju shvatiti da joj je on jedini izlaz iz neprilike. Stoga je otišao do njene kuće, u malu posetu, nadajući se da će porazgovarati. Odlučio je da se primiri i saosećajno sluša kad bude pričala o toj strašnoj neprilici koju joj je Blejz priredila. Možda su mogli da odu u šetnju, završe ispod doka a onda šta god da se desi, desilo se. Zar ne?

Ali kad je stigao do njene kuće, tamo je bio Vil. Od svih ljudi na svetu baš Vil da sedi tamo na onoj dini i čeka da s njom razgovara. I Roni je najzad izašla i razgovarala s njim. Zapravo, izgledalo je da se svađaju, ali po njihovom ponašanju se videlo da nešto među njima postoji, što ga je, takođe, razbesnelo. Jer, to znači da se poznaju. Jer, to znači da se verovatno zabavljaju.

A to znači da ju je očigledno sasvim pogrešno procenio.

A posle? E to je bilo iznenađenje. Pošto je Vil otišao, Roni je shvatila da ima dva posetioca, ne samo jednog. Kad je primetila da je gleda, znao je da se mogu desiti samo dve stvari. Ili će doći i razgovarati s njim u nadi da će nagovoriti Blejz da kaže istinu, ili će se uplašiti kao ranije i utrčati u kuću. Dopadalo mu se saznanje da je kadar da je uplaši. To bi mogao da iskoristi.

Ali nije uradila ni jedno ni drugo. Umesto toga, gledala je u njegovom pravcu kao da kaže: *Samo probaj*. Stajala je na tremu, a njeni pokreti su odavali bes i prkos, dok napokon nije ušla u kuću.

Niko se tako nije ponašao prema njemu. Naročito ne devojke. Šta ona, do đavola, misli ko je? Dobro građena ili ne, nije mu se to sviđalo. Nimalo mu se nije sviđalo.

Blejz ga prekide u razmišljanju. „Jesi li siguran da ne želiš da pođeš?“

Markus se okrenu prema njoj, najednom osetivši poriv da razbistri misli, da se smiri. Znao je tačno šta mu treba i ko će mu to priuštiti.

„Dođi ovamo“, reče i prisili se da se osmehne. „Sedi pored mene. Nemoj još da ideš.“

Šesnaest

Stiv

Stiv podiže pogled kad je Roni ušla u kuću. Iako se načas osmehnula, trudeći se da ga uveri da je sve u redu, ipak je primetio izraz njenog lica kad je zgrabila svoju knjigu i krenula u spavaću sobu.

Nešto sasvim izvesno nije u redu.

Nije znao šta. Nije mogao da razluči je li tužna, besna ili uplašena, i premda je pomislio da s njom popriča, bio je prilično siguran da Roni hoće da to, ma šta bilo, reši sama. Pretpostavljao je da je to normalno. Možda u poslednje vreme nije provodio vreme s njom, ali je godinama predavao tinejdžerima i znao je da je trenutak kad rođena deca žele da razgovaraju s tobom - kad imaju nešto važno da kažu - upravo onaj kad želudac treba da ti se stegne od brige.

„Hej, tata“, reče Džona.

Dok je Roni bila napolju, zabranio je Džoni da gleda kroz prozor. Činilo mu se da je to ispravno, a Džona je naslutio da je najbolje da se ne raspravlja. Na nekom kanalu je pronašao crtaće i poslednjih petnaest minuta zadovoljno gledao televiziju.

„Da?“

Džona ustade, ozbiljan. „Šta ima jedno oko, govori francuski i voli kolačiće pred spavanje?“

Stiv je razmišljao. „Pojma nemam.“

Džona rukom pokri jedno oko i reče: „Moi.“

Stiv se nasmeja, ustade sa sofe i odloži Bibliju. S dečakom se mnogo smeja. „Hajde. Imam neke kolačiće u kuhinji“, reče, pa zajedno pođoše.

„Mislim da su se Roni i Vil posvađali“, reče Džona podižući pižamu.

„On se tako zove?“

„Ne brini. Proverio sam ga.“

„Ah“, uzvratil Stiv. „Zašto misliš da su se posvađali?“

„Čuo sam ih. Vil je bio ljut.“

Stiv se namršti. „Mislio sam da gledaš crtaće.“

„I gledao sam. Ali sam ipak mogao da ih čujem“, odgovori Džona.

„Ne treba da prisluškuješ tuđe razgovore“, prekori ga Stiv. „Ali ponekad su zanimljivi.“

„I pored toga, to nije lepo.“

„Mama prisluškuje kad Roni razgovara telefonom. I proverava joj poruke na mobilnom dok se Roni tušira.“

„Stvarno?“ Stiv se trudio da ne zvuči i suviše iznenađeno.

„Aha. Kako bi drugačije znala šta radi?“

„Ne znam... možda da razgovaraju“, predloži Stiv.

„Aha, kako da ne“, podsmehnu se Džona. „Čak ni Vil ne može da razgovara s njom bez svađe. Ona izluđuje ljude.“

Kao dvanaestogodišnjak, Stiv je imao malo drugova. Pored škole i vežbanja klavira, nije imao mnogo slobodnog vremena pa je najčešće pričao s pastorom Harisom.

Dotad je klavirom već bio opsednut i vežbao bi po četiri pa i šest sati dnevno, izgubljen u sopstvenom svetu melodije i kompozicije.

Već je pobedio na brojnim lokalnim i državnim takmičenjima. Majka je prisustvovala jedino prvom takmičenju, a otac nikad nije došao ni na jedno. Stoga je često bio na suvozačkom mestu u kolima sa pastorom Harisom dok su putovali u Roli, Šarlot, Atlantu ili Vašington. Duge sate provodili su u razgovoru, a premda je pastor Haris bio pobožan čovek i uspevao da Hristove blagoslove udene u gotovo svaki razgovor, uvek je delovalo sasvim prirodno da neko iz Čikaga komentariše beskrajni neuspeh tamošnjeg bejzbol kluba u borbi za prvo mesto u ligi.

Pastor Haris bio je dobar čovek koji je vodio brižan život. Svoj poziv je ozbiljno shvatao i uveče je uglavnom obilazio svoje stado, odlazio u bolnice, pogrebne zavode i domove parohijana koje je smatrao prijateljima. Obavljao je venčanja i krštenja vikendom, sredom uveče držao predavanja, a utorkom i četvrtkom uvečavao hor. Ali svake večeri bi sat pre sumraka bez obzira na vremenske prilike ostavljao za sebe i sam šetao po plaži. Kad bi se vratio, Stiv bi često pomislio da je jedan sat samoće upravo ono što pastoru treba. Po povratku iz tih šetnji lice mu je bilo smireno i spokojno. Stiv je bio uveren da je to pastorov način da se dokopa malo samoće - sve dok ga nije pitao.

„Ne“ odgovorio je pastor Haris. „Ne šetam plažom da bih bio sam pošto to nije moguće. Šetam i razgovaram s Bogom.“

„Mislite, molite se?“

„Ne“, ponovo je odgovorio pastor Haris. „Razgovaram. Nikad ne zaboravi da ti je Bog prijatelj. Kao svi prijatelji, i On žudi da čuje šta ti se dogada. Dobro ili loše, ima li mnogo tuge ili gneva, pa čak i kad se pitaš zašto se loše stvari moraju dogoditi. Stoga, pričam s Njim.“

„Šta kažete?“

„Šta ti govoriš svojim drugovima?“

„Nemam drugove.“ Stiv se suvo osmehnuo. „Barem ne one s kojima mogu da razgovaram.“

Pastor Haris mu utešno spusti ruku na rame. „Imaš mene.“

Kad Stiv ništa nije odgovorio, pastor Haris mu stegnu rame. „Razgovaramo isto kao što ti i ja pričamo.“

„Odgovara li vam On?“ sumnjičav je bio Stiv.

„Uvek.“

„Čujete ga?“

„Da“, uzvratila pastor, „ali ne ušima.“ Stavio je ruku na grudi. „Ovde čujem odgovore. Ovde osećam Njegovo prisustvo.“

Pošto je poljubio Džonu u obraz i ušuškao ga u krevet, Stiv zastade da pogleda svoju kćerku. Na njegovo iznenađenje, Roni je već spavala kad je ušao u sobu, a ma šta da ju je mučilo kad se vratila u kuću, više se nije videlo. Lice joj je bilo spokojno, kosa rasuta po jastuku, a obe ruke čvrsto stisnute na prsima. Razmišljao je da li da je poljubi za laku noć ili ne, ali je odlučio da je ne uznemirava, da dozvoli njenim snovima da teku bez prekida poput otopljenog snega koji teče potokom tamo gde mu je suđeno da stigne.

Ipak, još nije mogao da izađe iz sobe. Bilo je nečeg umirujućeg u pogledu na njegovu zaspalu decu, a kad se Džona okrenuo na bok, na suprotnu stranu od svetla iz hodnika,

Stiv se zapitao koliko je prošlo otkako je poslednji put poljubio Roni za laku noć. Za nekih godinu dana koliko je živeo odvojeno od Kim, Roni je dospela u ono doba kad je takvo nešto neprijatno. Vrlo dobro se sećao kad je došao da je ušuška i kad mu je prvi put rekla: „Ne moraš to da radiš. Dobro mi je.“ Kim ga je tada pogledala s izrazom rečite tuge - znala je da Roni odrasta, ali i pored toga, prestanak kćerkinog detinjstva ostavio je bol u njenom srcu.

Za razliku od Kim, Stiv nikad nije gundao što Roni odrasta. Setio se sebe u tom uzrastu i kako je donosio sopstvene odluke. Pamtio je kako je stvarao svoju sliku sveta, a godine profesure samo su učvrstile saznanje da je promena ne samo neizbežna, već i da donosi nagrade. Bilo je prilika u učionici kad bi mu student pričao o nevoljama s roditeljima, kako se majka trudi da mu bude drugarica, kako otac pokušava da upravlja njegovim životom. Ostale kolege smatrale su da Stiv ima urođenu prisnost sa studentima, a često bi se iznenadio kad bi studenti na odlasku otkrivali da i sami imaju isti utisak. Nije mu bilo jasno zašto. Uglavnom bi ili ćutke slušao ili jednostavno drugačije uobličio njihova pitanja navodeći ih da sami dođu do sopstvenih zaključaka i verovao je da su u brojnim prilikama dolazili do ispravnih. Čak i kad bi osetio potrebu da nešto kaže, obično bi svojevoljno rekao najosnovnije primedbe kakve bi im uputio i običan psiholog. „Naravno da tvoja mama želi da ti bude prijatelj“, kazao bi, „ona sada o tebi misli više kao o odrasloj osobi koju želi da upozna.“ Ili: „Tvoj tata je svestan da je grešio u životu i ne želi da ti napraviš iste greške.“ Obične misli običnog čoveka, ali na njegovo zaprepaštenje, student bi se ponekad u tišini okrenuo prema prozoru kao da pokušava da prihvati kakvu duboku mudrost. Povremeno bi ga posle zvali roditelji studenta i zahvaljivali mu što je razgovarao s njihovim detetom, primećujući kako im je dete uposlednje vreme bolje raspoloženo. Kad bi spustio slušalicu, pokušavao je da se seti šta je rekao u nadi da je mnogo pronicljiviji nego što je mislio, ali uvek je ostajao praznih ruku.

U tišini sobe Stiv začu kako se Džonino disanje usporava. Znao je da mu je sin već zaspao. Sunce i svež vazduh iscrpljivali su ga kako Menhetn nikad ne može. A što se tiče Roni, laknulo mu je što je spavanje izbrisalo napetost prethodnih dana. Lice joj je bilo spokojno, gotovo anđeosko, i nekako ga je podsetilo na izgled pastora Harisa po povratku iz šetnje na plaži. Posmatrao ju je u potpunom miru te sobe, žudeći za znakom Božjeg prisustva. Sutra će Roni možda otići - na tu pomisao, Stiv kolebljivo zakorači prema njoj. Kroz prozor su dopirali mesečina i neprekidni šum okeanskih talasa. Nežna svetlost udaljenih zvezda blesnu kao da nebesa potvrđuju da Bog objavljuje svoje prisustvo negde drugde. Stiv najednom oseti umor. Sam je, pomisli, uvek će biti sam. Sagnuo se i nežno poljubio Roni u obraz, ponovo osećajući snagu svoje ljubavi prema njoj, radost snažnu kao bol.

Pred zoru se probudio uz pomisao - pre osećaj, zapravo - da mu nedostaje sviranje klavira. Trgnuvši se od očekivanog, oštrog bola u stomaku, oseti poriv da odjuri u dnevnu sobu i izgubi se u svojoj muzici.

Pitao se hoće li imati priliku da opet svira. Sada je žalio što se nije upoznao s ostalima u gradu. Otkako je zaklonio klavir, bilo je trenutaka kad je sanjario da prilazi prijatelju i moli ga da svira na njegovom retko korištenom klaviru u dnevnoj sobi, instrumentu koji je njegov zamišljeni prijatelj smatrao pukim ukrasom. Video je sebe kako seda na prašnjavu klavirsku stolicu dok ga prijatelj posmatra iz kuhinje ili predsoblja - to mu je ostajalo nejasno - i odjednom počinje da svira nešto što bi njegovog prijatelja ganulo do suza, što nije uspeo da ostvari tokom svih onih dugih meseci na turnejama.

Znao je da je to besmislena maštarija, ali bez muzike se osećao lišen svrhe, prepušten slučaju. Ustajući iz kreveta, prisilio se da odagna te mračne misli. Pastor Haris mu je rekao da je za crkvu poručio nov klavir, poklon jednog parohijana, i da Stiv može da svira na njemu čim stigne. Ali klavir će stići tek krajem jula, a on nije bio siguran hoće li dotad moći da izdrži.

Stoga je seo za kuhinjski sto i postavio ruke na površinu. Ako se dovoljno usredsredi, muziku će moći da čuje u mislima. Betoven je *Heroiku* komponovao gotovo sasvim gluv, zar ne? Možda će i on, kao i Betoven, sve moći da čuje u mislima. Odabrao je koncert koji je Roni svirala na nastupu u Karnegi holu, pa se usredsredi i zatvori oči. Melodiju je najpre, kad je počeo da pomera prste, slabo čuo. Postepeno tonovi i akordi postadoše jasniji i izrazitiji, i premda se osećaj nije mogao meriti s onim koji donosi pravo sviranje klavira, znao je da se mora zadovoljiti time.

Dok su mu poslednje fraze koncerta odzvanjale u mislima, polako je otvorio oči i shvatio da sedi u polumračnoj kuhinji. Sunce će za nekoliko minuta proviriti na obzorju i, iz nekog razloga, Stiv tada začu zvuk jedne jedine note, u b-molu, dugačak niski ton koji ga je prizivao. Znao je da to samo zamišlja, ali taj ton se zadržao, a Stiv brzo ustade tražeći olovku i papir.

Brzo je nacrtao notni sistem i nažvrljao note, a zatim ponovo pritisnuo prst na sto. Ovoga puta oglasi se taj isti ton a za njim još nekoliko nota koje je takođe zabeležio.

Skoro čitavog života je komponovao, ali je čak i sam melodije smatrao figurinama u poređenju sa statuama dela koje je uglavnom više voleo da svira. I od ovoga ne mora da se izrodi mnogo, ali je osetio kako se zagreva za taj izazov. Šta ako bi bio kadar da komponuje nešto... nadahnuto? Nešto što će se pamtili dugo nakon što on sam bude zaboravljen?

Maštarija nije dugo trajala. I ranije je pokušavao i nije uspevao, pa, nema sumnje, neće uspeti ni sada. Ali ipak, godilo mu je to što je uradio. Bilo je nečeg veoma osećajnog u tom činu stvaranja, kad se ni iz čega rađa nešto. Iako nije daleko dogurao s melodijom - posle mnogo rada, vratio se na prvih nekoliko nota koje je zabeležio i odlučio da počne iz početka - nekako se osećao ispunjeno.

Kad se sunce izdiglo iznad dina, Stiv se priseti svojih sinoćnjih misli i odluči da prošetati plažom. Više od svega želeo je da se kući vrati s izrazom spokoja koji je viđao na licu pastora Harisa, ali dok se vukao po pesku, osećao se kao amater, neko ko traga za Božjom istinom kao što dete traži školjke.

Bilo bi lepo kad bi mogao da opazi očigledan znak Njegovog prisustva - žbun što gori, možda - ali se, umesto toga, trudio da se usredsredi na svet oko sebe: sunce nad morem, treperenje jutarnjeg ptičjeg poja, izmaglicu povrh okeana. Nastojao je da upija lepotu bez svesnog razmišljanja, da oseti pesak pod stopalima i povetarac što mu miluje obraz. Uprkos trudu, nije znao je li odgovoru bio bliži nego na početku.

Šta je to, po stoti put se pitao, što pastoru Harisu omogućava da odgovore čuje u svom srcu? Šta je mislio kad je kazao da oseća Božje prisustvo? Stiv je znao da bi pastora Harisa mogao da pita bez ustručavanja, ali je sumnjao da bi to koristilo. Kako iko može da objasni takvo nešto? Bilo bi to kao da se nekom ko je slep od rođenja opisuju boje - reči bi se i mogle razumeti, ali bi suština ostala tajanstvena i nedokučiva.

Bilo mu je čudno što mu se roje ovakve misli. Donedavno ga takva pitanja nikad nisu morila, ali je shvatio da je svakodnevnim obavezama uvek bio zauzet dovoljno da o ovome izbegava da razmišlja. Makar je tako bilo dok se nije vratio u Rajtsvil Bič. Ovde se vreme usporilo kao i njegov život. Dok je nastavljao da šeta plažom, ponovo je razmišljao

o sudbonosnoj odluci koju je doneo pokušavajući da se okuša kao koncertni pijanista. Tačno je da se uvek pitao bi li uspeo, i jeste, osećao je da mu vreme ističe. Ali kako su te misli postale nešto što se tada toliko hitno moralo ostvariti? Zašto je bio voljan da mesecima ne bude uza svoju porodicu? Kako je, pitao se, mogao da bude toliko sebičan? Kad se sad na sve to osvrne, ta odluka nije bila mudra ni za jedno od njih. Nekad je mislio da ga je na odluku primorala njegova strast prema muzici, ali sada je podozrevao da je zapravo tragao za načinom na koji bi ispunio prazninu koju je ponekad osećao u sebi.

I šetajući se tako, zapita se hoće li u toj spoznaji najzad naći odgovor.

Sedamnaest

Roni

Kad se probudila, Roni baci pogled na časovnik i s olakšanjem primeti da je prvi put otkako je došla uspela da spava malo duže. Nije bilo kasno, ali kad je ustala iz kreveta, osetila je da se donekle odmorila. Čula je zvuke televizora iz dnevne sobe i izašavši iz spavaće, smesta ugleda Džonu. Na sofa je ležao na leđima, a glava mu je visila s jastuka dok je pomno gledao u ekran. Vrat mu je, izložen kao da se sprema za giljotinu, bio posut mrvicama voćne pitice. Gledala ga je kako uzima još jedan zalogaj i mrvu po sebi i po tepihu.

Nije želela da ga išta pita. Zнала je da odgovor neće biti smislen, ali nije mogla da odoli. „Šta radiš?“

„Gledam televiziju naopačke“, odgovorio je. Gledao je neki od onih dosadnih japanskih crtanih filmova s buljavim stvorenjima, koje Roni nikad nije razumela.

„Zašto?“

„Zato što želim.“

„Ponovo te pitam, zašto?“

„Ne znam.“

Zнала je da nije trebalo da pita. Bacila je pogled na kuhinju. „Gde je tata?“

„Ne znam.“

„Ne znaš gde je tata?“

„Nisam mu ja dadilja“, osorno odgovori Džona.

„Kad je izašao?“

„Ne znam.“

„Je li bio ovde kad si ustao?“

„Aha.“ Nijednog trenutka nije sklanjao pogled s televizora. „Razgovarali smo o prozoru.“

„I onda...“

„Ne znam.“

„Hoćeš da mi kažeš da je nestao s lica zemlje?“

„Ne. Kažem da je posle toga svratio pastor Haris i da su izašli napolje da razgovaraju.“ Zvučao je kao da je takav odgovor sasvim očekivan.

„Pa zašto odmah to nisi rekao?“ Roni razdraženo odmahnu rukom.

„Zato što pokušavam da gledam emisiju *naglavačke*. Nije lako razgovarati s tobom dok mi se sva krv sliva u glavu.“

Očekivao je da će mu uzvratiti svakojakim oštrim primedbama - *Možda bi onda češće trebalo da stojiš naglavačke*, na primer - ali Roni nije podlegla iskušenju. Zato što je bila dobro raspoložena. Zato što se naspavala. I najbolje od svega, u mislima je čula glasić koji joj je šaputao: *Možda ćeš danas otići kući*. Nema više Blejz, nema više Markusa ni Ešli, nema više ranog ustajanja.

A ni Vila...

Nad tim se zamislila. Sve u svemu, nije bio toliko loš. S njim se juče, zapravo, dobro provela, izuzev na samom kraju. Zaista je trebalo da mu ispriča šta je rekla Ešli, trebalo je da objasni svoje ponašanje. Ali kad se Markus pojavio...

Zaista, zaista je želela da ode što dalje odavde.

Sklonila je zavese i povirila kroz prozor. Otac i pastor Haris stajali su na prilaznoj stazi i tada je shvatila da pastora nije videla još otkako je bila devojčica. Otada se malo promenio. Iako se sada oslanjao na štap, gusta seda kosa i obrve bile su i dalje upečatljive. Osmehnula se prisećajući se koliko je bio ljubazan na dedinoj sahrani. Zнала je zašto ga njen tata toliko voli - u njemu je bilo nešto beskrajno dobro i sećala se kako joj je posle službe ponudio čašu limunade slađe od svake koka-kole. Izgleda da su razgovarali s još nekim na stazi, s nekim koga nije mogla da vidi. Prišla je vratima i otvorila ih da bolje vidi. Već sledećeg trenutka spazila je policijska kola. Policajac Pit Džonson stajao je pred otvorenim vratima kola, očigledno se spremajući da ode.

Čula je zvuk motora, a dok je silazila s trema, otac joj nesigurno mahnu. Pit je zatvorio vrata, što kod Roni izazva loše predosećanje.

Kad je stigla do oca i pastora Harisa, policajac Pit se već odvezio sa staze, što je samo potvrdilo njen predosećaj da su vesti loše.

„Ustala si“, reče joj tata. „Malopre sam ulazio, ali čvrsto si spavala. Sećaš li se pastora Harisa?“

Roni pruži ruku. „Sećam se. Dobar dan. Drago mi je da vas vidim.“

Kad joj je pastor Haris prihvatio ruku, na šakama i rukama mu je primetila blistave ožiljke. „Ne mogu da verujem da je ovo ista ona mlada dama koju sam imao sreću da upoznam toliko davno. Sada si sasvim odrasla.“ Osmehnulo se. „Ličiš na majku.“

To su joj u poslednje vreme često govorili, ali nije znala šta da misli o tome. Znači li to da izgleda staro? Ili da njena mama izgleda mlado? Teško je bilo reći, ali znala je da joj je to rekao kao kompliment. „Hvala vam. Kako je gospođa Haris?“

Oslonio se na štap. „Drži me strogo, baš kao i uvek. Siguran sam da bi volela da i tebe vidi. Ako budeš u prilici da svratiš, postaraću se da te dočeka s bokalom domaće limunade.“

I on je to pamtio. „Možda ću i svratiti.“

„Nadam se da hoćeš.“ Zatim se obratio Stivu: „Još jednom ti hvala što si ponudio da napraviš prozor. Biće divan.“

Stiv odmahnu rukom. „Ne morate da mi zahvaljujete...“

„Naravno da moram. Ali sada zaista moram da krenem. Sestre Tauson danas pre podne drže časove veronauke, a da ih znaš, shvatio bi da ih ne smem ostaviti same. One su ti tip paklene vatre i sumpora. Obožavaju Danijelovu knjigu i Knjigu otkrovenja, a zaboravljaju da se Druga poslanica Korinćanima uopšte i nalazi u Svetom pismu.“ Pastor se ponovo okrenu prema Roni. „Divno je bilo videti te opet, mlada damo. Nadam se da ti otac ne stvara previše nevolja ovih dana. Znaš kakvi roditelji umeju da budu.“

Osmehnula se. „Dobar je on.“

„Odlično. Ali ako ti bude pravio bilo kakve neprilike, dođi da mi kažeš, pa ću ga ja dovesti u red. Umeo je ponekad da bude veoma nestašno dete, pa samo mogu da zamislim koliko te ponekad nervira.“

„Nisam bio nestašan“, pobuni se Stiv. „Samo sam svirao klavir.“

„Podseti me da ti ispričam kako je u krstionicu sipao crvenu boju.“

Otac se prenerazio. „To nikad nisam uradio!“

Pastor Haris se, izgleda, lepo zabavljao. „Možda i nisi, ali suština je ista. Ma kako da sebe predstavlja, tvoj tata nije bio savršen.“

I s tim rečima se okrenu i pođe uza stazu. Roni je gledala kako odlazi, zabavljena. Svakoga ko je kadar da natera njenog tatu da se ovako uzvrpolji - naravno, sasvim bezazleno - Roni sasvim sigurno želi da malo bolje upozna. Pogotovo ako može da joj ispriča priče o njenom tati. Zabavne priče. *Dobre priče.*

Izraz na očevom licu, dok je pogledom pratio pastora, bio je zagonetan. Kad se, međutim, okrenuo prema njoj, činilo se da je opet postao onaj njoj poznati tata, atada se setila da je pre nekoliko minuta tu bio i policajac Pit.

„Šta je bilo?“ upitala je. „S policajcem Pitom.“

„Zašto najpre ne bismo doručkovali? Siguran sam da umireš od gladi. Sinoć skoro da nisi večerala.“

Uхватиła ga je za ruke. „Samo mi reci, tata.“

Otac je oklevao, mučeci se da nađe prave reči, ali istina se nikako nije mogla ulepšati. Uzdahnuo je. „Nećeš moći da se vratiš u Njujork, barem ne dok se naredne nedelje ne budeš pojavila pred sudom. Vlasnica prodavnice namerava da podnese krivičnu prijavu.“

Roni je sedela na dini, više uplašena nego ljuta pri pomisli na ono što se odigrava u kući. Prošao je sat otkako joj je tata ispričao šta je kazao policajac Pit, a otada je sedela ovde. Znala je da tata u kući razgovara telefonom s mamom, i mogla je samo da zamisli kako mama reaguje. To je bila jedina dobra strana njenog boravka ovde. Izuzev Vila...

Roni odmahnu glavom pitajući se zašto li, za ime sveta, stalno razmišlja o njemu. Među njima je sve već bilo gotovo, pod pretpostavkom da je uopšte i počelo. Zašto ga je zanimala? S Ešli je bio dugo, što znači da mu se dopadaju takve devojke. Ako je nešto u životu naučila, onda je to činjenica da se ljudi ne menjaju. Vole ono što vole, čak i kad ne shvataju zašto. A ona nimalo ne liči na Ešli.

Nema razgovora, nema rasprave. Jer, ako je ona kao Ešli, smesta može da počne da pliva prema pučini i ne zaustavi se dok ne bude sigurna da je nestala svaka nada da će je spasti. Mogla bi da sve to okonča odmah.

Ipak, nije je to najviše mučilo. Najviše ju je mučila mama. Njena mama nesumnjivo saznaje za hapšenje pošto tata *upravo sada* razgovara s njom. Od te pomisli se trgla. Mama mora da se užasno ljuti, nesumnjivo *vrišti*. Čim završi razgovor s tatom, verovatno će zvati svoju sestru ili majku i svima opisati najnoviji užas koji joj je Roni priredila. Opet će prežvakavati sve moguće lične pojedinosti i kao obično preterivati toliko da Roni predstavi u najgorem mogućem svetlu. Mama nikad nije obraćala pažnju na pojedinosti. U ovom slučaju, najvažnija pojdinost bila je to da *ona to nije uradila!*

Ali je li to važno? Naravno da nije. Mogla je da oseti majčin bes i od svega toga joj je bilo muka. Možda je dobro što danas ne ide kući.

Čula je da otac prilazi. Kad se osvrnula, zastao je. Znala je da tata pokušava da shvati želi li Roni da bude sama, ali na kraju je oprezno seo pored nje. Nije odmah počeo da govori, već se zagledao u čamac za lov na rakove usidren na pučini.

„Je li pobesnela?“

Već je znala odgovor, ali je ipak morala da pita. „Malo“, priznade otac.

„Samo malo?“

„Prilično sam siguran da je polupala pola kuhinje dok smo razgovarali.“

Roni zatvori oči zamišljajući prizor. „Jesi li joj rekao šta se zaista dogodilo?“

„Naravno da jesam. I kazao sam joj da sam siguran da si rekla istinu.“ Zagrlio ju je. „Proći će je. Uvek je prođe.“

Roni klimnu glavom. U tišini je osećala kako je otac pomno gleda.

„Žao mi je što danas ne možeš da ideš kući“, reče blago, kao da se izvinjava. „Znam koliko mrziš ovo ovde.“

„Ne mrzim“, uzvratila je i ne razmišljajući. Iznenadivši se, shvatila je da, ma koliko sebe ubedivala u suprotno, govori istinu. „Jednostavno ne pripadam ovde.“

Setno joj se osmehnuo. „Ako ti je neka uteha, dok sam bio mlad, i ja sam mislio da ne pripadam ovde. Sanjao sam o odlasku u Njujork. Ali začudo, kad sam najzad pobjegao odavde, na kraju mi je nedostajalo više nego što sam mislio da hoće. Ima nešto u okeanu što me privlači.“

Okrenula se ka njemu. „Šta će biti sa mnom? Je li policajac Pit još nešto rekao?“

„Nije. Samo da vlasnica zaista želi da podnese prijavu pošto su ploče vredne, a i u poslednje vreme imala je mnogo krađa.“

„Ali ja to nisam uradila!“ uzviknu Roni.

„Znam“, reče joj, „i sredićemo to. Naći ćemo dobrog advokata i videćemo šta ćemo posle.“

„Jesu li advokati skupi?“

„Dobri jesu“, odgovori.

„Možeš li to da platiš?“

„Ne brini. Smisliću nešto.“ Zastade. „Mogu li nešto da te pitam? Šta si uradila da se Blejz toliko naljuti? Nisi mi rekla.“

Da ju je pitala mama, verovatno ne bi odgovorila. A do pre svega nekoliko dana ne bi rekla ni ocu. Sada nije videla razloga da mu ne kaže. „Ona ima nekog čudnog, jezivog dečka i misli da sam pokušala da joj ga preotmem. Ili tako nešto.“

„Šta misliš pod tim, čudan i jeziv?“

Ćutala je. Na plažu su stizale prve porodice, natovarene peškirima i igračkama za plažu. „Sinoć sam ga videla“, prošaputa i pokaza na plažu. „Stajao je tamo dok sam pričala s Vilom.“

Otac nije pokušavao da sakrije brigu. „Ali se nije približavao.“

Odmahnula je glavom. „Nije. Ali ima nešto... gadno u njemu, u Markusu...“

„Možda bi trebalo da se držiš podalje od to dvoje. Blejz i Markusa, mislim.“

„Ne brini. Nisam nameravala da ponovo s njima razgovaram.“

„Hoćeš li da pozovem Pita? Znam da nisi imala dobro iskustvo s njim...“

Roni odmahnu glavom. „Ne još. I verovao ili ne, nisam uopšte ljuta na Pita. On je samo radio svoj posao i zapravo je imao razumevanja za sve to. Mislim da se sažalio na mene.“

„Rekao mi je da ti veruje. Zato je i razgovarao s vlasnicom.“

Osmehnula se pomislivši kako je lepo ovako razgovarati s ocem. Na trenutak se upitala koliko bi joj život bio drugačiji da se nije odselio. Oklevala je, uzela šaku peska pa pustila da joj sipi između prstiju.

„Zašto si nas ostavio, tata?“ upita. „Dovoljno sam odrasla za istinu, okej?“

Otac ispruži noge - očigledno je hteo da dobije na vremenu. Izgledao je kao da se nečim bori, da pokušava da odredi koliko da joj kaže i odakle da počne, a zatim je počeo od onog očiglednog. „Nakon što sam prestao da predajem na Džulijardu, svirao sam svaki koncert koji sam mogao. To je bio moj san, znaš? Da budem čuveni koncertni pijanista? Bilo kako bilo... valjda je trebalo da bolje razmislim o stvarnoj situaciji pre nego što sam doneo odluku. Ali nisam. Nisam shvatio koliko će to teško pasti tvojoj mami.“ Pogled koji je uperio u nju bio je ozbiljan. „Na kraju smo se jednostavno nekako... udaljili.“

Posmatrala je oca dok je govorio, pokušavala da pročita između redova.

„Postojao je neko drugi, zar ne“, rekla je zapravo i ne pitajući. Otac nije odgovorio i oborio je pogled. Roni oseti da se u njoj nešto srušilo.

Kad je napokon prozborio, zvučao je umorno. „Znam da je trebalo više da se trudim da spasem brak i žao mi je što nisam. Više no što ćeš ikad znati. Ali želim da znaš jedno. Nikad nisam prestao da verujem u tvoju mamu, nijednom nisam prestao da verujem u čvrstinu naše ljubavi. Iako na kraju nije ispalo onako kako smo želeli ti ili ja, kad vidim tebe i Džonu pomislim koliko sam srećan što ste vas dvoje moja deca. U životu prepunom grešaka, vas dvoje ste najlepše što mi se dogodilo.“

Kad je završio, ponovo je uzela šaku peska, puštala da joj curi između prstiju i ponovo osetila umor. „Šta da radim?“

„Misliš na danas?“

„Mislim na sve.“

Osetila je kako je nežno miluje po leđima. „Mislim da bi možda prvi korak trebalo da bude da odeš i razgovaraš s njim.“

„S kim?“

„S Vilom“, rekao je. „Sećaš se kad si juče prošla pored kuće? Kad sam stajao na tremu? Posmatrao sam vas i pomislio koliko prirodno delujete kad ste zajedno.“

„Pa ti ga i ne poznaješ“, uzvratila Roni glasom koji je odavao i čuđenje i iznenađenje.

„Ne“, osmehnu se nežno. „Ali znam tebe. A ti si juče bila srećna.“

„A šta ako on ne želi da priča sa mnom?“ zabrinuto ga upita.

„Želi.“

„Otkud znaš?“

„Zato što sam vas posmatrao. I on je bio srećan.“

Stojeći pred ulazom u *Blejklijev servis*, jedino je mislila: *Ne želim ovo da uradim*. Nije htela da se suoči s njim, ali je ipak nekako to priželjkivala i znala da nema izbora. Znala je da nije bila pravedna prema njemu i barem je zaslužio da zna šta joj je Ešli kazala. Čekao je pred njenom kućom četiri sata, zar ne?

Osim toga, morala je priznati da je otac u pravu. Divno se provela s Vilom, ili barem onoliko dobro koliko se čovek može zabaviti u ovakvom mestu. I po nečemu se izdvajao od ostalih mladića koje je poznavala. Ne toliko po tome što igra odbojku i što je građen kao pravi atleta, čak ni po tome što je pametniji nego što pokazuje. Ona ga nije plašila. I suviše mladića danas jednostavno ide linijom manjeg otpora, misle da je najvažnije da budu ljubazni. To i jeste važno, ali ne ukoliko je mladić poistovetio ljubaznost sa otiračem. Dopadalo joj se što ju je odveo na pecanje iako time nije bila oduševljena. Bio je to njegov način da joj kaže: *Ovo sam ja, u tome uživam, i od svih ljudi koje znam jedino s tobom želim da uživam u ovome*. I suviše često joj se dešavalo da je mladić pozove da izađu, a onda dođe po nju bez ikakve ideje šta da rade ili kuda da idu i na kraju je prisiljena da sve osmisli sama. U tome je videla slabost i glupost. Vil nije bio slabić, i to joj se dopadalo.

A to, naravno, znači da ona mora da popravi stvar. Hrabreći se, za slučaj da je još ljut, ušla je u predvorje. U radnom delu Vil i Skot su radili ispod podignutih kola. Skot je nešto rekao Vilu, koji se okrenuo i ugledao je, ali se nije osmehnuo. Umesto toga, obrisa ruke nekom krpom i krenu prema njoj.

Stao je na metar od nje. Izbliza nije mogla da pronikne u izraz na njegovom licu. „Šta želiš?“

Nije baš početak kakvom se nadala, ali nije ni neočekivan.

„Bio si u pravu“, rekla je. „Juče sam otišla s utakmice zato što mi je Ešli rekla da sam samo tvoj najnoviji poduhvat. Takođe je rekla da nisam prva, da dan koji smo proveli zajedno, sve što smo radili i sva mesta na koja si me vodio, da su to samo smicalice koje koristiš za svaku novu devojkicu.“

Vil ju je i dalje posmatrao. „Lagala je.“

„Znam.“

„Pa zašto si me onda ostavila da satima sedim napolju? I zašto juče ništa nisi rekla?“

Sklonila je pramen kose iza uha, osećajući kako je obuzima stid, ali se trudila da se to ne vidi. „Bila sam ljuta i uznemirena. I htela sam da ti kažem, ali otišao si pre nego što sam dobila priliku.“

„Kažeš da je to moja greška?“

„Ne, nikako. Svašta se dešava što nema nikakve veze s tobom. Ovih poslednjih nekoliko dana... bilo je... teško.“ Nervozno je rukom prošla kroz kosu. Imala je utisak da je u garaži pretoplo.

Vil je načas razmišljao o njenim rečima. „Zašto si joj uopšte i poverovala? Čak je i ne poznaješ.“

Sklopila je oči. Zašto, pitala se. *Zato što sam idiot. Zato što je trebalo da poverujem svom instinktu, a ne Ešli.* Ali ništa od toga nije rekla. Samo je odmahнула glavom. „Ne znam.“

Pošto je izgledalo da Roni više ništa nije voljna da doda, Vil zakači palčeve za džepove. „Je li to sve što si htela da mi kažeš? Pošto moram da se vratim na posao.“

„Takođe sam želela da se izvinim“, pokunjeno reče. „Izvini. Preterala sam.“

„Aha, jesi“, uzvratil Vil. „Ponašala si se sasvim nerazumno. Još nešto?“

„I želela sam da znaš da sam se juče zaista lepo provela. Izuzev na kraju.“

„Okej.“

Nije znala šta njegov odgovor znači, ali kad se načas osmehnuo, osetila je da počinje da se opušta.

„'Okej'? To je sve? To je sve što nameravaš da kažeš nakon što sam došla čak ovamo da se izvinim? 'Okej'?“

Umesto da odgovori, Vil je zakoračio ka njoj i odjednom se sve dogodilo i suviše brzo da bi imalo smisla. Jednog trenutka stajao je metar od nje, a već sledećeg mu je ruka bila na njenom boku i privlačio ju je. Sagnuo se i poljubio je. Usne su mu bile meke i bio je iznenađujuće nežan. Možda ju je jednostavno uhvatio nespremnu, ali i pored toga shvatila je da mu uzvraća poljubac. Poljubac nije trajao dugo i nije bio od onih od kojih se zemlja tresu i duša raspada kakvi se danas viđaju u filmovima, ali joj je ipak bilo drago što se to dogodilo i, iz nekog razloga, shvatila je da je od njega očekivala da uradi upravo to.

Kad se odmaknuo, Roni oseti da joj je krv jurnula u obraze. Lice mu je bilo blago ali ozbiljno. U tom izrazu nije bilo ničeg slabičkog.

„Sledeći put kad se na mene naljutiš, razgovaraj sa mnom“, reče joj. „Nemoj da me isključuješ. Ja ne volim da igram igre. I usput budi rečeno, i ja sam se divno proveo.“

Roni još nije bila sasvim pribrana dok se vraćala kući. U mislima je po stoti put proživljavala poljubac, i dalje ne znajući kako se dogodio.

Ali dopao joj se. Mnogo joj se dopao. A zbog svega toga pitala se zašto je potom jednostavno otišla. Imala je osećaj da je trebalo da se dogovore kad će se videti, ali kako ih je iz pozadine, širom otvorenih usta, posmatrao Skot, činilo joj se lakše da ga još jednom na brzinu poljubi i pusti da se vrati na posao. Ali nekako je bila sigurna da će se ponovo videti, verovatno uskoro.

Sviđala mu se. Nije bila sigurna zašto ili kako se to dogodilo, ali sviđala mu se. Bila je to divna pomisao i poželela je da je Kejla ovde pa da može s njom o tome da popriča. Mogla je, naravno, da joj telefonira, ali to ne bi bilo isto, a osim toga ne bi znala ni šta bi rekla. Jednostavno je želela da je neko sasluša.

Dok je prilazila kući, otvoriše se vrata radionice. Džona izađe na sunce i krenu u kuću.

„Hej, Džona!“ , doviknu mu.

„O, hej, Roni!“ Džona se okrenu i potrča ka njoj. Kad se primaknuo, činilo se da je pomno gleda. „Mogu li nešto da te pitam?“

„Naravno.“

„Želiš li kolačić?“

„Molim?“

„Kolačić. Želiš li kolačić?“

Pojma nije imala kuda ovo vodi iz jednostavnog razloga što je mozak njenog brata radio sasvim drugačije od njenog. Oprezno je odgovorila: „Ne.“

„Kako je moguće da ne želiš kolačić?“

„Jednostavno ne želim.“

„Okej, dobro“, rekao je odmahnuvši. „Recimo da želiš kolačić. Recimo da umireš za kolačićem, a kolačića ima u kuhinjskom ormariću. Šta bi uradila?“

„Pojela bih kolačić“, odgovori mu.

Džona pucnu prstima. „Tačno. To i ja govorim.“

„Šta govoriš?“

„Da ljudi treba da dobiju kolačić ako im se jede. Ljudi tako rade.“

Aha, pomisli. Sad joj je jasno. „Da pogađam. Tata ti ne dozvoljava da jedeš kolačiće?“

„Ne. Iako gotovo umirem od gladi, on neće ni da razmisli. Kaže da najpre moram da pojedem sendvič.“

„A ti misliš da to nije u redu.“

„Upravo si rekla da bi pojela kolačić da ti se jede. Pa zašto ja ne mogu? Nisam malo dete. Mogu da donosim sopstvene odluke.“ Ozbiljno ju je posmatrao.

Roni stavi prst na bradu. „Hmm. Razumem zašto te to toliko muči.“

„Nije u redu. Ako on želi kolačić, može da ga pojede. Ako ti želiš kolačić, i ti možeš da ga pojedeš. Ali ako ja želim kolačić, pravilo ne važi. Kao što si rekla, nije u redu.“

„I šta ćeš sad?“

„Poješću sendvič. Zato što moram. Zato što u svetu nema pravde za desetogodišnjake.“

Otišao je teškim korakom ne čekajući odgovor. Morala je da se nasmeši dok ga je gledala kako odlazi. Možda bi kasnije, pomislila je, mogla da ga odvede na sladoled. Jedan trenutak je razmišljala da li da za njim krene u kuću, ali se predomisli i uđe u radionicu. Zaključila je da je verovatno vreme da vidi taj prozor o kojem je toliko čula.

S vrata je videla kako otac lemi dva parčeta olova. „Zdravo, dušo. Uđi.“

Roni uđe i prvi put pažljivo pogleda radionicu. Namrštila se na čudne životinje na policama i na kraju prišla stolu gde je ugledala prozor. Koliko je mogla da oceni, imali su još mnogo posla. Još ni četvrtina nije bila završena, a sudeći po šari, ostalo im je verovatno još sto komada.

Pošto je završio komad na kojem je radio, otac se uspravi i promrda ramena. „Sto mi je malo nizak. Posle izvesnog vremena se zamorim.“

„Hoćeš neki aspirin?“

„Ne, naprosto starim. Aspirin tu ne može da pomogne.“

Osmehnula se a zatim odmaknula od stola. Na zidu, pored novinskog članka o požaru, stajala je fotografija prozora. Primakla se da bolje pogleda, a zatim se okrenula ka ocu. „Pričala sam s njim“, reče. „Otišla sam u garažu gde radi.“

„I?“

„Sviđam mu se.“

Otac slegnu ramenima. „I treba da mu se sviđaš. Ti si sjajna devojka.“

Roni se osmehnu, osećajući kako je preplavljuje zahvalnost. Razmišljala je, ali nije mogla da se seti je li otac oduvek bio ovako ljubazan. „Zašto praviš prozor za crkvu? Zato što ti pastor Haris dozvoljava da živiš u kući?“

„Ne. Napravio bih prozor bez obzira na to...“ Začutao je. Roni ga je u tišini posmatrala očekujući da nastavi. „Duga priča. Jesi li sigurna da želiš da je čuješ?“

Klimnula je glavom.

„Bilo mi je možda šest-sedam godina kad sam prvi put ušao u crkvu pastora Harisa. Ušao sam da se sklonim od kiše... pljuštalo je i pokisao sam do gole kože. Kad sam ga čuo kako svira klavir, sećam se da sam pomislio kako će mi reći da ne mogu da ostanem. Ali nije. Doneo mi je čebe i šolju supe i pozvao moju mamu da dođe po mene. Ali pre no što je stigla, pustio me je da sviram klavir. Bio sam tek dete, udarao po dirkama, ali... bilo kako bilo, sutradan sam ponovo otišao i na kraju je on postao moj prvi učitelj klavira. Veoma je voleo muziku. Pričao mi je da je lepa muzika kao pesma anđela, i to me je jednostavno privuklo. Svakog dana sam odlazio u crkvu i satima svirao ispod prvobitnog prozora kroz koji je svuda oko mene u slapovima padala božanstvena svetlost. To je slika koju uvek vidim kad se setim časova koje sam tamo proveo. Taj divni slap svetlosti. A pre nekoliko meseci, kad je crkva izgorela...“

Pokazao je na članak na zidu. „Pastor Haris umalo nije umro te noći. Bio je unutra i dovršavao poslednje izmene u propovedi, i jedva je izašao. Crkva... planula je za nekoliko minuta i izgorela do temelja. Pastor Haris je mesec dana proveo u bolnici i otad službu drži u starom skladištu koje su mu dozvolili da koristi. Prljavo je i mračno, ali mislio sam da je to samo privremeno rešenje sve dok mi nije rekao da je osiguranje pokrilo samo pola štete i da nikako nema načina da se plati nov prozor. To naprosto nisam mogao da zamislim. Crkva ne bi bila ono isto mesto koje pamtim, a to nije ispravno. Stoga nameravam da završim prozor.“ Nakašlja se. „Moram da ga završim.“

Dok je govorio, Roni je pokušavala da zamisli svog oca kao dečaka za klavirom u crkvi, a pogled joj je lutao od njega do fotografije i do delimično urađenog prozora na stolu.

„Činiš dobro delo.“

„Da, pa... videćemo kako će na kraju ispasti. Ali izgleda da se Džoni dopada da radi na njemu.“

„Oh, kad smo već kod Džone. Prilično je ogorčen što mu ne dozvoljavaš da jede kolačiće.“

„Mora najpre da ruča.“

Roni se nasmeja. „Ne protivim se. Samo mi je bilo smešno.“

„Je li ti rekao da je danas već pojeo dva kolačića?“

„Bojim se da to nije spomenuo.“

„Tako sam i mislio.“ Spustio je rukavice na sto. „Hoćeš da ručaš s nama?“

Klimnula je glavom. „Aha. Mislim da hoću.“

Krenuli su prema vratima. „Uzgred budi rečeno“, kaza otac trudeći se da zvuči opušteno, „hoću li ikad imati priliku da upoznam mladića kome se sviđa moja kćerka?“

Provukla se pored njega i izašla na sunce. „Verovatno.“

„Šta misliš da ga pozovemo na večeru. A možda posle možemo da... znaš, da radimo ono što smo nekad radili“, kolebljivo će otac.

Roni je razmišljala. „Ne znam, tata. Moglo bi da bude žestoko.“

„Znaš šta. Pustiću te da sama odlučiš, u redu?“

Osamnaest

Vil

„Daj, čoveče. Moraš da misliš na igru. Ako to budeš radio, na turniru ćemo razbiti Landrija i Tajsona.“

Vil je prebacivao loptu iz ruke u ruku dok je sa Skotom stajao na pesku i dalje se znojeći od poslednjih udaraca. Bilo je kasno poslepodne. Posao u garaži završili su u tri i onda odjurili na plažu da vežbaju igrajući protiv dva tima iz Džordžije koji su vikend provodili u ovom kraju. Svi su se pripremali za jugoistočni turnir koji se održavao kasnije u avgustu u Rajtsvil Biču.

„Ove godine nisu izgubili nijednu utakmicu. I upravo su pobedili na državnom juniorskom takmičenju“, primeti Vil.

„Pa? Mi nismo bili tamo. Pobedili su gomilu neznalica.“

Po Vilovom skromnom mišljenju, takmičari na državnom juniorskom turniru nisu bili neznalice. U Skotovom svetu, međutim, svako ko gubi je neznalica.

„Pobedili su nas prošle godine.“

„Jesu, ali prošle godine si bio još gori nego sad. Sve sam ja morao da vučem.“

„Hvala.“

„Samo ti kažem. Nestalan si. Kao juče? Nakon što je ona riba iz *Izgubljenih mladića* odjurila? Ostatak utakmice si igrao kao da si slep.“

„Ona nije riba iz *Izgubljenih mladića*. Zove se Roni.“

„Nije važno. Znaš u čemu je tvoj problem?“

Da, Skote, reci mi, molim te, u čemu je moj problem, pomisli Vil. Umirem od radoznalosti da čujem šta ti misliš. Skot je nastavljao nesvestan Vilovih misli.

„Tvoj problem je u tome što nisi *usredsređen*. Neka sitnica se desi i ti odlutaš u zemlju nedodiju. Oh, polio sam Elviru sokom, pa ću promašiti sledećih pet udaraca. Oh, Vampirica se naljutila na Ešli, bolje da promašim naredna dva servisa...“

„Hoćeš li prestati?“, prekinu ga Vil.

Skot se zbunio. „Šta da prestanem?“

„Prestani da je nazivaš tim imenima⁵.“

„Eto! Upravo o tome govorim! Ne pričam o njoj. Pričam o tebi i o tome da nemaš *koncentraciju*. O tvojoj nesposobnosti da se usredsrediš na igru.“

„Upravo smo pobedili u dva seta, a oni su dobili ukupno sedam poena! Razbili smo ih“ pobuni se Vil.

„Ali nije trebalo da imaju ni pet poena. Trebalo je da ih izbacimo.“

„Ozbiljno govoriš?“

„Da, ozbiljno. Nisu baš dobri.“

„Ali pobedili smo! Zar to nije dovoljno?“

„Nije ako možeš da pobediš s većom razlikom. Mogli smo da im skršimo duh, pa kad se sretnemo na turniru, da odustanu i pre no što utakmica počne. To se zove psihologija.“

⁵ Skot sve vreme naziva Roni imenima likova iz filmova o vampirima. (Prim. prev.)

„Ja mislim da se to zove jurnjava za rezultatom.“

„To je zato što ne rasuđuješ dobro, inače se nikad ne bi ljubakao s Kruelom de Vil.“
Elvira, Vampirica, a sad i Kruela. Barem se ne ponavlja, pomisli Vil.

„Mislim da si ljubomorani“, reče Vil.

„Nisam. Lično mislim da treba da izadeš s Ešli da bih ja mogao da izađem sa Kesi.“

„Još razmišljaš o tome?“

„Halo? Na koga drugog bih mislio? Trebalo je da je juče vidiš u bikiniju.“

„Pa pozovi je da izađete.“

„Neće.“ Skot se potišteno namrgodi. „Kao da idu u paketu. Ne razumem.“

„Možda misli da si ružan.“

Skot ga besno pogleda a zatim se usiljeno nasmeja. „Ha-ha! Baš duhovito. Treba da probaš da rezervišes termin u Letermanovoj emisiji.“ I dalje je besno gledao Vila.

„Samo kažem.“

„E pa nemoj, okej? I šta je s tobom i...“

„Roni?“

„Aha. Šta je to? Juče si čitav dan proveo s njom, a danas se pojavila i ti je poljubiš? Je li ti to misliš... ozbiljno s njom?“

Vil je ćutao.

Skot zavrte glavom i podiže prst da naglasi ono o čemu govori. „Vidiš u čemu je stvar. Poslednje što ti treba jeste da se upustiš u ozbiljnu vezu. Moraš da se usredsrediš na ono što je važno. Imaš posao, volontiraš pokušavajući da spaseš delfine, kitove, kornjače, šta već, i znaš koliko smo vežbali da se pripremimo za turnir. I ovako već nemaš vremena!“

Vil ništa ne reče, ali je video da Skota iz sekunda u sekund hvata sve veća panika.

„Ah, daj, čoveče! Nemoj ovo da mi radiš. Šta, zaboga, vidiš na njoj?“

Vil je ćutao.

„Ne, ne, ne“, ponavljao je Skot kao mantru. „Znao sam da će se ovo desiti. Zato sam ti i rekao da izađeš s Ešli! Da ne bi opet počeo ozbiljnu vezu. Znaš šta će se desiti. Pretvorićeš se u pustinjaka. Otkaćićeš prijatelje da bi mogao da budeš s njom. Veruj mi, poslednje što ti treba jeste da se upustiš u ozbiljnu vezu sa...“

„Roni“, ubaci Vil.

„Ma dobro“, prasnu Skot. „Ne shvataš suštinu.“

Vil se osmehnu. „Jesi li ikad shvatio da imaš mnogo više ideja o mom životu nego o svom?“

„To je zato što ja ne brljam kao ti.“

Vil se i protiv volje trgnu, setivši se noći u kojoj je izbio požar, pitajući se je li Skot zaista toliko glup.

„Ne želim o tome da pričam“, reče Vil, ali shvati da ga Skot ne sluša. Gledao je preko Vilovog ramena u tačku na plaži.

„Ne mogu da verujem“, promumla Skot.

Vil se okrenu i ugleda kako Roni prilazi. U farmerkama i tamnoj majici, naravno, štrčeci od okoline kao krokodil na Antarktiku. Lice mu se razvuče u širok osmeh.

Krenuo je prema njoj, upijajući je očima, pitajući se ponovo šta li ona misli. Dopadalo mu se što ne može sasvim da joj pronikne u misli.

„Hej“, reče pruživši ruku prema njoj.

Zastala je van njegovog domašaja. Bila je ozbiljna „Nemoj da me ljubiš. Samo me saslušaj, okej?“

Sedeći u kamionetu pored njega, Roni je i dalje bila zagonetna kao i uvek. Gledala je kroz prozor, blago se osmehivala, naizgled zadovoljna što posmatra krajolik.

Roni sastavi ruke u krilu. „Želim da znaš da mom tati nije važno što si u šortsu i majici.“

„Treba mi samo nekoliko minuta.“

„Ali to nije formalna večera.“

„Vruće mi je i oznojio sam se. Neću da idem u tvoju kuću na večeru s tvojim tatom odeven kao dripac.“

„Ali sad sam ti rekla da on za to ne mari.“

„Ali ja marim. Za razliku od nekih ljudi, ja volim da ostavim dobar utisak.“

Roni se nakostreši. „Hoćeš da kažeš da ja ne volim?“

„Naravno da ne. Na primer, svi koje poznajem vole da sreću ljude s ljubičastom kosom.“

Iako je znala da je zadirkuje, oči je najpre razrogačila pa ih naglo skupila. „Izgleda da tebi to ne smeta.“

„Da, ali to je zato što sam ja poseban.“

Prekrstila je ruke i pogledala ga. „Hoćeš li se ovako ponašati čitave večeri?“

„Kako?“

„Kao neko ko više nikad neće dobiti priliku da me ponovo poljubi?“

Nasmejao se i pogledao je. „Izvinjavam se. Nisam tako mislio. I u stvari, dopada mi se ljubičasti pramen. To je... ono što si ti.“

„Aha, pa moraćeš prosto da naučiš da sledeći put pažljivije biraš reči.“ Dok je govorila, otvorila je pretinac za rukavice i razgledala šta u njemu ima.

„Šta radiš?“

„Samo gledam. Zašto? Kriješ nešto?“

„Slobodno pregledaj. A kad već to radiš, možda bi mogla i da ga središ.“

Izvadila je metak i podigla ga tako da ga i on vidi. „Pretpostavljam da ovim ubijaš patke, je li?“

„Ne, to je za jelene. Prevelik je za patku. Kad bi je time pogodio, raspala bi se na komadiće.“

„Znaš, ti imaš ozbiljne probleme.“

„Već su mi rekli.“

Zakikotala se a zatim utihnula. Vozili su se priobalnim delom ostrva i sunce je bleskalo sa vode između kuća kojih je bivalo sve više. Zatvorila je pretinac i spustila štitnik za sunce. Primetivši fotografiju lepe plavuše, izvadila ju je i proučavala.

„Lepa je“, reče Roni.

„Jeste.“

„Deset dolara da si ovu fotografiju stavio na Fejsbuk.“

„Izgubila si. To mi je sestra.“

Posmatrao je kako Roni gleda u fotografiju pa u njegov ručni zglobov i zapaža upletenu uzicu. „Imate iste narukvice?“ upita ga.

„Moja sestra i ja ih pravimo.“

„Sigurno za neki uzvišeni cilj.“

„Ne“, odgovori Vil. Više ništa nije rekao, ali je bio zadivljen što je, izgleda, naslutila da on o tome ne želi više da priča. Umesto da ga zapitkuje, pažljivo je vratila fotografiju na mesto i podigla štitnik.

„Koliko još ima do tvoje kuće?“ upita Roni.

„Samo što nismo stigli“, uveravao ju je Vil.

„Da sam znala da je ovoliko daleko, peške bih otišla kući. Sve se više i više udaljavamo od moje kuće.“

„Ali propustila bi sjajan razgovor sa mnom.“

„Ti to tako nazivaš?“

„Nameravaš li još da me vređaš?“

Kratko ju je pogledao. „Moram samo da znam da li da pustim muziku pa da ne moram više da to slušam.“

„Znaš da nije trebalo da me onda poljubiš. Nije baš bilo romantično“, uzvratila mu Roni.

„Ja sam mislio da je vrlo romantično.“

„Bili smo u garaži, ruke su ti bile umazane, a tvoj drug je piljio.“

„Savršeni uslovi“, odvratio je.

Kad je usporio, spustio je štitnik. Skrenuo je, zaustavio vozilo i pritisnuo dugme na daljinskom upravljaču. Na to se kapija od kovanog gvožđa otvori i kamionet krenu dalje. Uzbuđen što će kasnije imati priliku da večera s Roninom porodicom, Vil izgleda nije primetio da je Roni sasvim začutala.

Devetnaest

Roni

Okej, pomislila je, ovo je smešno. Ne samo imanje sa uređenim ružičnjacima, živicama i mermernim statuama, ne ogromno džordžijansko zdanje s elegantnim stubovima, čak ni preskupi retki automobili koji se ručno poliraju na mestu predviđenom za to - već sve skupa.

Nije samo smešno. Ovo je više nego smešno. Jeste, znala je da u Njujorku postoje bogataši sa dvadesetosobnim stanovima u Aveniji Park i kućama u Hemptonu, ali nije se baš družila s takvima niti im odlazila u posete. Ovakva imanja viđala je jedino u časopisima, a i tada su to bile uglavnom fotografije koje paparaci krišom snimaju.

A sada je ovde, u iscepanom šortsu i majici. Barem je mogao da je upozori.

Nastavila je da zuri u kuću dok je kamionet jurio uz prilaznu stazu i skrenuo pred kućom. Vil se parkirao tačno ispred ulaza. Zaustila je da ga pita živi li on stvarno ovde, ali je shvatila da je pitanje glupo. Očigledno je tu živio. I već je izlazio iz kamioneta.

Otvorila je vrata i izašla. Dvojica muškaraca koji su prali automobile baciše pogled na nju, pa ponovo brzo prionuše na posao.

„Kao što rekoh, samo da se istuširam. Brzo ću.“

„Dobro“, uzvratila mu. Ništa drugo nije bila u stanju da kaže. Veću kuću u životu nije videla.

Krenula je za njim uza stepenice koje su vodile na trem i načas zastala pred vratima, tek toliko da uoči malu mesinganu pločicu na kojoj je pisalo *Blejkli*.

Blejkli kao u nazivu *Blejklijev servis*. Kao u nazivu državnog automobilskeg lanca. Kao u činjenici da je Vilov tata verovatno vlasnik čitave kompanije, a ne samo jednog jedinog servisa.

I dalje je pokušavala da shvati tu jednostavnu činjenicu kad je Vil otvorio vrata i uveo je u ogromno predvorje iz kojeg se uzdizalo veličanstveno stepenište. Zdesna ugleda biblioteku obloženu tamnim drvetom, a sleva nekakvu muzičku sobu. Pred njima se pružala prostrana, suncem okupana soba što je gledala na svetlucavu površinu priobalne vodene saobraćajnice.

„Nisi mi rekao da ti je prezime Blejkli“, promrmlja Roni.

„Nisi me pitala.“ Ravnodušno je slegnuo ramenima. „Uđi.“

Poveo ju je pored stepeništa u veliku sobu. Iza kuće se videla ogromna natkrivena veranda. Na vodi uz dok ugleda nešto što se moglo opisati jedino kao poveća jahta.

Okej, priznala je sebi. Oseća se kao da joj ovde nije mesto, a to što se verovatno svako ko tu prvi put dođe oseća kao da mu ovde nije mesto, nije joj bila nikakva uteha. Kao da je sletela na Mars.

„Hoćeš li nešto da popiješ dok se ja spremim?“

„Ovaj, ne. Ništa. Hvala“, odgovori trudeći se da ne bulji oko sebe.

„Hoćeš da ti najpre pokažem kuću?“

„Neka, hvala.“

Odnekud sa strane začu se glas koji doziva. „Vile? Jesi li to ti ušao?“

Roni se okrenu i ugleda privlačnu ženu, ranih pedesetih godina, u skupom lanenom sakou i pantalonama, koja je u rukama držala časopis o venčanjima.

„Hej, mama“, reče Vil. Ubacio je ključeve od kamioneta u činiju na stočiću pored ulaza koja je stajala do vaze pune svežih ljiljana. „Doveo sam nekoga. Ovo je Roni. A ovo je moja mama Suzan.“

„O. Zdravo, Roni“, hladno reče Suzan.

Iako se Suzan trudila da to sakrije, Roni je primetila da joj nije po volji iznenađenje u vidu Vilove neočekivane gošće. Razlog njenog nezadovoljstva, Roni se nije mogla oteti utisku, nije bio to što je gost *neočekivan*, već što je gost *ona*.

No ako je Roni i primetila napetost, Vil očigledno nije. Možda, pomisli Roni, samo žene mogu to da oseće pošto je Vil s lakoćom nastavio da ćaska sa svojom mamom.

„Je li tata kod kuće?“, upitao ju je.

„Mislim da je u radnoj sobi.“

„Pre nego što pođem, moram s njim da popričam.“

Suzan premesti časopis iz ruke u ruku. „Ideš?“

„Ronina porodica me je pozvala na večeru.“

„O“, reče Suzan. „Lepo.“

„Dopašće ti se ovo. Roni je vegetarijanac.“

„O“, ponovo reče Suzan okrećući se da bolje pogleda Roni. „Zaista?“

Roni se osećala kao da se smanjuje. „Da.“

„Zanimljivo“, kaza Suzan. Dok je Roni bilo jasno da Suzan tu ne vidi ništa zanimljivo, Vil to uopšte nije primetio.

„Dobro, moram da otrčim gore na nekoliko minuta. Odmah se vraćam.“

Iako je poželela da mu kaže da *požuri*, Roni samo reče: „Okej.“

Preskačući po nekoliko stepenika, Vil se popeo na sprat ostavljajući Roni i Suzan da se gledaju. U tišini koja je usledila, Roni je bila sasvim svesna činjenice da ma koliko nemale ništa zajedničko, obe su bile podjednako nezadovoljne što su ostale nasamo.

Roni je poželela da zadavi Vila. Makar je mogao da je upozori.

„Dakle“, reče Suzan usiljeno se osmehnuvši. Izgledala je bezmalo kao skulptura. „Jesi li ti ona s kornjačinim gnezdrom iza kuće?“

„Ta sam.“

Suzan klimnu glavom. Očigledno više nije znala šta bi rekla, pa se Roni napregnu da prekine ćutanje. „Kuća vam je divna.“

„Hvala ti.“

Roni potom nije mogla da nađe još koju reč i jedan dugi trenutak stajale su u neprijatnoj tišini. Nije znala šta bi se desilo da su ostale same. Srećom pojavio se muškarac, poznih pedesetih ili ranih šezdesetih godina, odeven u bleđučkaste pantalone i polo majicu.

„Učinilo mi se da čujem neki razgovor“, reče prilazeći im. Delovao je ljubazno, gotovo veselo dok im je prilazio. „Ja sam Tom iliti Vilov tata, a ti si Roni, zar ne?“

„Drago mi je“, uzvratila Roni.

„Radujem se što konačno imam priliku da upoznam devojkicu o kojoj priča.“

Suzan se nakašlja. „Vil će večerati s Roni i njenom porodicom.“

Tom se okrenu prema Roni. „Nadam se da ne spremate nešto posebno. Taj momak živi na pici s kobasicama i pljeskavicama.“

„Roni je vegetarijanac“, dodade Suzan. Roni primeti kako je Suzan to izgovorila onako kako bi neko drugi rekao da je Roni *terorista*. Ili možda ne. Nije mogla tačno da odredi. Vil

je zaista, zaista trebalo da je upozori šta da očekuje, pa bi makar bila spremna. A Tom, kao i Vil, ništa nije primećivao.

„Stvarno? To je sjajno. Makar će za promenu Vil nešto zdravo pojesti.“ Zastao je. „Znam da čekaš Vila, ali imaš li koji minut? Hoću nešto da ti pokažem.“

„Tome, sigurna sam da nju ne zanima tvoj avion“, usprotivi se Suzan.

„Ne znam. Možda je i zanima“, odgovori Tom, pa upita Roni: „Voliš li avione?“

Naravno, pomisli Roni, zašto ne bi imali i avion? Još i *to*. Za sve je ovo kriv Vil. Ima da ga *ubije* čim bude izašla odavde. Ali šta je mogla da radi?

„Da“, reče. „Naravno da volim avione.“

Pretpostavila je da će ugledati nekakav lir džet ili galfstrim, parkiran u privatnom hangaru na suprotnom kraju imanja, ali ta pretpostavka je bila neodređena pošto je privatne avione videla samo na fotografijama. No ni najmanje nije očekivala da gleda čoveka starijeg od njenog oca kako, sasvim usredsređen na komande, upravlja avionom igračkom.

Avion je cvileo dok je leteo iznad drveća i obrušavao se nad priobalnom vodenom saobraćajnicom.

„Oduvek sam ovo želeo, i na kraju sam popustio i kupio ga. Ovo je, u stvari, drugi. Prvi je slučajno završio u vodi.“

„Baš šteta“, saosećala je Roni.

„Jeste, ali to me je naučilo da najpre pročitam čitavo uputstvo.“

„Jeste li ga slupali?“

„Ne, ostao je bez goriva.“ Pogledao ju je. „Hoćeš da probaš?“

„Bolje ne“, odbi Roni. „Nisam baš vešta u ovakvim stvarima.“

„Nije teško“, uveravao ju je Tom. „Ovo je avion za početnike. Navodno svaki idiot može upravljati njime. Naravno, i prošli je bio takav. Šta ti to govori?“

„Da je možda trebalo da pročitate uputstvo?“

„Tačno“, reče. Izgovorio je tu reč tako da je zazvučao upravo kao Vil.

„Jeste li ti i Suzan pričale o venčanju?“ upitao je. Roni odmahnu glavom. „Nismo. Ali Vil mi je nešto spomenuo.“

„Morao sam danas dva sata da gledam cvetne aranžmane u cvećari. Jesi li ikad dva sata provela gledajući cvetne aranžmane?“

„Nisam.“

„Smatraj se srećnicom.“

Roni se zakikota osećajući olakšanje što je ovde s njim. U tom trenutku se iza nje stvori Vil, tek istuširan i uredno odeven u šorts i polo majicu. Njegova odeća je nosila poznate marke, ali, pretpostavljala je, to je i mogla da očekuje.

„Nadam se da ne zameraš mom tati. Ponekad zaboravlja da je odrasla osoba“, našali se Vil.

„Ja sam barem iskren. Nisam video da ti trčiš kući da pomogneš.“

„Igrao sam odbojkašku utakmicu.“

„Da, siguran sam da je to razlog. I moram ti reći, ova Roni ti je mnogo lepša nego što pričaš.“

Premda se Roni osmehnula od zadovoljstva, Vil se trgnuo: „Tata...“

„Istina je“, brzo dodade Tom. „Nemoj da se stidiš.“ Pošto je proverio leti li avion pravo, bacio je pogled na Roni. „Često se postidi. Bio je najstidljivije dete na svetu. Nije mogao čak ni da sedne pored devojkice a da ne pocrveni.“

Vil je u neverici vrteo glavom. „Ne mogu da verujem da to pričaš, tata. Pred njom.“

„U čemu je problem?“ Tom pogleda Roni. „Smeta li ti to?“

„Ni najmanje.“

„Vidiš?“ Potapšao je Vila po grudima kao da je dokazao svoju tvrdnju. „Ne smeta joj.“

„Baš ti hvala.“ Vil prati reči grimasom.

„Za šta služe tate? Hej, hoćeš malo da ga voziš?“

„Zaista ne mogu. Treba da idem na večeru kod Roni.“

„Slušaj me. Čak i ako ti serviraju patlidžan na repi sa sirom od soje, hoću da pojedеш sve čime te ponude i pohvališ kako su lepo spremili večeru“, opomenu ga Tom.

„Verovatno ćemo jesti pastu“, osmehnu se Roni.

„Stvarno?“ razočarano upita Tom. „To će pojesti.“

„Šta? Ne želiš da jedem?“

„Uvek je dobro isprobati nešto novo. Kako je bilo u servisu danas?“

„O tome sam hteo da popričamo. Džej kaže da ima neki problem s računarem ili sa softverom. Sve se duplo štampa.“

„Samo u direkciji ili svuda?“

„Ne znam.“

Tom uzdahnu. „Bolje da to onda proverim. Pod pretpostavkom, naravno, da ovo čudo uspeem da prizemijim. A vas dvoje se lepo provedite, u redu?“

Nekoliko minuta kasnije seli su u kamionet i Vil zazveckva ključevima, a zatim upali motor.

„Izvini, molim te. Moj tata ponekad svašta priča.“

„Ne izvinjavaj se. Dopao mi se.“

„I, usput budi rečeno, nisam bio stidljiv. Nikad se nisam zacrveneo.“

„Naravno da nisi.“

„Ozbiljno ti kažem. Oduvek sam bio druželjubiv.“

„Sigurna sam da jesi“, reče Roni pa ga potapša po kolenu. „Nego slušaj. Ovo večeras. Moja porodica ima jedan čudan običaj.“

„Lažeš!“, uzviknu Vil. „Lagala si čitavo veče i dosta mi je toga.“

„Kako se usuđuješ!“ uzvratu mu Roni jednako glasno. „Ti lažeš!“

Večera se završila i posuđe je odavno rasklonjeno - otac je spremio špagete s marinara sosom, kao što se očekivalo, a Vil se postarao da u njegovom tanjiru ništa ne ostane - i sada su sedeli za kuhinjskim stolom s kartama na čelu i igrali lažljivčev poker.⁶ Vil je imao osmicu herc, Stiv trojku herc, a Džona devetku pik. Ispred svakog je stajala gomila novčića, a banka nasred stola bila je prepuna kovanica od pet i deset centi.

„Oboje lažete“, dodade Džona. „Ni jedno ni drugo ne umete da procenite šta je tačno.“

Vil pogleda Džonu i posegnu rukom u svoju sitninu. „Dvadeset pet centi da ne znaš šta pričaš.“

Otac zavrte glavom. „Pogrešan potez, mladiću. Gotovo je. Podižem ulog na pedeset centi.“

„Plaćam!“, uzviknu Roni. I Džona i Vil smesta učiniše isto.

Zastali su, svi odmeravajući tuđe karte koje zatim brzo spustiše na sto. Videvši da je njena karta bila osmica, Roni pretpostavi da će sve odneti Džona. Opet.

„Svi lažete!“ reče on. Dobio je, primetila je, dvostruko više nego svako od njih, i dok je gledala brata kako povlači hrpu sitnine prema sebi, shvati da je barem dosad veče vrlo lepo teklo. Nije znala šta da očekuje pošto dosad nikad nije dovela nekog dečka da ga

⁶ Liar's poker - postoji nekoliko vrsta ove igre, a ovde je opisana ona kod nas poznata i kao indijanski poker; svaki igrač kartu drži na čelu tako da je vide svi izuzev njega. Pobjednik je onaj ko ima najjaču kartu. (Prim. prev.)

upozna s tatom. Hoće li otići u kuhinju i ostaviti ih nasamo? Hoće li pokušati da se sprijatelji s Vilom? Hoće li uraditi ili reći nešto zbog čega će joj biti neprijatno? Dok su se vozili prema njenoj kući, već je smišljala kako da odu čim se večera završi.

Čim su ušli, međutim, osetila je da će sve biti u redu. Pre svega, u kući je vladao red, Džoni je očigledno bilo zabranjeno da ih gnjavi ili da poput tužioca ispituje Vila, a tata ga je dočekao jednostavno se rukujući uz reči: „Drago mi je.“ Vil se savršeno vladao, naravno, i na pitanja odgovarao sa: „Da, gospodine“ i: „Ne, gospodine“, što joj je delovalo kao lepo južnjačko ponašanje. Za večerom se vodio neusiljen razgovor. Otac je Vilu postavio nekoliko pitanja o njegovom poslu u garaži i akvarijumu, a Džona se čak potrudio da stavi salvetu na krilo. A što je najbolje od svega, otac nije rekao ništa neprijatno, i premda je pomenuo da je predavao na Džulijardu, nije kazao da je i Roni bila njegov učenik niti da je jednom svirala u Karnegi holu, da su zajedno komponovali pesme, a ni da su on i Roni do pre nekoliko dana bili sasvim otuđeni. Kad je posle večere Džona zatražio kolačiće, i Roni i otac prasnuše u smeh na šta se Vil zapita šta je toliko smešno. Sve četvoro su zajednički raspremili sto, a kad je Džona predložio da igraju lažljivčev poker, Vil je oduševljeno pristao.

A Vil - Vil je bio upravo onakav mladić s kakvim je njena mama želela da se Roni zabavlja. Učtiv, pristojan, pametan i, što je najvažnije, bez tetovaža... Bilo bi lepo da je i mama tu, ako ništa drugo da se uveri da joj kćerka nije sasvim zastranila. S druge strane, mama bi verovatno bila toliko oduševljena da bi smesta pokušala da usvoji Vila ili bi, kad on ode, milion puta ponovila kako je fini mladić, što bi Roni navelo da raskine pre nego što mamu sve to previše ne ponese. Tata ništa od toga ne bi učinio - izgleda da je imao poverenja u Ronin sud i zadovoljno joj je prepuštao da donosi sopstvene odluke ne namećući svoje mišljenje.

To je bilo zaista čudno, budući da je on tek nanovo upoznaje, a istovremeno i tužno pošto je sada pomišljala da je veoma pogrešila što ga je poslednje tri godine izbegavala. Mogla je lepo da priča s njim kad je mama dovede do ludila.

Sve u svemu, bilo joj je drago što je pozvala Vila. Njemu je svakako upoznavanje s njenim tatom palo lakše nego njoj susret sa Suzan. Ta žena ju je nasmrtno plašila. Dobro, možda je to preterano, ali svakako je bila zastrašena. Žena je sasvim jasno pokazala da joj se ne sviđa ni Roni ni činjenica da se Roni dopada njenom sinu.

Obično nije marila šta nečiji roditelji misle o njoj niti bi razmišljala o tome kako je obučena. Na kraju krajeva, ona je to što je... Činilo joj se da je prvi put posle čitave večnosti osetila da nije dovoljno dobra, i to ju je mučilo daleko više nego što je očekivala.

Kad je pao mrak i igra počela da se privodi kraju, osetila je da je Vil posmatra. Pogled mu je uzvratila uz osmeh.

„Skoro sam sve izgubio“, reče prebirajući prstima po svojoj gomilici sitnine.

„Znam. I ja.“

Pogledao je prema prozoru. „Misliš li da je u redu ako odemo da se prošetamo?“

Ovog puta je sa sigurnošću znala da je pita zato što želi da malo vremena provede samo s njom - zato što mu je do nje stalo iako nije bio siguran da li i ona oseća isto.

Pogledala ga je pravo u oči. „Volela bih da se prošetamo.“

Dvadeset

Vil

Plaža se pružala kilometrima, a od Vilmingtona ju je delio most preko vodene saobraćajnice. Promenila se, naravno, otkako je Vil bio dete - svakog leta bilo je sve više ljudi, a na mestu prizemnih kućica, poput one u kakvoj je Roni živela, podizana su velika zdanja - ali Vil je i dalje voleo okean noću. Kao dete, vozio bi bicikl na plaži u nadi da će ugledati nešto zanimljivo i gotovo se nikad nije razočarao. Viđao je ogromne ajkule nasukane na obalu, peščane zamkove toliko složene građe da su mogli pobediti na državnom takmičenju, a jednom je čak, ni pedeset metara od obale, video kita.

Večeras je plaža bila pusta i dok su on i Roni bosu hodali po plićaku, odjednom je pomislio da je ovo devojka s kojom bi voleo da dočeka budućnost.

Znao je da je premlad za takve misli i nije bio u zabludi da čak i pomišlja na brak, ali nekako je osećao da bi Roni, da je sretne za deset godina, bila ona prava. Znao je da Skot to uopšte ne bi razumeo - nije bio u stanju da budućnost zamisli dalje od predstojećeg vikenda i nije se mnogo razlikovao od većine njegovih vršnjaka. Kao da su im misli tekle paralelnim putanjama - Vila nisu zanimala devojke za jedno veče, nije hteo da bude s devojkom samo da bi se uverio da to može, nije hteo da bude tek toliko šarmantan da dobije ono što želi i onda tu osobu ostavi samo zato što je naišla neka nova i privlačna. Jednostavno nije bio takav. Nikad neće biti takav. Kad bi upoznao devojku, ne bi se najpre zapitao odgovara li mu za nekoliko izlazaka, već bi li s njom bio u dugoj vezi.

Pretpostavljao je da je tako delimično i zbog njegovih roditelja. Bili su trideset godina u braku, počeli mučeci se kao i mnogi, i s godinama sagradili preduzeće i podigli porodicu. Sve to vreme voleli su jedno drugo, slavili svoje uspehe i jedno drugom bili podrška u tragediji. Ni jedno ni drugo nisu bili savršeni, ali je odrastao uveren da su sjajan dvojac pa je na kraju usvojio tu lekciju.

Lako je bilo pomisliti da je dve godine proveo s Ešli zato što je bila lepa i bogata, i premda bi lagao kad bi rekao da nije imala uticaja, njena lepota nije bila toliko važna koliko ono što je mislio da vidi u njoj. Slušala ga je kao što je i on slušao nju, verovao je da joj sve može reći i obrnuto. Ali s vremenom se sve više razočaravao u nju, pogotovo kad je plačnim glasom priznala da se ljubila s nekim mladićem iz lokalnog koledža. Posle toga više ništa nije bilo isto. Ne zato što se brinuo da će Ešli ponovo tako postupiti - svi greše, a uostalom, bio je to samo poljubac - već zato što mu je taj događaj pojasnio šta želi od ljudi koji su mu najbliži. Počeo je da primećuje kako se Ešli ponaša prema ostalima i nije bio siguran da mu se dopada ono što vidi. Njeno neprestano ogovaranje - koje je nekad smatrao bezazlenim - počelo je da mu smeta, kao i to što ga je primoravala da je dugo čeka dok se spremala za izlazak. Bio je tužan što je na kraju raskinuo s njom, ali se težio činjenicom da mu je bilo tek petnaest godina kad su počeli da se zabavljaju i da je bila njegova prva devojka. Na kraju nije imao izbora. Znao je ko je i šta mu je važno, a ništa od toga nije nalazio u Ešli. Shvatio je kako je bolje da vezu jednostavno prekine pre no što sve postane složenije.

Njegova sestra Megan je volela što je takav. Svi momci s kojima je izlazila plašili su se njene lepote i pameti. Dugo je menjala mladiće, ali ne zato što je tašta ili površna. Kad ju je pitao zašto joj ne polazi za rukom da se skraši uz jednog, otvoreno mu je odgovorila: „Neki mladići odrastaju misleći da će se skrasiti u nekoj dalekoj budućnosti, a neki misle da su spremni za brak čim sretnu pravu osobu. Ovi prvi su mi dosadni, uglavnom zato što su jadni; a ove druge je, da budem sasvim iskrena, teško naći. Mene zanima ozbiljan mladić, a treba vremena da se nađe neko ko i mene podjednako zanima. Hoću da kažem, ako veza ne može dugo da opstane, zašto bih zaboga traćila vreme i snagu na nešto prolazno?“

Megan. Osmehnuo se misleći na nju. Živela je po svojim pravilima. Poslednjih šest godina izluđivala je mamu svojim stavom, naravno, pošto je brzo odbacila skoro svakog momka u gradu koji potiče iz porodice po majčinom ukusu. Ali morao je priznati, Megan je ispravno postupila i, srećom, u Njujorku pronašla momka koji je zadovoljavao sva njena merila.

Roni ga je nekako neobjašnjivo podsećala na Megan. Bila je neobična, mislila je svojom glavom i bila nepokolebljivo nezavisna. Površno gledajući, nije ličila ni na koga ko bi njemu bio privlačan, ali... tata joj je bio sjajan, brat zabavan a ona i pametnija i pažljivija od svih ostalih koje je upoznao. Ko bi drugi čitavu noć presedeo napolju da sačuva kornjačino gnezdo? Ko bi drugi prekinuo tuču da pomogne malom detetu? Ko bi drugi u slobodno vreme čitao Tolstoja?

I ko bi se drugi, makar u ovom gradu, zaljubio u Vila ne znajući ništa o njegovoj porodici?

To mu je, morao je priznati, bilo važno ma koliko želeo da nije. Voleo je svog tatu i svoje prezime i ponosio se preduzećem koje je tata napravio. Cenio je prednosti koje je imao u životu, ali... želeo je da bude svoj čovek. Želeo je da ga ljudi najpre znaju kao Vila, a ne kao *Vila Blejklija*, a o tome nije mogao da priča ni s kim izuzev sa svojom sestrom. Ne živi u Los Anđelesu gde se deca poznatih ličnosti mogu sresti u svakoj školi, niti u Andoveru gde svako poznaje nekog iz slavne porodice. Nije bilo lako u ovakvom mestu gde svako svakog poznaje, i kako je odrastao sve je opreznije birao prijatelje. Bio je voljan da razgovara skoro sa svima, ali je naučio da podigne nevidljivi zid, makar dok se ne uveri da njegova porodica nema nikakve veze s novim poznanstvom ili da to nije razlog što se neka devojka za njega zanima. I da nije bio siguran da Roni o *njegovoj* porodici ne zna ništa, u to bi se uverio kad se parkirao ispred svoje kuće.

„O čemu razmišljaš?“, začu kako ga pita. Laki povetarac mrsio joj je kosu i uzalud je pokušavala da zalutale pramenove umetne u konjski rep. „Ućutao si se.“

„Razmišljao sam koliko sam uživao u poseti.“

„Našoj kućici? Malo se razlikuje od onoga na šta si navikao.“

„Vaša kuća je sjajna“, tvrdio je. „A sjajan ti je i tata, a i Džona. Iako me je uništio u pokeru.“

„Uvek pobeđuje, ali me ne pitaj kako. Još otkako je bio mali. Mislim da vara, ali ne mogu da shvatim kako.“

„Možda treba samo bolje da lažeš.“

„O, misliš kao kad si ti meni rekao da radiš za svog tatu?“

„Ja i radim za svog tatu“, reče Vil.

„Znaš na šta mislim.“

„Kao što sam ti rekao, mislio sam da to nije važno.“ Zastao je i pogledao je. „Zar jeste?“

Činilo se da Roni pažljivo bira reči. „Zanimljivo je i objašnjava ponešto o tebi, ali kad bih ti rekla da moja mama radi kao pravni tehničar u advokatskoj kancelariji u Vol stritu, bi li o meni mislio drugačije?“

Na to je, znao je, mogao odgovoriti sasvim iskreno. „Ne. Ali to je drugačije.“

„Zašto?“, upita Roni. „Zato što je tvoja porodica bogata? Takva izjava ima smisla samo nekome ko smatra da je jedino novac važan.“

„To nisam rekao.“

„Pa šta si mislio?“, upita ga, pa odmahnu glavom. „Gledaj, da nešto razjasnimo. Baš me briga je li ti otac sultan od Bruneja. Slučajno si se rodio u povlaštenoj porodici. Šta ćeš uraditi s tom činjenicom zavisi od tebe. Ja sam ovde zato što želim da budem s tobom. A da ne želim, moja se osećanja ne bi promenila ni da imaš sav novac ovog sveta.“

Dok je govorila, Vil primeti da je živnula. „Zašto li imam osećaj da si ove reči već izgovorila?“

„Zato što *i jesam*.“ Zastala je i licem se okrenula prema njemu. „Dođi u Njujork, pa ćeš shvatiti zašto sam naučila da kažem ono što mislim. U nekim klubovima susrećeš jedino snobove koji samo pričaju o svojoj porodici i koliko njihova porodica zarađuje... dosadni su mi. Stojim tamo i poželim prosto da kažem: *Lepo je što su ostali u tvojoj porodici nešto postigli, ali šta si ti uradio?* Ali ne izgovorim to jer ne bi shvatili. Misle da su izabrani. Zbog toga se čak ne vredi ni ljutiti, pošto je čitava zamisao besmislena. Ali ako misliš da sam te pozvala kod nas zbog tvoje porodice...“

„Nisam“, prekinu je Vil. „To ni na sekund nisam pomislio.“

U onoj tami znao je da Roni razmišlja govori li joj on istinu ili jednostavno ono što ona želi da čuje. Nadajući se da će okončati taj razgovor, okrenuo se i pokazao na radionicu pored kuće.

„Šta je ono?“ upitao je.

Nije odmah odgovorila i Vil oseti da još uvek razmišlja može li da mu veruje.

„Pripada kući“, najzad reče. „Tata i Džona ovog leta prave vitražni prozor.“

„Tvoj tata pravi vitražne prozore?“

„Sad pravi.“

„Je li se time uvek bavio?“

„Ne“, odgovori mu. „Kao što ti je rekao na večeri, bio je profesor klavira.“ Zatim se sagnu da nešto sklone s noge, pa promeni temu. „Šta ćeš dalje? Hoćeš li nastaviti da radiš za tatu?“

Vil proguta knedlu, odolevajući iskušenju da je opet poljubi. „Hoću do kraja avgusta. Na jesen idem na Vanderbilt.“

Iz jedne od kuća na plaži dopirala je prigušena muzika. Zagledavši se u daljinu, Vil razazna društvo okupljeno na tremu iza kuće. Pesma je bila iz osamdesetih, mada nije tačno znao koja.

„To će biti zabavno.“

„Valjda hoće.“

„Ne zvučiš baš oduševljeno.“

Vil je uhvati za ruku pa nastaviše šetnju. „Škola je odlična, a univerzitetski krug je prelep“, izdeklamovao je pomalo nespretno.

Pažljivo ga je pogledala. „Ali ti tamo ne želiš da ideš?“

Roni je izgleda naslućivala svako njegovo osećanje i misao, što mu je donosilo i nemir i olakšanje. Barem je mogao da joj kaže istinu.

„Želeo sam da se upišem na drugi fakultet i primljen sam na univerzitet koji ima neverovatno dobru katedru za ekologiju, ali moja mama zaista želi da studiram na Vanderbiltu.“ Osećao je kako mu, dok korača, između prstiju klizi pesak.

„Radiš li uvek ono što ti mama kaže?“

„Ne razumeš“, odmahnuo je glavom. „To je porodična tradicija. Moji baka i deda su tamo studirali, moji roditelji su tamo studirali, moja sestra je tamo studirala. Moja mama je u upravnom odboru i... ona...“

Mučio se da nađe prave reči. Osetio je kako ga Roni posmatra, ali nije mogao da je pogleda u oči.

„Znam da je ona nekako... uzdržana kad je prvi put vidiš. Ali kad je bolje upoznaš, od nje nema odanije osobe. Uradila bi sve, ali zaista sve za mene. Ali poslednjih nekoliko godina joj zaista nije bilo lako.“

Zastao je i podigao jednu školjku iz peska. Zagledao ju je i zavitlao u talase. „Sećaš se kad si me pitala za narukvicu?“

Roni klimnu glavom čekajući da Vil nastavi.

„Moja sestra i ja nosimo narukvice u spomen na našeg mlađeg brata. Zvao se Majk i bio je sjajan dečak... od one dece koja su najsrećnija kad su u društvu. Zarazno se smejaio i s njim si jednostavno morao da se smeješ kad se desi nešto smešno.“ Zastao je gledajući ka pučini. „Bilo kako bilo, pre četiri godine Skot i ja smo imali košarkašku utakmicu i bio je red na moju mamu da nas vozi, pa je, kao i uvek, i Majk pošao s nama. Čitavog dana je padala kiša i putevi su bili klizavi. Trebalo je da budem pažljiviji, ali Skot i ja smo se na zadnjem sedištu igrali milosti. Znaš tu igru? Kad jedno drugom pokušavate da savijete ruke u zglobovima dok se jedan ne preda?“

Oklevao je, trudio se da skupi snagu da ispriča sve što ima.

„Obojica smo se svojski trudili da pobedimo, pa smo se izvijali i udarali nogama u prednja sedišta, i mama nas je opominjala da prestanemo, ali nismo je slušali. Na kraju sam Skota stisnuo svom snagom i naterao ga da krikne. Mama se okrenula da vidi šta se događa, i to je bilo dovoljno. Izgubila je kontrolu nad kolima. I...“ Progutao je pljuvačku osećajući da ga reči guše. „Majk nije preživeo. Da nije bilo Skota, ne bismo bili živi ni mama ni ja. Proleteli smo kroz zaštitnu ogradu i pali u vodu. Skot neverovatno dobro pliva, odrastao je na plaži, pa je uspeo da nas troje izvuče napolje iako mu je tada bilo svega dvanaest godina. Ali Majki...“ Vil protrlja nos. „Majki je smesta umro. Nije čak proveo ni čitavu godinu u obdaništu.“

Roni ga uhvati za ruku. „Veoma mi je žao.“

„I meni.“ Zatreptao je da otera suze koju su mu navirale kad god se seti tog dana.

„Znaš da je to bio nesrećan slučaj, je li?“

„Da, znam. Zna i mama. Ali i pored toga, prebacuje sebi što je izgubila kontrolu nad kolima, a znam da delimično okrivljuje i mene.“ Zavrteo je glavom. „Bilo kako bilo, posle toga stalno oseća potrebu da sve nadzire. Uključujući i mene. Znam da se samo trudi da me zaštiti, da spreči da mi se desi nešto loše, i mislim da jednim delom i sam u to verujem. Mislim, vidiš šta se desilo. Mama se na sahrani sasvim izgubila, a ja sam mrzeo sebe što sam joj to uradio. Osećao sam se odgovornim. I sebi sam obećao da ću pokušati da joj to nekako nadoknadim. Iako sam znao da ne mogu.“

Dok je govorio, okretao je isprepletenu uzicu na ruci.

„Šta znače ta slova? ZUMM?“

„Zauvek u mojim mislima. Bila je to sestrina ideja, taj spomen na njega. Rekla mi je to odmah posle sahrane, ali je gotovo i nisam čuo. Mislim, bilo je užasno tog dana biti u

crkvi. Mama vrišti, moj mali brat u kovčegu, tata i sestra plaču... Zakleo sam se da više nikad neću otići ni na jednu sahranu.“

Roni nije znala šta da kaže. Vil se uspravi, svestan da ovo nije lako prihvatiti, i zapita se zašto li joj je uopšte ispričao. „Izvini. Nije trebalo da ti sve to ispričam.“

„U redu je“, brzo je rekla stegnuvši mu ruku. „Drago mi je što si mi ispričao.“

„Nije mi život baš savršen kao što si mislila, je li?“

„Nisam ni mislila da ti je život savršen.“

Čutao je i Roni se nagoniski nagnu i poljubi ga u obraz. „Volela bih da nisi morao sve to da doživiš.“

Duboko je udahnuo pa su nastavili šetnju plažom. „Bilo kako bilo, mojoj majci je važno da studiram na Vanderbilu. I eto kuda idem.“

„Sigurna sam da će ti biti lepo. Čula sam da je sjajna škola.“

Isprepleo je svoje prste s njenim i pomislio kako joj je koža nežna u poređenju sa žuljevima na njegovim rukama. „Sad je na tebe red. Šta ne znam o tebi?“

„Ne postoji ništa ni nalik onom što si mi upravo ispričao“, reče Roni odmahujući glavom. „Ne može čak ni da se poredi.“

„Ne mora da bude važno. Samo da objašnjava zašto si takva kakva si.“

Osvrnula se prema kući. „Pa... nisam tri godine razgovarala s tatom. U stvari, progovorila sam s njim tek pre dva-tri dana. Nakon što su se on i moja mama razdvojili, bila sam... besna na njega. Zaista nisam želela nikad više da ga vidim, i poslednje što sam želela je da leto provedem ovde.“

„A sad?“ Primetio je kako joj mesečina blista u očima. „Je li ti drago što si došla?“

„Možda“, odgovori Roni.

Vil se nasmeja i blago je gurnu. „Kakva si bila kao dete?“

„Dosadna“, reče. „Samo sam svirala klavir.“

„Voleo bih da čujem kako sviraš.“

„Više ne sviram“, brzo reče, a u glasu joj se oseti primesa zadrtnosti. „Nikad?“

Odmahnula je glavom i mada je znao da tu ima još nečeg, ona očito o tome nije želela da razgovara. Stoga je slušao kako opisuje svoje prijatelje u Njujorku i šta obično radi vikendom, smešio se na njene priče o Džoni. Provoditi vreme s njom bilo je prirodno, lako i iskreno. Pričao joj je ono o čemu nije razgovarao čak ni s Ešli. Pretpostavljao je da želi da ga Roni upozna onakvog kakav je i nekako je verovao da ona zna kako da na to odgovori.

Nikad nije upoznao nekog kao što je ona. Bio je uveren da ne želi ikad više da ispusti njenu ruku koja je u njegovoj ležala baš kako treba - obuhvaćena bez ikakvog napora, kao da se savršeno uklapaju.

Izuzev društva na zabavi u onoj kući, oko njih nije bilo nikog. Nežna muzika dopirala je povremeno iz daljine. Podigao je pogled i spazio kratki blesak zvezde padalice. Kad se okrenuo prema Roni, po izrazu njenog lica znao je da ju je i ona videla.

„Šta si poželeo?“ upita ga šapatom. Ali nije mogao da odgovori. Stoga je podigao njenu ruku i zagrlio je oko struka. Zagledao se u nju, sasvim siguran da se zaljubljuje. Privukao ju je i poljubio pod zvezdanim svodom pitajući se kako je, zaboga, imao toliko sreće da je pronađe.

Dvadeset jedan

Roni

Okej, priznala je, mogla bi se navići na ovakav život - leškarenje na dasci za skokove nad bazenom iza kuće, pored nje čaša ledenog slatkog čaja, pod senicom oval s voćem dekorisanim listovima nane, s priborom za jelo od pravog srebra, što je sve servirao kuvar.

Ipak, nije mogla da zamisli kako je Vil odrastao u ovakvom svetu. A onda opet, pošto drugačiji život nije poznao, sve to verovatno više i nije primećivao. Dok se sunčala na dasci za skokove, posmatrala ga je kako stoji na krovu senice i sprema se za skok. Popeo se vešto poput pravog gimnastičara, a čak i s ove udaljenosti videla je kako mu se pregibaju mišići ruku i stomaka.

„Hej“, doviknu joj. „Gledaj kako izvodim salto.“

„Salto? To je sve? Popneš se čak tu i uradićeš samo salto?“

„Šta je tu loše?“, upita Vil.

„Samo kažem kako svako može da izvede običan salto“, podsmehnu se Roni. „Čak i ja umem da izvedem salto.“

„To bih voleo da vidim“, sumnjičavo joj uzvрати.

„Neću da se skvasim.“

„Ali pozvao sam te na kupanje!“

„Ovako se mi devojke kupamo. Pojava je takođe poznata pod nazivom sunčanje.“

Vil se nasmeja. „U stvari, nije loše da malo budeš na suncu. U Njujorku sunce ne sija, a?“

„Hoćeš da kažeš da sam bleđa?“, namrštila se.

„Ne“, odmahnu Vil glavom. „Ne bih tako rekao. Mislim da je opis 'bela kao sir' primereniji.“

„Au, kakav šarmer. Pitam se šta sam nekad videla u tebi.“

„Nekad?“

„Da, i nastaviš li da me opisuješ takvim rečima, moram reći da nas ne čeka baš zajednička budućnost.“

Činilo se da razmišlja o njenim rečima. „A šta ako uradim dvostruki salto? Hoćeš li mi oprostiti?“

„Samo ako posle dvostrukog salta savršeno uroniš u vodu. Ali ako su dvostruki salto i nespretna ulazak u vodu sve što umeš, pretvaraću se da sam zadivljena ukoliko me ne pokvasiš.“

Namrštio se, povukao se nekoliko koraka unazad, a zatim se posle jednog velikog koraka vinuo u vazduh. Čvrsto se sklupčao, dvaput u vazduhu okrenuo i uronio u vodu ispruženih ruku i zategnutog tela, gotovo i ne uznemirivši površinu vode.

E ovo je, pomisli Roni, zadivljujuće, ali ne i veliko iznenađenje s obzirom na sklad njegovih pokreta na odbojkaškom igralištu. Kad je izronio pored odskočne daske, znala je da je zadovoljan skokom.

„To je bilo okej“, reče Roni.

„Samo okej?“

„Dala bih ti ocenu četiri zapeta šest.“

„Na skali do pet?“

„Na skali do deset“, uzvratila je.

„To je bilo barem za osam!“

„Naravno da ti tako misliš. Zato sam ja sudija.“

„Kako da se žalim?“, rekao je posegnuvši za zasunom na ivici daske.

„Ne možeš. Rezultat je zvaničan.“

„Šta ako nisam zadovoljan?“

„Onda ćeš možda dvaput razmisliti pre no što kažeš 'bela kao sir'.“

Nasmejao se i počeo da izlazi iz vode. Roni se uhvati za dasku.

„Hej... prestani... nemoj to da radiš...“ upozoravala ga je.

„Misliš... ovo?“ upita Vil još snažnije povlačeći dasku.

„Rekla sam ti da ne želim da se skvasim!“ uzviknu Roni.

„A ja želim da plivaš sa mnom!“ bez upozorenja ju je zgrabio za ruku i povukao. Uz ciku je uletela u vodu. Čim je izronila, pokušao je da je poljubi, ali se odmaknula.

„Ne!“, uzviknula je i nasmejala se uživajući u svežini vode i svilenkastom dodiru njegove kože. „Ne opraštam ti!“

Dok se u šali borila s njim, primetila je da ih Suzan posmatra s verande. Po izrazu njenog lica, videlo se da nije zadovoljna.

Kasnije tog popodneva, dok su išli na plažu da obiđu kornjačino gnezdo, zastali su da pojedu sladoled. Hodajući uz Vila, Roni je lizala sladoled koji se brzo topio i razmišljala kako je neverovatno da su se prvi put poljubili tek juče. Ako je prethodno večer bilo bezmalo savršeno, onda je današnji dan bio još lepši. Volela je što lako prelaze s ozbiljnih tema na vedre i što Vil ume i da se našali i da podnese šalu na svoj račun.

Naravno, *jeste* je povukao u bazen i zato je morala da odabere pravi trenutak da mu ne ostane dužna. Nije bilo teško pošto Vil to nije očekivao, ali čim je sladoled prineo usnama, gurnula mu je kornet pa mu se sladoled razmazao po licu. Kikoćući se, otrčala je iza ugla... pravo u naručje Markusu.

Blejz je bila s njim, kao i Tedi i Lans.

„Vidi, vidi, kakvo lepo iznenađenje“, otezao je Markus stežući je.

„Pusti me!“ uzviknula je, besna što joj glas odaje strah.

„Pusti je“, s leđa začu Vilov glas. Zvučao je nepokolebljivo. Ozbiljno. „Smesta.“

Markus je izgledao kao da se zabavlja. „Treba da paziš kuda ideš, Roni.“

„Smesta!“, ljutito reče Vil zakoračivši bliže.

„Polako, mali bogatašu. Naletela je na mene, samo sam je držao da ne padne. Uzgred, kako je Skot? Je li se skoro igrao petardama?“

Na Ronino iznenađenje, Vil se ukoči. Cereći se, Markus ponovo pogleda Roni. Još jednom joj snažno stegnu ruke, pa je pusti. Dok se Roni žurno odmicala od njega, Blejz je zapalila vatrenu kuglu, bezbrižnog izraza na licu.

„Drago mi je što sam ti pomogao da ne posrneš“, reče Markus. „Ne bi lepo izgledalo da se sva u modricama pojaviš u utorak na sudu, zar ne? Ne bi volela da sudija pomisli da si i nasilna, osim što si lopov.“

Roni ga je samo bez reči gledala dok se Markus nije okrenuo. Videla je kako mu, odlazeći, Blejz dobacuje vatrenu kuglu, koju Markus s lakoćom uhvati i ponovo joj dobaci.

Sedeći na dini iza njene kuće, Vil je ćutao dok mu je prepričavala sve što se dogodilo otkako je doputovala, uključujući i događaj u muzičkoj prodavnici. Kad je završila, spustila je ruke u krilo.

„I to je bilo sve. Što se tiče krađe u Njujorku, ne znam čak ni zašto sam uzimala te stvari. Nisu mi bile potrebne. Radila sam to zato što su i moji prijatelji to činili. Kad sam otišla u sud, sve sam priznala zato što sam bila svesna da je to loše i da više nikad to neću učiniti. I nisam... ni tamo ni ovde. Ali ako ne povuku tužbu ili ako Blejz ne prizna šta je uradila, ne samo da ću zapasti u veliku nevolju ovde, nego ću biti u neprilici i kod kuće. Znam da to zvuči sumanuto i sigurna sam da mi ne veruješ, ali se kunem da ne lažem.“

Spustio je dlan na njene stisnute šake. „Verujem ti“, reče. „I veruj mi, od Markusa me ništa ne čudi. Lud je bio još kao dete. Moja sestra je s njim išla u školu i pričala mi je kako je nastavnica jednom našla mrtvog pacova u fioci. Svi su znali ko je to uradio, čak i direktor, ali ništa nisu mogli da dokažu, znaš? I dalje se isto ponaša, ali sad naređuje Tediju i Lansu. Čuo sam neke strašne stvari za njega. Ali Galadrijela... nekad je bila divna devojka. Poznajem je otkako smo bili deca, ali ne znam šta se u poslednje vreme s njom događa. Znam da su joj se roditelji razveli i čuo sam da je to vrlo teško podnela. Ne znam šta vidi u Markusu ni zašto želi da uništi svoj život. Ranije mi je nje bilo žao, ali prema tebi se loše ponela.“

Roni najednom oseti umor. „Sledeće nedelje moram da idem u sud.“

„Hoćeš li da idem s tobom?“

„Ne. Ne želim da me vidiš kako stojim pred sudijom.“

„Nije važno...“

„Biće važno ako sazna tvoja mama. Prilično sam uverena da joj se ne dopadam.“

„Zašto to kažeš?“

Zato što sam videla kako me gleda, mogla je da kaže. „Imam takav osećaj.“

„Tako svi misle kad je tek upoznaju“, ubeđivao ju je Vil. „Kao što sam rekao, kad je upoznaš, opustiće se.“

Roni nije bila baš uverena. Iza nje je sunce zalazilo i nebo je postajalo jarkonarandžasto. „Šta se dešava sa Skotom i Markusom?“ upita.

Vil se ukoči. „Na šta misliš?“

„Sećaš se one večeri na vašaru? Pošto je izveo svoju predstavu, Markus je jedva čekao da nešto uradi, pa sam se držala podalje od njega. Kao da je tražio nekog u gomili, a kad je ugledao Skota, na licu mu je bio... čudan izraz, kao da je našao baš ono što traži. Dok sam se okrenula, prosuo mu je krompiriće i zavitlao kuglu na njega.“

„Bio sam tamo, sećaš se?“

„Ali pamtiš li šta je rekao? Bilo je čudno. Pitao je Skota hoće li ga gađati petardom. A kad je gotovo iste te reči uputio tebi, i ti si se ukopao na mestu.“

Vil pogleda u stranu. „Nije to ništa“, uveravao ju je stežući joj ruke. „Ne bih dozvolio da se tebi nešto desi.“ Naslonio se, poduprt na laktove. „Mogu li nešto da te pitam? Nema nikakve veze s ovim.“

Roni podiže obrvu, nezadovoljna odgovorom, ali odluči da ga ne ispituje.

„Zašto je u tvojoj kući klavir iza zida od dasaka?“ Kad vide da se iznenadila, Vil slegnu ramenima. „Vidi se kroz prozor, a one daske baš ne idu uz ostalo.“

Sada je Roni pogledala u stranu. Oslobodila je ruke i zarila ih u pesak. „Rekla sam tati da više ne želim da vidim klavir, pa je napravio zid.“

Vil zatrepta. „Toliko mrziš klavir?“

„Da“, odgovorila je.

„Zato što ti je tata bio profesor?“ Iznenađeno ga je pogledala, a Vil nastavi. „Predavao je na Džulijardu, zar ne? Sasvim je očekivano da te on uči da sviraš. Kladam se da ti je odlično išlo, ako ni zbog čega drugog a ono zato što nešto ne možeš da mrziš ako ga prethodno nisi voleo.“

Prilično je dobro uočavao pojedinosti za jednog automehaničara koji je uz to i odbojkaš. Roni je prste dublje zarila u pesak gde je napipala hladne i teške slojeve.

„Učio me je da sviram još otkako sam prohodala. Svirala sam satima, sedam dana nedeljno, godinama. Čak smo zajedno komponovali. To nam je, znaš, zajedničko. Nešto samo za nas dvoje, a kad se iselio iz stana... Osećala sam da nije izdao samo porodicu. Osećala sam se kao da je izdao mene lično i bila sam zbog svega toga toliko ljuta da sam se zaklela da više nikad neću odsvirati ni komponovati nijednu pesmu. Kad sam tek doputovala ovamo i ugledala klavir i čula kako svira kad god sam tu, pomislila sam da se pretvara da ono što je uradio nije važno. Kao da misli da možemo početi iz početka. Ali ne možemo. Ne možeš izmeniti prošlost.“

„Pre neko veće mi se činilo da ste u dobrim odnosima“, primeti Vil.

Roni lagano izvuče ruke iz peska. „Da, poslednjih dana se bolje slažemo. Ali to ne znači da želim da opet sviram“, reče.

„Mene se to ne tiče, ali ako si bila toliko dobra, onda to šteti samo tebi. To je dar, zar ne? A ko zna? Možda bi mogla da se upišeš na Džulijard.“

„Znam da mogu. I dalje mi se javljaju. Obećavaju mi da će za mene biti mesta ako se predomislim.“ Osetila je nalet razdražljivosti.

„Pa zašto ne ideš?“

„Zar ti to toliko znači?“ Besno ga pogleda. „Da nisam samo ono što si mislio da jesam? Da imam neki poseban dar? Jesam li sad dovoljno dobra za tebe?“

„Ne znači mi ništa“, reče. „Ti si i dalje onakva kakva sam mislio da jesi. Od prvog trenutka kad smo se upoznali. Meni odgovaraš ma šta da uradiš.“

Čim je to izgovorio, Roni se posramila zbog svog ispada. Znala je da iskreno govori i da misli ono što kaže.

Podsetila je sebe da se poznaju tek nekoliko dana, a ipak... bio je dobar i pametan i već je znala da je voli. Kao da joj čita misli, Vil se uspravi i primaknu joj se. Nežno ju je poljubio u usta. Roni je najednom bila sasvim sigurna da ništa ne želi više do da sate i sate provede u njegovom zagrljaju, upravo ovako.

Dvadeset dva

Markus

Markus ih je posmatrao izdaleka. *Znači, ovako će to izgledati, a?*

Do đavola sve. Do đavola i ona. Vreme je za zabavu.

Tedi i Lans su doneli piće i društvo je već pristizalo. Ranije je tri-četiri kuće dalje od Ronine bedne kuće video neku porodicu čiji se odmor završio, pa su u svoj bedni kombi strpali svog ružnog psa i još ružniju decu. Iz iskustva je znao da će sledeći gosti stići tek sutra, nakon što čistačice odu, što je značilo da on samo treba nekako da uđe pa će moći da prenoće u toj kući.

Nikakav problem budući da je imao i ključ i šifru za alarm. Prethodni gosti nikad nisu zaključavali kuću kad bi odlazili na plažu. A i zašto bi? Ionako na plažu nisu nosili ništa izuzev hrane i možda poneke video-igrice pošto su uglavnom ostajali svega nedelju dana. A vlasnici - koji nisu bili meštani, već su živeli negde drugde, na primer u Šarlotu, gde im je dosadilo da ih osiguravajući zavodi zovu kad budale koje iznajme kuću uključe alarm usred noći - ljubazno su ostavili šifru tik iznad male tastature, postavljene na zid u kuhinji. Pametno. Zaista pametno. Uz malo strpljenja Markus će uvek moći da pronade takvu kuću gde može da priredi zabavu, ali tajna je bila u tome da se ne pretera. Tedi i Lans uvek žele da se provode na takvim mestima, ali Markus je znao da će, ukoliko to bude radio i suviše često, izazvati sumnju nadzornih preduzeća. Poslaće službenika da proveru, od policije će zatražiti češće obilaske i upozoriće goste i vlasnike. A kuda će onda društvo? Na Bauerov žal, kao i obično.

Jednom godišnje. Jednom leti. To je bilo njegovo pravilo, i to je dovoljno ukoliko posle ne zapali kuću. Osmehnulo se. To bi bilo rešenje. Niko ne bi čak ni posumnjao da je bilo zabave. Ništa se ne može meriti s velikom vatrom, jer vatra je *živa*. Vatra, pogotovo velika, ne miruje, već igra, uništava, proždire. Pamtio je kako je, kao dvanaestogodišnjak, zapalio ambar i gledao kako satima gori misleći da nikad nije video nešto neverovatnije. Stoga je podmetnuo još jednu, ovog puta u napuštenom skladištu. Tokom godina izazvao je mnoge požare. Ništa nije bilo bolje od toga, ništa ga nije toliko uzbuđivalo kao moć koju je osećao kad mu je upaljač u rukama.

Ali neće to da uradi. Večeras ne, pošto ne želi da Tedi i Lans išta znaju o njegovoj prošlosti. Osim toga, zabava će biti sjajna. Piće i droga i muzika. I devojke. Pijane devojke. Najpre će sa Blejz, a onda možda sa još kojom ako se Blejz toliko napije da se obeznani. Ili bi možda mogao da pokupi kakvu zgodnu glupačicu, čak i ukoliko Blejz bude dovoljno trezna da shvati šta se događa. I to bi moglo biti zabavno. Znao je da će Blejz napraviti scenu, ali jednostavno će je ignorisati i reći Tediju ili Lansu da je izbacite. Znao je da će se Blejz vratiti. Uvek se vraća, preklinje i plače.

Bila je đavolski predvidljiva. I stalno je cmizdrila.

Nije kao gospođica Zgodno Malo Telo tek malo dalje niz plažu.

Zdušno se trudio da ne misli na Roni. Pa šta ako joj se on ne sviđa, ako želi da bude s malim bogatašem, s princom automehaničarskih servisa. Ona mu verovatno i ne bi dala.

Ionako je verovatno samo frigidna mala namiguša. I pored toga, nije mogao da shvati gde je s njom pogrešio ni kako je uspevala da tačno zna šta on misli.

Bolje mu je bez nje. Ne treba mu ona. Njemu ne treba niko, na šta se zapitao zašto je i dalje posmatra i šta to njega briga što ona izlazi s Vilom.

Naravno, zato je sve bilo i malo zanimljivije, ako ni zbog čega drugog a ono zato što je znao sve o Vilovoj slaboj tački.

Mogao bi to da iskoristi da se malo zabavi. Upravo kao što večeras namerava da se zabavi i provede.

Dvadeset tri

Vil

Vilu je leto prolazilo i suviše brzo. Pored posla u garaži i slobodnog vremena koje je uglavnom provodio s Roni, činilo mu se da dani lete. Kako se bližio avgust, sve ga je više mučila pomisao da će se ona za neku nedelju vratiti u Njujork, a on otići na Vanderbilt.

Postala je deo njegovog života - po mnogo čemu, najbolji deo. Premda je nije uvek razumeo, razlike među njima su, činilo se, učvrstile njihovu vezu. Posvađali su se zato što je zahtevao da s njom ide u sud, što je odlučno odbila, ali se sećao kako se iznenadila kad ju je ispred suda sačekao s buketom cveća. Znao je da je uznemirena što tužba nije povučena - sledeći pretres zakazan je za dvadeset osmi avgust, tri dana nakon njegovog odlaska na fakultet - ali je znao i da je ispravno postupio kad je prihvatila buket i stidljivo ga poljubila.

Iznenadila ga je kad se honorarno zaposlila u akvarijumu. Unapred mu nije rekla da to namerava niti je tražila da za nju kaže koju dobru reč. Da bude iskren, nije ni shvatio da Roni želi da se zaposli. Kad ju je kasnije pitao, objasnila mu je: „Ti radiš po danu, a moj tata i Džona prave vitražni prozor. Moram nešto da radim, a osim toga, hoću sama da platim advokata. Tata nema baš mnogo novca.“ Kad je došao po nju nakon njenog prvog dana na poslu, međutim, primetio je da je bleđa. „Moram da hranim vidre“, priznala je. „Jesi li ikad zavukao ruku u kantu punu mrtve, ljigave ribe? Odvratno je!“

Njihovi razgovori bili su bez kraja i konca. Kao da na svetu nema dovoljno vremena da se njih dvoje ispričaju. Ponekad bi to bilo jednostavno ćaskanje da se ispune trenuci ćutanja - kad su, na primer, pričali o omiljenim filmovima, ili kad mu je rekla da još nije bila načisto treba li, kao vegetarijanac, da iz ishrane izbac i jaja i mleko. Ali ponekad su razgovarali ozbiljno. Ispričala mu je malo više o svojim uspomenu na klavir i sviranje i o svom odnosu s ocem, a on je priznao da ga ljuti to što oseća obavezu da se ponaša onako kako to zahteva njegova mama. Pričali su o njenom bratu Džoni i njegovoj sestri Megan, nagađali i sanjarili kakav će im biti život. Njegova budućnost je, izgleda, do tančina bila isplanirana - četiri godine studija na Vanderbilu, a zatim sticanje iskustva u radu za neku kompaniju posle čega je trebalo da se vrati i preuzme očev posao. Čak i dok je izlagao plan, i u mislima čuo majčin odobravajući glas, pitao se je li to ono što on sam zaista želi. Roni je priznala da ne zna kako će joj izgledati narednih godinu-dve dana. Neizvesnost je, međutim, nije plašila, zbog čega joj se još više divio. Kasnije, kad je razmišljao o svom i o njenom planu, shvatio je da od njih dvoje ona više upravlja svojom sudbinom nego on.

Iako su svuda po plaži postavljeni zaštitni kavez i oko kornjačinih gnezda, rakuni su iskopali rupe ispod mreže i uništili šest gnezda. Kad je saznala šta se dogodilo, Roni je zahtevala da naizmenično čuvaju gnezdo iza njene kuće. Nije bilo razloga da oboje budu tamo po čitavu noć, ali su noći provodili uglavnom tu, zagrljeni, ljubeći se i tiho razgovarajući dugo iza ponoći.

Skotu, naravno, ništa od svega toga nije bilo jasno. Vil nije samo jednom zakasnio na trening, a kad bi došao, zaticao je Skota kako razdraženo korača tamo-amo, zapitan šta se događa s njegovim drugom. Na poslu, u retkim priiikama kad bi Skot pitao kako stoje

stvari s Roni, Vil nije opširno odgovarao - znao je da Skot ne pita zato što ga istinski zanima. Skot je davao sve od sebe da se Vil usredsredi na predstojeći odbojkaški turnir i obično se pretvarao da će se Vil uskoro dozvati pameti ili da Roni uopšte i ne postoji.

Roni je, međutim, ispravno procenila njegovu mamu. Iako mu majka nikad ništa nije otvoreno rekla o njegovoj novoj vezi, prepoznavao je njeno protivljenje po tome kako bi se usiljeno osmehnula kad bi se pomenulo Ronino ime ili po gotovo zvaničnom držanju kad bi doveo Roni u kuću. Nikad nije pitala za Roni, a kad bi nešto o njoj ispričao - kako su se lepo proveli, kako je pametna, ili kako ga razume bolje od svih ostalih - majka bi rekla nešto poput: „Uskoro odlaziš na Vanderbilt, a teško je održavati vezu kad ne živite u istom mestu“, ili bi se glasno pitala misli li on da „provodi previše vremena s Roni“. Mrzeo je kad bi rekla takvo nešto. Jedva se suzdržavao da se na nju ne obrecne, jer je, znao je, nepravedna. Za razliku od bezmalo svih koje je Vil poznavao, Roni nije pila, ni psovala ni ogovarala, a i dalje od poljupca nisu otišli, ali nagoni je osećao da sve to njegovoj mami nije važno. Čvrsto se držala svojih predrasuda, pa bi svaki pokušaj da njeno mišljenje o Roni promeni bio besmislen. Nezadovoljan, iznalazio je izgovore samo da što duže ne bude kod kuće. Ne samo zbog majčinog odnosa prema Roni, već i zbog svog odnosa prema majci.

I zbog sebe samog, naravno, zbog toga što nije u stanju da joj se suprotstavi.

Izuzev Ronine neprestane brige zbog predstojećeg ročišta, Markusovo prisustvo bilo je jedina mrlja na njihovom uglavnom idiličnom letu. Iako su gotovo uvek uspevali da ga izbegnu, ponekad to nije bilo moguće. Kad bi ga susreli, Markus je uvek nalazio načina da izaziva Vila, obično nekom primedbom o Skotu. Vil se osećao kao da je paralisiran. Ako preterano burno uzvрати, Markus će se možda obratiti policiji. S druge strane, kako ništa nije preduzimao, osećao je stid. Zabavljao se s devojkom koja je izašla pred sud i priznala da je kriva, a činjenica da on ne može da skupi hrabrost i učini to isto, počela je da ga muči. Pokušavao je da razgovara sa Skotom, da ga nagovori da ode u policiju i sve prizna, ali Skot na to nije pristajao. I neposredno kako on to ume, Vilu nije dozvoljavao da zaboravi šta je uradio za njega i njegovu porodicu onog strašnog dana kad je Majki stradao. Vil je priznavao da se Skot junački poneo, ali kako je leto odmicalo, počeo je da se pita da li zbog ranijeg dobrog dela sada treba sasvim prevideti loš postupak - i, u svojim najmračnijim trenucima, je li u stanju da podnese istinsku cenu Skotovog prijateljstva.

Jedne noći početkom avgusta, Vil je pristao da Roni odvede na plažu u lov na krabice.

„Rekla sam ti da ne volim krabice!“, cicala je Roni hvatajući Vila za ruku.

Nasmejao se. „To su samo krabice. Neće ti ništa.“

Namrštila se. „To su jezive, gmizave bube iz kosmosa.“

„Zaboravljaš da je ovo bila tvoja zamisao.“

„Ne, ovo je bila Džonina zamisao. Tako mi i treba kad slušam nekog ko saznanja o životu stiče gledajući crtane filmove.“

„Mislio bih da nekome ko hrani vidre ljigavim ribama neće smetati poneka bezazlena krabica na plaži.“ Uperio je baterijsku lampu u tlo otkrivajući brza stvorenja.

Izbezumljeno je pogledala u pesak dok je još jedna krabica protrčala pored njenog stopala. „Pre svega, nije to pokoja bezazlena krabica. Ima ih na stotine. Drugo, da sam znala da se ovo noću dešava na plaži, naterala bih te da ti svake noći spavaš pored kornjačinog gnezda. Pomalo sam ljuta što si to krio od mene. I treće, to što radim u akvarijumu ne znači da mi prija da mi krabice pretrčavaju preko stopala.“

Iz sve snage se trudio da bude sasvim ozbiljan, ali mu nikako nije uspevalo. Kad je podigla pogled, videla je izraz na njegovom licu.

„Prestani da se ceriš. Nije smešno.“

„Jeste, smešno je... Hoću da kažem, mora da dvadesetoro male dece s roditeljima sad radi isto što i mi.“

„Nisam ja kriva što im roditelji nemaju zdravog razuma.“

„Hoćeš da se vratimo?“

„Neću, nema veze“, reče. „Već si me ovamo namamio usred najezde, pa mogu i da izdržim.“

„Znaš da u poslednje vreme često šetamo plažom, zar ne?“

„Znam. Stoga, hvala još jednom što si poneo baterijsku lampu i uništio mi uspomene.“

„Dobro“, reče Vil i isključio lampu.

Zabola mu je nokte u ruku. „Šta radiš? Upali je!“

„Sasvim si jasno rekla da ne voliš baterijsku lampu.“

„Ali ako je isključiš, nećemo ih videti!“

„Tačno.“

„To znači da sada možda kruže oko mene. Upali je“, preklinjala je.

Ponovo je upalio lampu, a kad su nastavili šetnju, nasmejao se. „Jednog dana ću uspeti da te shvatim.“

„Ne verujem. Ako dosad nisi uspeo, onda je to možda izvan tvojih mogućnosti.“

„Moguće“, priznade Vil i zagrlji je. „Još mi nisi rekla dolaziš li na venčanje moje sestre.“

„Nisam ti rekla pošto još nisam odlučila.“

„Želim da upoznaš Megan. Sjajna je.“

„Ne brine me tvoja sestra. Samo mislim da tvojoj mami ne bi bilo drago da dođem.“

„Pa šta? Ne udaje se ona. Moja sestra želi da dođeš.“

„Razgovarao si s njom o meni?“

„Naravno.“

„Šta si rekao?“

„Istinu.“

„Da sam bela kao sir?“

Vil je pogleda iskosa. „Još razmišljaš o tome?“

„Ne, sasvim sam na to zaboravila.“

Vil frknu. „Dobro, da ti odgovorim na pitanje. Ne, nisam rekao da si bela kao sir. Rekao sam da si ranije bila bela kao sir.“

Gurnula ga je laktom u rebra, a Vil se pretvarao da je moli za milost. „Šalim se, šalim se... Nikad to ne bih kazao.“

„Pa šta si joj rekao?“

Zastao je i okrenuo je prema sebi. „Kao što rekoh, kazao sam joj istinu. Da si pametna i duhovita i lepa i da je uživanje biti s tobom.“

„Oh, onda dobro.“

„Nećeš da mi kažeš da i ti mene voliš?“

„Nisam sigurna da mogu voleti takvog paćenika“, našalila se, a zatim ga zagrlji. „A možeš to da shvatiš i kao osvetu što mi krabice pretrčavaju po stopalima. Naravno da te volim.“

Poljubili su se i nastavili šetnju. Stigli su gotovo do doka i hteli da pođu nazad kad ugledaše da im u susret dolaze Skot, Ešli i Kesi. Osetio je pod rukom kako je Roni postala napeta kad je Skot skrenuo prema njima.

„Tu si, čoveče“, uzviknu Skot kad se primaknuo, pa stade ispred njih. „Čitavo veče ti šaljem poruke.“

Vil jače zagrlji Roni. „Izvini. Ostavio sam telefon kod Roni. Šta se dešava?“

Dok je govorio, osećao je kako Ešli izdaleka pilji u Roni.

„Zvalo me je pet ekipa koje učestvuju na turniru. Žele da igramo pre takmičenja. Svi su prilično dobri i hoće da zajedno napravimo mali kamp za obuku kako bismo se svi pripremili za utakmice sa Landrijem i Tajsonom. Što više vežbi, treninga, utakmica. Čak razmišljamo da povremeno menjamo članove ekipa kako bismo se ubrzali, pošto svi imamo različit stil igre.“

„Kad dolaze?“

„Kad god nama odgovara, ali pominjali smo ovu nedelju.“

„Koliko će ostati?“

„Ne znam. Tri-četiri dana? Uglavnom do turnira. Znam da si zauzet oko venčanja, ali možemo da se organizujemo kad nemaš obaveze.“

Vil ponovo pomisli da uskoro ističe vreme s Roni. „Tri-četiri dana?“

Skot se namršti. „Daj, čoveče. Ovo je tačno ono što nam treba da se spremimo.“

„Misliš da sad nismo spremni?“

„Šta je s tobom? Znaš koliko trenera sa Zapadne obale dolazi da gleda turnir.“ Uperio je prst u Vila. „Tebi možda ne treba odbojkaška stipendija da bi studirao, ali meni treba. A ovo je jedina prilika da me vide.“

Vil je oklevao. „Pusti me da razmislim, u redu?“

„Želiš da razmisliš o tome?“

„Pre svega, moram da razgovaram s ocem. Ne mogu tek tako da uzmem četiri slobodna dana a da ga prethodno ne pitam. A mislim da i ti ne možeš.“

Skot baci pogled na Roni. „Jesi li siguran da je posao jedini razlog?“

Vil je shvatio da ga izaziva, ali nije želeo da se sa Skotom sada upušta u taj razgovor. I Skot je izgleda shvatio, pa uzmaknu. „U redu, dobro. Razgovaraj s tatom. Ma dobro“, reče. „Možda ćeš naći vremena i za ovo.“

S tim rečima se okrenuo i otišao, i ne osvrnuvši se. Ne znajući šta bi drugo, Vil povede Roni prema njenoj kući. Skot ih više nije mogao čuti kad je Roni obgrlila Vila oko struka i upitala ga: „Priča o onom turniru koji si mi pominjao?“

Vil klimnu glavom. „Sledećeg vikenda. Dan posle venčanja moje sestre.“

„U nedelju?“

Ponovo je klimnuo. „Turnir traje dva dana, ali devojke igraju u subotu.“

Roni je razmišljala. „A Skotu treba stipendija za fakultet?“

„Svakako bi mu koristila.“

Zaustavila ga je. „Onda nađi vremena za taj kamp. Vežbaj i treniraj. Uradi sve što moraš da bi se pripremio. On ti je prijatelj, zar ne? Imaćemo vremena i za sebe. Čak i ako oboje budemo morali da sedimo pored kornjačinog gnezda. Ne smeta mi da na posao idem umorna.“

Dok je govorila, Vil je samo razmišljao kako je divna i koliko će mu nedostajati.

„Šta će biti s nama, Roni? Kad se leto završi?“ Posmatrao joj je lice.

„Ti ideš na fakultet“, odgovori Roni i skrenu pogled. „A ja se vraćam u Njujork.“

Podigao joj je lice prema svome. „Znaš na šta mislim.“

„Da“, rekla je, „znam dobro na šta misliš. Ali ne znam šta želiš da ti kažem. Ne znam šta i jedno i drugo možemo da kažemo.“

„Na primer, ne želim da tu bude kraj?“

U očima, tamnozelenim poput mora, video je nežno izvinjenje. „Ne želim da tu bude kraj“, blago je kazala.

Mada je želeo da to čuje i Roni je to očigledno iskreno rekla, shvatio je ono što je ona već znala - da izgovorene reči, čak i iskrene, ne mogu da promene ono što je neizbežno niti da ga čak orasplože.

„Doći ću u Njujork da te vidim“, obeća joj.

„Nadam se da hoćeš.“

„I želim da dođeš u Tenesi.“

„Pretpostavljam da bih izdržala još jedan put na jug ako bih imala dobar razlog.“

Nasmešio se kad su ponovo krenuli niz plažu. „Znaš šta. Učiniću sve što Skot želi da se pripremimo za turnir ako ti pristaneš da sa mnom ideš na venčanje moje sestre.“

„Drugim rečima, učinićeš sve što ionako treba da uradiš, a zauzvrat dobijaš ono što želiš.“

On to ne bi baš tako opisao, ali imala je pravo. „Da“, reče, „mislim da je tako.“

„Još nešto? Pošto ti pregovori ovako dobro idu?“

„Kad si već spomenula, ima još nešto. Želim da pokušaš da urazumiš Blejz.“

„Već sam s njom razgovarala.“

„Znam, ali kad je to bilo? Pre šest nedelja? Videla nas je, sada zna da te Markus ne zanima. I imala je vremena da sve preboli.“

„Neće reći istinu“, usprotivi se Roni. „To znači da će sama zapasti u neprilike.“

„Kako? Za šta mogu da je optuže? Suština je u tome da ne želim da budeš u neprilici zbog nečega što nisi uradila. Vlasnica neće da čuje, tužilac neće da čuje, ne kažem da Blejz hoće, ali ne vidim da imaš izbora ako hoćeš da sve to rešiš.“

„Neće uspeti“, uporno je tvrdila Roni.

„Možda i neće, ali вреди pokušati. Poznajem je odavno i nije uvek bila ovakva. Možda duboko u duši shvata da greši i samo joj treba dobar razlog da to popravi.“

Iako se nije slagala, nije se ni protivila, pa je šetnja do kuće protekla uglavnom u tišini. Kad su stigli, Vil je video da je u radionici upaljeno svetlo.

„Tvoj tata pravi prozor i ovako kasno?“

„Izgleda“, reče Roni.

„Mogu li da pogledam prozor?“

„Zašto da ne?“

Zajedno su krenuli ka oronuloj radionici. Kad su ušli, Vil ugleda sijalicu koja je, uključena u produžni kabl, visila iznad velike radne površine usred prostorije.

„Izgleda da tata nije ovde“, reče Roni osvrćući se.

„Je li to prozor?“ upita Vil prilazeći radnoj površini. „Ogroman je.“

Roni stade pored njega. „Neverovatno je, zar ne? To je za obližnju crkvu koju ponovo grade.“

„To mi nisi rekla.“ Bio je svestan koliko mu glas odaje napetost.

„Mislila sam da nije važno“, reče. „Zašto? Je li to važno?“

Vil odagna slike Skota i požara. „Zapravo i nije“, brzo uzvratu pretvarajući se da je zagledan u staklo. „Jednostavno nisam shvatio da tvoj tata ume da napravi nešto ovako složeno.“

„Nisam ni ja. Nije ni on, barem dok se u to nije upustio. Ali rekao mi je da mu je to važno, pa je možda i to razlog.“

„Zašto mu je to važno?“

Dok mu je Roni prepričavala priču koju je čula od oca, Vil je zurio u prozor i sećao se šta je Skot uradio. I, naravno, onoga što on sam nije uradio. Mora da je primetila nešto na njegovom licu, pošto ga je, začutavši, pomno posmatrala.

„O čemu razmišljaš?“²

Prešao je prstima preko stakla pre no što je odgovorio. „Pitaš li se ikad šta znači biti prijatelj?“

„Ne znam na šta misliš.“

Pogledao ju je. „Dokle bi išla da zaštitiš prijatelja?“

Oklevala je. „Zависи od toga šta je prijatelj uradio. Koliko je ozbiljno to što je uradio.“ Stavila mu je ruku na leđa. „Šta mi prećutkuješ?“

Kad nije odgovorio, primaknula mu se. „Na kraju uvek treba da postupiš ispravno, čak i kad nije lako. Znam da ti to možda neće pomoći i da nije uvek lako sve shvatiti. Barem ne na prvi pogled. Ali dok sam samu sebe ubeđivala da krađa nije ništa strašno, znala sam da to nije dobro. Nekako sam se iznutra osećala... mračno.“ Priljubila se uz njega i Vil oseti da joj koža miriše na pesak i more. „Nisam se protivila tužbi jer sam bila svesna da je ono što sam radila loše. Neki ljudi mogu s tim da žive, sve dok ih ne uhvate. Oni vide nijanse sivog tamo gde ja vidim crno i belo. Ali ja nisam takva osoba... a mislim da nisi ni ti.“

Vil obori pogled. Želeo je da joj kaže, žudeo da joj ispriča sve pošto je znao da je Roni u pravu, ali nije mogao da nađe reči. Razumela ga je kako ga niko nikad nije razumeo. Od nje može da uči, pomisli. Uz nju bi bio bolji čovek. Bila mu je potrebna zbog mnogo čega. Kad se prisilio da klimne, naslonila mu je glavu na rame.

Pošto su najzad izašli iz radionice, zaustavio ju je pre no što je krenula u kuću. Privukao ju je i počeo da je ljubi. Najpre u usne, pa u obraz i u vrat. Koža joj je gorela kao da je satima bila na suncu, a kad joj je ponovo poljubio usne, oseti kako se pripila telom uz njega.

Zario je ruke u njenu kosu, ne prestajući da je ljubi dok ju je polako naslanjao na zid radionice. Voleo ju je, želeo ju je i dok su se ljubili, ruke mu krenuše niz njena leđa i ramena. Osećao je kako ga uzbuđuje njen dodir, njen vreli dah, i kako se sam predaje onome čime samo čula upravljaju. Ruke su mu klizile po njenim leđima i stomaku kad najzad oseti da mu je Roni stavila ruke na grudi i odgurnula ga.

„Molim te“, prodahtala je, „moramo da prestanemo.“

„Zašto?“

„Zato što ne želim da nas moj tata uhvati. Možda nas i sad gleda kroz prozor.“

„Samo se ljubimo.“

„Aha. I samo se sviđamo jedno drugom“, nasmeja se Roni.

Na licu mu se ukaza slab osmeh. „Šta? Nismo se samo ljubili?“

„Samo kažem da je... iza onog što smo radili sledilo nešto više“, reče popravljajući majicu.

„I problem je u...?“

Izraz njenog lica govorio mu je da prestane s igrom, i znao je da je Roni u pravu, premda to nije bilo ono što je želeo. „U pravu si.“ Uzdahnuo je i pustio da mu ruke padnu oko njenog struka. „Pokušaću da se kontrolišem.“

Poljubila ga je u obraz. „Imam puno poverenja u tebe.“

„Baš ti hvala!“ progundā Vil.

Namignula mu je. „Idem da vidim šta radi tata, okej?“

„Okej. Ionako moram rano da dođem na posao.“

Osmehnula se. „Šteta. Ja ne moram pre deset.“

„I dalje hraniš vidre?“

„Bez mene bi umrle od gladi. Sada sam nezamenljiva.“

Vil se nasmeja. „Jesam li ti rekao da mislim da te treba čuvati?“

„Mislim da mi to nikad niko nije rekao. Ali samo da znaš, nije loše ni tebe imati.“

Dvadeset četiri

Roni

Roni je gledala kako Vil odlazi, a zatim krenula u kuću razmišljajući o onome što je rekao i je li imao pravo u pogledu Blejz. Predstojeće ročište ju je čitavog leta pritiskalo kao breme. Ponekad se pitala je li očekivanje moguće kazne gore od same kazne. Kako su nedelje prolazile, budila bi se usred noći i posle ne bi mogla da zaspi. Ne zato što se plašila odlaska u zatvor - nije verovala da bi je i poslali u zatvor - već zbog straha da će je ta dela zauvek pratiti. Hoće li morati da otkrije svoju istoriju fakultetu na koji želi da se upiše? Da li će morati da to kaže budućim poslodavcima? Hoće li moći da dobije posao profesora? Nije znala želi li da studira pa ni želi li da bude profesor, ali strah je ipak bio tu. Hoće li je to čitavog života progoniti?

Gospođa koja će je zastupati kao advokat na sudu nije mislila da će tako biti, ali ništa nije mogla ni da obeća.

I venčanje. Lako je Vilu bilo da je pozove, da smatra kako to nije ništa posebno. Ali znala je da Suzan ne želi da dođe, a nikako nije htela da na sebe skreće pažnju. Taj dan pripada Megan.

Stigla je do trema i upravo nameravala da uđe u kuću kad začu da škripi stolica za ljuljanje. Odskočila je od straha i tada shvatila da je Džona posmatra.

„To... je... bilo... odvratno.“

„Šta radiš ti napolju?“ oštro ga upita dok joj je srce još lupalo kao ludo.

„Gledam tebe i Vila. Kao što rekoh, to je zaista bilo odvratno“, rekao je i još se stresao od gađenja.

„Špijunirao si nas?“

„Teško je bilo ne videti vas. Stajali ste pored radionice. Izgledalo je kao da te je gnječio nasmrt.“

„Nije“, uveravala ga je Roni.

„Samo kažem kako je izgledalo.“

Roni se osmehnu. „Razumećeš kad budeš malo stariji.“

Džona odmahnu glavom. „Razumem ja i sad šta ste radili. Gledam filmove. Samo mislim da je to odvratno.“

„Već si rekao“, naglasi Roni.

To ga je na sekund ućutkalo. „Kuda je Vil otišao?“

„Kući. Sutra radi.“

„Hoćeš li večeras ti čuvati kornjačino gnezdo? Ne moraš ako nećeš. Tata je rekao da možemo nas dvojica.“

„Ubedio si tatu da spava napolju?“

„Sam je hteo. Misli da će biti zabavno.“

Sumnjam, pomisli Roni. „Nemam ništa protiv.“

„Već sam spremio svoje stvari. Vreća za spavanje, fenjer, sokovi, sendviči, kutija krekerja, kolačići od belog sleza, čips, keks i reket za tenis.“

„Igraćeš tenis?“

„Za slučaj da naiđe rakun. Znaš, ako proba da nas napadne.“

„Neće vas napasti.“

„Stvarno?“ upita Džona, bezmalo razočaran. „Pa možda i jeste dobra ideja“, složi se Roni. „Za svaki slučaj. Nikad se ne zna.“

Počeo se po glavi. „Tako sam i ja mislio.“

Roni pokaza na radionicu. „Uzgred, prozor divno izgleda.“

„Hvala“, uzvрати Džona. „Tata hoće da svaki komad stakla bude savršen. Tera me da neke komade radim dva-tri puta. Ali prilično sam se izveštio.“

„Izgleda da jesi.“

„Ali unutra bude veoma toplo. Pogotovo kad uključi peć. Bude kao u rerni.“

To i jeste rerna, pomisli Roni, ali ga nije ispravljala. „Šteta. Kako napreduje rat oko kolačića?“

„Dobro. Samo moram da jedem dok on drema.“

„Tata ne drema.“

„Sad drema. Svako poslepodne, po dva sata. Ponekad moram da ga snažno prodrmam da bih ga probudio.“

Zurila je u svog brata, a zatim provirila kroz prozor u kuću. „Gde je tata, kad smo već kod toga?“

„U crkvi. Pastor Haris je ranije svraćao. U poslednje vreme često dolazi. On i tata vole da pričaju.“

„Prijatelji su.“

„Znam. Ali mislim da to samo koristi kao izgovor. Mislim da je tata otišao da svira klavir.“

„Kakav klavir?“ zbunjeno upita Roni.

„Klavir koji je prošle nedelje isporučen za crkvu. Tata ide tamo da svira.“

„Ide, a?“

„Čekaj“, reče Džona. „Nisam siguran da je trebalo da ti to kažem. Možda bi trebalo da zaboraviš da sam ti ovo spominjao.“

„Zašto mi ne bi rekao?“

„Zato što ćeš ponovo vikati na njega.“

„Neću vikati na njega“, pobuni se Roni. „Kad sam poslednji put to uradila?“

„Kad je svirao klavir. Sećaš se?“

Tako je, pomisli Roni. Ovo dete dobro pamti. „Pa sada neću vikati na njega.“

„Odlično. Zato što ne želim da vičeš na njega. Sutra treba da obiđemo Fišerovu tvrđavu i želim da bude dobro raspoložen.“

„Otkad je u crkvi?“

„Ne znam. Čini mi se satima. Zato sam i seo ovde napolje. Čekao sam ga. A onda ste se pojavili ti i Vil i počeli da se mazite.“

„Samo smo se ljubili!“

„Ne, mislim da niste. Sasvim sigurno ste se mazili“, reče Džona, sasvim uveren.

„Jesi li već večerao?“ upita ga želeći da promeni temu.

„Čekao sam tatu.“

„Hoćeš li da ti obarim viršle?“

„Samo s kečapom?“ zatraži Džona.

Roni uzdahnu. „Naravno.“

„Mislio sam da ne voliš ni da ih dodirneš.“

„Čudno je, znaš, ali otkako u poslednje vreme imam posla s velikim količinama mrtve ribe, viršle mi više nisu onako odvratne.“

Džona se osmehnu. „Hoćeš li me jednom odvesti u akvarijum da te gledam kako hraniš vidre?“

„Ako želiš, možda čak mogu da te pustim i da ih sam hraniš.“

„Stvarno?“ , Džona ciknu od oduševljenja.

„Stvarno. Naravno, moraću da pitam, ali puštaju neke grupe studenata da to rade, pa ne očekujem da će biti problema.“

Malo lice mu se ozari. „Au. Hvala.“ Ustajući sa stolice za ljuljanje, dodade: „O, uzgred, duguješ mi deset dolara.“

„Za šta?“

„Halo? Da ne kažem tati šta ste Vil i ti radili.“

„Ozbiljno? I pored toga što ću ti spremi večeru?“

„Hajde, hajde. Ti radiš, a ja sam siromašan.“

„Očigledno misliš da zarađujem daleko više nego što je zaista slučaj. Nemam deset dolara. Sve što zaradim dajem za advokata.“

Džona na trenutak razmisli. „Onda, pet?“

„Uzeo bi pet dolara od mene iako sam ti upravo rekla da nemam ni deset sopstvenih?“, pravila se Roni da je zaprepaštena.

Sad je razmišljao o tome. „Šta kažeš na dva?“

„Šta kažeš na jedan?“

Džona se osmehnu. „Dogovoreno.“

Pošto je Džoni spremila večeru - želeo je da mu viršle skuva na štednjaku, a ne u mikrotalasnoj pećnici - Roni je krenula plažom prema crkvi. Nije bila daleko, ali se nalazila u suprotnom smeru od onog u kojem je Roni obično išla pa ju je jedva i primetila onih nekoliko puta kad je tuda prošla.

Približavajući se, opazila je obris tornja na večernjem nebu. Izuzev toga, crkva se utapala u okolinu uglavnom zato što je bila mnogo manja od obe kuće koje su se nalazile zdesna i sleva i nije imala nikakvih skupocenih detalja. Zidovi su spolja bili obloženi dugim uzanim daskama, a iako je bila nova, vremenski uslovi već su ostavili traga.

Morala je da se popne preko dine da bi stigla na parkiralište uz ulicu gde je bilo više dokaza o nedavnim radovima - pretrpan kontejner, nova gomila šperploča pored vrata, a nedaleko od ulaza ogroman kombi. Vrata u pročelju bila su podbočena, osvetljena snopom blage svetlosti, ali je ostatak zgrade delovao mračno.

Prišla je ulazu i stupila u crkvu. Osvrćući se, primetila je da tu ima još mnogo posla. Pod je bio odbetona, kameni zid poluzavršen, nije bilo ni sedišta ni klupa. Prašina je prekrivala svaku vidljivu letvicu, a pravo napred, odakle će, zamišljala je Roni, pastor Haris nedeljom držati propoved, otac je sedeo za novim klavirom koji je izgledao kao da mu tu nije mesto. Jedina svetlost dopirala je iz stare aluminijumske lampe.

Nije čuo da je ušla i svirao je i dalje, ali Roni nije prepoznala melodiju. Delovala joj je gotovo savremeno, ni nalik muzici kakvu je obično svirao, ali čak i njoj se činila nekako... nedovršena. Otac je izgleda i sam to shvatio pošto je načas zastao, kao da je smislio nešto novo, pa ponovo zasvirao iz početka.

Sada je primetila fine varijacije koje je napravio. Zvučalo je bolje, ali melodija još nije bila dobra. Osetila je ponos što je i dalje kadra ne samo da izvodi muziku, već i da zamisli moguće varijacije. Kada je bila mlada, otac se tom daru divio više nego svemu ostalom.

Opet je iznova započeo, ponovo nešto menjao i dok ga je posmatrala, znala je da je srećan. Iako muzika više nije bila deo njenog života, uvek je bila deo njegovog, i Roni najednom oseti grižu savesti što mu je to oduzela. Setila se kako ju je ljutila pomisao da

otac pokušava da je nagovori da svira, ali je li on pokušavao da uradi baš to? Je li se to zaista ticalo nje? Ili je zapravo svirao zato što je to bio suštinski deo njegove ličnosti?

Nije bila sigurna, ali posmatrajući ga, ganulo ju je ono što je uradio. Ozbiljnost s kojom je razmišljao o svakoj noti i lakoća s kojom je pravio svaku izmenu naterale su je da shvati čega se otac odrekao zbog njenog detinjastog zahteva.

Dok je svirao, nakašljao se jednom, pa ponovo, a onda prestade da svira. Kašljao je još, i to jako, kao da su mu pluća puna sluzi, a kad vide da kašalj neće uminuti, Roni pojuri ka njemu.

„Tata?“, uzviknu. „Je li ti dobro?“

Otac podiže pogled i kašalj nenadano poče da jenjava. Kad se sagnula nad njega, još je tek neznatno bio zadihan.

„Dobro sam“, reče slabim glasom. „Ovde ima toliko prašine, i posle izvesnog vremena mi zasmeta. To se stalno dešava.“

Zagledala ga je, misleći da je pomalo bleđ. „Jesi li siguran da je to uzrok?“

„Jesam.“ Potapšao joj je ruku. „Šta ti radiš ovde?“

„Džona mi je rekao da si ovde.“

„Izgleda da si me uhvatila, a?“

Odmahnula je rukom. „U redu je, tata. To je dar, zar ne?“

Kako nije odgovarao, pokazala je na klavijaturu sećajući se svih pesama koje su zajedno napisali. „Šta je to što si svirao? Pišeš li novu pesmu?“

„A to“, reče. „Pokušavam da napišem, pre bi se moglo reći. Nešto na čemu radim. Ništa posebno.“

„Dobro je bilo...“

„Ne, nije. Ne znam šta joj nedostaje. Ti bi mogla znati - uvek si bolje komponovala od mene - ali jednostavno ne mogu da je sredim. Kao da sve radim naopake.“

„Dobro je bilo“, uporno je govorila Roni. „I mnogo je... modernije od onog što obično sviraš.“

Osmehnuo se. „Primetila si, je li? Nije tako počelo. Da budem iskren, ne znam šta se sa mnom dešava.“

„Možda si slušao moj ajpod.“

Osmehnuo se. „Ne, uveravam te da nisam.“

Osvrnula se oko sebe. „I, kada će crkva biti gotova?“

„Ne znam. Mislim da sam ti spomenuo kako osiguranje nije nadoknadilo čitavu štetu, trenutno se ne gradi.“

„A šta je s prozorom?“

„I dalje nameravam da ga završim.“ Pokazao je na otvor u zidu prekriven šperpločom. „Prozor će biti tu, čak i ako budem morao da ga postavim sam.“

„Znaš kako se to radi?“ u neverici upita Roni.

„Još ne.“

Osmehnula se. „Zašto je klavir ovde? Ako crkva još nije završena? Zar se ne brineš da bi ga mogli ukrasti?“

„Nije trebalo da ga isporuče dok crkva ne bude završena i, strogo uzev, i ne treba da bude ovde. Pastor Haris se nada da će naći nekoga ko je voljan da ga čuva u svojoj kući, ali kako dan završetka radova nije ni na pomolu, nije lako kao što izgleda.“ Okrenuo se i zapanjio kad je kroz dovratak video da je pala noć. „Koliko je sati?“

„Tek je prošlo devet.“

„O, bože“, reče i ustade. „Nisam shvatio koliko je sati. Treba večeras da kampujem s Džonom. A verovatno bi trebalo i da mu spremim nešto za večeru.“

„To je već obavljeno.“

Osmehnuo se, ali kad je skupio notne zapise i ugasio svetlo u crkvi, Roni je najednom primetila koliko otac izgleda umorno i slabašno.

Dvadeset pet

Stiv

Roni je u pravu, pomislio je. Pjesma je zaista savremena. Nije lagao kad joj je rekao da nije tako počela. Prve nedelje je pokušavao nešto slično Šumanu, a posle nekoliko dana nadahnuće je stiglo od Griga. Potom je u mislima čuo Sen-Sansa. Ali na kraju sve to nije bilo dobro. Ništa nije odražavalo osećanje koje je imao kad je prvih nekoliko jednostavnih nota zabeležio na parče papira.

Ranije se trudio da stvori muziku koju će ostaviti budućim naraštajima. Ovog puta nije. Eksperimentisao je. Puštao je muziku da se sama predstavi i malo-pomalo shvatao da se više ne trudi da bude odjek velikih kompozitora i da je najzad spreman da veruje u sebe. Još to nije dosegao, nije. Nije bilo dobro i moguće je da nikad i neće biti, ali nekako mu je ovo prijalo.

Pitao se je li njegov problem od samog početka ležao u tome da život provede podražavajući ono što je drugima donelo uspeh. Svirao je muziku koji su drugi komponovali stotinama godina ranije. Tražio je Boga za vreme šetnji plažom zato što je to uspevalo pastoru Harisu. Sada i ovde, dok sa sinom sedi na dini iza svoje kuće i gleda kroz dvogled uprkos činjenici da verovatno ništa neće videti, pitao se je li takve odluke donosio ne toliko zato što je mislio da ostali imaju odgovore koliko zato što se plašio da se prepusti svom instinktu. Možda su mu učitelji postali oslonac i na kraju se plašio da bude ono što je upravo on sam.

„Hej, tata?“

„Da, Džona?“

„Hoćeš li doći u Njujork da nas posetiš?“

„Ništa me ne bi toliko radovalo.“

„Jer, mislim da će sada Roni razgovarati s tobom.“

„Nadam se da hoće.“

„Mnogo se promenila, zar ne?“

Stiv spusti dvogled. „Mislim da smo se ovog leta svi mnogo promenili.“

„Da“, reče Džona. „Ja sam, na primer, porastao.“

„Sigurno jesi. I naučio si kako se pravi vitražni prozor.“

Činilo se da razmišlja o tome. „Hej, tata?“

„Da?“

„Mislim da želim da naučim da dubim na glavi.“

Stiv je oklevao, pitajući se odakle mu, zaboga, takva ideja. „Mogu li da pitam zašto?“

„Volim da budem okrenut naglavačke. Ne znam zašto. Ali mislim da ćeš morati da me držiš za noge. Barem ispočetka.“

„Biće mi drago.“

Dugo su zatim ćutali. Noć je bila blaga, zvezde su svetlucale i dok je razmišljao o lepoti oko sebe, Stiv najednom oseti zadovoljstvo što provodi leto sa svojom decom, što sedi sa sinom na dini i priča o nevažnim sitnicama. Navikao se na takve dane i užasavao pomisli da će tome uskoro doći kraj.

„Hej, tata?“

„Da, Džona?“

„Ovde je nekako dosadno.“

„Ja mislim da je spokojno“, odgovori Stiv.

„Ali skoro ništa ne vidim.“

„Vidiš zvezde. I čuješ talase.“

„Čujem ih sve vreme. Svakog dana isto zvuče.“

„Kad hoćeš da počneš da vežbaš kako se dubi na glavi?“

„Možda sutra.“

Stiv zagrlji sina. „Šta nije u redu? Zvučiš pomalo tužno.“

„Ništa“, odgovori Džona jedva čujnim glasom.

„Sigurno?“

„Mogu li ovde da idem u školu?“ upita. „I da živim s tobom?“

Stiv je znao da mora pažljivo da odgovori. „A šta ćemo s tvojom mamom?“

„Volim mamu. I nedostaje mi. Ali ovde mi se dopada. Volim da budem s tobom. Znaš, da pravimo prozor, puštamo zmajevе. Jednostavno da budemo zajedno. Divno sam se proveo. Ne želim da se ovo završi.“

Stiv ga privuče. „I ja volim da budem s tobom. Ovo mi je najlepše leto u životu. Ali ako ideš u školu, onda nećemo biti zajedno kao sada.“

„Možda bi mogao da me podučavaš kod kuće.“

Džonin glas je bio tih, gotovo uplašen, i Stivu je zvučao kao glas koji odgovara dečaku Džoninog uzrasta. Od te spoznaje mu se stegnu grlo. Mrzeo je što mora da izgovori sledeću rečenicu iako nije imao izbora. „Mislim da bi mami nedostajao ako ostaneš sa mnom.“

„Možda bi ti mogao da se vratiš kući. Možda biste ti i mama mogli ponovo da se venčate.“

Stiv je duboko udahnuo. „Znam da je teško i da ne izgleda pravedno. Voleo bih kad bih mogao to da promenim, ali ne mogu. Moraš da budeš s mamom. Ona te mnogo voli i ne bi znala šta bi bez tebe. Ali i ja te volim. To nikad nemoj da zaboraviš.“

Džona klimnu glavom kao da je očekivao da mu Stiv ovako odgovori. „Hoćemo li sutra ipak obići Fišerovu tvrđavu?“

„Ako želiš. A posle možemo da idemo na vodeni tobogan.“

„Tamo imaju vodene tobogane?“

„Ne, ali ima jedno mesto nedaleko odatle. Samo moramo da se setimo da poneseo kupaće gaće.“

„Okej“, reče Džona, sad već malo življe. „Možda bismo mogli da odemo i u igraonicu.“

„Stvarno?“

„Ako želiš, možemo.“

„Okej“, reče, „želim.“

Džona ponovo začuta, a onda posegnu u mali hladnjak. Kad je izvadio kesicu slatkiša, Stiv je znao da ne treba ništa da kaže. „Hej, tata?“

„Da?“

„Misliš li da će se kornjače večeras izleći?“

„Mislim da još nisu sasvim spremne, ali nećemo još dugo čekati.“

Džona skupi usne, ali ništa ne reče. Stiv je znao da njegov sin opet razmišlja o odlasku. Privukao ga je još malo, ali je osetio da mu je u duši nešto puklo, nešto što, znao je, nikad neće sasvim zaceliti.

Sutradan rano ujutro Stiv je gledao niz plažu, znajući da će, ako ode u šetnju, to učiniti jednostavno da bi uživao u lepom jutru.

Boga, zaključio je, ovde nema. Makar ne za njega. Ali i to ima smisla, sad kad malo bolje razmisli. Da je toliko jednostavno prepoznati Božje prisustvo, na plažama bi, pomisli, ujutro vladala mnogo veća gužva. Bile bi prepune ljudi koji tragaju za Njim, umesto ovih što trče, šetaju pse ili pecaju.

Potruga za Božjim prisustvom, sada je shvatao, tajna je kao i sam Bog, a šta je Bog ako ne tajna?

Čudo jedno koliko mu je trebalo da to uvidi.

Dan je proveo sa Džonom, i to upravo onako kako su prethodne večeri isplanirali. Tvrđava je verovatno bila zanimljivija njemu nego Džoni, pošto se on pomalo razumeo u istoriju Građanskog rata i znao da je Vilmington bio poslednja velika vojna tvrđava u Konfederaciji. Vodeni tobogani, međutim, Džoni su bili daleko uzbudljiviji nego Stivu. Svako je morao da nosi svoju podlošku do vrha tobogana, i premda je Džona imao dovoljno snage da na početku to i učini dva-tri puta, Stiv je ubrzo morao da mu pomogne. Zaista se osećao kao da će umreti.

Sledećih nekoliko sati Džona je uživao u igraonici gde se takođe služila pica. Odigrali su tri igre stonog hokeja, sakupili nekoliko stotina žetona za igre, a pošto su ih unovčili, izašli su noseći dva vodena pištolja, tri loptice skočice, pakovanje olovaka u boji i dve gumice. Nije želeo ni da razmišlja koliko je za to platio.

Bio je to lep dan, dan smeha, ali i naporan. Pošto je posedeo malo s Roni, Stiv je otišao u krevet. Iscrpljen, zaspao je za nekoliko minuta.

Dvadeset šest

Roni

Pošto su otac i Džona otišli na izlet, Roni je krenula u potragu za Blejz, nadajući se da će je naći pre no što bude morala da ode na posao u akvarijum. Zaključila je da nema šta da izgubi. Najgore što se može desiti jeste da Blejz ne pristane ili da čak i neće da razgovara, pa bi Roni bila u istoj neprilici u kojoj se ionako obrela. Nije očekivala da se Blejz odjednom predomisli i nije želela da se previše nada, ali joj je to teško padalo. Vil je imao pravo - Blejz nije kao Markus, koji i nema savest, pa ju je krivica sigurno makar malo mučila, zar ne?

Brzo ju je pronašla. Blejz je sedela na dini blizu doka i posmatrala surfere. Ništa nije kazala kad joj je Roni prišla.

Roni nije znala ni kako da počne, pa ju je najpre pozdravila. „Zdravo, Blejz“, reče.

Blejz je ćutala, pa se Roni pribrala i nastavila. „Znam da verovatno ne želiš da pričaš sa mnom...“

„Izgledaš kao uskršnje jaje.“

Roni baci pogled na uniformu koju je morala da nosi u akvarijumu - tirkiznu majicu sa znakom akvarijuma, beli šorts i bele patike. „Nagovaram ih da nam daju crne uniforme, ali ne pristaju.“

„Šteta. Crno je tvoja boja“, kratko se osmehnu Blejz. „Šta hoćeš?“

Roni proguta knedlu. „Nisam se one noći ja nabacivala Markusu, već on meni. Ne znam zašto je ono rekao osim da izazove tvoju ljubomoru. Sigurna sam da mi ne veruješ, ali hoću da znaš da ti ja to nikad ne bih uradila. Ja nisam takva.“ Sve je izgovorila u jednom dahu, ali je sad barem rekla.

Blejz počuta, pa uzvratila: „Znam.“

Roni se takvom odgovoru nije nadala. „Pa zašto si mi one stvari stavila u torbu?“ reče ne razmišljajući.

Blejz ju je pogledala. „Bila sam ljuta na tebe. Bilo je očigledno da mu se dopadaš.“

Roni se jedva suzdrža da ne izusti odgovor kojim bi smesta prekinula svaki razgovor, pružajući Blejz priliku da nastavi. Blejz se ponovo zagleda u surfere. „Vidim da ovog leta provodiš mnogo vremena s Vilom.“

„Rekao mi je da ste vas dvoje nekad bili prijatelji.“

„Jesmo“, reče. „Davno. Dobar je. Imaš sreće.“ Obrisala je dlanove o pantalone. „Moja mama se udaje za svog dečka. Kad mi je saopštila, strašno smo se posvađale i izbacila me je iz kuće. Promenila je brave.“

„Žao mi je što to čujem“, iskreno odgovori Roni.

„Preživeću.“

Ta reč Roni podseti na njihove sličnosti - razvod, bes, pobunu, novi brak roditelja - no i pored svega toga, više nisu bile iste. Blejz se promenila od početka leta. Nestalo je one njene životne radosti koju je Roni primetila kad su se upoznale, i Blejz je delovala starije, kao da su u međuvremenu protekle godine, a ne nedelje. I to loše godine. Imala je

podočnjake, koža joj je bila bledožuta. I smršala je. Mnogo je smršala. Roni je imala čudan utisak - kao da vidi osobu kakva bi mogla postati, a ono što je videla nije joj se dopalo.

„Loše si se ponela prema meni“, reče Roni. „Ali još imaš vremena da to ispraviš.“

Blejš lagano odmahnu glavom. „Markus mi neće dozvoliti. Rekao mi je da više ne bi razgovarao sa mnom.“

Čuvši kako Blejš reči izgovara poput robota, Roni požele da je prodrma. Blejš je naslutila o čemu Roni razmišlja, pa uzdahnu i nastavi:

„Nemam kud. Mama je zvala sve rođake i rekla im da me ne prime. Kazala im je da joj je teško, ali da sada treba da me puste da sama naučim da rešavam probleme. Ali nemam novca za hranu i ukoliko ne želim da do kraja života spavam na plaži, moram da radim kako mi Markus kaže. Kad je ljut na mene, ne dozvoljava mi čak ni da se istuširam kod njega. I ne daje mi nimalo novca koji zaradimo na predstavama, pa ne mogu ni da se hranim. Ponekad se prema meni ponaša kao prema psu, a to mrzim. Ali koga drugog imam?“

„Jesi li pokušala da razgovaraš s mamom?“

„Čemu? Ona misli da sam izgubljen slučaj i mrzi me.“

„Sigurna sam da te ne mrzi.“

„Ne poznaješ je kao što je ja poznajem.“

Roni se seti prilike kad je bila u Blejšinoj kući i videla koverat s novcem. Pomisli da to ne liči na takvu majku, ali ništa ne reče. Blejš u tišini ustade. Odeća joj je bila prljava i izgužvana, kao da se nedelju dana nije presvukla. Verovatno je tako i bilo.

„Znam šta želiš da uradim“, reče Blejš. „Ali ne mogu. Ne zato što mi nisi simpatična. Mislim da si dobra i nije trebalo da ti ono uradim. Ali u neprilici sam jednako kao i ti. A mislim i da Markus još nije završio s tobom.“

Roni pretrnu. „Kako to misliš?“

Blejš je stajala. „Opet priča o tebi. Ali ne lepo. Držala bih se podalje da sam na tvom mestu.“

Pre no što je Roni mogla da odgovori, Blejš je već odlazila. „Hej, Blejš“, doviknula joj je. Blejš se polako okrenu.

„Ako ti ikad zatreba hrana ili mesto da prenočiš, znaš gde živim.“

Roni načas pomisli da je u Blejšinim očima ugledala ne samo blesak zahvalnosti, već i nešto što ju je podsetilo na pametnu, živahnu devojkicu koju je upoznala u junu.

„I još nešto“, dodade Roni. „Ludost je to što s Markusom radiš s vatrom.“

Blejš joj se tužno osmehnu. „Misliš li zaista da je to luđe od svega ostalog što mi se sada u životu dešava?“

Narednog popodneva Roni je stajala pred svojim ormanom, svesna da nema šta da obuče. Čak i da ode na venčanje - a još nije bila sigurna hoće li - nije imala ništa iole prikladno, izuzev ako to ne bi bila svadba na koju dolaze Ozi Ozbourn i njegovo društvo.

Ovo je, međutim, venčanje na kojem se ne samo od mladenaca i njihovih najbližih, već i od *zvanica* očekuje da budu odeveni u smokinge i svečane haljine. Ni pomišljala nije na takvu priliku kad se u Njujorku pakovala. Nije ponela čak ni crne salonke koje joj je prošle godine za Božić kupila mama i koje su još stajale u kutiji.

Zaista joj nije bilo jasno zašto je Vil želeo da i ona dođe. Čak i da se nekako upristoji, neće s kim imati ni da popriča. Vil mora da bude s mladencima, što znači da će se fotografisati milion puta dok ona bude na prijemu, a morao je i da sedi za glavnim stolom, pa neće ni jesti zajedno. Verovatno će je na kraju smestiti za sto s nekim guvernerom, senatorom ili nekom porodicom koja je doletela privatnim avionom... baš će biti

neprijatno. Uza sve to i Suzan je mrzi i sve je to loša ideja. Zaista loša ideja. Užasna na svaki zamisliv način.

S druge strane...

Kad će opet biti pozvana na ovakvo venčanje? Kuća je navodno pretrpela velike izmene za poslednje dve nedelje - iznad bazena podignut je novi, privremeni trem, postavljeni su šatori, zasađeno je desetine hiljada cvetova, osvetljenje je iznajmljeno iz jednog filmskog studija u Vilmingtonu, čak je došla i filmska ekipa i rasvetu postavila uz pomoć statista koje su rasporedili onako kako će na svadbi sedeti zvanice. Za posluženje - od kavijara do šampanjca marke kristal - brinula su tri restorana iz Vilmingtona, a sve je nadzirao kuvar koga je Suzan znala iz Bostona i koji je navodno svojevremeno bio u prilici da postane glavni kuvar u Beloj kući. Sve je to bilo preterivanje, svakako ne ono što bi Roni poželela za sopstveno venčanje - njoj bi pre odgovaralo da se venča na plaži u Meksiku sa desetak zvanica - ali zato je, pomislila je, i privlači pomisao da tome prisustvuje. Do kraja života ona neće imati priliku da ode na još jedno takvo venčanje.

Pod pretpostavkom, naravno, da nađe šta će obući. U stvari, nije ni znala zašto gleda po svom ormanu. Nije mogla da mahne čarobnim štapićem i pretvori farmerke u haljinu ili se pretvara da zbog onog pramena u kosi niko neće primetiti da nosi majicu s nekog koncerta. Jedino iole pristojno što je imala, jedino što Suzan možda ne bi smatrala odvratnim kao da je Roni naprosto svratila krenuvši u bioskop, bila je uniforma koju je nosila u akvarijumu, ona u kojoj je izgledala kao uskršnje jaje.

„Šta radiš?“

Džona ju je gledao sa vrata.

„Moram da nađem šta ću obući“, reče.

„Izlaziš?“

„Ne. Mislila sam šta da obučem za venčanje.“

Džona nakrivi glavu. „Udaješ se?“

„Naravno da ne. Udaje se Vilova sestra.“

„Kako se zove?“

„Megan.“

„Je li dobra?“

Roni odmahnu glavom. „Ne znam. Nisam je upoznala.“

„Pa zašto onda ideš na njeno venčanje?“

„Zato što me je Vil pozvao. Tako to ide“, objasnila je. „On može da dovede gosta na venčanje. Ja treba da budem taj gost.“

„O“, reče Džona. „Šta ćeš obući?“

„Ništa. Nemam ništa.“

Džona mahnu rukom prema njoj. „Lepo ti je to u čemu si.“

Kreacija zvana uskršnje jaje. Naravno.

Povukla je majicu. „Ne mogu to da obučem. To je svečanost. Trebalo bi da budem u haljini.“

„Imaš li haljinu u ormanu?“

„Nemam.“

„Pa zašto onda stojiš pred ormanom?“

Tačno, pomisli Roni i zatvori orman, pa se neveselo stropošta na krevet.

„U pravu si“, reče. „Ne mogu da idem. Jednostavno.“

„Želiš li da ideš?“ , radoznalo upita Džona.

U mislima joj se u trenutku odgovor promeni od *Naravno da ne preko Možda do Da, želim*. Podvukla je noge pod sebe. „Vil želi da dođem. Njemu je važno. A bilo bi zanimljivo i videti takvo nešto.“

„Pa zašto onda ne kupiš haljinu?“

„Zato što nemam novca“, reče.

„O“, uzvratila Džona. „To se lako da rešiti.“ Otišao je u ugao gde su mu stajale igračke. Izvukao je model aviona, doneo ga pred nju i odvrnuo prednji deo igračke. Kad je istresao sadržaj na krevet, Roni je zinula ugledavši svu tu gotovinu koju je skupio. Tu je moralo biti nekoliko stotina dolara.

„Ovo je moja banka“, reče, pa obrisao nos. „Štedim već neko vreme.“

„Odakle ti sve ovo?“

Džona pokaza na novčanicu od deset dolara. „Ovo je kad tati nisam rekao da sam te video one večeri na vašaru.“ Zatim pokaza na novčanicu od jednog dolara. „Ovo je što tati nisam rekao da si se ljubila s Vilom.“ Nastavio je da pokazuje na druge novčanice. „Ovo je za onog tipa s plavom kosom, a ovo sam zaradio na lažljivčevom pokeru. Ovo je kad si se iskrala iz kuće kad nisi smela da izađeš...“

„Shvatam“, reče Roni. Ali ipak... Zatreptala je u neverici. „Sve si sačuvao?“

„Šta drugo da radim?“ odgovori. „Mama i tata mi kupuju sve što želim. Treba samo dovoljno dugo da molim. Prilično lako dobijem sve što poželim. Moraš samo da znaš šta da radiš. Mama pada na suze, ali tati moram da objasnim čime sam to zaslužio.“

Osmehnula se. Njen brat, ucenjivač i psiholog. Neverovatno.

„Zapravo mi i ne treba. A i Vil mi se dopada. S njim si srećna.“

Da, pomislila je, jesam.

„Prilično si dobar mali brat, znaš?“

„Da, znam. Možeš sve to da uzmeš, ali pod jednim uslovom.“

E sad da vidim, pomisli Roni. „Da?“

„Da ne idem s tobom da kupiš haljinu. Dosadno je.“

Nije joj dugo trebalo da odluči. „Dogovoreno.“

Roni je zurila u sebe, jedva kadra da prepozna odraz u ogledalu. Osvanuo je dan venčanja, a ona je za poslednja četiri dana isprobala skoro sve prikladne haljine u gradu i raznorazne cipele i satima sedela u frizerskom salonu.

Trebalo joj je skoro čitav sat da uvije i isfenira kosu kako joj je pokazala devojka u salonu. Dok je Roni sedela u stolici, takođe se raspitala i za šminku, pa joj je devojka dala nekoliko saveta koje je pomno poslušala. Haljina s dubokim V izrezom i crnim šljokicama - izbor nije bio velik premda je obišla brojne radnje - bila je sušta suprotnost svemu što je ikad pomišljala da će obući. Prethodne večeri doterala je i nalakirala nokte, sama, ne žureći, zadovoljna što nije razmazala lak.

Ne poznajem te, reče Roni odrazu u ogledalu pred kojim se okretala i zagledala. *Nikad te nisam videla*. Malo je povukla haljinu. Izgledala je prilično dobro, morala je priznati. Osmehnula se. I svakako dovoljno dobro za venčanje.

Obula je cipele i krenula hodnikom u dnevnu sobu. Otac je ponovo čitao Bibliju, a Džona, kao i obično, gledao crtane. Kad su je videli, obojica primetno zatreptaše i ponovo je pogledaše.

„Sunce ti poljubim“, reče Džona.

Otac ga popreko pogleda. „Nemoj tako da se izražavaš.“

„Kako?“, upita Džona.

„Znaš ti kako.“

„Izvini, tata“, pokajnički reče. „Hteo sam da kažem, sunašce ti poljubim.“

Roni i otac se nasmejaše, a Džona pogleda jedno pa drugo. „Šta je sad?“

„Ništa“, reče otac.

Džona se primaknu da je bolje pogleda. „Šta se desilo s ljubičastim pramenom?“ upitao je. „Nestao je.“

Roni pogladi svoje kovrdže. „Privremeno“, reče. „Kako izgledam?“

Pre no što je otac stigao da odgovori, Džona se ubaci. „Opet izgledaš normalno. Ali ne ličiš na moju sestru.“

„Divno izgledaš“, brzo reče otac.

Roni s olakšanjem odahnu, što je i samu iznenadi. „Je li haljina dobra?“

„Savršena“, odgovori otac.

„A cipele? Nisam sigurna idu li uz ovu haljinu.“

„Sasvim odgovaraju.“

„Sama sam se našminkala i sredila nokte...“

Nije uspela da završi rečenicu, a otac odmahnu glavom. „Nikad nisi bila lepša“, reče. „U stvari, ne znam je li iko lepši na čitavom svetu.“

To joj je ranije sto puta rekao. „Tata...“

„On to stvarno misli“, umeša se Džona. „Super izgledaš. Ja ti iskreno govorim. Jedva sam te prepoznao.“

Namrštila se pretvarajući se da negoduje. „Hoćeš da kažeš da ti se ne sviđa kako inače izgledam?“

Slegnuo je ramenima. „Niko ne voli ljubičastu kosu osim čudaka.“

Kad se nasmejala, primeti da joj se otac smeši.

„Au“, bilo je sve što je mogao da kaže.

Pola sata docnije prolazila je kroz kapiju imanja Blejkljevih, a srce joj je tuklo kao ludo. Upravo su prošli proveru saobraćajne policije koja je duž puta pregledala lična dokumenta, a sad su ih zaustavili muškarci u odelima koji su želeli da im parkiraju kola. Otac se mirno trudio da im objasni kako ju je samo dovezao, ali im njegovo objašnjenje nije bilo nimalo jasno - nikako nisu mogli da shvate da jedna zvanica na ovakvom venčanju nema svoja kola. A kako je sve uređeno...

Roni je morala priznati da kuća izgleda veličanstveno, kao scenografija za neki film. Posvuda je bilo cveća, živica je potkresana do savršenstva, a čak je i zid od cigle i maltera koji se pružao obodom imanja bio nanovo okrečen.

Kad su najzad uspeli da se dokopaju puta koji je vodio do kuće, otac je piljio u zdanje čije je pročelje delovalo sve veće kako su se približavali. Najzad ju je pogledao. Nije navikla da oca išta iznenađuje, ali mu je u glasu primetila notu čuđenja.

„Ovo je Vilova kuća?“

„Jeste“, rekla je. Znala je šta će reći - da je velika, da nije shvatio koliko mu je porodica bogata, da će je pitati oseća li da joj je tu mesto. Otac se, međutim, nasmešio bez imalo nelagode.

„Kakvo divno mesto za venčanje.“

Pažljivo je vozio, na sreću ne privlačeći pažnju na svoj stari automobil. Bila su to zapravo kola pastora Harisa, stara tojota sedan, model koji je prestao da se proizvodi još devedesetih godina, ali su išla i bila sasvim dobra za ovaj trenutak. Noge su je već bolele. Kako neke žene svakodnevno nose salonke, nikad joj neće biti jasno. Čak i dok je sedela, osećala se kao da su joj na stopalima sprave za mučenje. Trebalo je da stavi flastere na prste. A u ovoj haljini očitno nije bilo predviđeno da se sedi - usecala joj se u rebra, smetala joj da diše. A onda opet, možda je teško disala samo zato što je uzbuđena.

Otac je vozio kružnim putem, pogleda uprtog u kuću jednako kao što je bio i njen kad ju je prvi put ugledala. Iako je dosad trebalo da se navikne, kuća je i dalje ostavljala jak utisak na nju. Kad se uz to dodaju zvanice - nikad u životu nije videla toliko smokinga i haljina na jednom mestu - ipak se osećala kao da joj tu nije mesto. Ona ovde zaista ne pripada.

Pred njima je čovek u tamnom odelu usmeravao automobile, i dok se okrenula, stigao je trenutak da izađe iz kola. Dok joj je čovek otvarao vrata i pružao joj ruku da joj pomogne da izađe, otac je potapša po nozi.

„Možeš ti to.“ Osmehnuo se. „I lepo se provedi.“

„Hvala, tata.“

Još jednom je pogledala u retrovizor pre no što je izašla iz kola, a zatim je pogladila haljinu i pomislila da lakše diše sad kad stoji. Ograda trema bila je ukrašena ljiljanima i lalama i dok je išla stepeništem prema ulazu, naglo se otvoriše vrata.

Vil u smokingu nije nimalo ličio na polunagog odbojkaša kakvog ga je prvi put videla niti na opuštenog južnjačkog mladića koji ju je vodio na pecanje. Činilo joj se kao da je načas ugledala uspešnog prefinjenog muškarca kakav će postati za nekoliko godina. Nekako nije očekivala da izgleda toliko.... *uglađen*, i upravo je htela da se našali i kaže kako se „dobro sredio“ kad shvati da joj ni zdravo nije rekao.

Dugo nije bio u stanju da učini išta drugo do da zuri u nju. Kako je sve duže ćutao, Roni je bivala sve uznemirenija i samo je mislila kako je uradila nešto pogrešno. Možda je prerano stigla, možda se previše našminkala, obukla neodgovarajuću haljinu. Nije znala šta da misli i već je počela da pomišlja na najgore kad se Vil najzad osmehnu.

„Izgledaš... neverovatno“, reče, a Roni se najzad opusti. Makar malo. Još nije videla Suzan, a dok nju ne vidi, ništa se ne zna. Ipak, radovalo ju je što se Vilu dopalo ono što je video.

„Misliš da nisam preterala?“ upita ga.

Vil zakorači prema njoj i stavi joj ruke na bokove. „Sasvim sigurno nisi.“

„Ali nije ni preskromno, je li?“

„Baš kako treba“, šapnu joj.

Podigla je ruke, ispravila mu leptir-mašnu i zagrlila ga. „Moram priznati da i ti ne izgledaš loše.“

Nije bilo strašno kao što je očekivala. Ispostavilo se da su mladence slikali pre no što su stigli gosti, pa su ona i Vil imali malo vremena pre same ceremonije. Uglavnom su šetali po imanju, a Roni je piljila u svaku pojedinost. Vil se nije šalio - čitav deo iza kuće bio je sasvim preuređen, a bazen sakriven privremenim tremom koji uopšte nije izgledao kao nešto privremeno. Mnoštvo belih stolica postavljeno je tako da gosti gledaju ka belom venjaku pod kojim će Megan i njen verenik izreći svoje zavete. U dvorištu su napravljene nove staze pa se lako dolazilo do nekoliko desetina stolova gde će posle večerati, pod svodom ogromnog belog šatora. Pet-šest skulptura od leda bilo je dovoljno veliko da se satima ne otopi, ali ono što ju je zaista privuklo bilo je cveće. Čitavo imanje podsećalo je na more blistavih gladiola i ljiljana.

Zvanice su uglavnom bile onakve kakve je očekivala. Izuzev Vila, jedini gosti koje je poznavala bili su Skot, Ešli i Kesi, a niko od njih troje nije bio posebno oduševljen što je vidi. Mada to i nije bilo važno. Kad su se smestili, svi, izuzev možda Vila, očekivali su da se pojavi Megan. Vilu je bilo sasvim dovoljno da sa svog mesta ispod venjaka gleda u Roni.

Želela je da bude što neupadljivija, pa je izabrala mesto u trećem redu u začelju i dalje od prolaza. Dosad nije videla Suzan, koja verovatno jurca oko Megan, pa je Roni priželjkivala i da je ne primeti dok ne prođe obred venčanja. Da je po njenom, Suzan je ni tada ne bi primetila, ali to verovatno neće biti moguće pošto će toliko vremena provesti s Vilom.

„Izvinite“, začu kako neko govori. Podigavši pogled, spazi da stariji gospodin sa suprugom pokušava da prođe pored nje i sedne s druge strane.

„Verovatno je jednostavnije da se ja pomerim“, ponudi im Roni.

„Jeste li sigurni?“

„Nije mi ni najmanje teško“, reče i pomeri se na poslednje prazno sedište kako bi im napravila mesta. Gospodin joj je delovao poznato, ali jedino sa čim je mogla da ga poveže bio je akvarijum, a to joj se nekako nije uklapalo.

Pre no što je uspela da o tome još razmisli, gudački kvartet zasniva prve taktove *Svadbenog marša*. Pogledala je preko ramena prema kući kao i svi oko nje. Čuli su se glasni uzdasi kad se na vrhu stepeništa na verandi pojavila Megan. Dok je silazila niza stepenike podno kojih ju je čekao otac, Roni je smesta zaključila da lepšu mladu od Megan nesumnjivo nikad nije videla.

Očarana pojavom Vilove sestre, jedva je i primetila da stariji gospodin pored nje pokazuje više zanimanja za nju nego za Megan.

Samo venčanje bilo je svečano a ipak iznenađujuće intimno. Pastor je čitao deo iz Druge poslanice Korinćanima, a zatim su Megan i Danijel izgovorili svoje zavete koje su zajednički pripremili. Jedno drugom obećali su strpljenje u trenucima kad je lako biti nestrpljiv, iskrenost kad je lakše slagati i na svoj način i jedno i drugo su priznali da jedino vreme može potvrditi pravu vezu.

Dok je gledala kako razmenjuju burme, Roni je razmišljala koliko je dobro što su odlučili da se venčaju napolju. Nije bilo uobičajeno, kao na crkvenim venčanjima na kojima je prisustvovala, ali je nekako ipak bilo svečano, a okruženje savršeno.

Takođe je znala da je Vil u pravu i da će joj se dopasti Megan. Na svim venčanjima na kojima je bila, uvek je imala osećaj da je nevesti cilj da izvede predstavu, a nekoliko puta se dogodilo da je mlada pobesnula ukoliko se sve ne odvija po planu. Megan je, s druge strane, delovala kao da istinski uživa. Dok ju je otac vodio prolazom između stolica, namignula je nekim prijateljima i zastala da zagrlji baku. Kad je dečko s prstenjem - tek prohodao i sladak kao lutka u majušnom smokingu - na pola puta stao i popeo se majci u krilo, Megan se oduševljeno nasmejala na šta su se svi opustili posle trenutne napetosti.

Kasnije je Megan pokazala manje zanimanja za poziranje da bi se snimila još poneka fotografija koja je zavređivala da se objavi u časopisu, a mnogo više za svoje goste. Bila je, pomisli Roni, ili neverovatno samouverena ili potpuno nesvesna stresa koji je njena majka doživela pripremajući sve do poslednje sitnice za ovo venčanje. Roni je čak i izdaleka videla da ne ide baš sve kako je Suzan zamislila.

„Duguješ mi ples“, čula je kako joj Vil šapuće.

Okrenula se i iznova se iznenadila koliko je zgodan. „Ne verujem da smo se tako dogovorili“, reče mu. „Kazao si da samo budem na venčanju.“

„Šta? Ne želiš sa mnom da plešeš?“

„Nema muzike.“

„Kasnije će biti.“

„O“, rekla je. „Pa, kad je već tako, možda ću i razmisliti. Ali zar ne treba da se slikaš s mladencima?“

„To već satima radim. Potreban mi je predah.“

„Boli te lice od neprestanog osmehivanja?“

„Tako nekako. O, treba, da ti kažem da ćeš večerati za stolom broj šesnaest sa Skotom, Ešli i Kesi.“

Baš šteta. „Odlično“, odvrátila je.

Vil se nasmeja. „Neće biti baš toliko strašno. Njih troje će se savršeno vladati, inače će im moja mama pootkidati glave.“

Sad se pak Roni nasmejala. „Kaži mami da je sve sjajno organizovala. Divno je ovde.“

„Hoću“, reče. Posmatrao ju je sve dok nisu začuli da ga neko doziva. Kad se osvrnuše, Roni pomisli da Megan pomalo zabavlja to što joj je brat odlutao. „Moram da se vratim“, reče Vil, „ali doći ću kad počne večera. I ne zaboravi na naš ples.“

Zaista je izuzetno zgodan, ponovo pomisli Roni. „Treba da te upozorim da me već bole noge.“

Stavio je ruku na srce. „Obećavam da ti se neću podsmevati ako budeš hramala.“

„Baš ti hvala.“

Pognuo se i poljubio je. „Jesam li ti rekao koliko si lepa večeras?“

Osmehnula se i dalje osećajući dodir njegovih usana. „Nisi poslednjih dvadesetak minuta. Bolje da ideš. Traže te, ne želim da zapadneš u nevolju.“

Poljubio ju je i pridružio se mladencima. Zadovoljna, Roni se okrenula i tada ugleda kako je opet posmatra stariji gospodin kome je ustupila mesto tokom ceremonije venčanja.

Dok su večerali, Skot, Kesi i Ešli se nisu trudili da je uključe u razgovor, ali Roni to zaista nije bilo važno. Nije bila raspoložena da razgovara s njima, a nije bila ni gladna. Pojela je nekoliko zalogaja, a zatim je uz izvinjenje ustala i krenula prema verandi. Odatle je imala pogled na čitavu svečanost koja je po mraku izgledala još lepše. Pod srebrnom mesečinom šatori kao da su svetleli. Čula je delove razgovora pomešane s muzikom koju je sada svirao mali orkestar, i zapitala se šta bi večeras radila da je ostala u Njujorku. Kako je leto odmicalo, sve je ređe razgovarala s Kejlom. Premda ju je i dalje smatrala drugaricom, Roni je shvatila da nimalo ne čezne za svetom koji je ostavila za sobom. Na odlazak u klubove nedeljama nije pomišljala, a kad joj je Kejla pričala o poslednjem sjajnom mladiću koga je upoznala, Roni je shvatila da sama misli na Vila. Znala je da taj za kojim Kejla žudi ni po čemu nije sličan Vilu.

Kejli nije mnogo pričala o Vilu. Ona je znala da se Roni i Vil viđaju, no kad god bi Roni spomenula šta su radili - bilo da su išli na pecanje, blaćenje ili u šetnju plažom - imala je utisak da je Kejla na sasvim drugačijoj talasnoj dužini. Kejla nije bila kadra da shvati da Roni usrećuje jednostavno to što je s Vilom, pa se Roni pitala kako će to uticati na njihovo prijateljstvo kad se bude vratila u Njujork. Bila je svesna da se promenila u ovih nekoliko nedelja otkako je ovamo doputovala, dok je Kejla, izgleda, ostala potpuno ista. Roni je shvatila da je odlasci u klubove više uopšte ne zanimaju. Dok je sad o tome razmišljala, pitala se šta joj je tu uopšte i bilo zanimljivo - muzika je bila preglasna i svi su samo tražili s kim će se upustiti u seksualnu avanturu. A ako je sve to baš toliko lepo, zašto su se svi opijali ili drogirali u nadi da će im biti lepše? U tome nije mogla da pronađe smisao, a dok je sada osluškivala talase u daljini, odjednom shvati da sve to nikad i nije imalo nikakvog smisla.

Takođe je želela da ima bolji odnos s majkom. Otac joj je, u najmanju ruku, pokazao da roditelji mogu biti okej. Iako nije bila u zabludi da joj majka veruje u meri u kojoj otac ima poverenja u nju, znala je da su za to obe krive. Možda će se, ako pokuša da i s mamom razgovara kao s tatom, njihov odnos popraviti.

Čudno koliko se čovek može promeniti kad je prisiljen da malo zastane.

„Tome će, znaš, doći kraj“, začu glas iza sebe.

Zadubljena u sopstvene misli, nije primetila da joj je prišla Ešli, ali joj je smesta prepoznala glas.

„Molim?“ Oprezno se okrenula prema plavuši.

„Mislim, drago mi je što te je Vil pozvao na svadbu. Sad treba lepo da se provedeš pošto znaš da to neće potrajati. On odlazi za dve nedelje. Razmišljaš li već o tome?“

Roni je odmeri. „Ne vidim kakve veze to ima s tobom.“

„Čak i ako se vas dvoje dogovarate da se viđate, zar zaista misliš da će te Vilova mama ikad prihvatiti?“ nastavi Ešli. „Megan je pre ovoga imala dva verenika, i njena mama ih je obojicu najurila. A to će i tebi uraditi, dopadalo ti se to ili ne. A čak i ako to ne uradi, ti odlaziš, on odlazi i tu je kraj.“

Roni je osetila napetost i mrzela je što Ešli glasno izgovara njene najveće strepnje. Ipak, ta devojka joj je išla na živce i sad je prešla svaku granicu.

„Hej, Ešli“, reče i primaknu joj se, „da ti kažem nešto? I molim te, dobro slušaj jer želim da ti bude savršeno jasno.“ Prišla joj je još bliže dok im se lica maltene nisu dodirivala. „Više ne mogu da slušam sve te tvoje besmislice. Ako ikad pokušaš da mi se ponovo obratiš, sasuču ti te tvoje izbeljene zube pravo u grlo. Jasno?“

Nešto u izrazu njenog lica mora da je Ešli uverilo da se Roni ne šali, pa se brzo okrenula i bez reči vratila pod šator.

Kasnije, dok je stajala na doku, Roni je bilo drago što je najzad ućutkala Ešli, ali reči pakosne plavuše i dalje su je proganjale. Vil za dve nedelje odlazi na Vanderbilt, a ona se vraća kući najverovatnije nedelju dana posle toga. Nije bila sigurna šta će biti s njima izuzev onog što je jednostavna činjenica - sve će se promeniti.

A kako i ne bi? Njihov odnos se održavao svakodnevnim viđanjem, a ma koliko se trudila, nije mogla da zamisli kako bi izgledalo biti u vezi telefonom ili porukama. Zнала je da postoje i druge mogućnosti - da, na primer, upotrebljava kameru na svom računaru - ali nije se zanosila da bi to bilo nalik onome što sada imaju.

A to je značilo... šta?

Iza nje je zabava bila u punom jeku. Stolice su uklonjene s privremenog trema kako bi se stvorio podijum za ples, pa je s mesta gde je stajala na doku videla kako je Vil plesao barem dvaput sa šestogodišnjom devojčicom koja je na venčanju nosila cveće, a jednom i sa svojom sestrom, na šta se Roni nasmešila. Nekoliko minuta nakon sukoba s Ešli, gledala je kako Megan i Danijel seku tortu. Muzika je ponovo počela, pa je Tom plesao s Megan, a kad je Megan bacila buket, Roni je bila sigurna da i najudaljeniji susedi čuju ciku mlade žene koja ga je uhvatila.

„Tu si“, reče Vil prekidajući je u sanjarenju. Išao je stazom prema njoj. „Svuda te tražim. Vreme je za naš ples.“

Posmatrala ga je kako joj prilazi i zamišljala šta bi neke devojke koje će on upoznati na fakultetu pomislile da su sada na njenom mestu. Verovatno isto što i ona - *Au*.

Preskočio je poslednje stepenike do nje, a Roni se okrenu. Lakše joj je bilo da gleda talasanje vode nego da s njim stoji licem u lice.

Dovoljno ju je poznavao da shvati kako nešto nije u redu.

„Šta je bilo?“

Pošto nije odmah odgovorila, nežno joj je s lica uklonio pramen kose. „Kaži mi“, promrmljao je.

Načas je zatvorila oči pre no što se okrenula ka njemu. „Šta će biti od svega ovoga? S tobom i sa mnom.“

Vil se zabrinuto namršti. „Ne znam na šta misliš.“

Setno se osmehnula. „Znaš, znaš“, uzvratila i čim je sklonio ruku s njene kose, znala je da ju je razumeo. „Neće biti isto.“

„To ne znači da se mora završiti...“

„Govoriš kao da je to lako.“

„Nije teško stići od Nešvila do Njujorka. Koliko traje let... dva sata? Neću baš morati da pešačim.“

„I doći ćeš da me vidiš?“ Roni ču kako joj je glas zadrhtao.

„Tako sam planirao. I nadao sam se da ćeš i ti doći u Nešvil. Možemo da idemo na onaj čuveni koncert kantri muzike.“

Nasmejala se uprkos bolu koji je osećala.

Zagrlio ju je. „Ne znam zašto sve to sada pominješ, ali nisi u pravu. Mislim, znam da neće biti isto, ali to ne znači da ponešto ne može biti čak i bolje. Moja sestra živi u Njujorku, zar si zaboravila? I škola ne traje čitave godine. Raspusti su i u jesen i na proleće, a i za Božić, a tu je i leto. I kao što rekoh, taj put je lako prevaliti ako želimo da zajedno provedemo vikend.“

Roni se zapita šta bi njegovi roditelji rekli na to, ali ništa ne reče.

„Šta se dešava?“ upita Vil. „Zar ne želiš da makar pokušamo?“

„Naravno da želim.“

„Onda ćemo i uspeti, zar ne?“ Načas zastade. „Želim da budem s tobom, Roni, što više mogu. Pametna si i duhovita i iskrena. Verujem ti. Verujem u nas. Jeste, ja odlazim, ti se vraćaš kući. Ali ništa od svega toga ne menja ono što osećam prema tebi. A moja osećanja se neće promeniti samo zato što odlazim na Vanderbilt. Volim te više nego što sam ikad ikog voleo.“

Znala je da je iskren, ali ju je neki unutrašnji glas upitao koliko je letnjih romansi izdržalo test vremena. Mnoge nisu, a to nema veze s osećanjima. Ljudi se menjaju. Interesovanja se menjaju. Trebalo je samo da pogleda u ogledalo pa da joj to bude jasno.

Ali mogućnost da će ga izgubiti činila joj se nepodnošljivom. Njega je volela, njega će uvek voleti, i kad se primakao da je poljubi, predala mu se. Dok ju je grlio, milovala mu je ramena i leđa, osećala snagu u njegovim rukama. Znala je da je on od njihove veze želeo više nego što je bila voljna da mu da, ali tada je najednom shvatila da nema izbora. Postojao je samo ovaj trenutak i pripadao je njima.

Kad je progovorio, u glasu mu se primećivalo i oklevanje i žurnost. „Želiš li da odemo na tatinu jahtu?“

Osećala je da drhti, ne znajući je li spremna za ono što predstoji. U isto vreme osetila je snažan poriv da krene napred. „Okej“, prošaputala je.

Vil joj je stegnuo ruku. Naslućivala je da je i on uznemiren kao i ona dok ju je vodio prema jahti. Znala je da još može da se predomisli, ali nije htela da stane. Želela je da taj prvi put nešto znači, da se desi s nekim do koga joj je veoma stalo. Dok su se približavali jahti, tek nejasno je primećivala sve oko sebe. Postalo je svežije, krajičkom oka videla je kako zvanice igraju na plesnom podijumu. Negde po strani ugledala je kako Suzan razgovara sa starijim gospodinom koji ju je ranije posmatrao. Roni je opet imala osećaj da ga odnekud poznaje.

„Bio je to baš sladak govor. Voleo bih da sam ga snimio“, Roni začu otegnuti glas.

Vil se trgnu. Glas je dopirao s druge strane doka. Iako je i dalje bio sakriven u mraku, Roni je tačno znala ko je. Blejz ju je upozorila da bi se ovakvo nešto moglo dogoditi. Markus izađe iza stuba i upali vatrenu kuglu.

„Zaista tako mislim, mali bogatašu. Zaista si je očarao toliko da skine gaćice.“ Isceri se. „To jest, skoro da je tako.“

Vil zakorači napred. „Odlazi odavde, do đavola.“

Markus je vatrenu kuglu vrteo među prstima. „Ili šta? Pozvaćeš policiju? Dobro znam da nećeš.“

Vil je bio napet. Markus mu je nekako pronalazio slabu tačku, ali Roni nije znala kako.

„Ovo je privatna posed“, reče Vil, ali nije zvučao samouvereno kako bi trebalo.

„Volim ovaj deo grada, a ti? Ovde su svi prisni kao u kantri klubu, izgradili su tu lepu stazu koja ide obalom od jedne do druge kuće. Volim da dolazim ovamo, znaš? Zbog lepog pogleda, hoću reći.“

„Ovo je svadba moje sestre“, prosikta Vil.

„Uvek sam smatrao da ti je sestra lepa“, reče Markus. „Čak sam je jednom pozvao da izađemo. Ali drolja me je odbila. Možeš li da poveruješ?“ Nije pružio Vilu priliku da odgovori, već pokaza na goste. „Video sam i Skota, ponaša se kao da nema nikakvih briga. Moraš da se zapitaš je li mu čista savest, a? A onda opet, ni tvoja nije najčistija, zar ne? Kladam se da ni mami nisi rekao da tvoja mala kurva od devojke verovatno ide u zatvor.“

Vilovo telo zategnu se kao gudalo.

„Kladim da će je sudija dovesti u red, a?“

Sudija...

Roni odjednom shvati zašto joj je stariji gospodin toliko poznat... a sada je sudija razgovarao sa Suzan... Oseti kako joj se grlo stegnulo. O... bože...

Spoznaja se odigrala u istom trenutku kad joj je Vil pustio ruku. Kad je pojurio ka Markusu, Markus na njega baci vatrenu kuglu i skoči sa doka na stazu. Uspentrao se u dvorište, nedaleko od šatora, ali pored Vila nije imao izgleda. Vil je lako smanjivao razdaljinu, ali kad se Markus osvrnuo, Roni mu na licu pročita kako je upravo želeo da Vila navede na to.

Imala je samo delić sekunde da se upita zašto, a tada ugleda kako se Markus baca ka konopcima koji su držali šator...

Roni polete napred. „Nemoj, Vile! Stani!“ vrisnula je, ali već je bilo kasno.

Vil se bacio na Markusa, pa se obojica upletoše u konopce te kočici poiskakaše iz zemlje. Roni je užasnuto gledala kako se šator ruši.

Ljudi povikaše, a Roni ču nesnosnu lomljivu prevrnutu skulpturu od leda. Zvanice su se sklanjale i vrištale. Vil i Markus su se borili na zemlji sve dok Markus najzad nije uspeo da se oslobodi. Umesto da nastavi da se bori, pojurio je iz gužve, skočio na stazu i nestao iza susedove kuće.

U sveopštem metežu koji je usledio Roni se pitala hoće li se iko uopšte i setiti Markusa.

Nje su se, dakako, setili. Sedela je u radnoj sobi i osećala se kao da joj je dvanaest godina. Želela je samo da ode što dalje od ove kuće i zavuče se u svoj krevet.

Dok je slušala kako u susednoj prostoriji Suzan viče, pred Roninim očima se neprestano ponavljao prizor rušenja šatora.

„Upropastila je svadbu tvoje sestre!“

„Nije!“ uzviknu Vil. „Rekao sam ti šta se dogodilo!“

„Očekuješ da poverujem da je neki stranac upao na zabavu i da si pokušao da ga zaustaviš?“

„To se dogodilo!“

Zašto Vil nije spominjao Markusovo ime, Roni nije znala, ali nije se usuđivala da išta kaže. Svakog časa je očekivala da čuje kako stolica leti kroz prozorsko staklo. Ili da njih dvoje grunu u radnu sobu kako bi je Suzan izgrdila.

„Vile, molim te... čak i pod pretpostavkom da govoriš istinu, zašto je taj došao ovamo? Svi znaju da imamo veliko obezbeđenje! Sve sudije iz grada bile su na svadbi. Šerif je, za boga miloga, nadzirao put do kuće. To mora imati veze s tom devojkom! Nemoj mi... Vidim ti na licu da sam u pravu... I šta si uopšte s njom radio pored tatine jahte?“

Ton kojim je izgovorila reči „s tom devojkom“ Roni je zazvučao kao nešto odvratno u šta je Suzan ugazila i ne može da to otare s cipele.

„Mama...“

„Prekini! Ne trudi se da objašnjavaš! Ovo je Meganina svadba, Vile, zar ne razumeš? Njena *svadba*! Znaš koliko nam je to svima važno. Znaš koliko smo tvoj otac i ja truda uložili da sve pripremimo!“

„Nisam želeo da se to dogodi...“

„Nije važno, Vile.“ Roni ču kako je Suzan glasno uzdahnula. „Znao si šta će se dogoditi ako je ovamo dovedeš. Znao si da ona nije kao mi...“

„Ne pružaš joj čak ni priliku...“

„Sudija Čejmbers ju je *prepoznao*! Rekao mi je da će joj se krajem meseca suditi zbog krađe u prodavnici! Dakle, ili nisi znao i ona je slagala tebe, ili si znao pa si ti slagao mene!“

Zavlada napeta tišina, a Roni se, i protiv volje, naprezala da čuje Vilov odgovor. Kad je progovorio, zvučao je potišteno.

„Nisam ti rekao zato što sam znao da nećeš razumeti.“

„Vile, dušo... zar ne vidiš da ona nije za tebe? Pred tobom je čitava budućnost, ne treba ti u životu neko kao ona. Čekala sam da sam to shvatiš, ali si se očigledno i suviše prepustio osećanjima da uvidiš ono što je očigledno. Ona nije za tebe. Ona je niža klasa. *Niža klasa!*“

Kad su se glasovi podigli, Roni oseti mučninu. Jedva se susprezala da se ne isповраća. Suzan nije imala pravo u svemu, ali u jednom nije grešila - Roni je bila razlog što je Markus došao. Da je samo poslušala sebe i ostala kod kuće! Ona ovde ne pripada.

„Jesi li dobro?“ upita Tom. Stajao je na vratima s ključevima od kola u ruci.

„Zaista mi je žao, gospodine Blejkli“, žurno reče. „Nisam htela da stvaram nikakve nevolje.“

„Znam da nisi“, reče. I pored njegovog saosećajnog odgovora, znala je da je i on ljut. A kako i ne bi bio? Iako niko nije teško povređen, dvoje gostiju, oborenih u metežu, odvezeni su u bolnicu. Obuzdavao je svoja osećanja i Roni mu je na tome bila zahvalna. Da je povisio glas, briznula bi u plač.

„Želiš li da te odvezem kući? Sada je ovde prilična gužva. Tvoj tata bi se namučio da priđe kući.“

Roni klimnu glavom. „Da, molim vas.“ Popravila je haljinu kad je ustala, nadajući se da se na putu do kuće neće isповraćati. „Hoćete li, molim vas, reći Vilu zbogom? I da se više nećemo viđati?“

Tom klimnu. „Dobro“, reče. „Učiniću tako.“

Nije povraćala i nije plakala, ali ni reč nije izustila u toj najdužoj vožnji u životu. Nije ni Tom, ali to i nije bilo začuđujuće.

Kad je stigla, u kući je vladala tišina. Svetla su bila pogašena, a i Džona i otac su čvrsto spavali. Iz hodnika je čula kako otac diše - duboko i teško, kao da je imao dug, naporan dan. Jedino o čemu je razmišljala dok se uvlačila u krevet i plakala bilo je to da nijedan dan nije mogao biti duži i teži od ovog kakav je ona upravo preživela.

Oči su joj još bile naduvene i crvene kad je osetila da je neko drma. Zaškiljivši, ugleda da pored nje na krevetu sedi Džona. „Moraš da ustaneš.“

Najednom se seti sinoćnjih događaja i Suzaninih reči, pa joj pripade muka.

„Ne želim da ustanem.“

„Nemaš izbora. Neko te čeka.“

„Vil?“

„Ne“, reče Džona. „Neko drugi.“

„Zamoli tatu da on to sredi“, reče Roni navlačeći prekrivač preko glave.

„Bi, ali on još spava. A osim toga tražila je tebe.“

„Ko?“

„Ne znam, ali čeka te napolju. I vrlo je zgodna.“

Roni je na brzinu obukla farmerke i košulju i oprezno izašla na trem. Nije znala šta da očekuje, ali ovo svakako nije očekivala.

„Izgledaš užasno“ bez uvoda joj reče Megan.

Na sebi je imala običan šorts i kratku majicu, ali je Džona bio u pravu - izbliza je bila još lepša nego juče na venčanju. Takođe je zračila samouverenošću zbog čega se Roni smesta osetila kao da je devojčica.

„Zaista mi je žao što sam ti upropastila svadbu...“ započe Roni.

Megan podiže ruku. „Nisi mi upropastila svadbu“, reče suvo se osmehnuvši. „Učinila si da svadba bude... nezaboravna...“

Na Meganine reči Roni oseti da joj naviru suze.

„Ne plači“, blago joj reče Megan. „Ne krivim te. Ako je neko kriv, onda je to Markus.“

Roni zatrepta.

„Da, znam šta se dogodilo. Vil i ja smo razgovarali kad je mama najzad završila s njim. Mislim da mi je sve prilično jasno. Dakle, kao što reko, tebi ništa ne zameram. Markus je lud. Uvek je i bio.“

Roni proguta knedlu. Iako je Megan imala neverovatno mnogo razumevanja - ili možda upravo zato što je imala razumevanja - Roni se osećala još gore.

„Ovaj... ako nisi došla da vičeš na mene, zašto si došla?“ upita.

„Delom zato što sam razgovarala s Vilom. Ali glavni razlog mog dolaska jeste to što želim nešto da znam. I želim da mi kažeš istinu.“

Roni oseti da joj se želudac vezuje u čvor. „Šta želiš da znaš?“

„Želim da znam voliš li ti mog brata.“

Roni nije bila sigurna da ju je dobro čula, ali Meganin pogled bio je nepokolebljiv. A šta ima da izgubi? Njihovoj vezi došao je kraj čemu će doprineti i razdvojenost, ako se već za to ne postara Suzan.

Megan je zahtevala istinu i već je pokazala koliko je ljubazna, pa je Roni znala da nema izbora.

„Da, volim ga.“

„To nije letnji flert?“

Roni snažno odmahnu glavom. „Vil i ja...“ Zaćutala je ne verujući da bi odabrala prave reči da to opiše.

Proučavajući joj lice, Megan se lagano osmehnu. „Dobro“, reče. „Verujem ti.“

Roni se zbunjeno namrštila, pa se Megan nasmeja. „Nisam baš od juče. Imala sam prilike da vidim taj pogled. Na primer, jutros u ogledalu. Ja isto to osećam prema Danijelu, ali moram reći da je pomalo čudno videti taj izraz na tvom licu. Kad je meni bilo sedamnaest godina, mislim da nisam ni znala šta je ljubav. Ali kada je ono pravo, onda to odmah znaš.“

Dok je Roni shvatala šta joj Megan govori, zaključila je da Vil nije pravedno opisivao svoju sestru. Nije bila sjajna, bila je... daleko, daleko bolja od toga. Bila je onakva kakva bi Roni želela da bude za nekoliko godina, i to po svemu. Za svega nekoliko minuta Megan je postala njen uzor.

„Hvala ti“, promrmljala je, ne mogavši da se seti boljeg odgovora.

„Ne zahvaljuj mi. Ne radi se o meni, već o mom bratu, a on je lud za tobom“, reče znalački se osmehujući. „Bilo kako bilo, želim da kažem da, budući da si zaljubljena u njega, ne treba da se brineš zbog onoga što se odigralo na svadbi. Ti si samo mojoj mami pružila priču koju će prepričavati do kraja života. Veruj mi, ona će to umeti da iskoristi. Vremenom će preći preko toga. Uvek je tako.“

„Ne znam...“

„Zato što je ne poznaješ. Da me pogrešno ne shvatiš, ona jeste stroga. I zaštitnički nastrojena. Ali kad je upoznaš, nema bolje na svetu. Ona bi učinila sve za one do kojih joj je stalo.“

Tim rečima ju je podsetila na Vila, koji je isto tako opisao majku, ali Roni dosad još nije videla takvu Suzan.

„Trebalo da razgovaraš s Vilom“, reče Megan i, pripremajući se da pođe, stavi naočari za sunce. „Ne brini. Ne savetujem ti da odeš našoj kući. Uostalom, on i nije tamo.“

„Gde je?“

Megan preko ramena pokaza prema doku. „Na turniru. Prva utakmica im počinje za četrdeset minuta.“

Turnir. U čitavoj ovoj gužvi sasvim je zaboravila na turnir.

„Upravo sam bila tamo, ali kad sam ga ostavila, nimalo nije bio raspoložen. Veoma je uznemiren, mislim da uopšte nije spavao. Pogotovo pošto mu je tata preneo šta si rekla. Moraš to da popraviš“, odlučno joj reče.

Megan je skoro zakoračila s trema kad se ponovo okrenu prema Roni. „I samo da znaš. Danijel i ja smo za jedan dan odložili odlazak na medeni mesec samo da bismo gledali mog mlađeg brata na turniru. Bilo bi dobro da zaista bude usredsređen na igru. Možda on o tome i ne govori previše, ali mu je važna pobeda na turniru.“

Pošto se istuširala i obukla, Roni je pojurila na plažu. Dok je vrveo od ljudi, slično kao one prve večeri kad je doputovala u grad.

Privremena sedišta između kojih su se nalazila dva igrališta postavljena su na suprotnom kraju doka i na njima se tiskalo najmanje hiljadu gledalaca. Još više ljudi se okupilo na doku odakle su mogli da posmatraju utakmicu iz ptičje perspektive. Na samoj plaži takode je vladala gužva, pa se Roni jedva probijala kroz mnoštvo. Bojala se da Vila neće pronaći na vreme.

Nije čudo što je pobeda na turniru toliko važna.

Tražila ga je među gomilom, videla neke iz drugih ekipa, što ju je još više uznemirilo. Nije primetila da je neki poseban deo odvojen za igrače i očajavala je pomišljajući da ga nikad neće pronaći među tolikim ljudima.

Do početka utakmice ostalo je još svega deset minuta i Roni je već htela da odustane kad ga opazi kako sa Skotom ide prema nekim bolničarima naslonjenim na svoje vozilo. Vil je skinuo majicu i nestao iza vozila.

Pojurila je kroz gomilu izvinjavajući se ljudima koje je gurala. Za nepun minut se obrela na mestu gde ga je spazila, ali sada od njega nije bilo ni traga. Ponovo je krenula napred i tada joj se učini da vidi Skota - koga je bilo teško primetiti u moru plavokosih. Baš kad je iznervirano uzdahnula, ugleda Vila kako sam stoji u senci gledališta i iz flašice pije negazirani energetska napitak.

Megan je bila u pravu. Roni je po njegovim povijenim ramenima videla da je iscrpljen i nije mogla da opazi ni trag predtakmičarske groznice.

Zaobišla je nekoliko gledalaca i potrčala. Na trenutak je pomislila da mu je na licu videla iznenađenje, ali se brzo okrenuo i Roni shvati da mu je otac preneo njenu poruku.

Na licu mu je videla i bol i zbunjenost. O svemu bi tome razgovarala s njim, ali kako je utakmica počinjala za koji minut, nije imala vremena. Čim mu se primakla, zagrlila ga je i poljubila što je strasnije umela. Ako se i iznenadio, vrlo brzo se pribrao i uzvratilo joj poljubac.

Kad su se najzad razdvojili, Vil progovori. „Ono što se juče dogodilo...“

Roni odmahnu glavom i nežno mu stavi prst na usne. „O tome ćemo kasnije pričati, ali samo da znaš, nisam zaista mislila ono što sam rekla tvom tati. Volim te. I moraš nešto da mi učiniš.“

Kad je radoznalo nakrivio glavu, Roni nastavi.

„Igraj danas kako dosad nikad nisi igrao.“

Dvadeset sedam

Markus

Šutirajući pesak na Bauerovom žalu, Markus je znao da bi trebalo da uživa u metežu koji je izazvao prethodne večeri. Sve se odvijalo tačno kao što je planirao. Kuća je bila uređena upravo onako kako je do detalja opisivano u bezbrojnim novinskim člancima, a kočiče je lako izvukao - ne sasvim, već tek toliko da zasigurno izlete iz zemlje kad padne u konopce - dok su svi bili na večeri. Oduševio se kad je video da Roni stiže na dok, a za njom i Vil. Nisu ga izneverili. I dobri stari pouzdani Vil je svoju ulogu savršeno odigrao. Markus bi se iznenadio da sazna kako na svetu postoji neko predvidljiviji. Pritisneš jedno dugme i Vil uradi ovo, pritisneš drugo dugme i Vil uradi ono. Da nije bilo toliko zabavno, bilo bi dosadno.

Markus nije bio kao ostali, odavno je to znao. Dok je odrastao, ništa mu nije izazivalo grižu savesti, i to je voleo kod sebe. U toj sposobnosti da uradi šta god želi kad god želi ležala je moć, ali je zadovoljstvo obično bilo kratkog daha.

Već mesecima se nije osećao toliko živ kao sinoć. Uzbuđenje je bilo neverovatno. Obično bi, pošto bi izveo jedan od svojih „projekata“, kako je voleo o tome da misli, nedeljama bio zadovoljan. To je bilo dobro pošto bi ga zbog tih poriva, kad ih ne bi obuzdavao, na kraju uhvatili na delu. Nije bio glup. Znao je kako sve ide i zato je bio veoma, veoma oprezan.

Sada ga je, međutim, progonio osećaj da je pogrešio. Možda je preterao kad je Blejklijeve izabrao za cilj svog poslednjeg projekta. Na kraju krajeva, oni su u Vilmingtonu bili gotovo ravni kraljevskoj porodici - imali su moć, veze i novac. I znao je da ih, ako otkriju da je umešan, ništa neće zaustaviti da ga pošalju na što duži boravak u zatvoru. Stoga ga je izjedala sumnja - Vil je ranije uvek štitio Skota, ali hoće li to učiniti čak i po cenu sestrine svadbe?

Taj osećaj mu se nije dopadao. Bio je skoro nalik... strahu. Nije želeo da ide u zatvor ma koliko da je kazna kratka. Nije mogao da ode u zatvor. On tamo nije pripadao. Bio je bolji. Bio je pametniji i nije mogao ni zamisliti da bude zaključan u kavez i da mu naređuje gomila bednih zatvorskih čuvara, ni da se dopadne nekom neonacisti od sto pedeset kilograma, niti da jede hranu s izmetom bubašvabe, niti sve ostale užase koje je lako mogao da zamisli.

Zgrade koje je zapalio i ljudi koje je povredio nisu mu značili baš ništa, ali od pomisli na zatvor bilo mu je... muka. I nikad nije osetio toliko strah kao posle sinoćnih događaja.

Zasad sve izgleda mirno, govorio je sebi. Vil ga očigledno nije prijavio - da jeste, Bauerov žal bi vrveo od policajaca. Ipak, morao je da se na neko vreme primiri. Da se istinski primiri. Nikakve žurke po kućama na plaži, nikakvi požari u skladištima, i držaće se daleko i od Vila i od Roni. Podrazumeva se da ni reč neće reći Tediju i Lansu, čak ni Blejz. Bolje da sećanje na to svima izbledi.

Ukoliko se Vil ne predomisli.

Ta mogućnost ga pogodi kao da je primio udarac. Tu gde je nekad imao potpunu nadmoć nad Vilom, uloge su se najjednom obrnule... ili su se u najmanju ruku izjednačile.

Možda bi, pomislio je, najbolje bilo da na neko vreme ode iz grada. Da krene na jug, u Mirtl Bič, Fort Loderdejł ili Majami dok se mala svadbena gužva sasvim ne zaboravi.

Činilo mu se da je to ispravna odluka, ali za to mu je bio potreban novac. Mnogo novca. I što pre. A to znači da poneku predstavu mora da izvede pred mnoštvom ljudi. Danas, srećom, počinje odbojkaški turnir. Vil će se takmičiti, nema sumnje, ali on nema razloga da se približava igralištu. On će svoju predstavu izvesti na doku... veliku predstavu.

Iza njega je Blejz sedela na suncu, samo u farmerkama i grudnjaku, dok joj je majica bila zgužvana pored logorske vatre.

„Blejz“, doviknu joj, „danas će nam trebati devet vatrenih kugli. Biće mnogo sveta, a moramo da zaradimo neki novac.“

Nije mu odgovorila, ali ga je razdražio njen čujni uzdah. Nje mu je već bilo dosta. Otkako ju je mama izbacila, Blejz je bila po čitav dan snuždena. Gledao ju je kako ustaje sa svog mesta i uzima flašu tečnosti za upaljač. Odlično. Makar je nešto činila da zaradi za troškove.

Devet vatrenih kugli. Ne u isto vreme, naravno. Obično su za predstavu koristili šest. Ali dodati još jednu tu i tamo, napraviti nešto neočekivano, biće dovoljno da skupi novac koji mu je potreban. Za dva-tri dana biće na Floridi. Samo on. Tedi i Lans i Blejz moraće neko vreme da se sami snalaze, a to je, što se njega tiče, sasvim u redu. Bilo mu je dosta svih njih.

Već planirajući putovanje, jedva je i primećivao da Blejz nekoliko platnenih loptica natapa tečnošću za upaljače tačno iznad majice koju će kasnije nositi na predstavi.

Dvadeset osam

Vil

U utakmici u prvom krugu izuzetno lako su pobedili. Vil i Skot jedva da su se i oznojili. U drugom krugu utakmica je bila još lakša - njihovi protivnici osvojili su samo jedan poen. U trećem krugu i on i Skot su morali da se potrude. Iako su ubedljivo dobili, Vil je s igrališta otišao s uverenjem da je tim koji su upravo porazili daleko bolji nego što rezultat pokazuje.

Četvrtfinale je počelo u dva po podne, a finale je bilo predviđeno za šest. Dok je Vil s rukama na kolenima čekao servis protivničke ekipe, znao je da je danas u punoj formi. Gubili su jer je rezultat bio pet - dva, ali se nije brinuo. Osećao se dobro, bio je brz i svaka lopta padala je tačno tamo gde je želeo. Čak i dok je njegov protivnik bacao loptu u vazduh da bi servirao, Vil se osećao nepobedivim.

Lopta je u luku preletela preko mreže. Predviđajući gde će pasti, Vil krenu napred i savršeno je odbaci uvis. S besprekornom tačnošću Skot pojuri, skoči i udari loptu koja odlete u suparničko polje, pa ponovo dobiše servis. Osvojili su narednih šest poena zaredom, a zatim je servirao drugi tim. Dok je zauzimao položaj, Vil pogledom potraži Roni. Sedela je u gledalištu na suprotnoj strani od njegovih roditelja i Megan - što je verovatno bilo mudro.

Mrzeo je što mami ne može da kaže istinu o Markusu, ali šta je mogao da učini? Da mama zna ko je to učinio, krenula bi u napad... a na to bi samo usledila odmazda. Bio je siguran da bi Markus, da je uhapšen, najpre zahtevao smanjenje kazne u zamenu za „korisnu informaciju“ o drugom, težem zločinu - Skotovom. To bi Skotu napravilo probleme u kritičnom trenutku kad traži stipendiju, a da ne spominje koliko bi Skotovi roditelji bili povređeni - a oni su i bliski prijatelji njegovih roditelja. Stoga je lagao, a njegova mama je, nažalost, odlučila da svu krivicu svali na Roni.

Ali jutros se Roni pojavila i ipak mu rekla da ga voli. Pričaće kasnije, obećala mu je. I rekla mu je kako više od svega želi da on igra što bolje ume, a upravo je to i nameravao da učini.

Kad su protivnici ponovo servirali, Vil pojuri da stigne loptu. Skot ju je savršeno nabacio a Vil je zabio loptu u protivničko polje. Od tog trenutka do kraja igre njihovi suparnici dobili su samo jedan poen. U sledećoj utakmici protivnicima su prepustili svega dva poena.

Skot i on su stigli do polufinala, a u gledalištu je video kako Roni navija za njega.

Polufinalna utakmica bila je dosad najteža. Prvi set su lako dobili, ali su drugi izgubili u taj-brejku.

Vil je stajao na liniji za servis i čekao znak za početak trećeg seta kad mu pogled odluta najpre u gledalište a zatim na dok. Primetio je da ima triput više ljudi nego prethodne godine. Tu i tamo video je grupe poznanika iz srednje škole, kao i onih sa kojima je odrastao. U gledalištu nije bilo nijednog slobodnog mesta.

Na sudijin znak, Vil baci loptu visoko u vazduh pa napravi nekoliko brzih koraka. Vinuvši se uvis, poslao je loptu u polje, ciljajući u tačku na tri četvrtine protivničkog dela igrališta. Doskočio je da se pripremi za sledeći udarac, ali već je znao da to nije potrebno. Razdvojivši se, njegovi protivnici su čekali trenutak duže - lopta je snažno udarila u polje i podigla stub peska, a zatim skliznula s terena. Jedan - nula.

Vil je servirao sedam puta zaredom, pa su stekli znatnu prednost, a na kraju su oni i protivnici naizmenično osvajali po poen što je dovelo do uslovno lake pobede.

Dok su odlazili s terena, Skot ga potapša po leđima.

„Gotovo je“, reče. „Danas nam sve ide od ruke. Spremni smo za Tajsona i Landrija!“

Tajson i Landri, osamnaestogodišnjaci iz Hermoza Biča u Kaliforniji, bili su glavni juniorski tim na svetu. Pre godinu dana rangirani su kao jedanaesta ekipa na svetu, što je dovoljno dobro da predstavljaju doslovce svaku zemlju na Olimpijskim igrama. Počeli su zajedno da igraju kao dvanaestogodišnjaci, a za poslednje dve godine nisu izgubili ni set. Skot i Vil su ih sreli samo jednom pre prošlogodišnjeg polufinala na istom turniru, i s terena su otišli podvijenih repova. Nisu dobili ni jedan jedini set.

Ali danas je drugačija priča. Prvi set su dobili s tri poena razlike. Tajson i Landri su sledeći set dobili s istom razlikom, a u poslednjem setu rezultat je bio sedam - sedam.

Vil je devet sati bio na suncu. Iako je popio litre i litre vode i energetskih napitaka, trebalo je da ga sunce i vrućina makar malo iscrpe, a možda i jesu. Ali on to nije osećao. Ne sada. Ne kad je shvatio da zapravo imaju izgleda da pobede na turniru.

Servis je bio njihov - što je u odbojci na pesku uvek nedostatak, pošto se poeni dobijaju sa svakim udarcem, a tim koji vraća servis ima priliku da loptu zabije u protivničko polje - ali Skot je servirao tako da je Tajsona izmestio s položaja. Tajson je na vreme stigao do lopte, ali je od njegovog udarca odletela u pogrešnom pravcu. Landri se bacio i nekako uspeo da dodirne loptu, ali je to samo sve pogoršalo. Lopta se vinula među gledaoce, a Vil je znao da će proteći makar još jedan minut pre no što se lopta vrati u igru. Kad do tog dođe, on i Skot će voditi s jednim poenom razlike.

Kao i obično, najpre je pogledao Roni i video je kako mu maše. Zatim se okrenuo prema suprotnom delu gledališta, osmehnuo se i klimnuo svojoj porodici. Iza njih, na doku, video je mnoštvo koje se tiskalo oko igrališta, ali malo dalje bilo je pusto. Pitao se šta je tome uzrok kad primeti da kroz vazduh leti vatrena kugla.

Dogodilo se to pri rezultatu dvanaest - dvanaest.

Lopta je ponovo odletela u gledaoce, ovog puta zbog Skota, a dok se Vil vraćao na svoje mesto, pogledao je na dok pošto je znao da je Markus tamo.

To što je Markus toliko blizu razgnevalo ga je kao i prethodne noći.

Znao je da preko toga treba da pređe, kako ga je i Megan savetovala. Znao je da nije trebalo da je sinoć opterećuje čitavom pričom. Na kraju krajeva, bio je to dan njenog venčanja, a njegovi roditelji su za nju i Danijela rezervisali apartman u čuvenom hotelu *Vilmingtonijan*. Ali Megan je bila uporna i na kraju joj je ispričao sve. Premda nije osuđivala njegovu odluku, znao je da je razočarana što je ćutao o Skotovom zločinu. Ipak je danas navijala za njega od sveg srca, a dok je čekao da sudija dune u zviždaljku, znao je da igra i zbog svoje sestre jednako kao i zbog sebe.

Na doku je ugledao kako vatrene kugle poskakuju u vazduhu. Mnoštvo se odmaklo od ograde i uspeo je da razazna da Tedi i Lans kao i obično izvode brejkdens. Iznenadilo ga je, međutim, što vidi da Blejz žonglira vatreanim kuglama s Markusom. Uхватила bi loptu pa je ponovo dobacila Markusu. Koliko je Vil video, vatrene kugle su se kretale brže nego

obično. Blejz se polako povlačila, verovatno pokušavajući da sve uspori, dok leđima na kraju nije udarila o ogradu na doku.

Taj udarac joj je verovatno odvratio pažnju, iako su vatrene kugle i dalje letele prema njoj, pošto je pogrešno procenila putanju kugle koja joj je skliznula na majicu. Kako je prema njoj brzo letela još jedna, Blejz pruži šaku da je dohvati, a onu prethodnu pritisnu rukom uz telo. Za nekoliko sekundi majica joj je buknila, natopljena benzinom za upaljač.

Izbezumljena, Blejz pokuša da rukom ugasi plamen, očigledno zaboravljajući da joj je u šaci i dalje vatrena kugla...

Trenutak kasnije gorele su joj i ruke a na njen vrisak svi na stadionu utihnuše. Ljudi koji su gledali predstavu mora da su bili u šoku, pošto niko nije ni zakoračio prema Blejz. Čak i iz daljine, Vil je video da je vatra obuzima poput vihora.

Nagonski je pojurio s igrališta, trčeći po pesku prema doku. Osećajući da mu stopala klize, podizao je kolena više kako bi povećao brzinu, dok su Blejzini krici parali tišinu.

Jurio je kroz gužvu, krivudajući između ljudi, i brzo stigao do stepenica. Preskakao je po tri odjednom hvatajući se za stubove da ne bi usporio, a zatim naglo skrenuo kad se popeo na sam dok.

Progurao se kroz metež, ali nije mogao da vidi Blejz dok nije izbio na čistinu. Tada je već neki muškarac čučao pored nje dok se uvijala i vrištala na tlu. Od Markusa, Tedija i Lansa nije bilo ni traga...

Vil zastade kad ugleda da se Blejzina majica istopila i pomešala s njenom kožom u plikovima. Blejz je sada nepovezano jecala i vrištala, no niko oko nje nije imao ni blagu predstavu šta da preduzme.

Vil je znao da nešto mora učiniti. Trebalo je najmanje petnaest minuta da vozilo hitne pomoći stigne preko mosta do plaže, čak i da nije ovolika gužva. Kad Blejz u agoniji ponovo kriknu, Vil se sagnu i nežno je podiže u naručje. Njegov kamionet bio je blizu - jutros je prvi stigao - pa je ponese tamo. Zapanjeni prizorom kojem su prisustvovali, niko od prisutnih nije ni pokušao da ga zaustavi.

Blejz je na trenutke gubila svest. Vil je išao što je mogao brže, vodeći računa da je nepotrebno ne pomera. Roni je izbezumljeno trčala uza stepenice dok je on nailazio noseći Blejz. Nije znao kako je uspela da iz gledališta stigne toliko brzo do njega, ali je osetio olakšanje kad ju je video.

„Ključevi su iznad zadnje gume!“ viknu Vil. „Moramo da je položimo na zadnje sedište i, dok se budemo vozili, javi hitnoj pomoći da stizemo i da nas očekuju!“

Roni pojuri ispred njega prema kamionetu. Uspela je da otvori vrata pre no što je Vil stigao. Nije bilo lako namestiti Blejz na sedište, ali su uspeli, a Vil onda uskoči za volan. Čim se isparkirao, pritisnuo je papučicu za gas do kraja, već siguran da će, dok stignu u bolnicu, prekršiti desetine saobraćajnih propisa.

Prijemno odeljenje za hitne slučajeve u bolnici bilo je prepuno. Vil je sedeo kraj vrata, zagledan u mrak koji je donosilo veče. Roni se smestila pored njega. Njegovi roditelji su sa Megan i Danijelom svratili nakratko, ali su prošli sati otkako su otišli.

Za poslednja četiri sata Vil je ono što se dogodilo više puta opisao raznim ljudima, uključujući i Blejzinu mamu, koja je sada bila uz Blejz. Kad je uletela u čekaonicu, Vil joj je na licu jasno video čisti strah, a zatim ju je neka bolničarka odvela.

Izuzev što je rečeno da Blejz operišu, Vil ništa drugo nije saznao. Pred njima je bila noć, ali nije ni pomišljao da ode. Stalno se prisećao kako je izgledala dok su jedno pored drugog sedeli u trećem razredu osnovne škole, a zatim se vraćao na sliku stvorenja koje je

danas nosio u naručju. Sada su bili stranci, ali nekad mu je bila drugarica, a za Vila je to bilo dovoljno.

Razmišljao je hoće li policajci ponovo doći. Došli su s njegovim roditeljima i ispričao im je šta je znao, ali njih je više zanimalo zašto je on doveo Blejz u bolnicu umesto da dopusti da to uradi hitna pomoć. Vil je bio iskren - nije se setio da su na igralištu a bilo mu je jasno da Blejz hitno mora u bolnicu - i srećom, to su razumeli. Čak mu se učinilo da mu je policajac Džonson blago klimnuo glavom, pa je Vil imao utisak da bi u takvoj prilici i policajac Džonson jednako postupio.

Svaki put kad bi se vrata sestrinske sobe otvorila, Vil je pogledom tražio neku od bolničarki koje su primile Blejz. Dok su se vozili, Roni je nekako uspela da dobije bolnicu pa ih je čekao tim za hitne slučajeve. Za minut su prebacili Blejz na nosila i odneli je. Prošlo je skoro čitavih deset minuta pre no što su i on i Roni bili u stanju da išta kažu jedno drugom. Stoga su sedeli nepomično, držali se za ruke i drhtali misleći na Blejzine krike u kamionetu.

Bolnička vrata se ponovo otvoriše i Vil ugleda kako im prilazi Blejzina mama.

I Vil i Roni ustadoše. Kad se sasvim primakla, Vil joj na licu primeti napetost.

„Bolničarka mi je rekla da si još ovde. Želela sam da ti zahvalim za ono što si uradio.“

Glas joj puče, a Vil proguta knedlu i shvati da mu se grlo osušilo.

„Hoće li Blejz biti dobro?“, uspeo je da procedi.

„Ne znam. Operacija još traje.“ Blejzina mama se okrenu prema Roni. „Ja sam Margaret Konvej. Ne znam je li me Galadrijela ikad spominjala.“

„Zaista mi je žao, gospođo Konvej.“ Roni je nežno dodirnu po ruci.

Žena duboko uzdahnu, trudeći se da se pribere, ali joj to nije polazilo za rukom. „I meni“, započe, ali joj je glas sve više drhtao. „Sto puta sam joj rekla da se ne druži s Markusom, ali jednostavno nije htela da sluša, a sada je moja mala devojčica...“

Briznula je u plač ne mogavši da se suzdrži. Vil je kao oduzet posmatrao kako joj Roni prilazi i kako jedna drugoj plaču u naručju.

Dok je Vil vozio ulicama Rajtsvil Biča, sve mu je bilo kristalno jasno. Vozio je brzo, ali je znao da bi mogao i brže. U deliću sekunde mogao je da primeti pojedinosti koje inače nije zapažao - nežan, magličast krug svetlosti oko uličnih svetiljki, prevrnutu kantu za đubre u uličici pored *Burger kinga*, malo ulegnuće pored registarske tablice bledožućkastog nisana sentra.

Roni ga je zabrinuto posmatrala, ali ništa nije govorila. Nije pitala kuda idu, no i nije morala. Čim je Blejzina mama izašla iz čekaonice, Vil je bez reči ustao i ljutito krenuo u kamionet. Roni ga je sledila i smestila se na suvozačko sedište.

Na semaforu se uključilo žuto svetlo, ali, umesto da uspori, Vil je papučicu za gas pritisnuo do kraja. Motor zaurla, a kamion polete napred, prema Bauerovom žalu.

Znao je najbrži put do svog odredišta i lako se snalazio. Izlazeći iz poslovne četvrti, kamionet naruši tišinu u kućama uz obalu. Potom prođoše pored doka, a zatim i Ronine kuće - Vil nimalo nije usporio. Vožnja je bila na granici bezbednosti.

Roni se držala za rukohvat kad je konačno skrenuo na pošljunčano parkiralište što se jedva naziralo od drveća. Kamionet se uz škripu zaustavi i Roni se najzad usudi da progovori.

„Molim te, ne čini to.“

Vil ju je čuo i znao je šta od njega traži, ali je ipak iskočio iz kamioneta. Bauerov žal nije bio daleko. Kako mu se prilazilo jedino s plaže, bio je odmah iza ugla, dvesta metara iza spasilačke kućice.

Vil pruži korak. *Znao je* da će Markus biti tu, osećao je to. Sada je već trčao, a pred očima su mu se smenjivale slike - požar u crkvi, noć na vašaru, način na koji je uhvatio Roni za ruke... i Blejz koja gori.

Markus nije ni pokušao da joj pomogne. Pobegao je kad joj je bio potreban. Kad je mogla da umre.

Vil nije mario šta bi se njemu moglo dogoditi. Nije mario šta bi se moglo dogoditi Skotu. Sada mu ništa od svega toga nije bilo važno. Ovog puta Markus je otišao predaleko. Zašavši za ugao, Vil u daljini ugleda kako oko male vatre sede na komadima drveta koje je nanela voda.

Vatra. Vatrene kugle. *Blejz...*

Ubrzavao je spremajući se za ono što će uslediti. Prišao im je dovoljno blizu da razazna prazne pivske flaše razbacane oko vatre, ali je znao da oni njega ne vide zbog mraka.

Markus je prinosiso pivsku flašu usnama kad je Vil pognuo rame i otpozadi ga udario u leđa, tačno ispod vrata. Osetio je kako su se od udarca Markusu izvila leđa, a jedino što se čulo bio je bolan jauk kad ga je Vil gurnuo u pesak.

Vil je znao da mora brzo stići do Tedija, pre no što se on ili njegov brat osvesti. Pogled na Markusa, koji se najednom našao na zemlji, kao da ih je skamenio, pa se Vil, pošto je kolenom udario Markusa u leđa, bacio na Tedija, koji nogama zamlatara i pade preko drveta na kojem je sedeo. Vil se stušti na njega, ali umesto pesnicama, glavom tresnu Tedija u nos.

Osetio je kako Tediju krcka nos, savršen od udarca. Vil brzo ustade, ne obazirući se na Tedija, koji se valjao po zemlji s rukama na licu, dok mu je krv šikljala između prstiju, a krici bili delimično prigušeni krkljanjem.

Lans je već skočio da ga napadne, ali je Vil napravio veliki korak unazad zadržavajući udaljenost. Lans je skoro bio na njemu, povijen, kad Vil iznenada podiže koleno uvis i udari ga u lice. Lansu glava polete unazad - i bio je bez svesti pre no što je pao na zemlju.

S dvojicom je završio, ostaje mu još jedan.

Dotad se Markus već posrćući podigao na noge. Zgrabio je parče drveta i uzmicao dok je Vil išao ka njemu. Ali Vil nikako nije hteo da Markus dobije priliku da čvrsto stoji na nogama pre no što zamahne, pa polete na njega. Markus zavitla drvetom, ali zamah mu je bio slab, pa Vil odbi drvo i udari Markusa u grudi. Zgrabio ga je obema rukama, isprepleo prste i podigao ga koristeći brzinu kretanja da Markusa obori. Bilo je to poput savršeno izvedenog rušenja igrača u ragbiju, i Markus tresnu na leđa.

Vil se obrušio na njega čitavom težinom i, kao i s Tedijem, što je jače mogao i Markusa je glavom udario u nos.

I ovog puta čuo je isto krckanje, ali se sada nije tu zaustavio. Markusa je udario pesnicom jednom, pa opet i iznova, prepuštajući se gnevnu, ne zauzdavajući bes koji se zbog nemoći nagomilavao u njemu još od požara. Udario je Markusa u uvo, pa ponovo. Markusovi krici su ga samo još više razbesneli. Zamahnuo je opet, sada ciljajući u već polomijeni Markusov nos - kad iznenada oseti da mu neko zadrža ruku.

Okrenuo se očekujući Tedija, ali za ruku ga je držala Roni, na čijem se licu ogledao strah.

„Stani! Nije vredno da zbog njega odeš u zatvor!“, vrisnula je. „Nemoj da zbog njega uništiš svoj život!“

Jedva ju je čuo, ali je shvatao da ga vuče, da pokušava da ga odvoji od Markusa.

„Molim te, Vile“, reče drhtavim glasom. „Ti nisi kao on. Ti imaš budućnost. Nemoj sve da upropastiš.“

Kako je njen stisak postepeno popuštao, Vil oseti kako ga snaga napušta. S mukom je ustao, drhteći od uzbuđenja, izbačen iz ravnoteže. Roni ga obgrli oko struka i polako povede prema kamionetu.

Narednog jutra otišao je na posao. Ruka ga je bolela. U maloj svlačionici čekao ga je Skot. Oblačio je kombinezon i besno gledao Vila.

„Nisi morao da napustiš utakmicu“, reče zakopčavajući se. „Bolničari su tamo bili sve vreme.“

„Znam“, uzvratil Vil. „Nisam razmišljao. Video sam ih na početku, ali sam zaboravio. Žao mi je što smo morali da predamo utakmicu.“

„Aha, i meni je“, obrecnu se Skot. Dohvatio je krpu i zataknuo je za pojas. „Mogli smo sve da pobedimo, ali ti si morao da otrčiš da izigravaš junaka.“

„Skote, čoveče, bila joj je potrebna pomoć...“

„Je li? A zašto si baš ti morao da joj pomogneš? Zašto nisi sačekao pomoć? Zašto nisi zvao hitnu pomoć? Zašto si morao da je odvezeš svojim kamionetom?“

„Rekao sam ti, zaboravio sam da su bolničari tamo. Mislio sam da će hitnoj pomoći trebati previše vremena da stigne...“

Skot udari pesnicom u ormarić. „Ali ona ti se čak ni ne dopada!“ viknuo je. „Čak je više i ne poznaješ! U redu, da je u pitanju bila Ešli ili Kesi, pa čak i Roni, razumeo bih. Razumeo bih, do đavola, i da je bio puki neznanac. Ali Blejz? Blejz? Ista ona Blejz koja će ti devojkicu poslati u zatvor? Koja se druži s Markusom?“ Skot zakorači prema Vilu. „Jesi li se i na sekund zapitao bi li ona to isto učinila za tebe? Da si ti povređen i da tebi treba pomoć? Ni u ludilu ne bi!“

„To je samo igra“, pobuni se Vil osećajući kako u njemu raste gnev.

„Tebi!“ vrisnu Skot. „Tebi je to samo igra! Ali tebi je sve igra! Zar ne razumeš? Jer, tebi ništa nije važno! Ti ne moraš da pobediš na ovakvom turniru, jer i kad izgubiš, tebi se i dalje sve prinosi na srebrnom poslužavniku! Ali meni je ovo bilo potrebno! U pitanju je moja *budućnost*, čoveče!“

„E pa ovde je bio u pitanju *život* jedne devojkice“, odbrusi mu Vil. „I kad bi jednom bio u stanju da ne misliš samo na sebe, uvideo bi da je spasti nečiji život važnije od tvoje dragocene odbojkaške stipendije!“

Skot s gađenjem zavrte glavom. „Odavno si mi prijatelj... ali znaš, uvek je to pod tvojim uslovima. Sve je uvek kako *ti* hoćeš. *Ti* raskineš s Ešli, *ti* izlaziš s Roni, *ti* nedeljama ne dolaziš na treninge, *ti* izigravaš junaka. E pa znaš šta? Nisi bio u pravu. Razgovarao sam s bolničarima. Rekli su mi da si pogrešio, da si time što si je onako odvezeo kamionetom mogao samo sve da pogoršaš. I šta si dobio? Je li ti rekla hvala? Ne, naravno da nije. A i neće. Ali sasvim si spreman da prijatelja ostaviš na cedilu zato što je najvažnije ono što *ti* hoćeš.“

Skotove reči bile su nalik udarcima u stomak, ali jedino su uspele da razgneve Vila. „Priberi se, Skote“, reče Vil. „Ovog puta nisi ti najvažniji.“

„Duguješ mi!“ vrisnu Skot i ponovo udari u ormarić. „Zamolio sam te jednu jednostavnu stvar! Znaš koliko mi je to značilo!“

„Ništa ti ne dugujem“, reče Vil tihim gnevnim glasom. „Poslednjih osam meseci sam te štiti. Dosta mi je da nas Markus ucenjuje. Treba da postupiš ispravno. Moraš da kažeš istinu. Stvari su se promenile.“

Vil se okrenu i pođe ka izlazu. Kad je otvorio vrata, čuo je kako mu Skot dovikuje. „Šta si uradio?“

Držeći poluotvorena vrata, Vil se okrenu i odlučno pogleda Skota u oči. „Kao što rekoh, moraš da kažeš istinu.“

Čekao je da do Skota dopre suština njegovih reči, a zatim je izašao pustivši da vrata za njim tresnu. Dok je prolazio pored vozila, čuo je kako Skot za njim više.

„Hoćeš da mi upropastiš život? Hoćeš da odem u zatvor zbog slučajne nezgode? Neću to da uradim!“

Čak i dok se bližio predvorju, čuo je kako Skot udara pesnicom u ormariće.

Dvadeset devet

Roni

Naredna nedelja je za oboje bila puna napetosti. Roni je bila uznemirena što je Vil bio nasilan a uznemiravala su je i osećanja koja je to u njoj podstaklo. Nije volela tuče, nije volela da gleda povredene ljude i znala je da to retko kad može išta popraviti. Ipak, nije mogla da bude ljuta na Vila zbog onoga što je uradio. Ma koliko nije odobravalala ono što se dogodilo, videvši kako je Vil onu trojicu sasvim rasturio, uz njega se osećala sigurnije.

Ali Vil je bio napet. Bio je siguran da će Markus događaj prijaviti policiji i da će mu policija svakog trenutka zakucati na vrata, no Roni je naslućivala da ga još nešto muči, nešto o čemu nije govorio. Iz nekog razloga on i Skot nisu govorili, pa se Roni pitala je li to povezano s Vilovom teskobom.

A onda, naravno, tu je bila i porodica. Naročito Vilova majka. Roni ju je nakon svadbe videla dvaput - jednom kad je čekala u kamionetu ispred njihove kuće dok je Vil utrčao da se presvuče, a drugom prilikom u restoranu u centru Vilmingtona gde ju je Vil izveo. Dok su sedali za sto, Suzan je ušla s grupom prijatelja. Roni je imala savršen pogled na ulaz, dok je Vil bio okrenut na drugu stranu. U obe prilike Suzan joj je namerno okrenula leđa.

Vilu ništa o tome nije ispričala. Dok je Vil bio zadubljen u sopstveni svet odmazde i brige, Roni je primetila da je Suzan, izgleda, uverena kako je lično Roni nekako odgovorna za tragediju koja je zadesila Blejz.

Stajala je u svojoj spavaćoj sobi i odatle posmatrala kako Vil spava. Sklupčao se pored kornjačinog gnezda. Kako su iz ostalih gnezda počeli da se legu mladi, tog popodneva su uklonili kavez i gnezdo je sada bilo sasvim nezaštićeno. Nisu hteli da ga ostave bez zaštite preko noći, a pošto je Vil ionako sve manje vremena provodio kod kuće, sam se ponudio da stražari.

Nije želela da razmišlja o njihovim novostečenim nevoljama, već se prisećala svega što se događalo tokom leta. Jedva se mogla setiti one devojkice kakva je bila kad je prvi put došla na plažu. A leto još nije prošlo - za dva-tri dana ona će napuniti osamnaest godina, a nakon još jednog, poslednjeg zajedničkog vikenda, Vil će otići na fakultet. Njeno ročište bilo je zakazano nekoliko dana nakon toga, a tada će morati da se vrati u Njujork. Toliko je toga već učinjeno a toliko toga još treba učiniti.

Odmahnula je glavom. Ko je ona? I čiji život vodi? Štaviše, kuda će je život odvesti?

Ovih dana joj i nije i jeste sve izgledalo stvarno, stvarnije nego išta pre - njena ljubav prema Vilu, sve jača veza s ocem, način na koji se njen život usporio, jednostavno i potpuno. Sve to je povremeno izgledalo kao da se dešava nekom drugom, nekom koga ona tek upoznaje. Ni za milion godina joj ne bi palo na pamet da će u uspavanom priobalnom gradu negde na jugu naći više... *života i drame* nego na Menhetnu.

Smešeci se, morala je priznati da sve to, s nekoliko izuzetaka, uopšte nije bilo loše. Spavala je u mirnoj sobi pored svog brata, razdvojena samo staklom i peskom od momka koga voli, od momka koji joj uzvraća ljubav. Pitala se može li išta biti lepše u životu. I uprkos svemu što se dogodilo, a možda upravo zbog toga, znala je da nikad neće zaboraviti leto koje su zajedno proveli, ma šta da im donese budućnost.

Ležeći u krevetu, lagano je tonula u san. Poslednje na šta je pomislila bilo je to da će se dogoditi još nešto. Iako je takvo predosećanje obično slutilo na najgore, znala je da je takvo što nemoguće posle svega što su proživeli.

Ujutro se, međutim, probudila s osećanjem teskobe. Kao i uvek, bila je bolno svesna činjenice da je još jedan dan prošao i da joj je s Vilom preostao još jedan dan manje.

Ali dok je ležala i pokušavala da razluči tu teskobu, znala je da to nije jedini razlog. Vil sledeće nedelje odlazi na fakultet. Čak i Kejla polazi na fakultet. Ona sama pak još nije znala šta nju čeka. Jeste, napuniće osamnaest godina i da, izboriće se sa sudskom odlukom ma šta sud odlučio, ali šta onda? Hoće li večno živeti s mamom? A da se možda zaposli u *Starbaksu*? Na trenutak je videla sebe kako drži lopatu i ide za slonovima po zooškom vrtu.

Tada se prvi put toliko blisko suočila s budućnošću. Uvek je verovala da će na kraju sve biti dobro ma šta da odluči. I znala je, biće... bar na neko vreme. Ali je li želela da živi s mamom i u devetnaestoj godini? Ili u dvadeset prvoj? Ili, ne dao bog, u dvadeset petoj?

I kako, za ime sveta, sama može da zaradi dovoljno - i da živi na Menhetnu - bez fakultetske diplome?

Nije znala. Bila je sigurna jedino u to da nije spremna da se ovo leto završi. Nije spremna da se vrati kući. Nije spremna da misli kako Vil luta po zelenim površinama Vanderbilta i kako se šeta sa studentkinjama u navijačkim uniformama. Nije želela da misli ni na šta od svega toga.

„Je li sve u redu? Čutljiva si“, reče Vil.

„Izvini“, uzvratila mu je. „Razmišljam o svemu i svačemu.“

Sedeli su na doku, jeli đevreke i pili kafu koje su usput kupili. Na doku je obično bilo mnogo pecaroša, ali ovog jutra su tu bili samo njih dvoje. Lepo iznenađenje, budući da Vil ima slobodan dan.

„Jesi li razmišljala šta želiš da radiš?“

„Bilo šta što nema veze sa slonovima i lopatama.“

Spustio je đevrek na šolju s kafom. „Da li želim da znam o čemu pričaš?“

„Verovatno ne“, odgovori Roni iskrevljivši se.

„Dobro“, klimnu Vil. „Ali ja sam mislio na to šta bi želela da radiš sutra, na svoj rođendan.“

Roni slegnu ramenima. „Ne mora da bude ništa naročito.“

„Ali puniš osamnaest godina. Da se ne lažemo, to jeste velika stvar. Postaćеш punoletna.“

Sjajno, pomisli Roni. Još jedno podsećanje da joj ističe vreme za razmišljanje o tome čime će se baviti u životu. Vil mora da je po njenom izrazu shvatio da je nešto muči pošto joj je stavio dlan na koleno.

„Jesam li rekao nešto pogrešno?“

„Nisi. Ne znam. Danas se jednostavno čudno osećam.“

U daljini, iza talasa, videlo se jato delfina. Bila je oduševljena kad ih je videla prvi put. Čak i dvadeseti put. Sada su već postali uobičajen deo krajolika, ali će joj i pored toga nedostajati kad se bude vratila u Njujork i radila ono što bude radila. Verovatno će na kraju gledati crtače kao Džona i zahtevati da ih gleda naglavačke.

„A da te izvedem na večeru?“

Ne, ne. Verovatno će na kraju igrati igrice na gejmbuju. „Okej.“

„A mogli bismo možda na ples.“

Ili će možda igrati onu igru heroj gitare. Džona je to satima voleo da igra. A kad malo bolje razmisli, voleo je i Rik. Skoro svi koji nisu imali obaveze u životu igrali su tu igru. „Dobra ideja.“

„A šta kažeš na ovo? Obojićemo lica i pokušati da prizovemo boginje starih Inka.“

Igraće te jadne igre i verovatno živeti kod mame i kad Džona za osam godina krene na fakultet. „Šta god želiš.“

Vilov smeh je vrati u stvarnost. „Jesi li nešto rekao?“

„Pokušavao sam da otkrijem kako bi želela da provedeš rođendan, ali očigledno si u mislima odlutala nekud drugde. Odlazim u ponedeljak i želim da ti priredim nešto naročito.“

Razmišljala je o njegovim rečima pre no što se okrenula prema svojoj kući, ponovo primećujući kako odskače od čitavog tog dela plaže. „Znaš šta zaista, zaista želim?“

Nije se to dogodilo na njen rođendan, već dve noći kasnije, u petak, dvadeset drugog avgusta. Osoblje iz akvarijuma je na čitavu stvar gledalo s naučne tačke. Ranije tog popodneva radnici i volonteri iz akvarijuma počeli su da pripremaju područje kako bi kornjače bezbedno stigle do vode.

Ona i Vil su pomagali da se u pesku napravi plitak šanac koji je vodio do okeana. Drugi su područje oko gnezda ogradili trakom kako bi radoznalce zadržali na bezbednoj udaljenosti. Makar većinu radoznalaca. Ocu i Džoni bilo je dopušteno da budu unutar ograđenog dela, pa su stajali sa strane gde nisu smetali užurbanim radnicima.

Roni pojma nije imala šta treba da radi izuzev da se postara da se niko previše ne približi gnezdju. Nije bila stručnjak, ali je na sebi imala akvarijumsku uniformu u bojama uskršnjeg jajeta, pa su ljudi pretpostavljali da sve zna. Mora da je za poslednjih šezdeset minuta odgovorila na stotinu pitanja. Bilo joj je drago što je zapamtila sve ono što joj je Vil na početku pričao o kornjačama a i što je odvojila nekoliko minuta da o glavatim želvama pročita više podataka na karticama koje su u akvarijumu odštampali za posmatrače. Skoro sve što su želeli da saznaju već je bilo tu, crno na belom, ali, pretpostavljala je, lakše im je da pitaju nego da pogledaju kartice koje drže u rukama.

A i vreme je tako brže prolazilo. Već su satima bili tu, a premda su ih uveravali da će se mladi izleći svakog časa, Roni u to nije bila sasvim sigurna. Kornjače nisu marile što su mala deca već umorna niti što neko mora rano da ustane kako bi ujutro otišao na posao.

Nekako je zamišljala da će biti prisutno svega pet-šest ljudi, a ne stotine njih koji su se okupili s one strane trake. Nije bila sigurna da joj se to dopada - sve ju je to pomalo podsećalo na cirkus.

Kad je sela na dinu, Vil joj je prišao.

„Šta misliš?“ upitao je pokazujući na prizor.

„Još nisam sigurna. Ništa se dosad nije desilo.“

„Nećemo još dugo čekati.“

„To mi stalno govore.“

Vil sede pored nje. „Moraš naučiti da budeš strpljiva, ne može sve odmah.“

„Jesam strpljiva. Samo želim da se izlegu ranije a ne kasnije.“

Vil se nasmeja. „Vidim, pogrešio sam.“

„Zar ne treba da radiš?“

„Ja sam samo volonter. Ti si, u stvari, zaposlena u akvarijumu.“

„Da, ali mi ne plaćaju za vreme koje ovde provodim, pa mislim da bi ti, budući da si volonter, mogao neko vreme da stojiš pored trake.“

„Da pogađam... polovina ljudi te pita šta se događa, a druga polovina postavlja pitanja čiji su odgovori na karticama koje si im podelila.“

„Uglavnom.“

„I to ti je dosadilo?“

„Recimo samo da nije zabavno kao što je bila ona večera.“

Za rođendan ju je izveo u prijatan italijanski restorančić. Takođe joj je kupio srebrnu ogrlicu s priveskom u obliku kornjače, kojom je bila oduševljena i koju je otad neprestano nosila.

„Kako znaš kad je vreme?“

Pokazao je na šefa akvarijuma i jednog biologa. „Kad se Eliot i Tod uznemire.“

„Pravi naučni metod.“

„O, jeste. Veruj mi.“

„Smem li da ti se pridružim?“

Pošto je Vil otišao da donese još nekoliko baterijskih lampi iz kamioneta, prišao joj je otac.

„Ne moraš da pitaš, tata. Naravno da smeš.“

„Nisam hteo da ti smetam. Izgledaš nekako zamišljeno.“

„Samo čekam kao i svi ostali“, reče mu. Pomerila se i napravila mu mesta da sedne pored nje. Za proteklih pola sata okupilo se još ljudi, pa joj je bilo drago što mu je dozvoljeno da bude u ograđenom delu. U poslednje vreme izgledao je veoma umorno.

„Verovala ili ne, dok sam bio mlad, nikad nisam video kako se legu kornjače.“

„Zašto ne?“

„Tada to nije bilo tako važno kao danas. Mislim, ponekad bih naišao na gnezdo i pomislio kako je lepo, ali nikad nisam mnogo razmišljao o tome. Jednom sam samo naišao na gnezdo nakon što su se mladi izlegli. Video sam razbijene ljuske, ali tada je to predstavljalo jednostavno deo ovdašnjeg života. Bilo kako bilo, kladim se da ovo nisi očekivala, a? Ovoliko ljudi?“

„Kako to misliš?“

„Ti i Vil ste čuvali gnezdo svake noći. A sad kad treba da se odigra uzbudljivi deo, morate da to podelite s ostalima.“

„To je u redu. Ne smeta mi.“

„Baš nimalo?“

Osmehnula se. Neverovatno koliko ju je otac dobro upoznao. „Kako ti napreduje pesma?“

„Radim na njoj. Napisao sam verovatno stotinu varijacija dosad, ali i dalje nije kako treba. Znam da je to besmislen trud, ako je dosad nisam napisao, verovatno i neću nikad, ali imam šta da radim.“

„Jutros sam videla prozor. Skoro je završen.“

Otac klimnu glavom. „Bliži se kraju.“

„Jesi li saznao kad će ga postaviti?“

„Nisam“, odvratio je. „Još čekaju novac za preostale popravke. Ne žele da ga postave dok crkva ne počne da se koristi. Pastor Haris brine da ga vandali ne razbiju. Posle požara je mnogo oprezniji.“

„Verovatno bih i ja bila.“

Stiv ispruži noge, pa ih savi, trгнуvši se.

„Jesi li dobro?“ upita Roni.

„Samo sam ovih poslednjih dana previše na nogama. Džona želi da završi prozor pre nego što otputuje.“

„Lepo je proveo ovo leto.“

„Je li?“

„Pre neko veče mi je rekao kako ne želi da se vrati u Njujork. Da želi da ostane s tobom.“

„On je divno dete“, reče. Oklevao je pre no što joj se obratio. „Pretpostavljam da je sledeće pitanje jesi li se ti lepo provela ovog leta.“

„Jesam.“

„ZbogVila?“

„Zbog svega“, kazala je. „Drago mi je da smo bili zajedno.“

„I meni.“

„I, kad ćeš sledeći put doći u Njujork?“

„O, ne znam. Videćemo kako bude išlo.“

Osmehnula se. „Isuviše si zauzet ovih dana?“

„Ne baš“, odgovorio je. „Ali da ti kažem nešto?“

„Šta to?“

„Mislim da si sjajna mlada dama. Nikad nemoj da zaboraviš koliko sam ponosan na tebe.“

„Otkud ti sad to?“

„Ne znam jesam li ti to rekao u poslednje vreme.“

Naslonila mu je glavu na rame. „I ti nisi loš, tata.“

„Hej“, reče Stiv i pokaza na gnezdo. „Mislim da počinje.“

Okrenula se ka gnezdu pa ustala. Kako je Vil i predvideo, Eliot i Tod su uzbuđeno obigrali oko gnezda dok su posmatrači utihnuli.

Odigralo se onako kako joj je Vil prvi put opisao, izuzev što reči nisu dovoljne da se to opiše na pravi način. Pošto je bila u prilici da bude veoma blizu, sve je mogla da vidi - jedno jaje počelo je da puca, a zatim još jedno, pa sledeće, pa se činilo da se sva jaja mrdaju svako za sebe dok se nije pojavila prva kornjačica i preko tih ustalanih jaja krenula iz gnezda.

Ipak, najlepše je bilo ono što je usledilo - prvi mali pokret, pa onda još poneki, a zatim toliko pokreta da je bilo nemoguće pogledom obuhvatiti sve dok se pet, pa deset, pa dvadeset kornjačica, kojih je na kraju bilo toliko da se nisu mogle izbrojati, nije prepustilo opštem metežu.

Poput uzavrele košnice na steroidima...

I tada su ugledali sićušne kornjače, nalik praistorijskim stvorenjima, kako pokušavaju da izađu iz rupe, podižu se i padaju, gmižu jedna preko druge... dok najzad jedna nije izašla, pa druga i treća i sve se uputile peščanim šancem prema svetlosti baterijske lampe koju je Tod držao u plićaku.

Roni je gledala kako jedna po jedna prolaze i pomislila kako je prosto nezamislivo da će preživeti onako malene. Okean će ih naprosto progutati, nestaće u njemu, i upravo je tako i bilo kad su stigle do vode i prevrtale se u plićaku kad ih je talas zahvatio, načas ih izbacivši na površinu, posle čega su nestale.

Stajala je pored Vila, čvrsto mu stezala ruku, izuzetno srećna što je sve one noći provela uz gnezdo i odigrala neku malu ulogu u tom čudu, novom životu. U neverici je razmišljala kako se, posle nedelja i nedelja u kojim se baš ništa nije događalo, sve na šta je čekala odigralo za svega nekoliko minuta.

Dok je stajala uz mladića koga je volela, znala je da nikad ni s kim nije podelila ovakvu čaroliju.

Sat kasnije, pošto su uzbuđeno prepričali svaku pojedinost, Roni i Vil su poželeli laku noć ostalima iz akvarijuma koji su krenuli prema svojim kolima. Izuzev malog šanca, nije bilo nijednog dokaza o onome što se zbilo. Čak se ni ljuske nigde nisu videle - Tod ih je skupio pošto je hteo da proveru kolike su debljine i ima li u njima kakvih hemikalija.

Dok je išla pored njega, Vil ju je zagrlio. „Nadam se da je bilo baš onako kako si očekivala.“

„I bolje“, uzvratila Roni. „Ali sad razmišljam o kornjačicama.“

„Biće sve u redu s njima.“

„Ne sa svima njima.“

„Ne“, priznala Vil. „Ne sa svima. Kad su mlade, verovatnoća nije na njihovoj strani.“

Napravili su nekoliko koraka u tišini. „Tužna sam zbog toga.“

„To je životni ciklus, zar ne?“

„Sad mi nije do filozofije iz *Kralja lavova*“, šmrcnu Roni. „Sad treba da me lažeš.“

„O“, vedro reče Vil. „Ako je tako... Sve kornjače će preživeti. Svih pedeset šest. Porašće i pariće se i imaće mlade, a na kraju će uginuti doživевši, naravno, dublju starost od ostalih kornjača.“

„Stvarno tako misliš?“

„Naravno“, samouvereno odgovori. „To su naše bebe. One su naročite.“

Još se smejala kad je ugledala kako otac i Džona izlaze na trem. „Okej, nakon sveg besmislenog čekanja“, počeo Džona, „i pošto sam sve video od početka do kraja, mogu samo jedno reći.“

„A to je?“, ohrabri ga Vil.

Džona se široko osmehnu. „Bilo... je... sjajno.“

Roni se nasmeja setivši se Džonine primedbe kad je video kako se ona i Vil ljube. Na Vilov zbunjeno izraz lica sada je samo slegnula ramenima. „Naša mala šala“, reče, a u tom trenutku se otac zakašlja.

Bio je to glasan, vlažan kašalj, koji je zvučao... bolesno... ali nije, kao onda u crkvi, prestao odmah. Otac je kašljao i kašljao, kao da mu se cepaju pluća.

Gledala je kako se otac hvata za ogradu da održi ravnotežu. Videla je kako se Džonino čelo nabira od brige i straha, pa čak se i Vil ukopao na mestu.

Posmatrala je kako se otac trudi da stoji uspravno, izvija leđa, bori se da obuzda kašalj. Prineo je obe šake usnama i još jednom se zakašljao, a kad je najzad isprekidano udahnuo, činilo se da diše kroz vodu.

Opet je udahnuo, a zatim spustio ruke. Nekoliko sekundi, koje su joj trajale najduže u životu, Roni je nepomično stajala, odjednom uplašena više nego ikad ranije. Očevo lice bilo je obliveno krvlju.

Trideset

Stiv

Smrtna kazna izrečena mu je u februaru dok je sedeo u lekarskoj ordinaciji, svega jedan sat nakon što je održao poslednji čas klavira.

Ponovo je počeo da predaje kad se vratio u Rajtsvil Bič, posle neuspeha koji je doživeo kao koncertni pijanista. Svega nekoliko dana pošto se Stiv uselio, pastor Haris je, i ne pitajući ga, u kuću doveo mladu studentkinju koja je obećavala i zamolio ga da mu učini „uslugu“. Ličilo je to na pastora Harisa, koji je shvatio da je Stiv, vrativši se kući, obelodanio činjenicu da je izgubljen i sam i da je jedino što može da mu pomogne to da mu život ponovo dobije svrhu.

Studentkinja se zvala Čan Li. I majka i otac su joj bili profesori muzike na Univerzitetu Severna Karolina u Vilmingtonu, a ona sama je imala sjajnu tehniku, ali nekako ne i dar da komponuje svoju muziku. Bila je ozbiljna i vredna i Stivu se odmah dopala. Slušala je sa zanimanjem i marljivo radila ne bi li usvojila njegove savete. Radovao se njenim dolascima i za Božić joj poklonio knjigu o graditeljstvu klasičnih klavira, jer je mislio da će joj se dopasti. Ali i pored radosti koju je osećao što ponovo predaje, bivao je sve umorniji. Časovi su ga iscrpljivali umesto da mu daju snagu. Prvi put u životu stekao je naviku da redovno odspava preko dana.

S vremenom je sve duže spavao, i po dva sata, a kad bi se probudio, boleo ga je stomak. Jedne večeri, kad je za večeru spremao čili, iznenada je osetio oštar, probadajući bol od kojeg se presamitio, srušivši pri tom lonac sa štednjaka, pa su se paradajz, pasulj i meso prosuli po kuhinjskom podu. Dok je pokušavao da dođe do daha, znao je da nešto ozbiljno nije u redu.

Zakazao je posetu lekaru, posle čega su mu u bolnici uradili snimke skenerom i rendgenom. Kasnije, dok je Stiv gledao kako se epruvete pune njegovom krvlju za neophodne pretrage, mislio je na svog oca i rak od kojeg je na kraju umro. I tada je shvatio šta će mu reći lekar.

Prilikom treće posete lekaru otkrio je da je bio u pravu.

„Imate rak želuca“, kazao je lekar i duboko udahnuo. „Skener je pokazao da su metastaze zahvatile pankreas i pluća.“ Glas mu je bio odmeren ali ne i neljubazan. „Siguran sam da imate mnogo pitanja, ali mi dozvolite da vam najpre kažem da stanje nije dobro.“

Onkolog je bio saosećajan, a ipak je Stivu saopštio da ništa ne može učiniti. Stiv je to znao, baš kao što je znao da lekar želi da mu on postavi određena pitanja u nadi da će mu uz razgovor biti lakše.

Kad mu je otac umirao, Stiv je sve dobro proučio. Znao je šta znači kad rak metastazira, znao je šta znači imati rak ne samo u želucu, već i na pankreasu. Znao je da su izgledi da preživi gotovo ravni nuli, pa je, umesto da išta pita, pogledao kroz prozor. Na sims je sleteo jedan golub, nesvestan šta se događa u prostoriji s druge strane okna. *Rečeno mi je da umirem, pomisli Stiv zureći u goluba, i lekar želi da o tome razgovaram. Ali nema, zapravo, šta da se kaže, zar ne?*

Čekao je da ptica gukne kao da se slaže, ali, naravno, od nje nije stigao nikakav odgovor.

Umirem, ponovo je pomislio.

Stiv se setio da je sklopio ruke, zadivljen što se ne tresu. Ako bi ikad trebalo da zadrhte, razmišljao je, ovo je pravi trenutak za to. No bile su mirne i nepomične kao da su od kamena.

„Koliko vremena mi je ostalo?“

Lekaru je, čini se, laknulo kad je tišina najzad narušena. „Pre no što pređemo na to, želeo bih da vam kažem kakve su vam mogućnosti.“

„Nema ih“, uzvratio je Stiv. „I vi i ja to znamo.“

Ako je lekara njegov odgovor i iznenadio, ničim to nije pokazao. „Uvek postoje mogućnosti“, kazao je.

„Ali nema izlečenja. Vi govorite o kvalitetu života.“

Lekar spusti beležnicu. „Da“, potvrdio je.

„Kako možemo razgovarati o kvalitetu ako ne znam koliko mi je vremena ostalo? Ako imam svega nekoliko dana, možda bi trebalo da obavim neke telefonske razgovore.“

„Imate više od toga.“

„Nekoliko nedelja?“

„Da, naravno...“

„Nekoliko meseci?“

Lekar je oklevao. Mora da je primetio nešto na Stivovom licu što je ukazivalo da će ga uporno ispitivati dok ne sazna istinu. Lekar se nakašlja. „Dugo se bavim ovim i naučio sam da predviđanja ne znače mnogo. I suviše zavisi od onoga što prevazilazi okvire medicinskog znanja. Mnogo toga što će se dogoditi zavisi od vas i vašeg genetskog nasleđa, vašeg stava. Ne, mi ništa ne možemo učiniti da sprečimo neizbežno, ali nije u tome suština. Suština je u tome da se potrudite da vreme koje vam je preostalo iskoristite na najbolji mogući način.“

Stiv se zagledao u lekara, svestan da mu nije odgovorio na pitanje.

„Imam li godinu dana?“

Ovog puta lekar nije odgovorio, ali je njegovo ćutanje bilo dovoljno rečito. Izlazeći iz ordinacije, Stiv udahnu duboko, naoružan saznanjem da mu preostaje nepunih dvanaest meseci života.

Saznanje ga je pogodilo kasnije, dok je stajao na plaži.

Imao je rak u poodmaklom stadijumu i leka nije bilo. Umreće za nepunih godinu dana.

Kad je izlazio iz ordinacije, lekar mu je dao neka obaveštenja. Male brošure i spisak veb-stranica, korisnih za učenje, ali ne i za nešto drugo. Stiv ih je sve bacio u korpu za otpatke na putu do kola. Dok je stajao na pustoj plaži pod zimskim suncem, zavukao je ruke u džepove kaputa, zagledan u dok. Iako mu vid nije bio dobar kao nekad, video je kako se ljudi kreću i love ribu pored ograde, i čudio se što je sve tako obično. Kao da se ništa vanredno nije dogodilo.

On će umreti, i to ubrzo. I tada shvati da toliko toga što ga je brinulo više nije važno. Penzija? *Neće mu trebati.* Kako će zarađivati kad prevali pedesetu? *Nije važno.* Želja da upozna nekog novog i zaljubi se? *Ne bi bilo pošteno prema toj ženi, a da bude iskren, ta želja ga je ionako minula kad je čuo dijagnozu.*

Gotovo je, ponovi sebi. Za nepunih godinu dana on će umreti. Da, znao je da nešto nije u redu i možda je čak i očekivao da mu lekar saopšti upravo ono što mu je rekao. Ali u mislima je neprestano ponavljao lekareve reči, poput stare gramofonske ploče što

preskače. Na plaži je počeo da drhti. Bio je uplašen i sam. Spuštene glave, zari lice u ruke i zapita se zašto se to dogodilo njemu.

Narednog dana pozvao je Čan i objasnio joj da više neće držati časove klavira. Potom se sastao s pastorom Harisom da mu saopšti novost. U to vreme se pastor Haris još oporavljao od povreda zadobijenih u požaru, i premda je znao da je sebično što svojim bremenom opterećuje prijatelja koji se leči, Stiv se nije mogao setiti nikog drugog s kim bi razgovarao. Pastora je dočeka u kući i sedeli su na tremu gde je Stiv objasnio svoju dijagnozu.

Trudio se da odagna osećanja iz glasa, ali nije uspevao i na kraju su obojica zaplakali.

Docnije je Stiv šetao plažom razmišljajući šta da učini s ono malo vremena što mu je preostalo. Šta mu je, pitao se, najvažnije? Prolazeći pored crkve - tada popravka još nije počela, ali su čađavi zidovi srušeni i šut uklonjen - zagledao se u u zjapeći otvor gde je nekad stajao vitražni prozor. Mislio je na pastora Harisa i bezbrojna jutra koja je proveo pod slapom svetlosti što je dopirala kroz prozor. Tada je spoznao da mora napraviti novi prozor.

Dan kasnije pozvao je Kim. Kad joj je rekao, briznula je u plač. Stiv je osetio kako mu se grlo steže, ali nije plakao s njom i nekako je znao da više nikad neće zaplakati zbog svoje dijagnoze.

Kasnije ju je ponovo zvao i zamolio da deca leto provedu s njim. Iako ju je i sama pomisao na to prestravila, pristala je. Na njegov zahtev, složila se da im ništa ne kaže o Stivovoj bolesti. Biće to leto ispunjeno lažima, ali kakvog je izbora imao ako želi da ih ponovo upozna?

Na proleće, dok su cvetale azaleje, češće je počeo da razmišlja o prirodi Boga. Neizbežno je, pretpostavljao je, o tome razmišljati u ovakvim trenucima. Bog ili postoji ili ne, a on će ili večnost provesti u raju ili neće biti baš ničega. Nekako je nalazio utehu premećući ovo pitanje po mislima - govorilo je o čežnji koju je osećao duboko u sebi. Na kraju je došao do zaključka da je Bog stvaran, ali je takođe želeo da iskusi Božje prisustvo na ovom svetu, svetu smrtnika. I tako je započela njegova potraga.

Bila je to poslednja godina njegovog života. Kiša je gotovo svakodnevno padala, bilo je to proleće s rekordnom količinom padavina. Maj je, međutim, bio sasvim suv kao da je neko zavrnuo slavinu. Kupio je staklo i prionuo na pravljenje prozora. U junu su mu došla deca. Šetao je plažom i tragao za Bogom, i nekako, shvatio je, bio je kadar da ojača istanjene niti koje su ga vezivale s decom. Sada, u mračnoj avgustovskoj noći, mlade kornjačice su klizile po okeanu, a on je iskašljavao krv. Vreme je da se prestane s lažima, vreme je da se kaže istina.

Deca su mu uplašena i znao je da žele da im nešto kaže ili učini nešto što će im odagnati strah. Ali stomak mu je probadalo hiljadu igala što su se uvrtae. Obrisao je nadlanicom krv s lica i trudio se da mu glas ne zadrhti.

„Mislim“, rekao je, „da moram u bolnicu.“

Trideset jedan

Roni

Kad joj je saopštio, otac je ležao u bolničkom krevetu, priključen na infuziju. Smesta je počela da odmahuje glavom. To nije istina. To ne može biti istina.

„Ne“, rekla je, „to nije tačno. Lekari greše.“

„Ali ovog puta nisu pogrešili“, odvratio je hvatajući je za ruku. „I žao mi je što si to ovako morala da saznaš.“

Vil i Džona su bili dole u kafeteriji. Otac je želeo da sa svakim detetom razgovara zasebno, ali Roni najednom nije želela da išta ima sa svim tim. Nije želela da joj više išta kaže, nijednu reč.

U mislima su joj se smenjivale razne slike. Odjednom joj je bilo jasno zašto je otac želeo da ona i Džona dođu u Severnu Karolinu. I razumela je da je mama sve vreme znala istinu. S toliko malo preostalog zajedničkog vremena, nije želeo da se s njom svađa. I očevo neumorni rad na prozoru sada je u celosti dobio smisao. Setila se njegovog napada kašlja u crkvi i trenutaka kad bi se trgnuo od bola. Sada je sve došlo na svoje mesto. A ipak sve se raspadalo.

Neće je videti kad se bude udavala, nikad neće zagrliti unuče. Pomisao da će ostatak života provesti bez njega bila joj je gotovo nesnosna. To nije pravedno. Sve ovo nije pravedno.

Kad je progovorila, glas joj je bio loman. „Kad si nameravao da mi kažeš?“

„Ne znam.“

„Pre no što odem? Ili nakon što se vratim u Njujork?“

Kako nije odgovarao, osetila je da joj crvenilo obliva obraze. Znala je da ne treba da se ljuti, ali se nije mogla savladati. „Šta? Jesi li nameravao da mi saopštiš telefonom? Šta si hteo da kažeš? 'O, izvini, dok smo letos bili zajedno, zaboravio sam da ti kažem da umirem od raka. A šta kod tebe ima novo?'“

„Roni...“

„Ako nisi hteo da mi kažeš, zašto si me onda doveo ovamo? Da *te gledam* kako umireš?“

„Ne, dušo. Upravo suprotno.“ Pomerio je glavu kako bi je gledao. „Zamolio sam te da dođeš da bih te gledao kako živiš.“

Na ove reči, u njoj se nešto odlomi, poput prvih kamičaka što se kotrljaju padinom pre lavine. Čula je kako dve bolničarke prolaze hodnikom i tiho pričaju. Odozgo su fluorescentna svetla bacala na zidove plavičasti veo. Infuzija je istrajno kapala - uobičajene slike iz svake bolnice, ali u svemu tome ništa nije bilo uobičajeno. Grlo joj se steglo, osušilo, pa je okrenula glavu obuzdavajući se da ne zaplače.

„Izvini, dušo“, nastavi otac. „Znam da je trebalo da ti kažem, ali želeo sam obično leto i želeo sam da ti provedeš obično leto. Želeo sam samo da ponovo upoznam svoju kćerku. Možeš li mi oprostiti?“

Njegova molba ju je do srži zbolela i Roni ispusti nesavladiv jecaj. Otac umire i traži njen oproštaj. Bilo je nečeg bolnog u tome i nije znala kako da odgovori. Čekajući, on pruži ruku i ona je prihvati.

„Naravno da ti opraštam“, rekla je i tada zaplakala. Primakla mu se, naslonila mu glavu na grudi i opazila kako je smršao a da ona to nije ni primetila. Osećala je oštre prevoje kostiju u njegovim grudima i odjednom shvatila da je protraćio mesece. Srce joj se slamalo pri spoznaji da nije obraćala pažnju. Toliko je bila obuzeta svojim životom da čak nije ni primetila.

Kad ju je otac zagrljio, zaridala je još glasnije, svesna da će uskoro stići trenutak kad zagrljaj, taj jednostavan čin privrženosti, više neće biti moguć. I protiv svoje volje, setila se dana kad je doputovala, ljuta na njega. Setila se da je izjurila napolje, da joj je pomisao da ga dodirne bila strana jednako kao i putovanje u svemir. Tada ga je mrzela, a sada ga je volela.

Bilo joj je drago što napokon zna tajnu, premda je želela da nije tako. Osećala je kako je on miluje po kosi. Doći će vreme kad to više neće moći da uradi, kad ga više neće biti, i Roni čvrsto stisnu oči pokušavajući da izbriše sliku budućnosti. Potrebno joj je još vremena s njim. Potrebno joj je da je sluša dok mu se jada. Potrebno joj je da joj oprašta kad pogreši. Potrebno joj je da je voli kao što ju je voleo ovog leta. Sve to joj je potrebno zauvek, ali znala je da neće biti tako.

Dopustila je ocu da je drži u naručju i plakala kao dete koje više nije bila.

Kasnije joj je odgovarao na pitanja. Ispričao joj je za svog oca i istoriju raka u porodici, rekao joj da je bolove osetio nakon Nove godine. Ispričao joj je da zračenje ne dolazi u obzir pošto je bolest zahvatila mnoge organe. Dok je izgovarao te reči, zamišljala je kako zloćudne ćelije idu od jedne do druge tačke njegovog tela kao razbojnička vojska zla koja za sobom ostavlja pustoš. Pitala je za hemoterapiju i ponovo joj je dao isti odgovor. Rak je brzo napredovao i hemoterapija bi možda usporila bolest, ali je ne bi zaustavila, a on bi se osećao gore nego da ništa nije pokušavao. Objašnjavao joj je šta se podrazumeva pod kvalitetom života i dok ga je slušala, mrzela ga je što joj ranije nije rekao. Ipak, bila je svesna da je doneo ispravnu odluku. Da je znala, leto bi se sasvim drugačije odvijalo. Njihov odnos bi krenuo drugim pravcem, a nije želela da misli u šta bi se pretvorio.

Otac je bio bleđ. Znala je da mu se spava od morfijuma.

„Boli li te i dalje?“, upita ga.

„Ne kao ranije. Sad je lakše“, uveravao ju je.

Klimnula je glavom, ponovo se trudeći da ne misli na zloćudne ćelije što mu napadaju organe.

„Kad si rekao mami?“

„U februaru, čim sam saznao. Ali sam je zamolio da ti ne kaže.“

Roni je pokušala da se seti kako se tada njena mama ponašala. Morala je biti potresena, ali Roni ili nije mogla da se priseti ili nije obraćala pažnju. Kao i obično, mislila je samo na sebe. Želela je da veruje kako je sada drugačija, ali je bila svesna da to nije sasvim istinito. Radila je i uglavnom bila s Vilom, pa je uslovno rečeno malo vremena provodila s tatom, a vreme je jedino što nije mogla da povрати.

„Ali da si mi rekao, bila bih više uz tebe. Mogli smo više da se viđamo, mogla sam da ti pomazem pa ne bi sve vreme bio onako umoran.“

„Samo saznanje da si tu bilo mi je više nego dovoljno.“

„Ali možda ne bi završio u bolnici.“

Uhvatio ju je za ruku. „A možda je to što sam gledao kako uživaš u bezbrižnom letovanju i zaljubljuješ se upravo ono što je odložilo moj odlazak u bolnicu.“

Premda to nije rekao, znala je da otac ne očekuje da će još dugo živeti. Pokušala je da zamisli život bez njega.

Da nije doputovala, da mu nije pružila priliku, možda bi joj lakše pao rastanak. Ali jeste, i ništa što ih očekuje neće biti lako. U jezivoj tišini slušala je njegovo teško disanje i opet primetila koliko je smršao. Pitala se hoće li otac poživeti do Božića ili do prilike kad će moći da ga ponovo poseti.

Bila je sama a otac joj je umirao, i nije mogla ništa da učini da to spreči.

„Šta će se desiti?“, upitala ga je. Nije dugo spavao, možda desetak minuta, a zatim se okrenuo prema njoj.

„Ne znam na šta misliš.“

„Hoćeš li morati da ostaneš u bolnici?“

Plasila se da mu postavi to pitanje. Dok je dremao, držala ga je za ruku pomišljajući da on nikad neće izaći odavde. Da će ostatak života provesti u ovoj sobi što miriše na dezinfekciono sredstvo, okružen bolničarima koji nisu ništa do puki neznanci.

„Ne“, odgovori otac. „Verovatno će me pustiti za nekoliko dana.“ Osmehnuo se. „Makar se nadam da hoće.“

Stegnula mu je ruku. „A onda? Kad mi odemo?“

Razmišljao je. „Mislim da bih voleo da završim prozor. I pesmu koju sam počeo. I dalje mislim da tu ima nečeg... posebnog.“

Privukla je stolicu još bliže. „Mislim, ko će se starati o tebi?“

Nije odmah odgovorio, ali je pokušao da se malo uspravi u krevetu. „Mogu sam“, reče. „A ako mi nešto zatreba, mogu pozvati pastora Harisa. On živi svega dve ulice dalje.“

Pokušavala je da zamisli kako pastor Haris, ruku izgorelih u požaru, sa štapom, pokušava da pomogne njenom ocu da uđe u kola. Izgleda da joj je otac pročitao misli.

„Kao što rekoh, mogu ja sam“, promrmljao je. „Znam šta predstoji, a ako dotle dođe, postoji dom za teške bolesnike koji sarađuje s bolnicom.“

Nije želela da ga zamisli ni tamo. „Dom?“

„Nije to toliko strašno kao što ti misliš. Bio sam tamo.“

„Kad?“

„Pre nekoliko nedelja. A ponovo sam bio pre sedam dana. Spremni su da me prime kad god mi to zatreba.“

Još jedna pojedinost koju nije znala, još jedna otkrivena tajna. Još jedan nagoveštaj neizbežnog. Želudac joj se okretao, osetila je mučninu.

„Ali ti bi radije ostao kod kuće, zar ne?“

„Biću kod kuće“, reče.

„Dok više ne budeš mogao?“

Izraz njegovog lica bio je nepodnošljivo tužan. „Dok više ne budem mogao.“

Iz očeve sobe uputila se u kafeteriju. Otac je rekao da je vreme za razgovor sa Džonom.

Ošamućena je išla hodnicima. Sada je već skoro bila ponoć, ali, kao i uvek, u prijemnom odeljenju za hitne slučajeve vladao je metež. Prolazila je pored soba, čija su vrata uglavnom bila otvorena, i videla uplakanu decu i njihove zabrinute roditelje, i neku ženu koja nije mogla da prestane da povraća. Bolničari su žurno prilazili prijavnici, uzimali bolničke kartone ili stavljali neophodne stvari na kolica. Roni se zapanjila brojem

ljudi kojima je ovako kasno noću pozlilo, no znala je da će mnogi od njih već sutra otići. Njen tata, s druge strane, treba da bude prebačen u sobu na spratu čim se završi administrativni deo posla.

Kroz krcatu čekaonicu probila se do vrata što su vodila do glavnog predvorja i kafeterije. Kad su se vrata zatvorila za njom, galama utihnu. Čula je bat sopstvenih koraka, gotovo da je čula i tok sopstvenih misli, i dok je hodala, osećala je u sebi naizmenične nalete iscrpljenosti i mučnine. Ovamo dolaze bolesni ljudi. Ovamo ljudi dolaze da umru. I njen otac će, znala je, ponovo videti ovo mesto.

Grlo joj se sasvim osušilo dok je stigla do kafeterije. Protrljala je naduvene oči koje su je pekle i obećala sebi da će se savladati. U ovo doba kuhinja je bila zatvorena, ali su se na suprotnom kraju videli automati za hranu i piće. U uglu su dve bolničarke pijuckale kafu. Džona i Vil su sedeli za stolom blizu vrata, pa Vil podiže pogled kad im je prišla. Na stolu su stajali poluprazna flašica vode, mleko i paketić kolačića za Džonu. Džona se okrenu da je pogleda.

„Dugo si se zadržala“, reče. „Šta se događa? Je li tati dobro?“

„Bolje mu je“, odgovori Roni. „Ali želi da razgovara s tobom.“

„O čemu?“ Spustio je kolačić. „Neće da me grdi?“

„Ne, ništa slično. Želi da ti kaže šta se dešava.“

„Zašto ti ne možeš da mi kažeš?“ zabrinuto je upitao, a Roni oseti kako joj se srce steže od straha.

„Zato što želi s tobom nasamo da razgovara. Kao što je i sa mnom. Odvešću te tamo i sačekaću te ispred vrata, okej?“

Ustao je i krenuo prema vratima ostavljajući je za sobom. „Kul“, reče dok je prolazio pored nje, a Roni odjednom požele da pobegne. Ali morala je da ostane sa Džonom.

Vil je i dalje sedeo, nepomičan, pogleda uperenog u Roni.

„Čekaj trenutak“, doviknula je Džoni.

Vil ustade od stola i uplašeno je pogleda. On zna, pomisli najednom Roni. On već nekako zna.

„Možeš li da nas sačekaš?“, počeo Roni. „Znam da ti verovatno...“

„Naravno da ću sačekati“, tiho joj odgovori. „Biću ovde koliko god sam ti potreban.“

Roni oseti olakšanje i zahvalno ga pogleda, a zatim se okrenu i pođe za Džonom. Otvorili su vrata i zakoračili u opusteli hodnik, prema metežu prijemnog odeljenja za hitne slučajeve.

Nikad joj nije umro neko blizak. Premda su tatini roditelji preminuli i sećala se njihovih pogreba, nije ih dobro poznavala. Nisu bili od onih baka i deka koji dolaze u posete. U izvesnom smislu bili su neznanci, a čak i kad su umrli, nije se sećala da su joj potom nedostajali.

Iskustvo najbližnje ovome imala je kad je Ejmi Čildres, koja joj je u sedmom razredu predavala istoriju, poginula u saobraćajnoj nesreći onog leta nakon što je predavala Roni. O tome je najpre čula od Kejle i pamtila je da je bila zaprepaštena pre nego tužna, ako ni zbog čega drugog a ono zato što je Ejmi bila veoma mlada. Gospođica Čildres je imala tek dvadeset i neku godinu i predavala je svega nekoliko godina, a Roni se sećala kako joj je sve to izgledalo nestvarno. Uvek veoma ljubazna, Ejmi je bila jedna od retkih nastavnica na čijim se časovima Roni smejala iz sveg glasa. Kad se na jesen vratila u školu, nije znala šta da očekuje. Kako se ljudi ponašaju u takvim prilikama? Šta misle drugi nastavnici? Išla je tog dana školskim hodnicima, tragala za znakovima koji bi ukazivali na promenu, ali izuzev male spomen-ploče postavljene na zid nedaleko od direktorove kancelarije, nije

primetila ništa neobično. Nastavnici su držali časove i sedeli u zbornici. Videla je kako se gospođa Tejlor i gospodin Berns - dvoje nastavnika s kojima je gospodica Čildres često odlazila na ručak - osmehuju i smeju dok idu hodnicima.

Pamtila je da joj je to zasmetalo. Jeste, nesreća se dogodila preko leta i razdoblje žalosti je završeno, ali kad je prošla pored učionice gospođice Čildres i videla da se sada upotrebljava za časove prirodnih nauka, Roni je shvatila da je ljuta ne samo što je gospođica Čildres umrla, već što je i uspomena na nju u celosti izbrisana za tako kratko vreme.

Nije želela da se to dogodi i s njenim tatom. Nije želela da ga zaborave za nekoliko nedelja - bio je dobar čovek, dobar otac i zaslužio je više od toga.

Razmišljajući o tome, shvatila je još nešto - nikad zaista nije poznavala oca dok je bio zdrav. Poslednji put kad su bili zajedno ona je bila u prvom razredu srednje škole. Sada je zvanično bila odrasla osoba, dovoljno stara da glasa ili ode u vojsku, a on je preko leta čuvao svoju tajnu. Kakav bi bio da nije znao šta mu se događa? Ko je, zapravo, on?

O njemu nije mogla da sudi ni po čemu izuzev po uspomenama iz vremena kad joj je predavao klavir. Vrlo ga je slabo poznavala.

Nije znala koje pisce voli, koja mu je omiljena životinja, a da mora, ne bi bila kadra reći ni koja mu je omiljena boja. Znala je da to i nisu važne pojedinosti, ali mučila ju je pomisao da odgovore verovatno nikad i neće saznati.

Iz sobe je sada dopirao Džonin plač i znala je da je saznao istinu. Čula je kako njen brat izbezumljeno odbija da to prihvati i kako mu otac tiho odgovara. Naslonila se na zid, tugujući i zbog Džone i zbog sebe.

Želela je da učini nešto ne bi li odagnala ovaj košmar. Želela je da vrati sat na trenutak kad su se kornjačice izlegle, kad je sve bilo kako treba. Želela je da stoji pored momka koga voli uz svoju srećnu porodicu. Odjednom se setila Meganinog blistavog osmeha dok je na svadbi plesala sa svojim ocem, i oseti oštar bol što ona i njen tata nikad neće doživeti taj poseban trenutak.

Sklopila je oči i rukama zapušila uši da ne čuje Džonine jecaje. Zvučao je toliko bespomoćno, onako mali... uplašen. On ne može da razume šta se događa i nikad se zaista neće povratiti od ovoga. Znala je da Džona nikad neće zaboraviti ovaj strašni dan.

„Da ti donesem čašu vode?“

Jedva je razaznavala reči, ali naslutila je da su upućene njoj. Pogleda kroz suze i vide da pred njom stoji pastor Haris.

Nije mogla da prozbori, ali je nekako uspela da odmahne glavom. Na licu mu se ogedala ljubaznost, ali je njegov bol videla u pogrbljenim ramenima i načinu na koji je stezao svoj štap.

„Veoma mi je žao“, rekao je umornim glasom. „Ne mogu ni da zamislim koliko ti je teško. Tvoj tata je izuzetan čovek.“

Klimnula je glavom. „Kako ste znali da je ovde? Je li vas pozvao?“

„Nije“, odgovori pastor. „Jedna bolničarka mi je javila. Dolazim ovamo dva-tri puta nedeljno, a kad ste ga doveli, pomislili su da bih voleo da me obaveste. Znaju da mi je on kao rođeni sin.“

„Hoćete li da razgovarate s njim?“

Pastor Haris pogleda zatvorena vrata. „Jedino ukoliko bude želeo da me vidi.“ Po njegovom bolnom izrazu, shvatila je da i on čuje Džonin plač. „A posle razgovora s vama, siguran sam da će hteti. Ne možeš ni pretpostaviti koliko je strahovao od ovog trenutka.“

„Pričali ste o tome?“

„Mnogo puta. Vas dvoje voli više nego sam život i nije želeo da vas povredi. Znao je da će trenutak doći, ali sam siguran da nije želeo da ovako saznate.“

„Nije važno. To ništa neće promeniti.“

„Ali sve se promenilo“, usprotivi se pastor Haris.

„Zbog toga što ja znam?“

„Ne“, reče. „Zbog vremena koje ste proveli zajedno. Strahovao je pre no što ste vas dvoje došli. Ne zato što je bolestan, već zato što je toliko želeo da bude s vama i da sve lepo protekne. Mislim da ne shvataš koliko mu nedostajete i koliko zapravo voli tebe i Džonu. Doslovce je brojao dane. Kad bih se video s njim, rekao bi mi: 'Devetnaest dana' ili 'Dvanaest dana.' A dan pre no što ste stigli? Satima je čistio kuću, menjao posteljinu. Znam da kuća nije bogzna šta, ali da si je ranije videla, bilo bi ti jasno. Želeo je da vas dvoje provedete nezaboravno leto i da on bude deo toga. Kao i svi roditelji, i on želi da budete srećni. Želi da zna da će s vama sve biti u redu. Želi da zna da ćete donositi valjane odluke. To je ono što mu je ovog leta bilo potrebno, i to ste mu pružili.“

Roni ga iskosa pogleda. „Ali ja ne donosim uvek dobre odluke.“

Pastor Haris se osmehnu. „To samo pokazuje da si ljudsko biće. On nikad nije očekivao da budeš savršena. Ali znam koliko je ponosan na mladu ženu u koju si izrasla. To mi je rekao pre nekoliko dana, a trebalo je da ga vidiš dok je pričao o tebi. Bio je toliko... ponosan, toliko srećan, i te noći, dok sam se molio, zahvalio sam Bogu na tome. Jer, tvoj otac se zaista mučio kad se vratio ovamo. Nisam bio siguran da će ikada ponovo biti srećan. A ipak, uprkos svemu što se dogodilo, sada znam da jeste srećan.“

Roni je osećala kako joj se grlo steže. „Šta ja da radim?“

„Nisam siguran da išta možeš da uradiš.“

„Ali plašim se“, reče. „A moj tata...“

„Znam“, uzvratila pastor. „I premda ste ga oboje veoma usrećili, znam da se i tvoj tata plaši.“

Te noći Roni je stajala na tremu iza kuće. Talasi su, kao i uvek, postojano, u pravilnim razmacima zapljuskivali obalu, zvezde blistale na nebu, ali sve drugo oko nje izgledalo je drugačije. Vil je u spavaćoj sobi razgovarao sa Džonom, pa je ovde, kao i obično, bilo troje ljudi, ali je kuća nekako bila praznija.

Pastor Haris je još bio kod njenog oca. Rekao joj je da će uz njega ostati čitave noći, pa je Džonu mogla odvesti kući, ali ipak ju je grizla savest što je otišla. Otac je sutra tokom dana trebalo da obavi pretrage i ima još jedan susret sa svojim lekarom. U međuvremenu će biti umoran i znala je da mu treba odmor. Ali želela je da bude tamo, da bude uz njega, čak i ako on spava, svesna da će doći vreme kad to neće moći.

Čula je kako se iza nje vrata otvaraju uz škripu. Vil ih pažljivo zatvori za sobom. Dok joj je prilazio, nastavila je da posmatra peščanu plažu.

„Džona je napokon zaspao“, reče Vil. „Ali mislim da zapravo ne shvata šta se događa. Kazao mi je da je siguran da će lekar izlečiti njegovog tatu i neprestano je pitao kad će tata doći kući.“

Setila se njegovih jecaja u bolničkoj sobi i samo je imala snage da klimne glavom. Vil je zagrla.

„Kako si?“ upita je.

„Šta misliš kako sam? Upravo sam saznala da mi otac umire i da verovatno neće poživeti ni do Božića.“

„Znam“, blago reče. „I žao mi je. Znam koliko ti je teško.“ Osećala je njegove ruke na svom struku. „Ostaću ovde noćas da bi, ako se nešto dogodi i ti budeš morala da odeš,

neko bio sa Džonom. Mogu da ostanem koliko god ti je potrebno. Znam da za nekoliko dana treba da otputujem, ali mogu da zovem dekana i objasnim šta se dešava. Predavanja ionako počinju tek sledeće nedelje.“

„Ovo ne možeš da popraviš“, reče Roni. Iako je čula oštrinu u svom glasu, nije mogla da se obuzda. „Zar ne shvataš?“

„Ne pokušavam da popravim...“

„Pokušavaš! Ali ne možeš!“ Odjednom se oseti kao da će joj srce eksplodirati. „I ne možeš ni da razumeš kroz šta prolazim!“

„I ja sam nekog izgubio“, podseti je Vil.

„To nije isto!“ Stisnula je nos pokušavajući da potisne suze. „Bila sam toliko zla prema njemu. Prestala sam da sviram klavir! Njega sam krivila za sve, i nisam mu rekla ni dve-tri reči za poslednje tri godine! Tri godine! A te godine ne mogu da vratim. A da možda nisam bila toliko ljuta, možda se ne bi razboleo. Možda sam doprinela dodatnom... stresu koji je do svega ovoga doveo. Možda sam za sve kriva ja!“ Odmaknula se od Vila.

„Nisi ti kriva.“

Vil ponovo pokuša da je zagrlji, ali ne želeći to, Roni htela da ga odgurne. Kako je nije puštao, počeo da ga udara u grudi.

„Pusti me! Mogu sama da se izborim s ovim!“

Ali i dalje ju je držao i shvativši da je neće pustiti, najzad mu se prepusti. I dugo je tako ostala u njegovom zagrljaju i plakala.

Roni je ležala u mračnoj spavaćoj sobi i osluškivala Džonino disanje. Vil je spavao na sofi u dnevnoj sobi. Znala je da treba da se odmori, ali je neprestano očekivala da telefon zazvoni. Zamišljala je najgore - da otac ponovo kašlje, da je izgubio još krvi, da niko ništa ne može da učini...

Pored nje, na noćnom stočiću, stajala je očeva Biblija. Ranije ju je prelistala ne znajući šta će naći. Je li podvlačio odeljke ili presavijao stranice? Dok je listala knjigu, nije našla očeve tragove osim što je pod rukom osećala da su stranice ko zna koliko puta okrenute, što je upućivalo na dobro poznavanje bezmalo svakog poglavlja. Poželela je da je učinio nešto po čemu bi se videlo da je knjiga njegova, nešto što bi govorilo o njemu, ali nije bilo ničeg što bi čak i upućivalo da mu je jedan odeljak zanimljiviji od drugog.

Nikad nije čitala Bibliju, ali je nekako znala da će ovu pročitati, tragajući za bilo kakvim značenjem koje je otac pronalazio među ovim stranicama. Pitala se je li mu Bibliju dao pastor Haris ili ju je sam kupio, i koliko je dugo ima. Toliko toga o njemu nije znala i pitala se zašto se nikad nije potrudila da ga pita.

Ali pitaće ga, odluči. Ako će joj uskoro ostati samo uspomene, onda želi da ih ima što više, a dok se prvi put posle mnogo godina molila, preklinjala je Boga da joj da dovoljno vremena da to i ostvari.

Trideset dva

Vil

Vil nije dobro spavao. Čitave noći slušao je kako se Roni prevrće u krevetu i hoda po sobi. Prepoznao je šok u kojem je bila, setio se otupelosti i griže savesti, neverice i gneva posle Majkijeve smrti. Godine jesu otupele oštricu bola, ali se i dalje sećao želje za društvom sukobljene s potrebom da bude sam.

Ophrvala ga je tuga zbog Roni a i zbog Džone, i suviše mladog da sve to razume. Pa čak i zbog sebe samog. Tokom leta Stiv je bio neverovatno ljubazan prema njemu, pošto su provodili mnogo više vremena kod Roni nego u njegovoj kući. Dopadala mu se nenametljivost s kojom je Stiv kuvao i lakoća njegove prisnosti sa Džonom. Često ih je gledao na plaži kako puštaju zmajeve, igraju se loptom u plicaku, ili kako rade na vitražnom prozoru, usredsređeni, bez mnogo reči. Premda mnogi očevi vide sebe kao muškarce koji odvajaju vreme za svoju decu, Vil je smatrao da je Stiv zaista takav. Za to malo vremena koliko ga je poznao, nikad nije video da se Stiv ljuti, nikad nije čuo da je povisio ton. Pretpostavljao je da je to povezano sa činjenicom da je Stiv znao da umire, ali Vil je smatrao da objašnjenje ne leži samo u tome. Ronin tata je jednostavno bio... dobar čovek, pomiren sa sobom i ostalima, voleo je svoju decu i nekako verovao da su uglavnom dovoljno pametni da donose ispravne odluke.

Ležeći na sofi, razmišljao je kako bi voleo da i on sam jednog dana bude upravo takav otac. Iako ga je voleo, njegov otac nije uvek bio onaj opušteni muškarac koga je Roni upoznala. Bilo je dugih razdoblja u Vilovom životu kad je oca jedva i viđao dok je ovaj razgranavao svoj posao. Uz maminu povremenu nepostojanost i Majkijevu smrt, zbog koje je čitava porodica nekoliko godina bila u depresiji, bilo je trenutaka kad je želeo da se rodio u nekoj drugoj porodici. Znao je da ima sreće i tačno je da je u poslednje vreme stanje mnogo bolje, ali odrastanje nije uvek bilo slatko i zabavno i pamtio je kako je želeo drugačiji život.

Ali Stiv je bio sasvim drugačiji roditelj.

Roni mu je ispričala kako je satima umeo da sedi s njom dok je učila da svira klavir, ali za sve vreme koje je Vil proveo u njihovoj kući nikad nije čuo da to Stiv pominje, čak ni u prolazu. I premda se tome najpre čudio, Vil je na to počeo da gleda kao na snažnu naznaku Stivove ljubavi prema Roni. Ona o tome nije želela da priča, pa nije ni on, iako je to bio najvažniji deo njihovog zajedničkog života. Čak je i daskama zaklonio nišu zato što nije želela da je išta podseća na klavir.

Ko bi takvo nešto učinio?

Jedino Stiv, čovek kome se Vil divio, čovek od koga je učio i kakav će, nadao se, i sam s godinama postati.

Probudilo ga je jutarnje sunce što je dopiralo kroz prozore dnevne sobe, pa se protegnuo i ustao. Povirivši u hodnik, video je da su vrata Ronine sobe otvorena, pa je znao da je već budna. Zatekao ju je na tremu, na istom mestu gde su bili prethodne noći. Nije se okrenula.

„Dobro jutro“, reče Vil.

Opustila je ramena kada se okrenula ka njemu. „Dobro jutro“, reče i neznatno se osmehnu. Raširila je ruke, a on je zagrlji, zahvalan za taj zagrljaj.

„Izvini zbog onog sinoć“, kaza Roni.

„Nema razloga za izvinjavanje“, reče mirišući joj kosu. „Nisi ništa loše uradila.“

„Mmmm“, uzvratila Roni. „Ali hvala, u svakom slučaju.“

„Nisam čuo kad si ustala.“

„Budna sam već neko vreme.“ Uzdahnula je. „Zvala sam bolnicu i razgovarala s tatom. Premda nije otvoreno rekao, znam da i dalje ima jake bolove. Misli da će ga možda zadržati dva-tri dana nakon što obave ispitivanja.“

U gotovo svim drugim prilikama uveravao bi je da će sve biti u redu, da će se sve srediti. Ali u ovom slučaju oboje su znali da reči ne znače ništa. Stoga se nagnuo i naslonio svoje čelo na njeno.

„Jesi li uopšte spavala? Čuo sam te noćas kako tumaraš.“

„Zapravo nisam. Na kraju sam se uvukla kod Džone u krevet, ali nisam mogla da obuzdam misli. I nisam mislila samo o tati.“ Zastala je. „Mislila sam i o tebi. Odlaziš za dva dana.“

„Već sam ti rekao da to mogu da odložim. Ako hoćeš da ostanem, ja ću...“

Odmahnula je glavom. „Ne želim da ostaneš. Treba da započneš novo poglavlje u svom životu a to ti ne mogu oduzeti.“

„Ali ne moram sad da odem. Predavanja ne počinju odmah...“

„Ne želim da ostaneš“, ponovila je blago ali neumoljivo. „Odlaziš na fakultet a ovo nije tvoj problem. Znam da to možda zvuči grubo, ali nije. On je moj tata, a ne tvoj, i to se nikad neće promeniti. I ne želim da, povrh svega ostalog što mi se dešava, razmišljam još i o tome čega se ti odričeš. Možeš li to da razumeš?“

U njenim rečima bilo je istine, iako je želeo da Roni nije u pravu. Trenutak kasnije odveo je svoju narukvicu od uzica i pružio joj je.

„Želim da ovo uzmeš“, prošaputa i po izrazu njenog lica vide da je razumela koliko mu znači to što je prihvatila.

Stidljivo se osmehnula dok je uzimala narukvicu. Pomislio je da će Roni nešto reći kad oboje začuše kako se s treskom otvaraju vrata radionice. Vil načas pomisli da neko provaljuje, a zatim ugleda kako Džona slomljenu stolicu nespretno izviači napolje. Uz ogroman napor ju je podigao i bacio preko dine nedaleko od radionice. Čak i sa te razdaljine Vil je na Džoninom licu video gnev.

Roni je već silazila s trema.

„Džona!“, vrisnula je i potrčala.

Pojurivši za njom, Vil se gotovo sudario s njom na vratima radionice. Gledajući mimo nje, vide kako Džona pokušava da prevuče teški drveni sanduk. Trudio se iz sve snage, sasvim nesvestan njihovog prisustva.

„Šta radiš?“ uzviknu Roni. „Kad si ovamo došao?“

Džona je i dalje gurao sanduk, stenjući od napora.

„Džona!“ povika Roni.

Njen uzvik ga trgnu iz potpune usredsređenosti. Džona se okrenu prema Vilu i sestri, iznenađen njihovim prisustvom. „Ne mogu da dohvatim!“ uzviknuo je, besan i na ivici suza. „Nisam dovoljno visok!“

„Šta ne možeš da dohvatiš?“ upita ga Roni pa naglo zakorači napred. „Krvariš!“ reče izbezumljenim glasom.

Kad je pojurila ka njemu, Vil primeti pocepane farmerke i krv na Džoninoj nozi. Progonjen sopstvenim demonima, Džona je izbezumljeno gurao sanduk, pa uglom udario u jednu policu. Stvorenje koje je izgledalo kao poluveverica-poluriba prevrnulo se i palo na Džonu baš kad je Roni stigla do njega.

Lice mu je bilo napeto i crveno. „Odlazi! Ja ovo mogu sam! Nisi mi potrebna!“ vrištao je.

Ponovo je pokušao da pomeri sanduk, ali polica ga je pritisnula pa se zaglavio. Roni pokuša da mu pomogne, ali ju je Džona odgurnuo. Na njegovim obrazima, Vil sada primeti, bile su suze.

„Rekao sam ti da ideš!“, vikao je na Roni. „Tata hoće da ja završim prozor! Ja! Ne ti! Mi smo ga pravili čitavog leta!“ Izgovarao je reči kroz isprekidane jecaje, ljutit i prestrašen. „Ovo smo mi radili! Tebe su zanimale samo kornjače! Ali ja sam s njim bio svakog dana!“

Dok je vikao kroz suze, glas mu se slomi.

„I sad ne mogu da dohvatim srednji deo prozora! Prenizak sam! Ali moram da ga završim, jer ako ga završim, možda će tata ozdraviti. Mora da ozdravi, pa sam se popeo na stolicu da dosegnem do sredine prozora, ali stolica se slomila i pao sam na staklo i pobesneo sam i onda sam hteo da upotrebim ovaj sanduk, ali previše je težak...“

Sada više nije mogao ništa da izusti, već se odjednom zaljulja i pade na zemlju. Obgrli kolena i spusti glavu, pa zarida tako da su mu se ramena grčila.

Roni sede na pod pored njega, zagrlji ga i povuče ka sebi dok je Džona i dalje plakao. Dok ih je posmatrao, Vil oseti da mu se grlo steže. Znao je da je suvišan.

Ipak, ostao je dok je Roni u naručju držala uplakanog brata ne pokušavajući da ga umiri i uveri da će sve biti dobro. Jednostavno ga je bez reči grlila dok nije počeo da se smiruje. Najzad je podigao pogled, crvenih očiju iza naočara, lica umrljanog suzama.

Kad je Roni progovorila, glas joj je bio nežan - blaži nego što ju je ikad čuo.

„Možemo li da uđemo u kuću na nekoliko minuta? Samo hoću da ti pogledam tu posekotinu na nozi.“

Džoni je glas još drhtao. „A prozor? Mora da se završi.“

Roni pogleda Vila, pa opet Džonu. „Možemo li mi da pomognemo?“

Džona odmahnu glavom. „Vi ne znate kako se to radi.“

„Pokaži nam.“

Nakon što mu je Roni očistila posekotinu na nozi i stavila mu flaster, Džona ih opet povede u radionicu.

Prozor je bio skoro gotov - sva lica završena, a lajsne već postavljene. Preostalo je da se dodaju stotine složenih delića kako bi se stvorio nebeski odsjaj na svodu.

Džona je Vilu pokazao kako da seče olovne trake, a Roni naučio kako se lemi. Džona je sekao staklo, što je uglavnom i radio čitavog leta, i ubacivao parčice u olovne trake, a zatim se sklanjao da Roni takve komade postavi na mesto.

U radionici je bilo vruće i tesno, ali su se njih troje na kraju uskladili. U vreme ručka Vil je odjurio po pljeskavice za njih dvojicu i salatu za Roni. Kratko su predahnuli da bi jeli i ubrzo nastavili da rade. Kako je popodne odmicalo, Roni je tri puta zvala bolnicu, ali je otac ili bio na pretragama ili spavao, i bilo mu je bolje. Njih troje su do sumraka završili pola posla. Džoni su se ruke umorile, pa su napravili još jedan predah da jedu, a zatim iz dnevne sobe preneli nekoliko lampi ne bi li imali više svetla u radionici.

Pao je mrak, pa je Džona već u deset uveliko zevao. Kad su ušli u kuću da se nekoliko minuta odmire, Džona je gotovo istog trena zaspao. Vil ga je odneo u sobu i stavio u krevet. Dok se on vratio u dnevnu sobu, Roni je već bila ponovo u radionici.

Vil je preuzeo sečenje stakla. Premda je čitav dan gledao kako to radi Džona, u početku je grešio, ali se ubrzo izveštio.

Radili su čitave noći i kad je svanulo, oboje su se jedva držali na nogama. Na stolu je pred njima stajao završen prozor. Vil nije znao kako će Džona reagovati kad sazna da poslednje delove nije uradio sam, ali je zaključio da će Roni znati kako da se postavi.

„Vas dvoje izgledate kao da oka niste sklopili“, začu se glas iza njih. Okrenuvši se, Vil na vratima ugleda pastora Harisa.

Pastor Haris se oslanjao na štap. Nosio je odelo - verovatno za nedeljnu službu u crkvi - ali Vil mu je na nadlanicama video užasne ožiljke i shvatio da mu se pružaju i duž ruku. Pomislivši na požar u crkvi i tajnu koju je čuvao svih ovih meseci, nije mogao da pogleda pastora u oči.

„Dovršavali smo prozor“, promuklim glasom reče Roni.

Pastor Haris pokaza na prozor. „Smem li?“

Roni klimnu glavom. „Naravno.“

Pastor Haris polako zakorači u radionicu. Dok je prilazio, štap mu je udario o drveni patos. Kod stola mu se na licu umesto radoznalosti ukaza divljenje. Oslanjajući se na štap, pređe po staklu kvrgavom rukom u ožiljcima.

„Neverovatno“, reče jedva čujno. „Lepše je no što sam zamišljao da je moguće.“

„Tata i Džona su zapravo sve uradili“, reče Roni. „Mi smo samo pomogli pri kraju.“

Osmehnuo se. „Tvom ocu će biti veoma drago.“

„Kako napreduje crkva? Znam da bi tata voleo da vidi postavljen prozor.“

„Iz tvojih usta u Božje uši.“ Slegnuo je ramenima. „Crkva nije popularna kao nekad, pa nema mnogo parohijana. Ali verujem da će se sve srediti.“

Po brizi na njenom licu, Vil je znao da se Roni pita hoće li prozor biti na vreme postavljen, ali se ne usuđuje da upita naglas.

„I da napomenem, tvom tati je dobro“, reče pastor Haris. „Trebalo bi da ga uskoro puste iz bolnice, a ujutro ćeš moći da ga obiđeš. Juče nisi mnogo propustila. Proveo sam skoro čitav dan sedeći u njegovoj sobi dok su obavljali pretrage.“

„Hvala vam što ste ostali s njim.“

„Ne, dušo“, uzvratila pastor ponovo pogledavši prozor. „Hvala tebi.“

U radionici zavlada tišina kad je pastor Haris izašao. Ne mogavši da odagna sliku ožiljaka na njegovim rukama, Vil ga je gledao.

U tišini je proučavao prozor, razmišljajući koliko je posla trebalo obaviti da se napravi novi koji će doći na mesto onog koji i nije trebalo da bude zamenjen. Pomisli na pastoreve reči i mogućnost da Ronin otac neće dočekati da vidi postavljen prozor.

Roni je i sama bila zamišljena kad se okrenuo prema njoj.

Osetio je da se u njemu nešto ruši poput kule od karata. „Moram nešto da ti kažem.“

Sedeli su na dini i Vil joj je ispričao sve od samog početka. Kad je završio, Roni je izgledala zbunjeno.

„Kažeš da je Skot izazvao požar? I da si ga ti štitio?“ U glasu joj se čula neverica. „Lagao si zbog njega?“

Vil odmahnu glavom. „Nije tako. Rekao sam ti da je to bila slučajna nezgoda.“

„Nije važno.“ Roni ga je pomno gledala u oči. „Nezgoda ili ne, on mora da preuzme odgovornost za ono što je učinio.“

„Znam. Rekao sam mu da ode u policiju.“

„A šta ako ne ode? Hoćeš li nastaviti da ga večno štitiš? Dozvolićeš da ti Markus upravlja životom? To je pogrešno.“

„Ali Skot mi je prijatelj...“

Roni skoči na noge. „Pastor Haris umalo nije umro u tom požaru! Nedeljama je ležao u bolnici. Znaš li kako opekotine bole? Zašto ne pitaš Blejz kako to izgleda? A crkva... znaš da on čak ne može ni da je obnovi... i sad moj tata nikad neće videti prozor postavljen tamo gde pripada!“

Vil zavrte glavom, upinjući se da ostane miran. Uviđao je da je sve ovo i suviše za Roni - njen tata, njegov skori odlazak, njeno predstojeće suđenje. „Znam da je pogrešno“, prošaputao je. „I grize me savest zbog toga. Ne mogu ti reći koliko sam puta želeo da odem u policiju.“

„Pa šta?“ oštro uzvratila Roni. „To ništa ne znači! Zar nisi slušao kad sam ti pričala kako sam na sudu priznala šta sam uradila? Jer, znala sam da je to što sam učinila pogrešno! Istina nešto znači jedino kad je teško priznati je! Zar ne shvataš? Ta crkva je život pastora Harisa! Bila je tatin život! A sad je više nema i osiguranje neće pokriti štetu, a služba mora da se održava u skladištu...“

„Skot mi je prijatelj“, pobuni se Vil. „Ne mogu tek tako... da ga bacim vukovima.“

Roni zatrepta pitajući se čuje li uopšte Vil šta izgovara. „Kako možeš da budeš toliko sebičan?“

„Nisam sebičan...“

„Jesi, a ako to ne razumeš, ne želim s tobom da razgovaram!“, reče Roni, okrenu se i pođe prema kući. „Idi! Odlazi!“

„Roni!“ pozvao ju je krenuvši za njom. Osetila je da je sledi pa se naglo okrenu ka njemu.

„Gotovo je, okej?“

„Nije gotovo. Daj, budi razumna...“

„Razumna?“, odmahnu rukama. „Hoćeš da ja budem razumna? Nisi samo lagao za Skota, već si i mene slagao! Znao si zašto tata pravi prozor! Stajao si pored mene i nisi ni zucnuo!“

Kao da su joj te reči nešto razjasnile, Roni uzmaknu. „Nisi onakav kakav sam mislila da jesi! Mislila sam da si bolji!“

Vil se trgnu, nesposoban da smisli odgovor, ali kad zakorači napred, Roni ustuknu.

„Idi! Ionako odlaziš i više se nikad nećemo videti. Letu uvek dođe kraj. Možemo da pričamo šta hoćemo i da se pretvaramo, ali to ne možemo da promenimo, pa hajde da sve okončamo ovde i sad. Ovog trenutka ne mogu sa svim ovim da se izborim i ne mogu da budem s nekim kome ne verujem.“ Oči su joj blistale od suza. „Ne verujem ti, Vile. Moraš da odeš.“

Nije bio kadar da se pokrene, da progovori.

„Odlazi!“ povika Roni i otrča u kuću.

Te noći, njegove poslednje noći u Rajtsvil Biču, Vil je sedeo u radnoj sobi i dalje pokušavajući da shvati šta se dogodilo. Podigao je pogled kad je njegov tata ušao.

„Jesi li dobro?“ upita Tom. „Za večerom si bio ćutljiv.“

„Da“, odgovori Vil. „Dobro sam.“

Otac priđe sofi i sede naspram njega. „Jesi li uznemiren što sutra odlaziš?“

Vil odmahnu glavom. „Nisam.“

„Jesi li sve spakovao?“

Vil klimnu glavom. Osećao je da ga otac posmatra. Tom se nagnu napred.

„Šta se dešava? Znaš da sa mnom možeš da razgovaraš.“

Vil, najednom uznemiren, nije odmah odgovorio. Najzad pogleda oca u oči. „Ako te zamolim da za mene učiniš nešto važno, nešto krupno, hoćeš li to učiniti? I da me ništa ne pitaš?“

I dalje ga gledajući, Tom se nasloni. I bez reči, Vil je znao kakav će odgovor dobiti.

Trideset tri

Roni

„Zaista si završio prozor?“

Roni je gledala kako otac sa Džonom razgovara u bolničkoj sobi i mislila da bolje izgleda. I dalje je delovao umorno, ali je u licu dobio malo boje a i lakše se kretao.

„Super je, tata“, reče Džona. „Jedva čekam da ga vidiš.“

„Ali ostalo je da se umetne još mnogo delova.“

„Malo su pomogli i Roni i Vil“, priznade Džona.

„Jesu li?“

„Morao sam da im pokažem. Ništa nisu znali. Ali ne brini, bio sam strpljiv kad bi pogrešili.“

Otac se osmehnu. „To je lepo čuti.“

„Aha, prilično sam dobar učitelj.“

„Siguran sam da jesi.“

Džona nabra nos. „Ovde malo čudno miriše, zar ne?“

„Malo.“

Džona klimnu glavom. „Tako sam i mislio.“ Zatim pokaza na televizor. „Jesi li gledao filmove?“

Otac odmahnu glavom. „Ne baš.“

„Za šta to služi?“

Otac pogleda u kesu s infuzijom. „Unutra su neki lekovi.“

„Hoće li ti od njih biti bolje?“

„Sad se boije osećam.“

„Dakle, dolaziš kući?“

„Uskoro.“

„Danas?“

„Možda sutra“, reče. „Ali znaš šta mi treba?“

„Šta?“

„Neki sok. Jesi li zapamtio gde je kafeterija? Niz hodnik pa iza ugla?“

„Znam gde je. Nisam malo dete. Koji hoćeš?“

„Sprajt ili seven-ap.“

„Ali nemam novac.“

Otac je pogleda i Roni posegnu u džep. „Imam ja“, reče. Odvojila je koliko je smatrala da mu treba i pružila mu kad je krenuo prema vratima. Čim je izašao, osetila je da je otac gleda.

„Jutros je zvao advokat. Odložili su tvoje ročište za kraj oktobra.“

Roni pogleda kroz prozor. „Ne mogu sad o tome da razmišljam.“

„Žao mi je“, rekao je. Načas je ćutao, ali je osećala da je posmatra. „Kako se Džona zaista drži?“, upita je.

Roni blago slegnu ramenima. „Izgubljen je. Zbunjen. Uplašen. Jedva se drži.“ *Kao i ja*, poželela je da kaže.

Otac joj dade znak da priđe. Sela je na stolicu gde je do malopre sedeo Džona. Uhvatio ju je za ruku i stegnuo. „Žao mi je što nemam dovoljno snage da budem van bolnice. Nisam želeo da me gledaš ovakvog.“

Već je odmahivala glavom. „Nikad, nikad nemoj da se zbog toga izvinjavaš.“

„Ali...“

„Nema ali! Morala sam da znam. Drago mi je što znam.“

Izgleda da je to prihvatio. Ali onda ju je iznenadio. „Želiš li da razgovaraš o onome što se dogodilo s Vilom?“

„Otkud ti to?“ upita ga.

„Poznajem te. I znam kad te nešto muči. I znam koliko ti je do njega stalo.“

Roni se uspravi. Nije želela da ga laže. „Otišao je kući da se spakuje“, odvrtila je.

Osećala je da je otac pomno gleda.

„Jesam li ti pričao da je moj tata igrao poker?“

„Jesi. Zašto? Hoćeš da igraš poker?“

„Ne“, odgovorio je. „Samo znam da se s Vilom još nešto dogodilo, ali ako o tome ne želiš da pričaš, i to je u redu.“

Roni je oklevala. Znala je da će otac imati razumevanja, ali još nije bila spremna, pa stoga kaza: „Kao što rekoh, on odlazi.“

Otac klimnu glavom i o tome više ništa ne reče, ali dodade: „Izgledaš umorno. Treba da ideš kući i malo odspavaš kasnije.“

„Hoću. Ali želim malo da budem ovde.“

Pomerio je ruku za koju ga je držala, ali je nije izvukao. „Dobro.“

Pogledala je u kesu s infuzijom za koju se Džona raspitivao. Ali za razliku od svog brata, znala je da se otac od tih lekova neće oporaviti.

„Boli li te?“ upita ga.

„Ne“, odgovorio joj je posle kraće stanke. „Ne previše.“

„Ali boli?“

Otac zavrte glavom. „Dušo...“

„Želim da znam. Je li te bolelo kad si došao ovamo? Reci mi istinu.“

Počešao se po grudima pre no što je odgovorio. „Jeste.“

„Otkad?“

„Ne znam na šta misliš...“

„Hoću da znam kad su počeli bolovi“, reče Roni naginjući se preko ograde kreveta i natera ga da je pogleda u oči.

On ponovo odmahnu glavom. „Nije važno. Sad mi je bolje. A lekari znaju kako da mi pomognu.“

„Molim te“, reče mu. „Kad su počeli bolovi?“

Pogledao je u svoje šake, čvrsto stegnute na krevetu. „Ne znam. U martu ili aprilu? Ali ne svakog dana...“

„Kad te je ranije bolelo“, nastavi Roni, rešena da sazna istinu, „šta si radio?“

„Ranije nije bilo toliko strašno“, odgovori.

„Ali ipak te jeste bolelo, zar ne?“

„Jeste.“

„Šta si radio?“

„Ne znam“, pobuni se otac. „Pokušavao sam da ne mislim na to. Razmišljao sam o drugim stvarima.“

U ramenima je osećala napetost. Unapred joj se nije sviđalo šta bi joj mogao odgovoriti, ali je morala da zna. „O čemu?“

Otac slobodnom rukom izravna nabor na čaršavu. „Zašto ti je to toliko važno?“

„Zato što želim da znam jesi li razmišljao o drugim stvarima dok si svirao klavir.“

Čim je to izgovorila, znala je da je u pravu. „Videla sam te da sviraš one noći u crkvi, one noći kad si imao napad kašlja. A Džona je rekao da si krišom tamo odlazio otkako je stigao klavir.“

„Dušo...“

„Sećaš li se kad si rekao da se bolje osećaš kad sviraš klavir?“

Otac klimnu glavom. Shvatao je šta sledi, a ona je znala da neće želeti da joj odgovori. Ali morala je da zna.

„Jesi li hteo da kažeš da tada lakše podnosiš bolove? I molim te, reci mi istinu. Znaću ako me budeš lagao.“ Roni mu nije dozvoljavala da uzmakne, ovog puta ne.

Kratko je zatvorio oči, a onda ju je pogledao. „Jesam.“

„Ali ipak si podigao onaj zid oko klavira?“

„Jesam“, ponovo reče.

I na to nestade i ono malo čvrstine što je imala. Brada joj zadrhta pa spusti glavu na očeve grudi.

Otac pruži ruku. „Ne plači“, reče. „Molim te, ne plači...“

Ali nije mogla da se obuzda. Sećanje na to kako se tada ponašala i saznanje o onome kroz šta je on prolazio oduzelo joj je svu snagu. „O, tata...“

„Nemoj, mila... molim te, ne plači. Tada nije bilo toliko strašno. Mislio sam da mogu da izdržim i mislim da sam izdržao. Tek pre desetak dana je...“ Prstom joj je dodirnuo bradu, a kad ga je pogledala u oči, ono što je u njima ugledala umalo joj nije slomilo srce. Morala je da skrene pogled.

„Tada sam mogao da izdržim“, ponovi otac i po njegovom glasu je znala da joj govori istinu. „Kunem ti se. Bolelo je, ali nije to bilo jedino na šta sam mislio, imao sam još poneki odušak. Radio sam na prozoru sa Džonom ili sam jednostavnu uživao u letu o kakvom sam sanjao kad sam tvoju mamu zamolio da oboje budete sa mnom.“

Njegove reče su je pekle, njegov oproštaj bio je više no što je mogla da podnese. „Toliko mi je žao, tata...“

„Pogledaj me“, reče joj, ali nije bila u stanju. Mislila je samo o njegovoj potrebi za klavirom, o nečemu što mu je ona oduzela. Zato što je mislila samo na sebe. Zato što je želela da ga povredi. Zato što ju je bilo baš briga.

„Pogledaj me“, ponovi otac blago ali odlučno. I protiv volje, Roni podiže glavu.

„Proveo sam najlepše leto u životu“, šapnu joj. „Gledao sam te kako spasavaš kornjače i kako se zaljubljuješ, čak i ako to ne bude trajalo večno. A iznad svega, prvi put sam imao priliku da te upoznam kao mladu ženu, a ne devojčicu. I ne mogu ti reći koliko mi je sve to radosti donelo. To me je održavalo čitavog leta.“

Znala je da joj iskreno govori, zbog čega se osećala još gore. Upravo je htela da nešto kaže kad Džona grunu u sobu.

„Vidi koga sam našao“, reče mašući konzervom sprajta. Roni podiže pogled - pored Džone je stajala njena mama.

„Zdravo, dušo“, reče joj.

Roni se okrenu prema ocu.

On slegnu ramenima. „Morao sam da joj javim“, objasnio je.

„Jesi li dobro?“, upita njena mama.

„Dobro sam, Kim“, odgovori otac.

Ona je to shvatila kao poziv da uđe u sobu. „Mislim da svi moramo da razgovaramo“, reče majka.

Narednog jutra Roni je donela odluku i čekala u svojoj sobi kad je majka ušla.

„Jesi li se spakovala?“

Posmatrala je majku mirno ali nepokolebljivo. „Ja se ne vraćam s tobom u Njujork.“

Kim stavi ruke na bokove. „Mislila sam da smo o tome već razgovarali.“

„Ne“, hladno reče Roni. „Ti si o tome pričala. Ali ja se ne vraćam s tobom.“

Majka se nije obazirala na njene reči. „Ne budi smešna. Naravno da se vraćaš kući.“

„Ne vraćam se u Njujork.“ Roni prekrsti ruke, ali ne povisi ton.

„Roni...“

Odmahnula je glavom, svesna da nikad u životu nije bila ozbiljnija. „Ostajem i neću o tome da razgovaram. Sada mi je osamnaest godina i ne možeš me naterati da se vratim s tobom. Punoletna sam i mogu da radim šta hoću.“

Dok je upijala Ronine reči, majka se nesigurno premesti s noge na nogu.

„Ovo...“ najzad reče mahnuvši ka dnevnoj sobi, trudeći se da zvuči razložno. „Ovo nije tvoja obaveza.“

Roni zakorači prema njoj. „Nije? A čija je onda? Ko će brinuti o njemu?“

„Tvoj tata i ja smo o tome razgovarali...“

„O, misliš na pastora Harisa?“, upita Roni. „O, da, kao da je on u stanju da pomogne ako tata padne ili ponovo počne da povraća krv. Pastor Haris nema snage da to uradi.“

„Roni...“ ponovo zausti majka.

Roni odmahnu rukama, sve razočaranija i odlučnija. „Samo zato što si ti još na njega ljuta ne znači da i ja treba da se ljutim na njega, zar ne? Znam šta je uradio i znam da te je povredio, ali on je moj tata. Bolestan je i treba mu moja pomoć i nameravam da mu pomognem. Nije mi važno što te je prevario, nije mi važno što nas je ostavio. Ali on mi jeste važan.“

Prvi put je njena majka izgledala iskreno preneraženo. „Šta ti je otac tačno rekao?“

Roni je upravo htela da kaže da je to nebitno, ali je nešto zaustavi. Izraz majčinog lica bio je toliko čudan, bezmalo kao da je... *kriva. Kao da je... kao da je...*

Zurila je u majku shvatajući u trenutku kad je progovorila. „Nije tata prevario tebe, zar ne?“ polako reče. „Ti si prevarila njega.“

Majka se nije pomerila, ali je izgledala skrhanu. Saznanje pogodi Roni gotovo kao da ju je neko udario.

Mama je prevarila tatu, a ne tata mamu. I...

Činilo joj se da će se ugušiti u sobi kad je shvatila šta sve to podrazumeva. „Zato je otišao, zar ne? Zato što je saznao. Ali ti si me sve vreme puštala da verujem da je za sve on kriv, da je otišao bez ikakvog razloga. Pretvarala si se da je kriv on, a za sve si kriva ti. Kako si mogla to da učiniš?“ Roni je jedva disala.

Majka nije mogla da progovori, a Roni se zapita da li uopšte poznaje svoju mamu.

„Je li to bio Brajan?“ iznenada upita. „Jesi li tatu varala s Brajanom?“

Majka je ćutala, a Roni ponovo shvati da je u pravu. Majka ju je pustila da misli da je otac otišao bez ikakvog valjanog razloga. *A ja zbog toga tri godine nisam progovorila s njim...*

„Znaš šta?“, prasnu Roni. „Baš me briga. Baš me briga šta se između vas dvoje dogodilo, baš me briga šta je nekad bilo. Ali ja ostajem s tatom, a ti me ne možeš naterati...“

„Ko ostaje?“ umeša se Džona. Upravo je ušao u sobu noseći čašu mleka i gledao je čas u majku, čas u nju. Roni mu je u glasu prepoznala strah.

„Ostaješ ovde?“, upita Džona.

Roni ne odgovori odmah trudeći se da obuzda sopstveni gnev. „Aha“, reče nadajući se da zvuči mirnije nego što se oseća. „Ostajem.“

Spustio je čašu s mlekom na toaletni stočič. „Onda ostajem i ja“, objavio je.

Majka je najednom izgledala bespomoćno i premda je Roni i dalje osećala oštricu besa, nije joj na pamet padalo da dopusti da Džona gleda kako mu otac umire. Prišla mu je i čučnula pored njega.

„Znam da želiš da ostaneš, ali ne možeš“, blago mu reče.

„Zašto ne? Ti ćeš ostati.“

„Ali ja ne idem u školu.“

„Pa šta? Mogu ovde da idem u školu. Tata i ja smo razgovarali o tome.“

Majka krenu prema njima. „Džona...“

Džona naglo uzmaknu. Roni je jasno osetila kako njegov strah sve više raste dok shvata da je brojno nadmašen. „Baš me briga za školu! To nije pravedno! Želim da ostanem ovde!“

Trideset četiri

Stiv

Želeo je da je iznenadi. Barem mu je to bila namera. Svirao je u Albaniju, a sledeći koncert u Ričmondu bio je zakazan za dva dana. Obično nije odlazio kući dok je na turneji. Bilo je lakše održavati nekakav ritam putujući tako iz grada u grad. Ali pošto je imao malo slobodnog vremena i već dve nedelje nije video porodicu, seo je u voz i stigao u grad upravo u vreme pauze za ručak kad je svet izlazio s posla da nešto pojede.

To što ju je video bila je samo puka slučajnost. Čak i sada mu je izgledalo da je verovatnoća bila toliko mala da je bilo naprosto nemoguće. Njujork je milionski grad, a on je bio nedaleko od stanice Pensilvanija, i prolazio je pored restorana koji je već bio skoro pun.

Kad ju je ugledao, najpre je pomislio kako ta žena izgleda upravo kao njegova supruga. Sedela je za malim stolom do zida, preko puta sedokosog muškarca, naizgled nekoliko godina starijeg od nje. Nosila je crnu suknju i crvenu svilenu bluzu, a prstom je prelazila po obodu vinske čaše. Sve je to video, a zatim ponovo pogledao. To i jeste Kim, shvatio je, i ruča sa čovekom koga on nikad ranije nije video. Kroz izlog je gledao kako se smeje i s poražavajućom sigurnošću shvatao da mu je taj smeh poznat. Pamtio ga je od pre mnogo godina, iz vremena kad je među njima sve bilo bolje. Dok je ustajala od stola, posmatrao je kako i muškarac ustaje i stavlja joj ruku na leđa, iznad struka. Čovek ju je dodirivao nežno, gotovo prisno, kao da je stotinama puta napravio taj pokret. Verovatno je volela kako je dodiruje, razmišljao je Stiv gledajući kako neznamac ljubi usne njegove žene.

Nije znao šta da radi, ali dok je sad o tome razmišljao, nije mogao da se seti da je osećao bogzna šta. Znao je da su se njih dvoje udaljili, znao je da se previše svađaju, i pretpostavljao je da bi većina muškaraca na njegovom mestu ušla u restoran i suočila se s njima dvoma. Možda bi čak napravili i scenu. Ali on nije kao većina muškaraca. Stoga je svoju malu torbu prebacio u drugu ruku, okrenuo se i zaputio na stanicu Pensilvanija.

Dva sata kasnije ušao je u voz i kasno uveče stigao u Ričmond. Kao i uvek, pozvao je svoju ženu koja se javila posle drugog zvona. Kad se oglasila, u pozadini je čuo zvuke televizijskog programa.

„Najzad si stigao, a?“, upitala ga je. „Razmišljala sam kad ćeš se javiti.“

Dok je sedeo na krevetu, zamišljao je neznane ruku na njenim leđima. „Upravo sam stigao“, rekao je.

„Je li se desilo nešto zanimljivo?“

Bio je u jeftinom hotelu. Krevetski prekrivač je na ivicama bio pomalo izlizan. Ispod prozora je bučno radio klima-uređaj od čijeg su se duvanja pomerale zavese. Na televizoru je primetio prašinu.

„Nije“, odgovorio je. „Nije se desilo ništa zanimljivo.“

Sada se u bolničkoj sobi tih slika sećao toliko živo da se iznenadio. Pripisao je to činjenici da će Kim uskoro stići sa Roni i Džonom.

Roni mu je ranije telefonom javila da se neće vraćati u Njujork. Znao je da neće biti lako. Sećao se sitnog omršavelog tela svog oca pred kraj i nije želeo da ga kćerka gleda takvog. Ali donela je odluku i znao je da je neće moći naterati da se predomisli. To ga je, međutim, plašilo. Sve ovo ga je plašilo.

Poslednje dve-tri nedelje redovno se molio. Ili je makar to tako jednom opisao pastor Haris. Nije sklapao ruke i poginjao glavu. Nije tražio da bude izlečen. S Bogom je delio brige koje su se ticale njegove dece.

Pretpostavljao je da se po svojoj brizi za decu ne razlikuje mnogo od ostalih roditelja. Još su bili vrlo mladi, pred njima je bio dug život i pitao se šta će biti s njima. Ništa naročito - pitao je Boga misli li da će biti srećni, hoće li i dalje živeti u Njujorku, hoće li se venčati i imati decu. Osnovne stvari, ništa više, ali u tom trenutku je najzad razumeo šta je pastor Haris mislio kad je rekao da šeta i razgovara s Bogom.

No za razliku od pastora Harisa, on tek treba da čuje odgovore u svom srcu i oseti Božje prisustvo u svom životu, a znao je da nema mnogo vremena.

Pogledao je na časovnik. Avion poleće za nepuna tri sata. Kim će iz bolnice otići pravo na aerodrom sa Džonom, a to saznanje bilo je zastrašujuće.

Za svega koji trenutak poslednji put će zagrliti svog sina. Danas će mu reći zbogom.

Džona se rasplakao čim je uleteo u sobu i pojurio pravo prema krevetu. Stiv je imao tek toliko vremena da raširi ruke pre nego što mu je Džona pao u naručje. Njegova mala ramena drhtala su kao u kakvog ptića, a Stiv je osećao da mu se srce kida. Usredsredio se na sinovljev zagrljaj, trudio se da zapamti taj osećaj.

Stiv je svoju decu voleo više nego sam život, ali znao je i da je potreban Džoni, pa je još jednom imao utisak da je podbacio kao otac.

Džona je i dalje neutešno plakao. Stiv ga je čvrsto grlio poželevši da ga nikad ne pusti iz naručja. Roni i Kim su stajale u do vratku, na odstojanju.

„Hoće da me pošalju kući, tata“, jecao je Džona. „Rekao sam im da bih mogao da ostanem s tobom, ali one ne slušaju. Biću dobar, tata. Obećavam da ću biti dobar. Ići ću na spavanje kad mi kažeš i čistiću svoju sobu i neću jesti kolačiće kad ne treba. Kaži im da mogu da ostanem. Obećavam da ću biti dobar.“

„Znam da bi bio dobar“, promrmlja Stiv. „Ti si uvek dobar.“

„Onda joj kaži, tata! Kaži joj da želiš da ostanem! Molim te! Samo joj kaži!“

„Zaista želim da ostaneš“, reče Stiv, tugujući i zbog sebe i zbog svog sina. „To želim više od svega, ali potreban si mami. Njoj nedostaješ.“

Ako je Džona i imao nekakvu nadu, sasvim je iščilela u tom trenutku i on se ponovo rasplaka.

„Ali više te nikad neću videti... a to nije pravedno! To jednostavno nije pravedno!“

Stiv se trudio da govori iako mu se grlo steglo. „Hej...“ reče. „Želim da me saslušаш, u redu? Možeš li to da mi učiniš?“

Džona se prisili da podigne pogled. Iako se trudio, Stiv je znao da mu sopstvene reči zastaju u grlu. Svom snagom se upinjao da se ne rasplače pred sinom.

„Želim da znaš da nijedan tata ne može poželeti boljeg sina od tebe. Uvek sam bio ponosan na tebe i znam da ćeš odrasti i biti divan čovek. Mnogo te volim.“

„I ja tebe volim, tata. I mnogo ćeš mi nedostajati.“

Krajčkom oka Stiv je video Roni i Kim i kako im se niz lice slivaju suze.

„I ti ćeš meni nedostajati. Ali uvek ću te gledati. Obećavam. Sećaš li se prozora koji smo napravili zajedno?“

Džona klimnu glavom dok mu je mala brada drhtala.

„Ja Boga nazivam svetlošću, pošto me podseća na nebesa. Svaki put kad svetlost zasja kroz prozor koji smo napravili ili kroz bilo koji prozor, znaćeš da sam tu pored tebe. To ću biti ja. Ja ću biti svetlost u prozoru.“

Džona klimnu glavom i ne trudeći se da obriše suze. Stiv je grlio sina, svim srcem žaleći što ne može ništa da popravi.

Trideset pet

Roni

Roni je izašla napolje da isprati majku i Džonu i da s mamom nasamo porazgovara i zamoli je da joj nešto učini čim se vrati u Njujork. Zatim se vratila u bolnicu. Sedela je s ocem i čekala dok nije zaspao. Dugo je ćutao i zurio kroz prozor. Držala ga je za ruku i tako su ćutke sedeli zajedno i gledali kako iza okna lagano plove oblaci.

Želela je da protegne noge i malo izađe na svež vazduh. Očev ristanak sa Džonom iscrpeo ju je i potresao. Nije želela da razmišlja kako će njenom bratu biti u avionu ili kad uđe u stan. Nije želela da razmišlja da li Džona još plače.

Napolju se, pred bolnicom, šetala pločnikom, zamišljena. Skoro da je prošla pored njega kad začu da se nakašljao. Sedeo je na klupi. I pored toga što je bilo vruće, nosio je, kao i uvek, košulju s dugačkim rukavima.

„Zdravo, Roni“, pozdravi je pastor Haris.

„O... zdravo.“

„Nadao sam se da ću posetiti tvog oca.“

„Sad spava“, reče. „Ali idite gore ako želite.“

Lupkao je štapom, dobijao na vremenu. „Žao mi je što prolaziš kroz ovo, Roni.“

Klimnula je glavom nesposobna da se usredsredi. Čak joj je i ovaj jednostavan razgovor bio neizdrživo naporan.

Nekako je slutila da se i on jednako oseća.

„Hoćeš li da se pomoliš sa mnom?“ U plavim očima videla je molbu. „Volim da se pomolim pre nego što vidim tvog tatu. To mi... pomaže.“

Njeno iznenađenje je ustuknulo pred neočekivanim olakšanjem. „To bih veoma volela“, odgovorila je.

Posle toga se redovno počela moliti i otkrila je da pastor Haris ima pravo.

Nije verovala da će otac ozdraviti. Razgovarala je s lekarom i videla snimke, posle čega je otišla iz bolnice na plažu i plakala sve dok joj se suze nisu osušile na vetru.

Nije verovala u čuda. Znala je da neki ljudi veruju, ali sebe nije mogla prisiliti da misli kako će se otac nekako izvući. Ne posle onog što je videla, ne posle objašnjenja koje je dobila od lekara. Rak je, saznala je, iz njegovog želuca metastazirao na pankreas i pluća, i gajiti nadu izgledalo je... opasno. Nije mogla da zamisli da bi ponovo morala da se pomiri s onim što mu se dešava. Ionako je već bilo dovoljno teško, naročito kasno noću kad bi u kući sve utihnulo, a ona ostala sama sa svojim mislima.

Stoga se molila da ima snage koja će joj biti neophodna da pomogne ocu. Molila se da bude kadra da pred njim očuva sabranost, a ne da se rasplače svaki put kad ga vidi. Znala je da mu je njen smeh potreban, da mu je potrebna onakva kćerka u kakvu se odnedavno pretvorila.

Kad ga je iz bolnice dovela kući, najpre ga je odvela da vidi vitražni prozor. Gledala ga je kako prilazi stolu, upija svaku pojedinost s nevericom i zaprepaštenjem na licu. Tada je znala da je bilo trenutaka kada se pitao hoće li poživeti dovoljno dugo da vidi završen

prozor. Više od svega želela je da je sada i Džona s njima i znala je da i otac to isto želi. Bio je to njihov poduhvat, tako su proveli leto. Džona mu je neizmerno nedostajao, više od svega, i premda je okrenuo glavu da mu ne vidi lice, znala je da su mu oči bile pune suza dok se vraćao u kuću.

Pozvao je Džonu čim je ušao. Roni je iz dnevne sobe čula kako ga otac uverava da mu je bolje, i mada će Džona te reči verovatno pogrešno protumačiti, znala je da otac ispravno postupa. Želeo je da se Džona seća radosti koju su podelili tog leta, a ne da pati zbog onog što predstoji.

Te noći, dok je sedeo na sofi, otvorio je Bibliju i počeo da čita. Roni je sada razumela njegove razloge. Sela je pored njega i postavila mu pitanje koje ju je mučilo otkako je i sama prelistala knjigu.

„Imaš li omiljeni deo?“, upitala je.

„Ne samo jedan, već mnoge“, reče. „Uvek sam voleo da čitam psalme. I uvek sam mnogo saznavao iz Pavlovih poslanica.“

„Ali ništa nisi podvukao“, primeti Roni. Kad ju je upitno pogledao, slegnula je ramenima. „Prelistavala sam je dok si bio odsutan i ništa nisam videla.“

Razmišljao je o svom odgovoru. „Da sam pokušavao da podvučem nešto važno, verovatno bih na kraju ispodvlačio gotovo sve. Pročitao sam je toliko puta, a uvek naučim nešto novo.“

Pažljivo ga je posmatrala. „Ne sećam se da si ranije čitao Bibliju...“

„Zato što si bila mala. Bibliju sam držao pored kreveta i čitao je jednom-dvaput nedeljno. Pitaj mamu. Ona će ti reći.“

„Jesi li nedavno pročitao nešto što bi voleo da поделиš?“

„Želiš li to?“

Pošto je potvrdno klimnula, trebalo mu je nekoliko trenutaka da nađe željeni deo.

„Dvadeset drugi i dvadeset treći stih iz Poslanice Galatima“, reče ravnavajući Bibliju na krilu. Nakašlja se pa pročita: „'A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vjera, krotost, uzdržanje.'“⁷

Posmatrala ga je dok je čitao stihove i sećala se kako se ponašala kad je doputovala i kako je on odgovarao na njen gnev. Sećala se kako nije hteo da se svađa s njenom mamom čak i kad je pokušavala da ga na to natera. Smatrala je to slabošću i često žalila što joj otac nije drugačiji. Ali najednom je znala da je sve pogrešno shvatala.

Očevi postupci, sad je uvidela, nikad nisu bili samo njegovi. U njima je uvek bilo plodova Duha.

Narednog dana stigao je paket od njene mame i Roni je znala da je mama učinila ono što ju je zamolila. Odnela je veliki koverat na kuhinjski sto, otvorila ga i sadržaj izručila na sto.

Devetnaest pisama. Svako je poslao njen tata, svako je ostalo zanemareno i neotvoreno. Primetila je povratne adrese koje je napisao pri vrhu: Blumington, Talsa, Litl Rok...

Nije mogla da poveruje da ih nije pročitala. Je li zaista bila toliko ljuta? Toliko ogorčena? Toliko... zla? Dok je sada o tome razmišljala, znala je odgovor, ali joj i dalje nije imao smisla.

Prelistavala je pisma tražeći prvo koje joj je napisao. Kao i skoro sva, bilo je ispisano uredno, crnim mastilom, a poštanska marka je pomalo izbledela. Kroz kuhinjski prozor

⁷ Novi zavjet, Galatima, poslanica svetog apostola Pavla, u prevodu Vuka Stefanovića Karadžića. (Prim. prev.)

videla je kako otac stoji na plaži, leđima okrenut kući - i da je, poput pastora Harisa, i on počeo da nosi dugačke rukave uprkos letnjoj jari.

Duboko udahnuvši, otvorila je pismo i tu, u suncem okupanoj kuhinji, počela da čita.

Draga Roni,

Ne znam čak ni kako da započnem ovakvo pismo osim da kažem da mi je žao.

Zato sam te molio da se nađeš sa mnom u kaficu, i to sam želeo da ti kažem kasnije one noći kad sam telefonirao. Mogu da shvatim zasto nisi došla i zašto nisi htela da razgovaramo telefonom. Ljuta si na mene, razočarana si u mene i u duši veruješ da sam pobjegao. Misliš da sam napustio tebe i da sam napustio porodicu.

Ne mogu poreći da će sve biti drugačije, ali želim da znaš da bih se, da sam na toom mestu, verovatno i sam osećao kao i ti. Imaš sva prava da budeš ljuta na mene. Imaš sva prava da budeš razočarana u mene. Pretpostavljam da sam zaslužio da gajiš takva osećanja prema meni i nije mi namera da nudim izgovor, prebacujem krivicu ili pokušavam da te ubedim kako ćeš vremenom možda sve shvatiti.

Sasvim iskreno, možda i nećeš, a to me boli više no što možeš i da zamisliš. Ti i Džona ste mi uvek mnogo značili i želim da shvatiš da ni za šta niste krivi ni ti ni Džona. Ponekad, iz razloga koji nisu uvek jasni, brak jednostavno ne uspe. Ali ovo ne zaboravi - uvek ću te voleti i uvek ću voleti Džonu. Uvek ću voleti tvoju majku i uvek ću je poštovati. Ona mi je poklonila dva najveća dara u životu i divna je majka. Uprkos žalosti koju osećam što tvoja majka i ja više nećemo biti zajedno, i dalje verujem da je sreća što sam s njom bio u braku makar iovoliko koliko sam bio.

Znam da ovo nije mnogo i svakako nije dovoljno da ti bude jasno, ali želim da znaš da ja i dalje verujem u ljubav. I želim da i ti u nju veruješ. Zaslužuješ da je imaš, jer ništa nije lepše od same ljubavi.

Nadam se da ćeš u srcu naći načina da mi oprostiš što sam otišao. Ne mora to da bude sad, čak ni uskoro. Ali želim da znaš - kad najzad budeš spremna, čekaću te raširenih ruku, i to će mi biti najsrećniji dan u životu.

*Volim te,
tata*

„Osećam da bi trebalo više da činim za njega“, reče Roni.

Sedela je na tremu iza kuće naspram pastora Harisa. Otac je unutra spavao, a pastor Haris je došao i doneo činiju lazanje koju je napravila njegova supruga. Bila je sredina septembra i po danu je još bilo vruće, ali se jedne večeri pre nekoliko dana mogla naslutiti jesenja svežina. Trajala je samo te jedne noći i ujutro je ponovo tukla jara, pa se Roni, šetajući se plažom, zapitala da prethodna noć nije bila samo opsena.

„Činiš sve što možeš“, odgovori pastor. „Ne znam šta bi još mogla da uradiš.“

„Ne mislim na brigu o njemu. Sada mu i nisam mnogo potrebna. I dalje zahteva da on kuva i odlazimo u šetnje po plaži. Juče smo čak puštali zmajevе. Izuzev sredstava za umirenje bolova, od kojih se umara, manje-više je isti kakav je bio pre odlaska u bolnicu. Ali jednostavno...“

U pogledu pastora Harisa videlo se razumevanje. „Želiš da učiniš nešto naročito. Nešto što njemu mnogo znači.“

Klimnula je glavom, srećna što je on tu. Za poslednjih nekoliko nedelja pastor Haris joj nije postao samo prijatelj, već i jedina osoba s kojom je zaista mogla da razgovara.

„Verujem da će ti Bog dati odgovor. Ali moraš da shvatiš da ponekad treba vremena da protumačiš šta Bog želi da uradiš. Često je tako. Božji glas obično nije ništa više do

šapat, pa moraš vrlo pažljivo da osluškuješ da bi ga čula. No ponekad, a to je veoma retko, odgovor bude očigledan i glasan kao crkvena zvona.“

Osmehnula se i pomislila koliko su joj dragi postali njihovi razgovori. „Čini se da govorite iz ličnog iskustva.“

„I ja volim tvog tatu. I kao i ti, želeo sam da za njega učinim nešto naročito.“

„I Bog vam je odgovorio?“

„Bog uvek odgovara.“

„Je li to bio šapat ili crkvena zvona?“

Prvi put posle mnogo vremena zapazila je trag razdraganosti u njegovim očima. „Crkvena zvona, dakako. Bog zna da ovih dana slabije čujem.“

„Šta ćete učiniti?“

Uspravio se u stolici. „Postaviću prozor u crkvi“, reče. „Prošle nedelje se iznenada pojavio dobročinitelj, koji nije samo ponudio da u celosti pokrije troškove popravke, nego je već i poslao radnike. Počinju da rade sutra ujutro.“

U narednih nekoliko dana Roni je osluškivala ne bi li čula crkvena zvona, ali je čula samo krike galebova. Kad bi očekivala da čuje šapat, nije čula ništa. Nije je to nužno iznenadilo - ni pastor Haris nije odmah dobio odgovor - ali se nadala da će odgovor dobiti pre no što bude kasno.

Stoga je jednostavno nastavila da živi kao i dotad. Pomagala je ocu kad mu je bila potrebna njena pomoć, a kad nije, ostavljala ga je na miru i trudila se da najbolje iskoristi vreme koje im je preostalo. Tog vikenda su, pošto se otac bolje osećao, otišli u Vrtove na plantaži u Ortonu, nedaleko od Sautporta. Nisu bili mnogo udaljeni od Vilmingtona a Roni ih nikad nije videla. Kad su stigli na pošljunčanu stazu što vodi do prvobitnog zdanja, sagrađenog 1735, već je znala da će to biti nezaboravan dan. Bilo je to jedno od onih mesta koja izgledaju izgubljeno u vremenu. Cveće više nije cvetalo, ali dok su šetali između ogromnih hrastova s nisko povijenim granama, ovijenim španskom mahovinom, Roni je pomislila da nikad ništa lepše nije videla.

Šetali su se pod drvećem, oca je držala podruku i pričali o letu. Roni je prvi put ocu govorila o svojoj vezi s Vilom - pričala mu je kako su prvi put išli na pecanje i blaćenje, opisala mu kako je skočio s krova senice u bazen i rekla sve o fijasku na svadbi. Nije mu, međutim, kazala šta se dogodilo dan pre no što je Vil otišao na Vanderbilt ni sve što je Vilu rekla. Za to nije bila spremna, rana je još bila sveža. I kao i uvek, otac ju je ćutke slušao, retko bi i sam ponešto kazao, čak i kad bi začutala. Sviđalo joj se to kod njega. Ne, ne, pomislila je. *Volela* je to kod njega i tada se zapitala kakva bi bila da nije došla da ovde provede leto.

Kasnije su se odvezli u Sautport i večerali u jednom od restorančića što gledaju na luku. Znala je da se otac umorio, ali hrana je bila odlična a na kraju su podelili veliki brauni prelivev vrućom čokoladom i šlagom.

Bio je to lep dan, dan koji će, znala je, uvek pamtiti. Ali dok je sedela u dnevnoj sobi, nakon što se otac povukao na spavanje, ponovo je pomislila da bi za njega mogla još nešto da uradi.

Naredne nedelje, treće sedmice septembra, počela je da primećuje kako se ocu stanje pogoršava. Ujutro je ustajao oko deset-jedanaest, a po podne bi ponovo spavao. Premda je redovno spavao u poslepodnevnim satima, sada je to trajalo duže, a uveče je ranije odlazio u krevet. Dok je čistila kuhinju, pošto nije imala šta drugo da radi, shvatila je da otac sada prespava više od pola dana.

Potom je postalo još gore. Svakim danom spavao je sve duže. I nije dovoljno jeo. Premetao je hranu po tanjiru i pretvarao se da jede. Kad bi bacala ostatke u đubre, shvatila je da gotovo ništa i nije pojeo. Sve više je gubio na težini, a Roni je imala utisak da je otac, svaki put kad bi trepnula, sve sitniji. Ponekad bi je uplašila pomisao da jednog dana od njega neće ostati ništa.

Stigao je kraj septembra. Ujutro se više nije osećao slani miris okeana zbog vetrova s planina u istočnom delu države. Još je bilo vruće, sezona uragana, ali zasad je obala Severne Karoline bila pošteđena.

Prethodnog dana otac je spavao četrnaest sati. Znala je da ne može da se obuzda, da mu telo ne ostavlja nikakav izbor, ali je patila pomišljajući kako će on prespavati ono malo vremena što mu je ostalo. Kad je bio budan, otac je sada bio ćutljiviji. Bilo mu je dovoljno da čita Bibliju ili da s njom lagano šeta bez reči.

Češće nego što je očekivala, mislila je na Vila. I dalje je nosila narukvicu od uzica koju joj je poklonio, i dok je prstima prelazila preko zamršenih čvorova, pitala se koja li predavanja on sluša, s kim je u društvu dok prelazi iz jedne univerzitetske zgrade u drugu. Zanimalo ju je pored koga sedi dok jede u kafeteriji i misli li ikad na nju dok se petkom ili subotom uveče sprema za izlazak. Možda je, pomišljala je u najmračnijim trenucima, već upoznao neku novu devojku.

„Želiš li da pričaš o tome?“, upitao ju je otac jednog dana dok se šetali plažom. Išli su prema crkvi. Otkako je gradnja ponovo počela, sve se odvijalo brzo. Bilo je mnogo radnika - graditelja, električara, stručnjaka za fino drvodeljstvo i gipsane radove. Na gradilištu je bilo najmanje četrdeset kamiona, a stalno je neko ulazio u zgradu i izlazio iz nje.

„O čemu?“, oprezno je upitala.

„O Vilu“, reče otac. „O tome kako se između vas dvoje sve završilo.“

Ispitivački ga je pogledala. „Otkud ti uopšte znaš za to?“

Slegnuo je ramenima. „Znam pošto si ga u poslednjih nekoliko nedelja pomenula samo usput, a nikad ne razgovarate telefonom. Nije teško zaključiti da se nešto dogodilo.“

„Sve je to zamršeno“, nerado je procedila.

Nekoliko koraka su napravili u tišini, a otac zatim reče: „Ako ti to nešto znači, mislio sam da je Vil izuzetan mladić.“

Uhvatila ga je podruku. „Da, znači mi. I ja sam tako mislila.“

Tada su stigli do crkve. Videla je kako radnici nose naramke drveta i vedra boje i, kao i obično, pogledala je u prazno mesto ispod tornja. Prozor još nije postavljen - najpre su morali završiti sve građevinske radove kako krhki komadi vitraža ne bi popucali - ali otac je ipak voleo da dolazi. Bilo mu je drago što su nastavljeni radovi na crkvi, ali ne prevashodno zbog prozora. Stalno je govorio koliko je crkva važna pastoru Harisu i koliko je pastoru teško što propovedi ne može da drži na mestu koje je smatrao svojom drugom kućom.

Pastor Haris je uvek bio na gradilištu i obično bi sišao na plažu i prišao im kad bi stigli. Osvrćući se sada, primetila je da pastor stoji na pošljunčanom parkiralištu. Razgovarao je s nekim i živo pokazivao na zgradu. I sa te daljine videla je da se smešio.

Upravo je htela da mu mahne kad odjednom prepoznade muškarca s kojim je stajao i trgnu se. Poslednji put kad ga je videla, bila je uzrujana. Poslednji put kad su bili zajedno nije se potrudio da joj kaže zbogom. Možda je Tom Blekli naprosto prolazio tuda i stao da popriča s pastorom o obnovi crkve. Možda je jednostavno bio radoznao.

Do kraja nedelje je, kad bi stigli na gradilište, pogledom tražila Toma Bleklija, ali ga više nijednom nije videla. Delimično je, morala je priznati, osećala olakšanje što im se putevi više ne ukrštaju.

Posle šetnji do crkve i očevog popodnevnog odmora obično su čitali zajedno. Roni je nakon četiri meseca završila *Anu Karenjinu*. Iz gradske biblioteke uzela je knjigu *Doktor Živago*. Nešto ju je privlačilo ruskim piscima - epska crta u njihovim pričama, možda, mračna tragedija i na propast osuđene ljubavne veze naslikane na velikom platnu, toliko daleke od njenog običnog života.

Otac je nastavljao da proučava svoju Bibliju, a ponekad bi mu tražila da joj naglas pročita neki deo ili stih. Neki su bili kratki, neki dugi, ali svi su, činilo se, usredsređeni na smisao života.

Nije bila sigurna zašto, ali ponekad je imala osećaj da mu čitanje naglas baca novo svetlo na pojedinost ili značenje koje mu je prethodno promaklo.

Obedi su postali veoma jednostavni. Početkom oktobra Roni je kuvanje uglavnom preuzela na sebe, a otac je i tu promenu prihvatio lako kako je prihvatao i sve ostalo tokom leta. Uglavnom je sedeo u kuhinji, pa su razgovarali dok je kuvala testo ili pirinač i pržila piletinu ili kakve šnicle. Prvi put posle više godina spremala je meso i bilo joj je čudno kad bi, stavivši tanjir pred njega, oca terala da ga jede. Više i nije bio gladan, a obroci su postali bezukusni pošto su mu svi začini smetali. Ali znala je da mu je hrana neophodna. Iako u kući nije imao vagu, primećivala je kako mu se tope kilogrami.

Jedne noći posle večere najzad mu je ispričala šta se dogodilo s Vilom. Rekla mu je sve - o požaru, o njegovim pokušajima da zaštiti Skota, o svemu što se dogodilo s Markusom. Otac ju je pomno slušao dok je govorila, a kad je odgurnuo tanjir, primetila je da nije pojeo ni dva-tri zalogaja.

„Mogu li nešto da te pitam?“

„Naravno“, reče Roni. „Možeš sve da me pitaš.“

„Kad si mi rekla da si zaljubljena u Vila, jesi li to zaista mislila?“

Setila se kako joj je Megan postavila isto pitanje. „Jesam.“

„Onda mislim da si bila prestroga prema njemu.“

„Ali zataškavao je zločin...“

„Znam. Ali ako malo razmisliš, ti si sada u istom položaju u kojem je on bio. Znaš istinu kao što ju je i on znao. A ni ti nikom ništa nisi rekla.“

„Ali ja to nisam uradila...“

„Rekla si da nije ni on.“

„Šta hoćeš da kažeš? Da treba da kažem pastoru Harisu?“

Otac odmahnu glavom. „Ne“, reče na njeno iznenadenje. „Mislim da ne treba.“

„Zašto?“

„Roni“, blago reče, „možda tu ima još nečeg što se ne vidi na prvi pogled.“

„Ali...“

„Ne tvrdim da sam u pravu. Spreman sam prvi da priznam kako grešim u mnogo čemu. Ali ako je sve tako kao što si opisala, onda želim da znaš ovo. Pastor Haris ne želi da sazna istinu. Jer, ukoliko sazna, onda će nešto morati da preduzme. A veruj mi, on nikad ne bi našao Skotu i njegovoj porodici, pogotovo ako je u pitanju bila slučajna nezgoda. On jednostavno nije takav čovek. I još nešto. A od svega što sam rekao, ovo je najvažnije.“

„Šta to?“

„Moraš da naučiš da opraštaš.“

Skrstila je ruke. „Već sam oprostila Vilu. Ostavila sam mu poruke...“

I pre no što je uspela da završi, otac je odmahnuo glavom. „Ne govorim o Vilu. Moraš naučiti da najpre sebi opraštaš.“

Te noći Roni je ispod svežnja očevih pisama pronašla još jedno koje još nije otvorila. Mora da ga je nedavno priložio ostalima, jer na ovome nije bilo ni pečata ni poštanske marke.

Nije znala je li želeo da ga ona pročita sada ili kad njega više ne bude. Istini za volju, nije bila sigurna želi li da ga pročita. I plašilo ju je već samo to što je koverat držala u ruci jer je znala da je to poslednje pismo koje će joj ikad napisati.

Očeva bolest je napredovala. Premda su se uobičajeno ponašali - jeli, čitali i odlazili u šetnju plažom - otac je uzimao više sredstava za umirenje bolova. Bilo je trenutaka kad su mu oči bile staklaste i mutne, ali je imala osećaj da mu ni ta doza nije dovoljna. Tu i tamo bi opazila kako bi se trgnuo dok čita na sofi. Zatvorio bi oči i naslonio se, a na licu mu se jasno očitavao bol. Kad bi se to dogodilo, zgrabio bi je za ruku. No kako su dani odmicali, primetila je da njegov stisak biva slabiji. Snaga mu je kopnela, mislila je, sav je kopneo. I uskoro ga više neće biti.

Uviđala je da i pastor Haris primećuje promene na njenom ocu. Poslednjih nedelja pastor je dolazio skoro svakog dana, obično neposredno posle večere. Uglavnom je održavao vedar razgovor - pričao im je kako napreduje obnova crkve ili bi im prepričavao vesele dogodovštine iz svoje prošlosti, što bi na očevom licu izazvalo blagi osmeh. Ali bilo je trenutaka kad se činilo da jedan drugom više nemaju šta da kažu. Izbegavali su ono očigledno što im je svima teško padalo, i u tim trenucima dnevnu sobu bi prekrila tuga kao magla.

Kad bi osetila da žele da budu sami, Roni je izlazila iz sobe i stajala na tremu, nagađajući o čemu njih dvojica razgovaraju. Naravno, mogla je da pogodi - pričali su o veri ili porodici, a možda i o nečemu zbog čega su jedan ili drugi žalili, ali je znala i da se mole zajedno. Jednom ih je čula kad je ušla po čašu vode i setila se da je pomislila kako molitva pastora Harisa zvuči pre kao molba. Činilo se da preklinje za snagu kao da mu sopstveni život od nje zavisi, i dok ga je slušala, zatvorila je oči i ćutke mu se, u sebi, pridružila sopstvenom molitvom.

Sredinom oktobra nastupila su tri neuobičajeno hladna dana, dovoljno hladna da se ujutro mora obući džemper. Nakon višemesečne neumoljive žege, Roni je uživala u svežini vazduha, ali je otac ta tri dana teško podneo. Iako su i dalje šetali plažom, kretao se još sporije, a pred crkvom su samo nakratko zastali, okrenuli se i pošli kući. Kad su stigli do ulaznih vrata, otac je cvokotao. Čim su ušli, pripremila mu je toplu kupku, nadajući se da će mu pomoći. Osećala je prve nagoveštaje straha zbog novih znakova što su jasno ukazivali da bolest sve brže napreduje.

Jednog petka, nedelju dana pre Noći veštica, otac se dovoljno oporavio, pa su otišli na pecanje na onaj mali dok gde ju je Vil prvi put odveo. Policajac Pit im je pozajmio štapove i pribor. Otac nikad nije bio na pecanju, pa je Roni morala da stavi mamce na udice.

Prve dve ribe koje su zagrizle pobegle su, ali su na kraju uspeli da ulove malog lubina i izvuku ga na dok. Bila je to ista vrsta ribe koju je ona ulovila kad je s Vilom bila na pecanju. Dok se riba otimala a Roni iz nje vadila udicu, osetila je najednom da joj Vil nedostaje toliko mnogo da je to bilo ravno fizičkom bolu.

Vraćajući se kući posle spokojnog poslepodneva provedenog na doku, primetila je da ih na tremu čeka dvoje ljudi. Tek kad je izašla iz kola, prepoznala je Blejz i njenu mamu. Blejz je izgledala sasvim drugačije. Kosa joj je bila uredno skupljena u konjski rep, a nosila je beli šorts i plavozelenu majicu s dugačkim rukavima. Na sebi nije imala ništa od nakita i šminke.

Videvši ponovo Blejz, Roni se setila onoga o čemu je, pored sve brige za oca, uspevala da ne razmišlja - o činjenici da će pre isteka meseca ponovo morati na sud. Pitala se šta li žele i zašto su došle.

Polako je pomagala ocu da izađe iz kola, pružajući mu ruku da ne bi izgubio ravnotežu.

„Ko su one?“, promrmlja otac.

Roni objasni, a otac klimnu glavom. Dok su prilazili, Blejz je sišla s trema.

„Zdravo, Roni“, reče i nakašlja se. Blago je škiljila pod niskim suncem. „Došla sam da razgovaramo.“

Roni je u dnevnoj sobi sela naspram Blejz i posmatrala je kako gleda u pod. Roditelji su se povukli u kuhinju kako bi njih dve mogle nasamo da razgovaraju.

„Zaista mi je žao zbog tvog tate“, poče Blejz. „Kako mu je?“

„Dobro je“, slegnu ramenima Roni. „Kako si ti?“

Blejz dodirnu prednji deo majice. „Ovde će mi zauvek ostati ožiljci“, reče, pa pokaza na ruke i stomak, „i ovde.“ Tužno se osmehnu. „Ali imam sreće što sam živa, zapravo.“ Promeškolljila se, a zatim je pogledala Roni u oči. „Želela sam da ti zahvalim što ste me odveli u bolnicu.“

Roni klimnu glavom i dalje ne znajući kuda razgovor vodi. „Nema na čemu.“

Blejz je u tišini razgledala dnevnu sobu, nesigurna šta dalje da kaže. Sledeći očevo primer, Roni je jednostavno čekala.

„Trebalo je da ranije dođem, ali znam da si veoma zauzeta.“

„U redu je“, uzvratila Roni. „Drago mi što ti je sad dobro.“

Blejz je pogleda. „Stvarno?“

„Aha“, reče Roni pa se osmehnu. „Iako izgledaš kao uskršnje jaje.“

Blejz povuče majicu. „Da, znam. Ludilo, zar ne? Mama mi je kupila odeću.“

„Odgovara ti. Pretpostavljam da se vas dve bolje slažete.“

Blejz je žalosno pogleda. „Trudim se. Ponovo živim kod kuće, ali teško je. Napravila sam mnogo gluposti. Njoj, drugim ljudima. Tebi.“

Roni je nepomično sedela, a na licu joj se ništa nije videlo. „Blejz, zašto si, u stvari, došla?“

Blejz je kršila prste što je odavalo koliko je uzrujana. „Došla sam da se izvinim. Strašno je ono što sam ti uradila. I znam da ne mogu da izbrišem brige koje sam ti izazvala, ali želim da znaš da sam jutros razgovarala s javnom tužiteljkom. Rekla sam joj da sam ja gurnula one stvari u tvoju torbu jer sam bila ljuta na tebe i potpisala sam izjavu da ti nisi ni znala šta se dešava. Trebalo bi danas ili sutra da te zovu, ali obećala mi je da će odbaciti tužbu.“

Reči su izgovorene toliko brzo da Roni u prvi mah nije bila sigurna je li dobro čula. Ali Blejzin molećivi pogled rekao joj je sve što je trebalo da zna. Posle svih ovih meseci, posle nebrojenih dana i noći provedenih u brizi, najednom je sve gotovo. Roni je bila zapanjena.

„Molim te, izvini“, tiho je nastavila Blejz. „Nije trebalo da ti stavim one stvari u torbu.“

Roni je još pokušavala da shvati da se ovaj košmar završava. Posmatrala je kako Blejz čupka neki končić na porubu majice. „Šta će biti s tobom? Hoće li podići optužnicu protiv tebe?“

„Neće“, reče, podiže pogled i isturi bradu. „Znala sam nešto o još jednom krivičnom delu. Većem delu.“

„Misliš na ono što se tebi dogodilo na doku?“

„Ne“, odgovori Blejz, a Roni pomisli kako joj je u očima ugledala nekakav prkos. „Ispričala sam kako je zapravo buknuo požar u crkvi.“ Blejz proveri da li je Roni pažljivo sluša, pa nastavi. „Požar nije izazvao Skot. Njegova petarda nema veze s tim. Dobro, pala je blizu crkve. Ali se već ugasila.“

Roni je upijala novost u sve većem čudu. Načas su se gledale u napetosti koja je bila gotovo opipljiva.

„Pa kako je onda buknuo?“

Blejz se nagnu napred i osloni laktove na kolena, ispruženih podlaktica kao da moli. „Na plaži smo se zabavljali Markus, Tedi, Lans i ja. Malo kasnije se pojavio Skot, nešto dalje od nas. Pravili smo se da jedni druge ne primećujemo, ali smo videli da Skot pali petarde. Vil se nalazio dalje niz plažu, pa je Skot jednu petardu bacio ka njemu, ali ju je vetar odneo ka crkvi. Vil je pobesneo i pritrčao. Ali Markus je smatrao da je sve to urnebesno i onog trenutka kad je petarda pala iza crkve, otrčao je tamo. Najpre nisam znala šta se događa iako sam ga sledila i videla da je zapalio šipražje uza zid crkve. Dok sam se okrenula, ta je strana zgrade već gorela.“

„Hoćeš da kažeš da je to uradio Markus?“ jedva procedi Roni.

Blejz klimnu glavom. „Podmetnuo je i druge požare. Makar sam prilično sigurna da jeste. Oduvek je voleo vatru. Uvek sam znala da je lud, ali ja...“ Zastala je shvativši da je o tome prečesto pričala, a zatim se uspravi. „Bilo kako bilo, pristala sam da svedočim protiv njega.“

Roni se nasloni na stolicu osećajući se kao da joj je neko izbio vazduh iz pluća. Setila se svega što je rekla Vilu, najednom shvatajući kako bi, da je Vil učinio ono što je od njega zahtevala, Skotov život bio upropašten bez ikakvog razloga.

Gotovo joj je pozlilo dok je Blejz nastavljala. „Zaista mi je žao zbog svega“, reče. „I ma koliko ludo da zvuči, smatrala sam te prijateljicom sve dok se nisam ponela kao budala i upropastila to prijateljstvo.“ Prvi put se Blejzin glas slomio. „Ali ti si sjajan čovek, Roni. Iskrena si i bila si ljubazna prema meni kad nisi imala nikakvog razloga da budeš.“

Suza joj skliznu iz oka, pa ju je brzo obrisala. „Nikad neću zaboraviti kako si mi onog dana ponudila da dođem kod tebe, čak i posle svega što sam ti uradila. Bilo me je toliko... sramota. A bila sam i zahvalna, znaš? Što je nekom ipak stalo do mene.“

Blejz zastade, vidljivo se upinjući da bude sabrana. Zatreptala je da odagna suze, duboko udahнула i odlučno pogledala Roni.

„Zato ako ti ikad išta zatreba, zaista, bilo šta, kaži mi. Smesta ću doći. Znam da ti ne mogu nadoknaditi ono što sam ti priredila, ali nekako osećam da si me ti spasla. Ovo što se događa s tvojim tatom toliko je nepravedno... i učinila bih sve da ti pomognem.“

Roni klimnu glavom.

„I još nešto“, dodade Blejz. „Ne moramo da budemo prijateljice, ali ako me ponovo budeš sreća, molim te, zovi me Galadrijela? Ne mogu da podnesem ime Blejz.“

Roni se osmehnu. „Naravno, Galadrijela.“

Kako je Blejz i obećala, njen advokat je tog popodneva telefonirao i obavestio Roni da je optužba, podignuta protiv nje za krađu, odbačena.

Te noći, dok je otac spavao u svojoj sobi, Roni je uključila televizor da čuje lokalne vesti. Nije znala hoće li o tome izveštavati, ali jesu - u trideset sekundi, neposredno pre vremenske prognoze, objavili su vest o „hapšenju novog osumnjičenog lica u istrazi o požaru koji je prošle godine podmetnut u mesnoj crkvi“. Kad su načas prikazali Markusovu sliku, snimljenu u policiji posle hapšenja, i nekoliko pojedinosti o njegovim

prethodnim prestupima, isključila je televizor. Te hladne, prazne oči i dalje su bile u stanju da je uplaše.

Pomislila je na Vila i ono što je uradio da zaštiti Skota zbog zločina za koji se ispostavilo da čak i nije počinio. Je li to zaista toliko strašno, pitala se, što je svoj sud promenio iz odanosti prijatelju? Pogotovo u svetlosti pravih događaja? Roni više ni u šta nije bila sigurna. Toliko je donela pogrešnih sudova - o svom tati, o Blejz, o svojoj majci, čak i o Vilu. Život je daleko složeniji od onoga kako ga je zamišljala kao mrzovoljna tinejdžerka u Njujorku.

Odmahnula je glavom dok je išla po kući i gasila svetla, jedno po jedno. Taj život - niz zabava, srednjoškolskih ogovaranja i prepirki s mamom - izgledao joj je kao drugi svet, kao život koji je videla jedino u snu. Danas je postojalo samo ovo - šetnja plažom s ocem, neprestani šum okeanskih talasa, miris zime što se bliži.

I plod Duha - ljubav, radost, mir, strpljenje, dobrotu, milost, vera, blagost i uzdržavanje.

Noć veštica je došla i prošla, a otac je iz dana u dan bivao sve slabiji.

Odustali su od šetnji po plaži kad je napor postao prevelik, a ujutro, dok mu je nameštala krevet, na jastuku bi ugledala kosu koja mu je opadala. Znajući da bolest sve brže napreduje, ubacila je svoj dušek u njegovu spavaću sobu da mu bude pri ruci ukoliko mu zatreba pomoć, a i da mu bude što bliže u to malo zajedničkog vremena što im je preostalo.

Primao je najveće doze sedativa koje je telo moglo da mu podnese, ali čini se da ni to nije dovoljno. Noću, dok je spavala na patosu pored njega, iz grla bi mu se otrgli jecaji koji su joj bezmalo slamali srce. Držala je njegove lekove tik uz krevet jer je za njima najpre posezao kad se budio. Sedela je pored njega ujutro, držala ga u naručju dok je drhtao sve dok lek ne bi počeo da deluje.

Ali neželjena dejstva takođe su uzimala svoj danak. Na nogama nije bio siguran, pa je Roni morala da ga pridržava kad god je hodao, čak i s kraja na kraj prostorije. Uprkos tome što je mnogo smršao, kad bi posrnuo, jedva je uspevala da ga zadrži da ne padne.

Premda nikad nije izgovorio ništa što bi odalo uzrujanost, u očima mu se ogledalo razočaranje, kao da ju je nekako izneverio.

Sada je u proseku spavao sedamnaest sati dnevno, a Roni je čitave dane provodila sama u kući i iščitavala pisma koja joj je prvobitno napisao. Još nije pročitala njegovo poslednje pismo - pomisao na to joj je i dalje bila i suviše strašna - ali ponekad je volela da ga drži među prstima, pokušavajući da smogne snage da ga otvori.

Češće je telefonirala kući vodeći računa da se njeni pozivi poklope s trenutkom kad se Džona vraća iz škole ili nakon što večeraju. Džona je zvučao potišteno, a kad je pitao za oca, ponekad je osećala grižu savesti što mu ne govori istinu. Ali nije mogla da ga time optereti, i primetila je da se otac, kad god bi razgovarao sa Džonom, iz sve snage trudi da zvuči što življe. Potom bi često sedeo u stolici pored telefona, iscrpljen tim naporom, bez snage da se pomeri. Čutke bi ga posmatrala, mučena pomišlju da postoji nešto više što bi za njega mogla da učini samo kad bi znala šta je to.

„Koja ti je omiljena boja?“ upitala ga je.

Sedeli su za kuhinjskim stolom i Roni je pred sobom imala otvorenu beležnicu.

Stiv joj se radoznalo osmehnu. „To si htela da me pitaš?“

„To je samo prvo pitanje. Imam ih još mnogo.“

Posegnuo je za hranljivim napitkom koji je stavila pred njega. Više gotovo i nije jeo čvrstu hranu, i dok je gledala kako otpija gutljaj, znala je da to radi više da njoj ugodi nego zato što je gladan.

„Zelena“, reče joj.

Zapisala je odgovor i pročitala sledeće pitanje: „Koliko si imao godina kad si prvi put poljubio devojkicu?“

„Ozbiljno me pitaš?“ kazao je i iskrenje se.

„Tata, molim te“, uzvratila mu. „Važno je.“

Ponovo je odgovorio, a Roni zapisa. Prešli su četvrtinu pitanja koja je pripremila, a tokom sledeće nedelje odgovorio joj je i na sva ostala. Pažljivo je zapisala odgovore, ne nužno od reči do reči, ali, nadala se, dovoljno detaljno da se ubuduće tačno seti njegovih odgovora. Bilo je tu zanimljivosti a ponekad i iznenađenja, ali je na kraju zaključila da je otac uglavnom isti čovek koga je upoznala proteklog leta.

A to je, naravno, bilo i dobro i loše. Dobro zato što je i pretpostavljala da će takav biti, a loše zato što je to nimalo nije približilo odgovoru za kojim je sve vreme tragala.

Druga nedelja novembra donela je prve jesenje kiše, ali se obnova crkve nastavljala bez zastoja. Štaviše, radili su još brže. Otac više nije išao s njom. Ipak, Roni je svakog dana odlazila plažom do crkve da vidi kako radovi napreduju. Ta šetnja bila je ono čime se zanimala u mirnim satima dok je otac spavao. Premda bi joj uvek mahnuo dajući joj do znanja da ju je video, pastor Haris joj više nije prilazio da ćaskaju.

Vitražni prozor će za nedelju dana biti postavljen i pastor Haris će znati da je za njenog oca uradio nešto što niko drugi nije mogao, nešto za šta je znala da mu znači sve. Radovala se zbog njega čak i dok se molila da uvidi šta je to što bi sama za oca mogla učiniti.

Jednog tmurnog novembarskog dana otac je iznenada zahtevao da odu na dok. Roni se brinula zbog daljine i hladnoće, ali bio je nepokolebljiv. Želeo je da sa doka vidi okean, kazao je. *Poslednji put* bile su reči koje nije morao da izgovori.

Obukli su kapute, a Roni mu je oko vrata obmotala vuneni šal. Vetar je doneo prvi oštar nagoveštaj zime, pa je temperatura bila niža nego što je termometar pokazivao. Nepopustljivo je zahtevala da ga kolima odveze do doka i parkirala se iza automobila pastora Harisa na opusteloj drvenoj stazi.

Dugo im je trebalo da stignu do kraja doka. Bili su sami pod oblačnim nebom, a između betonskih površina videli su se tamni zelenkastosivi talasi. Napredovali su teškim korakom, a otac ju je držao pod ruku, priljubljujući se uz nju dok im je vetar duvao pod kapute.

Kad su najzad uspeli, otac se uhvatio za ogradu i umalo izgubio ravnotežu. Pod srebrnkastom svetlošću, upali obrazi su mu se isticali poput oštrog reljefa a oči bile pomalo staklaste, ali je videla da je zadovoljan.

Istrajno valjanje talasa što su se pružali pred njim kao obzorju kao da mu je donelo spokoj. Nije imalo šta da se vidi - ni čamaca, ni delfina, ni surfera - ali mu je lice posle mnogo nedelja najzad delovalo mirno i lišeno bola. Nedaleko od obale zimsko sunce pokušavalo je da se probije kroz mnoštvo uskovitlanih oblaka što su zastrli nebo i kretali se kao da su živi. Roni je i sama posmatrala igru oblaka jednako joj se diveći kao i otac i pitala se na šta on misli.

Vetar je duvao sve jače i Roni primeti da otac drhti. Videla je da je želeo da ostane, pogleda uprtog u obzorje. Nežno ga je povukla za ruku, ali on samo čvršće stegnu ogradu.

Nije navaljivala, već je stajala uz njega sve dok se nije tresao od studeni, najzad spreman da krene. Pustio je ogradu i dozvolio joj da ga okrene kako bi pošli prema kolima. Krajičkom oka, primetila je da se otac smeši.

„Bilo je lepo, zar ne?“, reče mu.

Otac napravi nekoliko koraka, pa tek onda odgovori.

„Jeste“, reče. „Ali najviše zato što sam taj trenutak podelio s tobom.“

Dva dana kasnije odlučila je da pročita očevo poslednje pismo. Učiniće to uskoro, pre no što bude otišao. Ne večeras, ali uskoro, obećala je sebi. Bilo je kasno noću i dosad je to ocu bio najteži dan. Činilo se da mu lekovi uopšte ne pomažu. Suze su mu klizile iz očiju dok su mu bolni grčevi potresali telo. Preklinjala ga je da ga odvede u bolnicu, ali je ipak odbio. „Ne“, prodahtao je. „Još ne.“

„Kada?“ očajno je upitala i sama na ivici da zaplače. Nije odgovorio, već je samo zadržao dah čekajući da bol prođe. Kad je uminuo, otac je najednom izgledao slabije, kao da je bol sa sobom odneo još jedan delić od ono malo života što mu je ostalo.

„Želim da mi nešto učiniš“, reče. Glas mu je bio isprekidani šapat.

Poljubila ga je u nadlanicu. „Sve što želiš“, uzvratila mu.

„Kad sam saznao za dijagnozu, potpisao sam DNR⁸. Znaš li šta je to?“ Gledao ju je. „To znači da ne želim da se preduzimaju nikakve vanredne mere kojima bi me održavali u životu. Hoću da kažem, ako odem u bolnicu.“

Osećala je kako joj se želudac okreće od straha. „Šta pokušavaš da kažeš?“

„Kad dođe vreme, moraš da meпустиš da odem.“

„Ne“, reče Roni i odmahnu glavom, „nemoj tako da govoriš.“

Pogled mu je bio blag, ali nepokolebljiv. „Molim te“, prošapta. „To je ono što želim. Kad odem u bolnicu, donesi dokumenta. Nalaze se u gornjoj fioci u mom stolu, u žutoj koverti.“

„Ne... Tata, molim te“, zaplaka. „Nemoj me terati na to. Ne mogu to da učinim.“

Gledao ju je u oči. „Ni meni za ljubav?“

Te noći su njegovi jecaji bili isprekidani mučnim, brzim dahtanjem koje ju je prestravilo. Iako je obećala da će učiniti kako je tražio, nije bila sigurna da to može da ispuni.

Kako da lekarima kaže da ne čine ništa? Kako da ga pusti da umre

U ponedeljak je pastor Haris došao po njih i odvezao ih da gledaju kako se postavlja prozor. Pošto otac nije imao snage da stoji, poneli su i baštensku stolicu. Pastor Haris joj je pomogao da ga pridrži dok su se polako približavali plaži. Svet se okupio iščekujući događaj i narednih nekoliko sati gledali su kako radnici pažljivo nameštaju prozor. Bilo je izuzetno kao što je i zamišljala da će biti, a kad je i poslednja spona nameštena, svi radosno zaklicaše. Okrenula se da vidi očevu reakciju i primetila da je zaspao, ušuškan pod teškim ćebadima kojima ga je pokrila.

Uz pomoć pastora Harisa, vratila ga je kući i smestila u krevet. Kad je pošao, pastor joj se obrati.

„Bio je srećan“, reče uveravajući sebe koliko i nju.

„Znam da je bio“, uzvratila Roni stežući mu ruku. „Upravo je to želeo.“

⁸ DNR – *Do Not Resuscitate* – doslovce, *Ne oživljavati* – pacijent potpisuje obrazac kojim izričito naređuje bolničkom osoblju da ne izvodi reanimaciju. (Prim. prev.)

Otac je ostatak dana prespavao, a kako se napolju smrkavalo, Roni je znala da je vreme da pročita pismo. Ako to sad ne uradi, možda više nikad neće skupiti hrabrost.

Svetlo u kuhinji bilo je prigušeno. Iscepala je koverat i polako ga otvorila. Rukopis je bio drugačiji nego u prethodnim pismima. Nije bilo onih lako ispisanih slova koje je očekivala. Umesto njih, ugledala je nešto što je pre ličilo na žvrljotinu. Nije htela da razmišlja koliko se mučio da napiše ove reči ni koliko mu je vremena bilo potrebno da to učini. Duboko je udahнула i počela da čita.

Zdravo, dušo,

Ponosan sam na tebe.

Te reči ti nisam govorio često koliko je trebalo. Izgovaram ih sada, ne zato što si odlučila da ostaneš uz mene u ovom neverovatno teškom razdoblju, već zato što želim da znaš da si izuzetna ličnost kakva sam sanjao da ćeš biti.

Hvala ti što si ostala. Znam da ti je teško, svakako teže nego što si mislila da će biti, i žao mi je što ćeš sate i sate neizbežno provesti sama. Ali posebno mi je žao zato što nisam uvek bio otac kakav ti je bio potreban. Znam da sam grešio. Voleo bih da mogu promeniti štošta u svom životu. Pretpostavljam da je to prirodno, s obzirom na ono što mi se događa, ali postoji nešto drugo što želim da znaš.

Ma koliko da život ume biti težak i uprkos svemu za čim žalim, bilo je trenutaka kada sam se osećao istinski blaženo. Osećao sam se tako kad si se ti rodila, i kad sam te kao malu vodio u zoološki vrt i gledao te kako zadržljivo posmatraš žirafe. Ti trenuci obično ne traju dugo. Dolaze i prolaze kao povetarac s okeana. Ali ponekad traju beskrajno dugo.

Takvo je meni bilo ovo leto, i to ne zato što si mi oprostila. Leto mi je bilo kao dar, jer sam upoznao mladu ženu u koju ćeš, znao sam, odrasti. Kao što sam rekao tvom bratu, ovo mi je bilo najlepše leto u životu, i često sam se u tim idiličnim danima pitao kako je neko poput mene mogao biti blagosloven takvom divnom kćerkom kakva si ti.

Hvala ti, Roni. Hvala ti što si došla. I hvala ti što si mi omogućila da se ovako osećam svakog dana koji smo imali priliku da provedemo zajedno.

Ti i Džona ste uvek bili najveći blagoslov mog života. Volim te, Roni, i uvek sam te voleo. I nikad, nikad nemoj zaboraviti da sam ponosan na tebe i da sam uvek bio. Nijedan otac nikad nije bio blagosloven kao ja.

Tata

Prošao je Dan zahvalnosti. Uz plažu su počeli da postavljaju božićne ukrase.

Otac je izgubio trećinu svoje težine i skoro je sve vreme provodio u krevetu.

Roni je naišla na notni papir dok je jednog jutra čistila kuću. Papiri su bili nemarno ubačeni u fioku stočića za kafu, a kad ih je izvadila, za tili čas je u ispisanim notama prepoznala očevu ruku.

Bila je to pesma koju je pisao, pesma koju je svirao one noći u crkvi. Papire je poslagala na sto da ih bolje pogleda. Preletela je preko nizova nota s brojnim ispravkama i opet pomislila da je otac bio na putu da nešto dobro komponuje. Dok je čitala note, u mislima je čula upadljivu napetost uvodnih taktova. Ali prelistavajući notni zapis, na drugoj i trećoj strani uočila je da nije baš sve kako treba. Premda je dobro počeo, Roni je smatrala da vidi gde je izgubio nit. Dohvatila je olovku iz fioke i počela da dovršava njegov rad, upisujući brzo nizove akorda i melodijskih fraza tamo gde je otac prekinuo.

I pre no što se osvestila, protekla su tri sata i čula je da se otac meškolji. Gurnuvši papire u fioku, krenula je u spavaću sobu, spremna da se suoči sa svim što će joj dan doneti.

Kasnije uveče, kad je otac ponovo pao u nemiran san, izvadila je stranice i ovog puta radila dugo posle ponoći. Ujutro se probudila nestrpljiva da mu pokaže šta je uradila. Ali kad je ušla u njegovu sobu, uopšte se nije pomerao i Roni izbezumljeno shvati da otac jedva i diše.

Želudac joj se vezao u čvor dok je telefonirala hitnoj pomoći i jedva se držala na nogama dok se vraćala u spavaću sobu. Nije spremna, govorila je sebi, nije mu pokazala pesmu. Treba joj još jedan dan. *Još nije vreme*. Ali drhtavim prstima otvorila je gornju fioku njegovog stola i izvadila žuti koverat.

Otac je u bolničkom krevetu izgledao sitnije nego ikad. Lice mu je upalo, a koža poprimila neprirodno sivkasto bledilo. Disao je plitko i brzo kao novorođenče. Stisnula je oči poželevši da nije tu. Poželevši da je bilo gde samo ne tu.

„Ne još, tata“, šapnula je. „Još samo malo, u redu?“

Kroz bolnički prozor videlo se tmurno, oblačno nebo. Lišće je skoro sasvim opalo a ukočene ogolele grane podsećale su je na kosti. Vazduh, hladan i nepomičan, predskazivao je oluju.

Koverat je stajao na noćnom stočiću, i premda je ocu obećala da će ga predati lekaru, još to nije učinila. Neće dok ne bude sigurna da se on neće probuditi, dok ne bude sigurna da više nema priliku da mu kaže zbogom. Ne dok ne bude sigurna da više ništa ne može da učini za njega.

Iz sve snage se molila za čudo, za maleno čudo. I kao da ju je sam Bog čuo, dogodilo se dvadeset minuta kasnije.

Sedela je pored njega gotovo čitavog jutra. Navikla se na šum njegovog disanja i istrajni zvuk monitora koji prati rad srca do te mere da joj je i najmanja promena zvučala kao uzbuna. Podigavši pogled, vide da mu se ruka trgla i oči se otvorile. Zatreptao je pod fluorescentnim svetiljkama, a Roni ga nagonski uhvati za ruku.

„Tata?“, reče. I pored svega, oseti da je obuzima nada. Zamišljala je kako se otac polako uspravlja u krevetu.

Ali nije se uspravio. Izgledalo je čak i da je ne čuje. Kad je s velikim naporom okrenuo glavu da je pogleda, u očima mu je ugledala crnilo kojeg ranije nikad nije bilo. Ali tada je trepnuo i čula je kad je uzdahnuo.

„Zdravo, dušo“, promuklo šapnu.

Zbog tečnosti u plućima govorio je kao da se davi. Roni se prisili da se osmehne. „Kako ti je?“

„Nije baš najbolje.“ Zastao je kao da prikuplja snagu. „Gde sam?“

„U bolnici. Jutros su te prebacili ovamo. Znam da imaš DNR, ali...“

Kad je ponovo zatreptao, pomislila je da više neće otvoriti oči. Ali na kraju ih je ipak otvorio.

„U redu je“, prošaputa. Oproštaj u njegovom glasu kidao joj je srce. „Razumem.“

„Molim te, ne ljuti se na mene.“

„Ne ljutim se.“

Poljubila ga je u obraz i pokušala da mu zagrlji oslabeledo telo. Osetila je kad ju je načas pomilovao. „Jesi li... dobro?“ upitao ju je.

„Nisam“, priznala je osećajući da joj suze nadiru. „Uopšte nisam dobro.“

„Izvini“, prodahta otac.

„Ne, nemoj to da govoriš“, reče nateravši se da obuzda suze. „Ja treba da se izvinim. Nisam smela da prestanem da razgovaram s tobom. Očajnički bih želela da sve to mogu da promenim.“

Sablasno se osmehnuo. „Jesam li ti ikad rekao da si lepa?“

„Jesi“, šmrcnu Roni. „Rekao si mi.“

„E pa ovog puta ozbiljno to mislim.“

Nasmejala se kroz suze. „Hvala“, reče, pa se nagnu i poljubi mu ruku.

„Sećaš li se kad si bila mala?“ upitao ju je, najednom ozbiljan. „Satima si umela da me posmatraš dok sviram klavir. Jednog dana sam te zatekao za klavijaturom kako sviraš melodiju koju si čula od mene. Imala si svega četiri godine. Uvek si bila veoma nadarena.“

„Sećam se“, reče Roni.

„Želim da znaš nešto“, reče otac zgrabivši je za ruku s iznenađujućom snagom. „Ma koliko da si bila sjajna, nikad mi do muzike nije bilo ni približno onoliko koliko mi je stalo do tebe kao kćerke... Želim da to znaš.“

Klimnula je glavom. „Verujem ti. I ja tebe volim, tata.“

Duboko je udahnuo, netremice je gledajući u oči. „Onda, hoćeš li me odvesti kući?“

Osetila je svu težinu ovih reči, neizbežno i neposredno. Pogledala je u koverat, znajući šta je moli i šta treba da mu odgovori. I u tom trenutku se setila svega što se dogodilo u poslednjih pet meseci. Slike su joj se smenjivale pred očima, jedna za drugom, zaustavivši se samo na prizoru kad ga je videla za klavirom u crkvi, ispod otvora u koji je na kraju postavljen prozor.

I tada je znala šta joj je srce govorilo sve vreme.

„Hoću“, reče. „Odvešću te kući. Ali moraš i ti meni da učiniš nešto.“

Otac proguta knedlu. Činilo se da je upotrebio svu snagu da bi rekao: „Nisam siguran da sam više u stanju.“

Osmehnula se i dohvatila koverat. „Čak ni meni za ljubav?“

Pastor Haris joj je pozajmio svoja kola. Vozila je što je brže mogla. Držeći mobilni telefon, izabrala je broj dok se prestrojavalu iz jedne saobraćajne trake u drugu. Žurno je objasnila šta se događa i šta joj treba. Galadrijela je odmah pristala. Roni je vozila kao da očev život od toga zavisi i ubrzavala na svakom semaforu gde je bilo upaljeno žuto svetlo.

Galadrijela ju je čekala pred kućom. Pored nje na tremu ležale su dve ćuskije koje podiže kad joj je Roni prišla.

„Spremna?“ upita.

Roni samo klimnu glavom, pa zajedno uđoše u kuću.

Uz Galadrijelinu pomoć, za nepun sat je uspela da rasturi ono što je otac postavio. Nije marila za nered koji su ostavile u dnevnoj sobi. Jedino je mislila na vreme koje je ocu preostalo i ono što je za njega još morala da učini. Kad su uklonile i poslednje parče šperploče, Galadrijela se okrenu prema njoj, oznojena i zadihana.

„Idi po tatu. Ja ću pospremiti. I pomoći ću ti da ga uvedeš kad se vratite.“

Na povratku u bolnicu vozila je još brže. Pre no što je otišla iz bolnice, posetila je očevog lekara i objasnila mu šta namerava. Uz pomoć dežurne bolničarke, na brzinu je potpisala otpusnu listu. Pozvala je bolnicu iz kola i istu bolničarku zamolila da oca u kolicima doveze u prizemlje.

Gume zaškripaše kad je skrenula na bolničko parkiralište. Odvezla se do ulaza za hitne slučajeve gde je smesta ugledala bolničarku koja je održala reč.

Roni je s bolničarkom pomogla ocu da se smesti u kola, a zatim je za nekoliko minuta ponovo izbila na put. Otac je izgledao prisebnije nego u bolničkoj sobi, ali Roni je znala da se to svakog časa može promeniti. Morala je da ga doveze kući pre no što bude prekasno. Dok je vozila ulicama grada o kojem je na kraju počela da razmišlja kao o svom, oseti da je obuzimaju i strah i nada. Sada je sve izgledalo toliko jednostavno, toliko jasno. Kad je

stigla do kuće, Galadrijela ju je čekala. Galadrijela je premestila sofu, pa su zajedno smestile oca.

Uprkos stanju u kojem je bio, izgleda da je shvatio šta je Roni uradila. Videla je kako mu se grč na licu postepeno menja u izraz čuđenja. Dok je zurio u klavir, koji se sada video u niši, znala je da je postupila valjano. Sagnula se i poljubila ga u obraz.

„Završila sam tvoju pesmu“, rekla je. „Našu poslednju pesmu. I želim da ti je odsviram.“

Trideset šest

Stiv

Život je, shvatio je, vrlo sličan pesmi. Počinje tajnom, završava se potvrdom, ali sredina je, gde su sva osećanja, ono zbog čega sve vredi.

Prvi put posle mnogo meseci nije osećao nikakav bol. Prvi put posle mnogo godina znao je da postoje odgovori na njegova pitanja. Dok je slušao pesmu koju je Roni dovršila, pesmu koju je Roni usavršila, sklopio je oči sa saznanjem da je njegova potraga za Božjim prisustvom ostvarena.

Najzad je razumeo da je Bog prisutan svuda, u svakom času i da ga svako oseti u nekom trenutku. S njim je bio u radionici dok je na prozoru radio sa Džonom. Bio je tu u nedeljama koje je proveo s Roni. Bio je ovde i sada dok je njegova kćerka svirala njihovu pesmu, poslednju pesmu koju će podeliti. Dok je o tome sad razmišljao, pitao se kako mu je moglo promaći nešto toliko neverovatno očigledno.

Bog je, iznenada shvati, ljubav u svom najčistijem obliku, a ovih poslednjih meseci sa svojom decom, Stiv je Njegov dodir osetio sasvim izvesno kao što je i čuo muziku koja je tekla pod Roninim prstima.

Trideset sedam

Roni

Otac je umro nepunih nedelju dana kasnije, u snu, pored Roni, koja je ležala na podu uz njegovu postelju. Roni se nije mogla prisiliti da govori o pojedinostima. Znala je da majka čeka da završi. Za poslednja tri sata koliko je govorila, majka je ćutala slično kao što je otac uvek činio. Ali trenuci u kojima je gledala poslednje očeve udisaje za nju su bili veoma lični i znala je da o tome nikad ni s kim neće razgovarati. To što je bila pored njega kad je otišao s ovog sveta bio je njegov dar njoj i samo njoj, i nikad neće zaboraviti koliko je to bilo svečano i prisno.

Stoga je zurila u ledenu decembarsku kišu i pričala o svom poslednjem nastupu, svom najvažnijem nastupu u životu.

„Svirala sam mu koliko sam god mogla, mama. I trudila sam se iz sve snage da mu bude lepo, jer sam znala koliko mu to znači. Ali jednostavno, bio je i suviše slab“, prošapta. „Na kraju nisam sigurna da me je i čuo.“ Stegla je nos prstima pitajući se može li uopšte proliti još neku suzu. Već je bilo toliko mnogo suza.

Majka je raširila ruke i dala joj znak. I njoj su u očima blistale suze. „Znam da te je čuo, dušo. I znam da je bilo lepo.“

Roni se prepusti majčinom zagrljaju i spusti joj glavu na grudi kako je činila kad je bila dete.

„Nikad nemoj zaboraviti koliko ste ga ti i Džona usrećili“, promrmlja majka milujući je po kosi.

„I on je usrećio mene“, reče. „Mnogo sam naučila od njega. Samo žalim što se nisam setila da mu to kažem. To i još milion drugih stvari.“ Zatvorila je oči. „Ali sada je prekasno.“

„Znao je“, tešila ju je majka. „Uvek je znao.“

Sahrana je bila jednostavna i održana je u crkvi koja je nedavno ponovo otvorena. Otac je želeo da bude kremiran pa je poštovana njegova želja.

Pastor Haris je održao govor. Bio je kratak, ali prepun tuge i ljubavi. Pastor je njenog oca voleo kao rođenog sina i Roni je, ne uspevši da se obuzda, plakala kao i Džona. Obgrlila ga je dok je ridao zbunjenim dečjim jecajima i pokušavala da ne misli kako će se on sećati ovog prerano doživljenog gubitka.

Službi je prisustvovala samo šaka ljudi. Primetila je Galadrijelu i policajca Pita dok je ulazila i čula je kako se vrata otvaraju još jednom-dvaput nakon što je sela, ali izuzev toga, crkva je bila prazna. Bolela ju je pomisao da je toliko malo ljudi znalo kako je poseban bio njen tata i koliko joj je značio.

Posle službe nastavila je da sedi sa Džonom dok su Brajan i majka izašli napolje da razgovaraju s pastorom Harisom. Njih četvoro su za svega nekoliko sati imali let za Njujork i Roni je znala da nema mnogo vremena.

I pored toga nije želela da ode. Kiša koja je padala čitavo jutro prestala je i nebo se razvedralo. Molila se da se to dogodi i gledala je u očev vitražni prozor sa željom da se oblaci raziđu.

A kad su se razišli, bilo je upravo onako kako je otac opisivao. Sunce je okupalo staklo, prelamajući se u stotine zraka veličanstvene, bogato obojene svetlosti, nalik draguljima. Klavir je stajao pod slapom blistavih boja i Roni načas zamisli oca kako sedi za klavijaturom, lica podignutog ka svetlosti. Nije dugo potrajalo, ali Roni, zadivljena, ćutke stegnu Džoninu ruku. Uprkos bremenu tuge, osmehnula se znajući da i Džona misli isto što i ona.

„Zdravo, tata“, prošaputa. „Znala sam da ćeš doći.“

Kad je svetlost izbledela, bezglasno reče zbogom i ustade. Ali kad se okrenula, vide da ona i Džona nisu sami u crkvi. Blizu vrata, u poslednjem redu, sedeli su Tom i Suzan Blejkli.

Spustila je ruku Džoni na rame. „Hoćeš li da odeš napolje i kažeš mami i Brajanu da ću odmah doći? Moram najpre s nekim da razgovaram.“

„Dobro“, rekao je trljajući naduvene oči pesnicom dok je izlazio iz crkve. Kad je izašao, Roni krenu ka njima posmatrajući kako ustaju da je pozdrave.

Iznenadila se kad je prva progovorila Suzan.

„Primi moje iskreno saučešće. Pastor Haris nam je rekao da je tvoj otac bio divan čovek.“

„Hvala vam“, reče. Pogledala je Vilove roditelje, jedno pa drugo, i nasmešila se. „Hvala vam što ste došli. I takođe želim da vam oboma zahvalim za ono što ste uradili za crkvu. Mom tati je to zaista bilo važno.“

Roni primeti da je na njene reči Tom Blejkli oborio pogled i znala je da je imala pravo. „Nije trebalo da se zna ko stoji iza toga“, promrmlja Tom.

„Znam. I nisu mi rekli ni pastor Haris ni tata. Ali pogodila sam da je tako kad sam vas videla na gradilištu. Divno je to što ste učinili.“

Klimnuo je glavom gotovo stidljivo i videla je da je bacio pogled na prozor. I on je video kako je svetlost okupala crkvu.

Suzan u tišini mahnu prema vratima. „Ovde je neko ko želi da te vidi.“

„Jesi li spremna?“ upita je majka čim je Roni izašla iz crkve. „Već kasnimo.“

Roni ju je jedva i čula. Zurila je u Vila. Nosio je crno odelo. Kosa mu je bila duža i najpre je pomislila kako zbog toga Vil izgleda starije. Razgovarao je sa Galadrijelom, ali čim ju je ugledao, Roni primeti da je podigao prst kao da moli Galadrijelu da sačeka.

„Trebalo mi još nekoliko minuta“, reče Roni majci ne skidajući pogled s Vila.

Nije očekivala da će doći, nije očekivala da će ga više ikad videti. Nije znala šta to znači, to što je on ovde, i nije bila sigurna treba li da bude van sebe od sreće ili skrhanog srca ili i jedno i drugo. Zakoračila je ka njemu i stala.

Nije mogla da rastumači izraz na njegovom licu. Dok joj je prilazio, sećala se kako je, kad ga je prvi put videla, izgledao kao da klizi po pesku. Sećala se poljupca na doku u noći kad mu se udala sestra. I ponovo je čula reči koje mu je uputila onog dana kad su se rastali. Saletela ju je bura oprečnih osećanja - želja, kajanje, čežnja, strah, tuga, ljubav. Bilo je toliko toga da se kaže, a opet šta su mogli reći u ovako mučnom trenutku i kad je već prošlo toliko vremena?

„Zdravo.“ *Kad bih samo mogla da ti pročitam misli, a da ti čitaš moje.*

„Hej“, reče Vil. Činilo se kao da nešto traži na njenom licu, ali šta, nije znala.

Nije napravio nikakav pokret prema njoj, niti je ona posegnula za njim.

„Došao si“, reče, ne uspevaajući da odagna čuđenje u glasu.

„Nisam mogao da ne dođem. Žao mi je zbog tvog tate. Bio je... sjajan.“ Načas mu senka prelete licem, a zatim dodade: „Nedostajće mi.“

Roni se na trenutak seti večeri koje su proveli u očevoj kući, mirisa njegovih jela i Džoninog glasnog smeha dok su igrali lažljivčev poker. Odjednom joj se zavrte u glavi. Sve je to bilo nestvarno, videti Vila ovde na ovaj strašni dan. S jedne strane, želela je da mu se baci u naručje i izvini se što je dozvolila da se onako rastanu. A s druge, nema i ukočena zbog gubitka oca, pitala se je li i dalje ista osoba koju je Vil nekad voleo. Mnogo toga se dogodilo od leta.

Nespretno se premestila s noge na nogu. „Kako je na Vanderbiltu?“ najzad ga upita.

„Onako kako sam očekivao.“

„Je li to dobro ili loše?“

Umesto odgovora, Vil glavom pokaza na iznajmljena kola. „Pretpostavljam da se vraćaš kući, je li?“

„Moram da stignem na avion.“ Sklonila je pramen kose iza uha, nezadovoljna što je toliko zbunjena. Kao da su stranci. „Jesi li završio semestar?“

„Nisam, sledeće nedelje imam ispite, pa večeras letim nazad. Predavanja su mi teža nego što sam očekivao. Verovatno ću morati da učim i noću.“

„Uskoro ćeš doći kući na raspust. Nekoliko šetnji plažom i bićeš kao nov.“ Roni je uspela da mu uputi ohrabrujući osmeh.

„Zapravo će me roditelji odvući u Evropu čim položim ispite. Provešćemo Božić u Francuskoj. Smatraju da je važno da vidim sveta.“

„To lepo zvuči.“

Vil slegnu ramenima. „A ti?“

Roni pogleda u stranu, i protiv volje pomislivši na svoje poslednje dane s ocem.

„Mislim da ću polagati audiciju na Džulijardu“, polako reče. „Videćemo jesu li još raspoloženi da me prime.“

Prvi put se sad nasmešio i Roni primeti tračak nesputane radosti kakvu je često pokazivao u onim vrelim letnjim mesecima. Kako joj je u onim dugim jesenjim i zimskim danima nedostajala njegova razdraganost, njegova toplina.

„Je li? Bravo. Siguran sam da ćeš uspeti.“

Mrzela je što razgovaraju ovako uštogljeno. Bilo je to... pogrešno s obzirom na sve što su preko leta iskusili i sve što su zajedno doživeli. Duboko je udahnula trudeći se da obuzda osećanja. Ali ovog trenutka joj je to bilo veoma teško i bila je vrlo umorna. Sledeće reči izgovorila je gotovo automatski.

„Želim da se izvinim za ono što sam ti rekla. Nisam tako mislila. Jednostavno se mnogo toga dešavalo. Nije trebalo da sve iskalim na tebi...“

Vil zakorači ka njoj i uhvati je za ruku. „U redu je“, reče. „Razumem.“

Na njegov dodir Roni oseti da sva potiskivana osećanja izbijaju na površinu i ruše njenu krhku pribranost, pa stisnu oči pokušavajući da potisne suze. „Ali da si uradio ono što sam tražila, Skot bi...“

Vil odmahnu glavom. „Skot je dobro. Verovala ili ne, čak je dobio i stipendiju. A Markus je u zatvoru...“

„Ali nije trebalo da ti kažem sve one strašne stvari!“ prekide ga Roni. „Leto nije trebalo da se završi onako. Nije trebalo da mi tako završimo, a ja sam za to kriva. Ne znaš koliko me boli kad pomislim da sam te oterala...“

„Nisi me oterala“, nežno joj reče. „Odlazio sam svakako. Znala si da odlazim.“

„Ali nismo razgovarali, nismo pisali jedno drugom, i bilo je strašno teško gledati šta se događa mom tati... Toliko sam želela da razgovaram s tobom, ali sam znala da si ljut na mene...“

Kad je zaplakala, privukao ju je u naručje. U njegovom zagrljaju sve je nekako bilo istovremeno i bolje i gore.

„Šššš“, promrmlja Vil, „sve je u redu. Nikad se nisam naljutio koliko si mislila da jesam.“

Čvrsto ga je stegnula, grčevito se držeći za ono što su imali. „Ali samo si me dvaput zvao.“

„Zato što sam znao da si potrebna ocu“, rekao je, „i želeo sam da se usredsrediš na njega, a ne na mene. Sećam se kako je bilo kad je Majki umro i pamtim da sam žalio što s njim nisam proveo više vremena. To nisam mogao da učinim i tebi.“

Zarila je lice u njegovo rame dok ju je držao. Razmišljala je jedino o tome koliko joj je potreban, koliko joj treba da je zagrlji i šapne da će naći načina da budu zajedno.

Osetila je kako ju je privukao i čula da mrmlja njeno ime. Kad se odmaknula, videla je da joj se smeši.

„Nosiš narukvicu“, šapnu joj dodirnuvši je po ruci.

„Zauvek u mojim mislima“, nesigurno mu se osmehnula.

Podigao joj je bradu pa joj pogleda u oči. „Zvaću te, u redu? Kad se vratim iz Evrope.“

Klimnula je glavom, znajući da je to sve što imaju, ali i svesna da to nije dovoljno. Njihovi životi idu različitim putevima i sada, a tako će uvek biti. Leto je gotovo i svako od njih ide dalje.

Zatvorila je oči, mrzeći istinu.

„Dobro“, prošaputala je.

Epilog

Roni

U nedeljama nakon očeve sahrane Roni je i dalje doživljavala nagle promene raspoloženja, ali je pretpostavljala da je to očekivano. Bilo je dana kad bi se probudila s osećanjem užasa i satima bi proživljavala one poslednje mesece s ocem, i suviše obuzeta tugom i kajanjem da bi plakala. Posle tog razdoblja u kojem su svaki trenutak provodili zajedno, teško je bilo prihvatiti da ga najednom više nema, da nije pored nje pa ma koliko da joj treba. Njegovo odsustvo doživljavala bi kao naglu promenu koju nije mogla da podnese, posle čega je ponekad bivala ogorčena.

Ali takva jutra više nisu bila uobičajena kao prve nedelje kad se vratila kući i osećala je da su s vremenom sve ređa. Promenili su je boravak s ocem i staranje o njemu, ali je znala da će opstati. To bi i otac želeo i gotovo ga je mogla čuti kako je podseća da je jača nego što shvata. Ne bi voleo da je vidi kako ga mesecima oplakuje, već bi želeo da živi slično onako kako je i on proveo poslednju godinu svog života. Iznad svega bi želeo da je vidi kako prihvata život i napreduje.

A i Džona. Znala je da bi otac želeo da ona pomogne Džoni da krene dalje, i otkako se vratila kući, provodila je mnogo vremena s bratom. Nepunih nedelju dana nakon povratka Džoni je počeo božićni raspust, što je iskoristila za naročite zajedničke izlaske. Vodila ga je na klizanje u Rokfelerov centar i na vrh Empajer stejt bildinga. Posetili su izložbu o dinosaurusima u Muzeju istorije prirode, a čak je i jedno poslepodne provela u prodavnici igračaka *FAO Švarc*. Uvek je smatrala da su takva mesta namenjena turistima i nepodnošljivo banalna, ali Džona je uživao u njihovim izlascima, a na svoje iznenađenje, uživala je i ona.

Provodili su zajedno i trenutke u tišini. Sedela bi s njim dok je gledao crtane filmove, crtala s njim za kuhinjskim stolom, a jednom je, na njegov zahtev, čak i „kampovala“ u njegovoj sobi i spavala na patosu pored njegovog kreveta. U tim prisnim časovima ponekad su se sećali leta i pričali o ocu, što je oboma predstavljalo utehu.

Ipak, znala je da Džona ima muke jednog desetogodišnjaka. Činilo se da ga muči nešto određeno što je na površinu izbilo jedne olujne noći kad su izašli da se posle večere prošetaju. Duvao je ledeni vetar i Roni je ruke nabila duboko u džepove kad se Džona, u krznoj jakni, najzad okrenuo prema njoj vireći iz velike kapuljače.

„Je li mama bolesna?“, upitao je. „Kao što je tata bio?“

Pitanje ju je toliko iznenadilo da nije bila u stanju da odgovori odmah. Zastala je i čučnula pored njega kako bi se gledali u oči. „Nije, naravno da nije. Zašto to misliš?“

„Zato što se vas dve više ne svađate. Tako si prestala i s tatom da se svađaš.“

U očima mu je videla strah i čak je razumela njegovu dečju logiku. Uostalom to je i bilo tačno - ona i mama se nisu svađale otkako se Roni vratila. „Mama je zdrava. Samo smo se umorile od svađe, pa to više ne radimo.“

Pomno ju je posmatrao. „Časna reč?“

Privukla ga je i čvrsto zagrlila. „Časna reč.“

Vreme provedeno s ocem promenilo je čak i njen odnos prema rodnom gradu. Trebalo joj je vremena da se ponovo navikne na Njujork. Odvikla se od neumoljive buke i neprestanog prisustva ljudi. Zaboravila je da su pločnici uvek u senci ogromnih zgrada i da ljudi svuda jure, čak i u uzanim prolazima u prodavnici. Nije bila naročito raspoložena ni za izlaske. Kad ju je Kejla pozvala da izađu, Roni je odbila i Kejla je više nije zvala. Premda je pretpostavljala da će ih uvek vezivati određene uspomene, sada bi njihovo prijateljstvo bilo sasvim drugačije. Ali Roni to nije brinulo. Budući da je dane provodila sa Džonom i u vežbanju klavira, za sve ostalo je imala vrlo malo vremena.

Pošto je očev klavir tek trebalo dopremiti u stan, podzemnom železnicom je odlazila na Džulijard i tamo vežbala. Prvog dana kad se vratila u Njujork zvala je direktora. Bio je očev prijatelj i izvinio se što nije stigao na sahranu. Iznenadio se - i jeste, obradovao se, pomislila je - kad mu se javila. Pošto mu je rekla da ponovo razmišlja o upisu na Džulijard, uredio je da se audicija hitno održi i čak joj pomogao da se njena molba razmatra po ubrzanom postupku.

Svega tri nedelje po povratku u Njujork audiciju je počela pesmom koju je komponovala s ocem. Nije uspela da savršeno obnovi tehniku klasičnog sviranja - tri nedelje je premalo vremena da se pripremi vrhunski nastup za audiciju - ali kad je izašla iz dvorane, pomislila je da bi otac bio ponosan na nju. A onda opet, pomislila je osmehujući se dok je njegov dragi notni zapis stavljala ispod ruke, uvek je i bio.

Posle audicije svirala je tri-četiri sata dnevno. Direktor je uredio da joj dozvole da vežba u školi i počela je da popravlja neke početničke kompozicije. Često je mislila na oca dok je sedela u vežbaonicama, u istim prostorijama gde je i on nekad sedeo. Povremeno bi se, kad je sunce zalazilo, zraci između okolnih zgrada probili i na pod bi padali dugi snopovi svetlosti. I uvek kada bi ugledala tu svetlost, ponovo bi pomislila na njegov prozor u crkvi i slap svetlosti koji je videla na sahrani.

Na Vila je, naravno, mislila neprestano.

Uglavnom se češće sećala leta nego kratkog susreta pred crkvom. Od pogreba ga nije čula, a kad je Božić došao i prošao, počela je gubiti nadu da će je uopšte i zvati. Setila se da je spomenuo kako će praznike provesti u Evropi, ali kako su dani prolazili a on se nije javljao, kolebala se između uverenja da je i dalje voli i beznađa njihovog položaja. Možda je najbolje što se ne javlja, govorila je sebi. Šta bi ionako imalo da se kaže?

Tužno se osmehnula prisiljavajući se da odagna te misli. Morala je da radi, i dok se usredsređivala na najnoviji projekat - pesmu sa uticajima kantri i pop muzike - podsetila je sebe da je vreme da se gleda napred, a ne unazad. Možda će je primiti na Džulijard, a možda i neće, premda je direktor rekao da njena molba, kako stvari stoje, „veoma obećava“. Ma šta da se desi, znala je da je njena budućnost u muzici, i kako god da bude, naći će načina da se vrati toj strasti.

Njen mobilni, koji je stajao na klaviru, najednom poče da vibrira. Dohvatila ga je i pretpostavivši da je zove mama, baci pogled na ekran. Ukočila se i zurila u displej kad je ponovo zavibrirao. Duboko udahnuvši, pritisnula je dugme i stavila telefon na uvo.

„Halo?“

„Zdravo“, reče poznati glas. „Ovde Vil.“

Pokušala je da zamisli odakle je zove. Činilo joj se kao da mu glas odjekuje u nekom prostranom holu, kao da je na aerodromu.

„Jesi li upravo sleteo?“ upita ga.

„Nisam. Stigao sam pre nekoliko dana. Zašto?“

„Čudno ti zvuči glas“, reče osetivši blago razočaranje. Danima je kod kuće, a tek joj se sad javlja. „Kako je bilo u Evropi?“

„Vrlo zabavno, zapravo. Mama i ja smo se slagali mnogo bolje nego što sam očekivao. Kako je Džona?“

„Dobro je. Bolje je, ali... još je teško.“

„Žao mi je“, rekao je, a Roni ponovo začu odjek. Možda je na verandi iza svoje kuće.

„Šta još ima novo?“

„Polagala sam audiciju na Džulijardu i mislim da je zaista dobro prošlo...“

„Znam“, reče.

„Otkud znaš?“

„Zašto bi inače bila tamo?“

Pokušavala je da shvati njegov odgovor. „Ne, ne... samo mi dozvoljavaju da ovde vežbam dok mi ne stigne tatin klavir... zbog tatinog rada u školi. Direktor mu je bio dobar prijatelj.“

„Nadam se da ne vežbaš toliko da ne možeš da napraviš pauzu.“

„O čemu pričaš?“

„Nadao sam se da si slobodna da izađemo za vikend. Mislim, ako nemaš druge planove.“

Osetila je kako joj je srce poskočilo. „Dolaziš u Njujork?“

„Kod Megan. Znaš, da proverim kako ide novopečenim mladencima.“

„Kad stižeš?“

„Da vidimo...“ Gotovo je mogla da ga vidi kako gleda na sat. „Sleteo sam pre nešto više od jednog sata.“

„Ovde si? Gde si?“

Nije odmah odgovorio, a kad ga je ponovo čula, Roni shvati da njegov glas ne dopire iz telefona, već iza nje. Okrenuča se i ugledala ga na vratima s telefonom u ruci.

„Izvini“, reče joj. „Nisam mogao da odolim.“

Iako je stajao tu, Roni i dalje nije verovala. Zatvorila je oči pa ih opet otvorila.

Jeste, još je tu. Neverovatno.

„Zašto mi nisi javio da dolaziš?“

„Zato što sam želeo da te iznenadim.“

To svakako jesi, bilo je sve što je bila kadra da pomisli. U farmerkama i tamnoplavom džemperu s V izrezom, bio je zgodan kakvog ga je i pamtila.

„Osim toga“, reče Vil, „imam nešto važno da ti kažem.“

„Šta to?“, upita Roni.

„Pre nego što ti kažem, želim da znam izlazimo li.“

„Molim?“

„Ovog vikenda, sećaš se? Važi li?“

Osmehnula se. „Da, važi.“

Vil klimnu glavom. „A vikend posle toga?“

Roni je sada već oklevala. „Koliko ostaješ?“

Lagano je krenuo prema njoj. „Pa... o tome sam želeo da porazgovaram s tobom. Sećaš li se kad sam ti rekao da i nisam hteo da studiram na Vanderbilu? Da sam zapravo želeo da idem na onaj fakultet koji ima sjajan program za ekologiju?“

„Sećam se.“

„Dakle, taj fakultet obično ne dozvoljava da se studenti prebacuju usred školske godine, ali moja mama je u upravnom odboru Vanderbilta i slučajno poznaje neke ljude na ovom drugom univerzitetu, pa je povukla pokoj u vezu. Bilo kako bilo, dok sam bio u Evropi, saznao sam da sam primljen, pa ću se prebaciti. Tamo počinjem sledeći semestar i mislio sam da bi volela da znaš.“

„Pa... bravo“, nesigurno reče Roni. „Na kojem ćeš fakultetu biti?“

„Na Kolumbiji.“

Na trenutak je pomislila da ga nije dobro čula. „Misliš, na Kolumbiji u Njujorku?“

Osmehnuo se kao da je izvukao zeca iz šešira. „Upravo tu.“

„Stvarno?“ ciknu Roni.

Vil klimnu glavom. „Počinjem za dve nedelje. Možeš li da zamisliš? Fini južnjački momak poput mene u velikom gradu? Verovat-no će neko morati da mi pomogne da se prilagodim, a nadao sam se da bi to mogla biti ti. Ako nemaš ništa protiv.“

Sada se već primaknuo dovoljno blizu da dohvati gajke na njenim farmerkama. Kad ju je privukao, osetila je da je sve oko nje stalo. Vil će studirati ovde. U Njujorku. S njom.

I tada ga zagrlji, osećajući kako njegovo telo savršeno prijanja uz njeno, svesna da nikad ništa neće biti tako lepo kao ovaj trenutak.

„Rekla bih da nemam ništa protiv. Ali neće ti biti lako. Ovde nema mnogo pecanja i blaćenja.“

Zagrlio ju je oko struka. „Shvatio sam.“

„A ni odbojke na pesku. Naročito ne u januaru.“

„Izgleda da ću morati da podnesem izvesne žrtve.“

„Možda, ako budeš imao sreće, možemo naći neki drugi način da ti ispunimo vreme.“

Sagnuo se i nežno je poljubio, najpre u obraz pa u usne. Kad ju je pogledao u oči, videla je momka koga je volela prošlog leta, momka koga i sad voli.

„Nikad nisam prestao da te volim, Roni. I nisam prestao da mislim na tebe. Iako letu uvek dođe kraj.“

Osmehnula se znajući da joj govori istinu.

„I ja tebe volim, Vile Blejkli“, šapnula je primičući se da ga ponovo poljubi.